Lucrarea personală

Lucrare apărută sub îngrijirea
Departamentului Școala de Sabat / Lucrare Personală,
Uniunea Română

© 2008 by the General Conference of Seventh-day Adventists

© 2012 – Editura Viață și Sănătate, București, România
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin
rețeaua națională de librării Sola Scriptura
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro

Cuprins

1. Lucrarea responsabilului cu lucrarea personală 5
2. Motivarea membrilor pentru a da mărturie 35
3. Mărturia personală 67
4. Metode de vizitare 97
5. Aducerea înapoi a celor care lipsesc 131
6. Lucrarea în grupe mici. 157
7. Cum să susții studii biblice 187
8. Principii pentru creşterea bisericii 221
9. Evanghelizarea medicală. 265
10. Pregătirea unei predici 297
11. Hotărâri pentru Hristos şi adevărul Său 329

1

LUCRAREA RESPONSABILULUI CU LUCRAREA PERSONALĂ

LUCRAREA RESPONSABILULUI CU LUCRAREA PERSONALĂ

O lucrare captivantă

Lucrarea responsabilului cu Lucrarea Personală este captivantă! Nu există o lucrare mai măreață. De ce? Isus va veni când lucrarea va fi terminată. Acest lucru se va întâmpla când membrii se vor mobiliza în lucrarea de evanghelizare, dar nu mai înainte. „Lucrarea … nu va putea fi terminată niciodată, până când … membrii nu se vor mobiliza în lucrare.”[1] „ Obiectivul Departamentului [Lucrarea Personală] este să angajeze fiecare membru în slujirea activă de câștigare a sufletelor pentru Dumnezeu.”[2] Nu există privilegiu mai mare decât să lucrați împreună cu Duhul Sfânt pentru a inspira, a organiza, a instrui și a ajuta pe poporul lui Dumnezeu în bucuria de a-L împărtăși pe Isus.

Această lucrare nu este ușoară. Nu o veți putea face niciodată singuri. Dar atunci când vă veți baza total și în mod continuu pe Dumnezeul imposibilului, nimic nu este prea greu pentru El (Ieremia 32:17). Nu va putea exista eșec. Succesul este asigurat.

Faceți-vă lucrarea mai uşoară!

Lucrarea Personală este o lucrare spirituală. Înțelegând (și conducându-i pe membrii dumneavoastră să înțeleagă și să răspundă la) următoarele concepte biblice, va face lucrarea mai ușoară. Va motiva și va împuternici mărturisirea.

Membrii, în mod personal și colectiv, trebuie conduși dă realizeze și să înțeleagă următoarele:

Trei concepte biblice:

1. Fiecare trebuie să recunoască cinstea chemării sale. „… un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile

minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9). Motivul pentru care ei au fost chemați de la întuneric la lumină este acela de a putea arăta lumina dragostei lui Dumnezeu, atât prin viețile lor schimbate, cât și prin posibilitatea de a spune altora despre experiențele lor. „Oricine a primit pe Hristos este chemat să lucreze pentru mântuirea semenilor săi."[3] O responsabilitate extraordinară? Da, dar mai mult de atât, un privilegiu minunat și onoarea de a fi ales de Dumnezeul universului, care permite și împuternicește. În loc de a-i trece pe membrii prin sentimente de vinovăție pentru ceea ce nu fac, liderii de succes ilustrează și accentuează mai întâi privilegiul și apoi, dacă este nevoie, responsabilitatea.

2. Fiecare membru trebuie să știe că el este important în planul lui Dumnezeu pentru salvarea altei persoane, în același fel în care Filip a fost elementul esențial în planul lui Dumnezeu de a ajunge la famenul care Îl căuta (Faptele apostolilor 8:26-39). Astăzi, este nevoie de membrii pentru a lucra cu anumiți oameni care caută lumina, pacea și bucuria pe care ei o au în Hristos. Aceștia pot fi singura punte de legătură între oamenii aflați în cercul lor de influență și viața veșnică. Ei pot fi singurul glas de care unii oameni vor asculta.

Mai mult, Dumnezeu ar fi putut să trimită un înger la famen, dar, pentru a-l umple pe Filip de bucuria care vine doar din conducerea altora la El, Dumnezeu l-a trimis pe Filip. El dorește astăzi să umple de bucurie membrii doritori, astfel că îi trimite ca ei să poată primi binecuvântările. „Omul care caută să lumineze pe altul va fi el însuși binecuvântat. … „Cel ce udă pe alții va fi udat și el" (Proverbele 11:25). Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, în bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor."[4] „Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire asemenea lui Hristos, care aduce celui ce are un asemenea caracter pace și fericire. …"[5] Dimpotrivă, „…creștinul care nu va folosi puterile pe care i le-a dat Dumnezeu nu numai că nu va mai crește în Hristos, dar va pierde și puterea pe care o avea."[6] Cu cât vom împărtăși

mai mult, cu atât mai mult vom primi. Ceea ce nu folosim în împărtășire, pierdem.

3. Membrii trebuie să creadă în succesul final al lucrării lor, deoarece este lucrarea lui Dumnezeu, care are putere infinită. Isus a promis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă …" (Matei 28:18,19). Dumnezeu a oferit toată puterea și înțelepciunea (Iacov 1:5) necesare pentru a avea succes. „Tatăl nostru ceresc nu cere nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce ne-a făcut El în stare să facem. El nu pune asupra slujitorilor Săi nicio povară pe care ei să n-o poată duce. … Prin harul Său, noi putem aduce la îndeplinire tot ce El cere de la noi. … Când ne predăm cu totul lui Dumnezeu și când în lucrarea noastră vom urma liniile Lui directoare, El Se consideră atunci răspunzător pentru împlinirea acelei lucrări. El nu dorește ca noi să ne îndoim cu privire la succesul străduințelor noastre sincere. Niciodată n-ar trebui să ne gândim la nereușită. Noi trebuie să conlucrăm cu Acela care nu cunoaște înfrângere."[7]

Uneori, atât voi, cât și membrii bisericii vă puteți simți insuficient pregătiți sau incapabili de a face lucrarea lui Dumnezeu. Este important să experimentați astfel de simțăminte. Acest sentiment îl conduce pe om la o dependență completă față de puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, care este, de fapt, secretul esențial al succesului.

Nu vă limitați la câțiva – țintiți implicarea totală!

După cum s-a afirmat mai sus, fiecare membru este chemat să dea mărturie. „Fiecare este un slujitor care îndeplinește o lucrare pentru care a fost special dăruit. … Fiecare membru al bisericii ar trebui să primească o lucrare corespunzătoare, ca parte a strategiei globale de misiune a organizației."[8] Acest lucru scoate în evidență faptul că lucrarea dumneavoastră, ca responsabil cu Lucrarea Personală, nu este limitată la câțiva membri. Este provocarea și totodată privilegiul vostru de a-i implica pe fiecare membru într-o formă de mărturie – să țintiți la o implicare totală. „Oriunde se înființează o comunitate, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară."[9]

În parabola spusă de Isus în Ioan 15, nu doar câteva dintre mlădițe trebuie să aducă rod, ci fiecare mlădiță trebuie să aducă rod mult. Nu au

toți aceiași talanți și aceleași capacități. Poate nu pot face toți aceleași lucruri, dar talanții și capacitățile lor vor crește pe măsură ce le folosesc și continuă să rămână în Viță, bazându-se pe puterea și înțelepciunea Sa. „Lucrătorul cel mai umil (chiar dacă are puțini talanți și capacități), dacă este mânat de Duhul Sfânt, va atinge coarde ce nu se văd, ale căror tresăriri vor răsuna până la marginea pământului și vor da naștere la cântări în decursul veacurilor veșnice.”[10]

Atunci când văd bogăția de mlădițe încărcate cu roadele bune ale Duhului, credincioșii vor dori și vor fi atrași să participe – să devină o altă mlădiță roditoare, unită cu Vița care dă viață. Când întreaga biserică lucrează, Dumnezeu lucrează într-un mod minunat pentru a aduce o recoltă bogată de suflete. Va lua probabil ceva timp, dar planificați (încrezându-ne total în puterea și înțelepciunea cu care ne poate înzestra Dumnezeu) să vizați implicarea totală a tuturor membrilor.

Bariere în mobilizarea membrilor – și soluții

1. Teama de eșec

Acest lucru poate fi remediat prin conducerea membrilor la o legătură continuă și vitală Viță-mlădiță cu Hristos, care dorește să lucreze prin ei. O relație profundă cu Isus va îndepărta teama. „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:18). David a spus: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” (Psalmii 56:3).

2. Lipsa de tact

Persoanele tăioase, prea directe, fără tact și insensibile trebuie conduse la o legătură cu blândul Păstor. „Religia lui Isus înmoaie orice este dur și aspru în temperament și îmblânzește orice necizelare și iuțime în maniere. El face cuvintele blânde și purtarea atrăgătoare. … Un creștin blând și amabil este cel mai puternic argument ce poate fi adus în favoarea creștinismului.”[11] Această metodă va aduce „o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.”[12]

3. „Viața mea este mărturie”

Unii spun: „Nu trebuie să spun nimic; viața mea este mărturie.” Ar putea cineva, care a văzut un accident și a fost chemat ca martor în sala de judecată, să declare: „Nu trebuie să spun nimic; viața mea este măr-

turie?" Din nou, soluția este legătura cu Vița. „Toți cei care primesc solia Evangheliei în inimă, vor dori s-o vestească. … Este un lucru nemotivat ca cineva să țină aceste lucruri în secret, numai pentru sine, dar cei ce sunt plini de dragostea lui Hristos nu vor face așa. În măsura în care Domnul Hristos i-a făcut depozitarii adevărurilor sfinte, dorința lor va fi ca și alții să primească aceleași binecuvântări."[13]

Definiția unui martor

Definiția Bibliei pentru martor este foarte clară. Matei 24:14 spune că Evanghelia va fi propovăduită ca martor. Semnificația cuvântului „propovădui" este „comunicare verbală". Un martor creștin este acela care spune ce știe din experiența sa. Ioan a spus: „Deci ce am văzut și am auzit (și tratat), aceea vă vestim și vouă" (1 Ioan 1:3). „Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ce știm despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea piere."[14] „Mărturia noastră despre credincioșia Sa e mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime, dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. … Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînvins care lucrează pentru salvarea oamenilor."[15] Observați că trebuie să existe un echilibru. Viața martorului „care spune" trebuie să sprijine sau să fie în armonie cu cele spuse.

4. „Membrii din biserica mea nu sunt gata să dea mărturie."

Accentuarea anterioară a pregătirii spirituale necesare membrilor pentru a fi motivați face cu siguranță lucrarea mai ușoară. Dacă printr-o relație intimă cu Isus, Duhul Sfânt îi îndeamnă să Îl mărturisească pe Hristos, nu trebuie să forțați sau să folosiți alte metode de manipulare pentru a-i obliga să participe la evanghelizare. Totuși, puteți spune: „Membrii bisericii mele nu au acea relație cu Hristos care le este necesară. Este nevoie să aloc ani de zile pentru a-i pregăti înainte de a începe să dea mărturie?"

Răspunsul este un puternic „Nu”! Ajutați-i să înceapă de acolo de unde sunt în călătoriile lor spirituale și în evanghelizare. Cea mai bună pregătire este mărturia. Adesea, când membrii care nu sunt foarte spirituali, sunt pur și simplu conduși să se predea lui Isus și încep să împărtășească puținul pe care îl pot împărtăși, Dumnezeu le binecuvântează din plin eforturile. Atunci când văd că Dumnezeu îi folosește, aceștia sunt foarte entuziasmați. Ei își conștientizează nevoia și încep imediat să caute o relație mai profundă, astfel încât să își poată îmbunătăți mărturia. Aveți aici o făgăduință minunată:

> „Cel care, cu umilință, începe cu puține cunoștințe (fără îndoială că aceste cunoștințe includ cunoașterea lui Isus) și spune și altora puținul pe care îl știe, în timp ce caută cu sârguință să cunoască mai mult, acela va constata că întreaga comoară a cerului îi stă la dispoziție. Cu cât va căuta să împartă mai multă lumină, cu atât mai multă lumină va primi el. Cu cât va căuta cineva cu dragoste pentru suflete să explice Cuvântul lui Dumnezeu și altora, cu atât mai clar va deveni acesta pentru el. Cu cât vom folosi mai mult cunoștințele noastre și vom exercita mai mult puterile noastre, cu atât vom avea mai multă cunoștință și mai multă putere.”[16]

5. „Nu am darul.”

Doctrina darurilor spirituale ar trebui să intensifice mărturisirea, însă, uneori limitează evanghelizarea, membrii folosind această doctrină ca scuză pentru a nu mărturisi. Ei ridică din umeri și spun: „Nu am darul.” Nu trebuie să permiteți ca acea învățătură să limiteze pe cineva în așteptările pe care le aveți de la ei. Încurajați pe fiecare membru să mărturisească folosind propria personalitate și darurile spirituale.

Persoane fără educație sunt plantatori de biserici. Un pastor a fost rugat de un membru laic fără educație să dedice într-o zi două biserici pe care el, în colaborare cu Dumnezeu, le-a înființat cu succes. El fusese singurul care nu începuse un studiu biblic, la sesiunea de instruire, dar a persistat.

Darurile pot fi inactive și nerecunoscute la început. Mulți nu știu care sunt darurile lor până când nu încep și continuă să folosească ceea ce pare o capacitate foarte limitată.

Unii dintre marii evanghelişti şi pastori de succes erau extrem de timizi la început. Unora dinte ei li se părea imposibil să vorbească chiar şi în faţa unui grup mic. Dar, pe măsură ce practicau şi se rugau, Dumnezeu i-a ajutat să îşi învingă impedimentele, să îşi îmbunătăţească talanţii şi să aibă un succes foarte mare, prin puterea Duhului Sfânt.

Un mare evanghelist, care a vorbit unor grupuri de oameni mult mai mari decât majoritatea şi a câştigat multe mii la Hristos, a fost un student cu zece pe linie. Dar a primit un 6,50 la exprimare. Era aşa de timorat la clasă, încât profesorul s-a temut că nu va avea niciodată succes. Când s-a ridicat să vorbească, picioarele, braţele şi notiţele care le avea în mână îi tremurau. S-a rugat şi s-a tot rugat şi a practicat continuu până a experimentat un succes care a depăşit cu mult aşteptările tuturor. Se spune adesea: „Practica perfecţionează."

„Nu există limită pentru utilitatea celui care îşi lasă la o parte sinele şi face loc lucrării Duhului Sfânt în inima sa şi duce o viaţă consacrată deplin lui Dumnezeu."[17] „Dacă sunt puşi la lucru, cei descurajaţi vor uita repede de descurajarea lor; cei slabi vor deveni tari, cei ignoranţi vor fi inteligenţi şi toţi vor fi pregătiţi să prezinte adevărul, aşa cum este el în Isus."[18] „Domnul va da pricepere pentru lucrare oricărui bărbat sau femeie care va conlucra cu puterea divină. Tot ce se cere, ca talent, curaj, stăruinţă, credinţă şi tact, va veni atunci când ei îmbracă armura."[19] Aceştia devin tot mai pregătiţi pe măsură ce se implică în acţiune.

Ca responsabil al Lucrării Personale din biserica dumneavoastră, Dumnezeu vă asigură un mare succes dacă lucraţi în concordanţă cu principiile de mai sus şi vă încredeţi total în El pentru înţelepciune şi călăuzire zilnică.

Istoria inspiră

În plus faţă de principiile de mai sus, primiţi încurajare din istorie. Aveţi două mii de ani de succes pe care să consolidaţi! Aveţi modelul a mii de bărbaţi şi femei de succes – începând cu modelul principal, lucrarea personală a lui Isus. Petru, Pavel, Barnaba, Filip, Ştefan şi Ioan Marcu sunt toţi figuri proeminente în istoria bisericii. Aceştia au lucrat necontenit şi în mod eficient pentru a câştiga noi convertiţi la Isus Hristos, făcând astfel să crească biserica secolului I. Acest model a continuat de-a lungul secolelor până în ziua de azi.

Aveți aici o scurtă istorie a Departamentului Lucrare Personală în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea:

De îndată ce Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a luat ființă, Departamentul Lucrarea personală a devenit parte firească a acestei biserici vii și plină de elan în mărturie. Mai întâi, în 1869, s-a numit „The Vigilant Missionary Society – Societatea Misionară de Veghere" (un obiectiv chiar mai relevant acum că ne aflăm cu 140 de ani mai aproape de revenirea lui Hristos!). Un an mai târziu, pe măsură ce activitățile s-au extins și biserica a crescut, a devenit The Missionary and Tract Society – Societatea Misionară și de Colportaj. În 1874, ca parte a organizației Conferinței Generale a fost numită The General Conference Tract and Missionary Society of the Seventh-day Adventists – Societatea Misionară și de Colportaj a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrarea a trecut astfel dincolo de mări și continente și, în 1882, a fost adoptat numele The International Tract Society – Societatea Internațională de Colportaj.

La Sesiunea Conferinței Generale din 1918, departamentul a fost redenumit The Home Missionary Department of the General Conference of Seventh-day Adventists – Departamentul Misionar al Căminului, al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Responsabilitățile conducerii erau descrise ca fiind promovarea și consolidarea căilor și lucrării misionare prin: „(a) Dezvoltarea unor planuri practice și a unor instrucțiuni simple care vor unifica toate bisericile într-o mișcare misionară generală. (b) Publicarea, prin intermediul publicațiilor bisericii și ale Conferinței și prin scrisori circulare personale, a unor rapoarte misionare și a unor experiențe care vor conduce poporul advent de pretutindeni să își aprecieze oportunitățile și să se implice în activități mai importante."[20] Împărtășirea unor experiențe de succes s-a dovedit a fi foarte importantă. Aceasta este în continuare una dintre cele mai bune metode de a inspira și a instrui.)

Departamentul pentru Lucrarea în Cămin a devenit Departamentul pentru Activități laice la Sesiunea Conferinței Generale din 1966. În 1985, Departamentul pentru Activități Laice a devenit parte a Departamentului Lucrării Bisericii, nou-înființat.[21] Activitățile laice din cadrul Departamentului Lucrării Bisericii au început să fie numite Lucrarea Per-

sonală. Apoi, în 1995, Departamentul Lucrării Bisericii a fost desființat și Școala de Sabat și Lucrarea Personală au format un singur departament la nivelul Conferinței/Misiunii/Uniunii/Diviziunii/Conferinței Generale. Totuși Școala de Sabat și Lucrarea Personală funcționează ca două departamente diferite la nivelul bisericii locale.[22]

Deci, pe măsură ce vă implicați în coordonarea evanghelizării bisericii dumneavoastră, sunteți chemați la o moștenire nobilă. Din nou, bun venit la cea mai importantă sarcină atribuită de Dumnezeu conducătorilor locali!

În cele ce urmează, sunt informații cu privire la ceea ce aveți privilegiul să faceți. Începem cu descrierea rolului departamentului.

Departamentul şi Responsabilul Lucrării Personale

„Departamentul Lucrarea Personală asigură resurse și instruiește membrii bisericii pentru a-și uni eforturile cu pastorul și cu slujbașii în vederea proclamării Evangheliei mântuirii prin Hristos. Scopul Departamentului Lucrarea Personală este de a-l implica pe fiecare membru în slujirea activă a câștigării de suflete pentru Hristos."[23]

> „Responsabilul Departamentului Lucrarea Personală este ales de biserică pentru a conduce și coordona biserica în lucrarea de evanghelizare (misionară) activă și este președintele Comitetului Departamentului Lucrarea Personală. Responsabilul Departamentului Lucrarea Personală poate avea nevoie de ajutoare care să coordoneze Școala Biblică prin corespondență, evanghelizarea biblică, distribuirea de literatură, apelurile pentru fonduri, lucrarea grupelor mici, instruirea membrilor și alte activități în vederea câștigării de suflete. Este responsabilitatea liderului să prezinte înaintea bisericii, în cadrul serviciului divin din Sabatul lunar dedicat Lucrării Personale și la adunările administrative ale bisericii, un raport al întregii activități de evanghelizare (misionare) a bisericii."[24]

Colaborarea cu întreaga biserică şi cu liderii Conferinței

Ca responsabil cu evanghelizarea peste toată biserica, ar trebui să fiți un exemplu al colaborării în sensul cel mai larg al cuvântului. Veți avea

de-a face cu întreaga biserică și veți lucra cu liderii tuturor departamentelor. Va trebui să dovediți atât colaborare reală cu cei cu care lucrați, cât și să fiți în măsură să asigurați colaborarea din partea colegilor dumneavoastră de lucru, formând astfel o organizație foarte eficientă.

Ca responsabil al Departamentului Lucrarea Personală, nu sunteți chemat doar pentru a îndeplini programul bisericii locale, ci și pentru a colabora cu Conferința în îndeplinirea planurilor confesiunii. Acest lucru va implica o strânsă colaborare cu responsabilul Departamentului Lucrarea Personală al Conferinței/Misiunii. Veți vrea să recunoașteți că responsabilul Departamentului Lucrarea Personală al Conferinței/Misiunii este deosebit de interesat de activitatea dumneavoastră. Ar trebui să existe cu adevărat lucru în echipă între dumneavoastră și acesta. Acolo unde există o astfel de unitate, atât biserica, cât și conferința vor fi consolidate.

Comitetul Departamentului Lucrarea Personală – Activități şi responsabilități

Conducătorii bisericii cu care veți avea plăcerea de a lucra, ca președinte al comitetului, sunt incluși în descrierea Comitetului Departamentului Lucrarea Personală din *Manualul Bisericii* (pagina 102). Sunt incluse și câteva dintre zonele de activitate în care este posibil să fiți implicați, împreună cu membrii bisericii dumneavoastră.

> „Comitetului Departamentului Lucrarea Personală îndrumă activitățile de evanghelizare (misionare) ale bisericii locale și lucrează sub coordonarea comitetului bisericii. Comitetul ar trebui să se întrunească cel puțin o dată pe lună. Comitetul ar trebui să fie alcătuit din următorii: responsabilul Departamentului Lucrarea Personală (președinte), secretarul Departamentului Lucrarea Personală, coordonatorul Departamentului Publicații, pastorul, un prezbiter, casierul bisericii, responsabilul Societății Tabita, secretarul Societății Tabita, responsabilul organizației Bărbați Adventiști, responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii (foarte esențial), responsabilul Departamentului Sănătate, secretarul Departamentului Comunicare, Dirigintele Școlii de Sabat, liderul de tineret, coordonatorul pentru slujirea persoanelor cu

dezabilități, coordonatorul Departamentului Copii, responsabila Departamentului Misiunea Femeii, conducătorul Centrului de Servicii Sociale sau liderul Serviciilor Sociale, coordonatorul Școlii Biblice și alți membrii, după cum se consideră necesar. Comitetul Departamentului Lucrarea Personală poate desemna subcomitete pentru obiective specifice, în măsura în care se consideră necesar. Toate subcomitetele raportează comitetului Departamentului Lucrarea Personală."[25]

„Responsabilitățile comitetului vor fi următoarele:

- Să organizeze întâlnirile de evanghelizare (misionare) ale bisericii, să studieze câmpul său de activitate misionară și să angajeze fiecare membru într-o activitate de slujire specifică.
- Să determine implicarea membrilor în activități de evanghelizare (misionare) sponsorizate de Departamentul Lucrarea Personală, precum:
  - Distribuirea de literatură și răspândirea publicațiilor de evanghelizare (misionare), incluzând abonamente la revistele bisericii.
  - Înscrierea la cursuri biblice.
  - Activități ale Serviciilor Sociale și/sau ale Societății Tabita.
  - Invitații la evenimente precum programe de renunțare la fumat, cursuri de gătit, seminare pentru gestionarea stresului etc.
  - Activități de evanghelizare (misionare), precum studii biblice și stabilirea unor legături după încheierea acestora, întâlniri de evanghelizare publice, seminare de evanghelizare și alte planuri și proiecte de evanghelizare.
- Să fie responsabili pentru planificarea și implementarea campaniilor anuale pentru strângeri de fonduri, acolo unde sunt desfășurate.
- Să instruiască și să conducă membrii în mărturia creștină, precum:
  - Conducerea și organizarea unor cursuri despre cum să susțină studii biblice, metode pentru mărturie personală, coordonarea programelor de Servicii Sociale și prestarea de servicii în caz de catastrofe.

» Oferirea de demonstrații practice a metodelor prin care pot face aceste lucruri.

- Să încurajeze raportul prin intermediul secretarului Departamentului Lucrare Personală.
- Să supravegheze activitățile Serviciilor Sociale ale bisericii și să slujească drept comitet de conducere al Centrului de Servicii Sociale al bisericii.
- Să coopereze cu Departamentul Lucrarea Personală al Conferinței, în îndeplinirea programului său.
- Să autorizeze plățile din fondurile Departamentului Lucrarea Personală al bisericii locale.
- Să planifice și să conducă întâlnirile săptămânale și lunare ale Departamentului Lucrarea Personală, după cum sunt stabilite în calendarul bisericii."[26]

Elaborarea unui plan şi a unei strategii cu obiective specifice

Ca responsabil al evanghelizării peste întreaga biserică, trebuie să fiți în strânsă colaborare cu pastorul, comitetul Departamentului Lucrarea Personală, grupele de acțiune ale Școlii de Sabat și comitetul bisericii pentru aprobarea finală a planului și strategiei coordonate de evanghelizare, cu obiective specifice. În stabilirea strategiei, aveți aici trei aspecte de luat în considerare:

1. Concentrați-vă pe zonele care prezintă cel mai mare potențial.

Întrebați-vă ce activități vor avea cele mai bune rezultate. Care va fi cel mai eficient plan pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu? Ca responsabil, trebuie să fiți echilibrat și să vă străduiți să implicați și să sprijiniți fiecare departament și lider asociat. Dar ar trebui să aveți în continuare posibilitate de a-i conduce, astfel încât să contribuie la activitățile cele mai eficiente pentru terminarea lucrării. Este ușor ca activitățile cele mai importante să se piardă din vedere și să dispară în mulțimea de activități.

2. Folosiți metode tradiționale.

Unele persoane sunt sătule și se opun metodelor tradiționale de evanghelizare. Conștientizăm faptul că trebuie folosite și alte metode

pentru a ajunge și la cei la care metodele tradiționale nu sunt suficiente. Dar, ca accent, poate demonstra cineva, prin rezultate, că există o metodă mai eficientă decât cea care include: stabilirea unor relații de prietenie, îndeplinirea nevoilor simțite de comunitate, studii biblice personale sau în grupe mici și o campanie de evanghelizare pentru seceriș?

Există, desigur, mai multe metode de cultivare/de invitații la evenimente pe care le puteți folosi. Și toți membrii ar trebui încurajați să aleagă și să folosească una sau mai multe dintre aceste metode pentru a ajunge la inimile oamenilor. Dar, odată ce s-a ajuns la mintea și la inima oamenilor, trebuie semănate semințe sau … nu va fi recoltă. Adesea nu este nevoie de mult timp pentru a ajunge la inima omului. O întâlnire din casă în casă, de trei – cinci minute, cu un sondaj religios ajută de multe ori persoana să simtă nevoia de a beneficia de studii biblice personale. Dacă studiile biblice, care au ca scop semănarea seminței, sunt urmate de o campanie de seceriș, unde adevărurile studiate în Biblie sunt revizuite și sunt făcute apeluri puternice, nu durează mult, de obicei, până are loc un botez și acest nou convertit va putea să se alăture imediat instructorului său, ca lucrător biblic ucenic. După trei luni sau în și mai scurt timp, veți avea un nou câștigător de suflete de succes.

3. Ajutați membrii să își stabilească propriile obiective.

Deși strategia dumneavoastră va include un plan amplu și corespunzător, baza ar trebui construită pe aspirațiile și obiectivele membrilor individuali. Experiența a arătat că, dacă prezentați mai întâi idei și planuri care funcționează și dați apoi membrilor posibilitatea să își facă propriile planuri și să își stabilească propriile obiective specifice, aceștia vor ști că acestea le aparțin. În plus, obiectivele lor vor fi întotdeauna mai înalte decât dacă pastorul sau responsabilul Departamentului Lucrarea Personală le-ar fi stabilit și le-ar fi cerut membrilor să le atingă.

Oamenii au întotdeauna mai mare grijă de proprii copii decât de ai altora. Membrii își vor urma propriile planuri și se vor strădui să își atingă obiectivele cu mai mult zel decât dacă ar fi fost elaborate de alții. Și este mult mai eficient și mai incitant pentru dumneavoastră să țineți seminare de instruire sau instruire personală unu-la-unu pentru a-i ajuta să își atingă propriile obiective decât să le oferiți instruirea de care considerați că au nevoie. Este mai bine pentru ei să ceară ajutor de la dumneavoas-

tră sau de la pastor decât vă este dumneavoastră să le cereți să participe la un seminar care e posibil să nu corespundă nevoilor lor.

De unde începeți? Cu întreaga biserică sau cu puțini?

De unde începeți în eforturile dumneavoastră de a atinge obiectivul pe care l-ați stabilit, ca fiecare membru să fie un martor activ pentru Isus? Propunem două opțiuni:

- Pregătiți întreaga biserică în același timp;
- Începeți cu cei câțiva care sunt înflăcărați pentru Dumnezeu.

Ce alegeți? Depinde de starea spirituală, de viziune, de disponibilitate și de expertiza pastorului, a prezbiterilor, a liderilor de departament și a întregii comunități de membri.

Opțiunea numărul unu este cea mai bună, dacă întreaga biserică este unită și gata de acțiune. Isus dorește ca acest obiectiv să se împlinească: „Întreaga biserică, lucrând ca unul singur, contopindu-se în perfectă unire, trebuie să fie un instrument misionar, viu și activ, mânat și stăpânit de Duhul Sfânt."[27] Și observați această făgăduință importantă: „Dacă creștinii ar lucra în bună înțelegere, înaintând ca unul singur, sub îndrumarea unei singure Puteri, pentru aducerea la îndeplinire a unui singur scop, ei ar mișca lumea."[28]

Doar Domnul cunoaște sigur dacă membrii dumneavoastră sunt gata să acționeze împreună ca o armată de lucrători. Cereți-I înțelepciune în rugăciune sinceră. Observați atitudinile și cereți sfat de la pastor, prezbiteri și comitetul Departamentului Lucrarea Personală. Puteți înmâna membrilor un sondaj pentru a indica gradul lor de interes în a face ceva măreț pentru Dumnezeu. Cereți-le să vă împărtășească ideile lor pentru mărturisire și pentru lucrare și întrebați-i ce disponibilitate au să dedice timp pentru a colabora cu Dumnezeu în realizarea ideilor lor. Ați putea propune în acel plan câteva schițe de planuri, precum plantarea unei biserici sau a unor biserici în zonă sau formarea unui număr de grupe mici din care se pot dezvolta noi biserici. Ați putea propune, de asemenea, două întâlniri evanghelistice de seceriș pe an. Întrebați-i la câte persoane dintre ei le-ar plăcea să dedice timp cultivării și semănării, în vederea pregătirii pentru aceste secerișuri (și propuneți câteva metode prin care pot face acest lucru).

Dacă doar câțiva se arată dispuși să lucreze împreună pentru înaintarea lucrării, vom discuta mai târziu o posibilă abordare cu bătaie lungă. Totuși, dacă este posibilă acțiunea unită imediată, aveți aici câteva sugestii cu privire la modul în care puteți proceda:

Dacă începeți cu întreaga biserică

Petreceți timp în rugăciune cu pastorul și apoi cu el și cu prezbiterii. Încercați să cunoașteți comunitatea în care slujește biserica dumneavoastră.[29] Aduceți-le înainte propuneri vizionare pastorului și prezbiterilor și cereți-le să vă comunice viziunea lor. Stabiliți un consens. Prezentați apoi această formulă comitetului pentru Departamentul Lucrarea Personală. Cereți părerea fiecărei persoane. Aflați ce ar vrea fiecare lider să facă. Faceți tot posibilul pentru a elabora un plan și a stabili obiective pe care toți vor fi încântați să le sprijine și să le realizeze. Discutați cu responsabilul Departamentului Lucrarea Personală al Conferinței/Misiunii și obțineți sfatul, sprijinul și promisiunea unui ajutor din partea acestei persoane, pentru a oferi instruire, dacă este necesară. Informați pastorul și prezbiterii despre orice modificare și cereți-le sprijinul pentru planul final.

Rugați-l pe pastor să țină o predică puternică pe tema câștigării de suflete, bazată pe dragostea lui Isus pentru cei pierduți și să arate cum dorește El ca toți să ia parte la privilegiul de a lucra cu El pentru a-i salva pe cei pierduți. Pastorul îi poate intervieva pe noii convertiți și pe cei care au lucrat cu ei pentru a demonstra bucuria de a mărturisi.

În conducerea bisericii, alăturați-vă pastorului în rugăciune, preferabil doi câte doi, pentru toți cei care vor să se roage și faceți un apel puternic, folosind un sondaj de angajament care să includă toate activitățile necesare. Rugați-i pe diaconii să înmâneze sondajul după încheierea rugăciunii. Parcurgeți-l împreună, punct cu punct, și cereți-le să indice fiecare activitate la care ar dori să ia parte. Pot sublinia prima lor alegere. După ce le este acordat timp suficient, rugați diaconii să strângă toate sondajele.

Aveți acum o bază unită de la care să porniți. Pastorul și comitetul vă pot asista în alegerea și desemnarea personalului echipat cu descrierea slujbei, care este bazată pe dorințele membrilor. Acolo unde este necesară, poate începe instruirea. Împărtășiți săptămânal rezultatele care

îi vor inspira și pe alții să facă parte din planul bisericii, ce se va realiza curând.

Veți fi încântați! Îl veți preamări pe Dumnezeu pentru acest progres. Amintiți-vă doar că Dumnezeu v-a adus în acest punct de pornire. Nu uitați nevoia ca toți cei implicați să fie angajați în rugăciuni permanente. „Numai lucrul săvârșit cu multă rugăciune și sfințit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine."[30]

Alternativa grupelor de acțiune ale Școlii de Sabat

Aveți aici o metodă alternativă și eficientă pentru a începe. Poate că nu va fi implicată toată biserica încă de la început, dar aceasta are o continuitate stabilizantă, ce lipsește abordării de mai sus. Aveți, de asemenea, avantajul de a avea lideri care să vă asiste în punerea în aplicare și îndeplinirea lucrării. Acest lucru va adăuga o forță extraordinară lucrării.

> Această abordare este instituită pe baza unei afirmații inspirate: „Formarea de grupe mici ca bază a efortului creștin mi-a fost prezentată de Cineva care nu poate greși."[31]

Una dintre cele mai bune metode pentru a începe să țintiți implicarea tuturor membrilor în formarea uni plan strategic de evanghelizare pentru întreaga biserică este folosirea grupelor de acțiune ale Școlii de Sabat, cu grupe de șase-opt persoane. Dumneavoastră, pastorul și membrii aleși puteți studia în rugăciune nevoile comunității locale[32] și oportunitățile de evanghelizare posibile în care să implicați membrii înainte de a stabili un plan. Apoi, împreună cu o predică captivantă despre dragostea lui Hristos pentru cei pierduți și experiențe de succes motivatoare, ați putea prezenta planul potențial la sesiunea de planificare a grupelor de acțiune ale Școlii de Sabat într-o după-amiază de Sabat.

După multe rugăciuni împreună, veți cere grupelor conduse de liderii lor misionari (coordonatorii responsabili cu purtarea de grijă), ca având în vedere planul de bază pe care l-ați prezentat, să elaboreze și să scrie propriile planuri pe un an care să includă viziunea, expertiza și dorința fiecărui membru al grupei. Fiecare plan scris ar trebui să aibă obiective specifice, precum notarea numelor persoanelor la care doresc să ajungă pentru Domnul, căror nevoi ale comunității locale vor să se adreseze, numărul de studii biblice pe care plănuiește fiecare membru să le ofere și obiectivul de botez al fiecărei grupe etc.

Dumneavoastră și pastorul ar trebui să primiți o copie a fiecărui plan al grupei. Acest lucru vă va permite să monitorizați progresul și să îi sprijiniți acolo unde vi se cere ajutorul pentru a atinge obiectivele propuse.

Întâlnirile periodice dintre coordonatorii responsabili cu purtarea de grijă, dumneavoastră și pastor sunt esențiale. În aceste întâlniri de încurajare sunt împărtășite și discutate experiențele de succes și sunt învățate lecții din fiecare experiență. Apoi, tratați dificultățile întâmpinate. (*Manualul Școlii de Sabat,*[33] capitolul 11 – „Grupele de acțiune ale Școlii de Sabat" conține detaliile exacte cu privire la cum puteți face acest lucru.)

Experiența a arătat că rezultatele acestui tip de sesiuni de planificare, în care fiecare membru poate să își facă propriul plan, sunt mult mai mari decât cele așteptate de persoanele de conducere. Și, de asemenea, realizarea planurilor va fi mai interesantă.

Cu grupele de acțiune ale Școlii de Sabat aveți un lider asistent al Lucrării Personale (coordonatorul responsabil cu purtarea de grijă) la fiecare grupă. Puteți încuraja, instrui, colabora și vă puteți ruga împreună cu această persoană pentru a obține rezultate. Din nou, rugăciunea continuă este cheia succesului.

Înainte de a discuta despre cum puteți menține cel mai eficient ritmul, odată ce planurile și obiectivele au fost stabilite de membrii bisericii care lucrează împreună în mod unit, haideți să vedem cum ați putea mobiliza biserica dacă pastorul și organizația nu ar fi interesate de mărturisire; dacă biserica dumneavoastră ar fi o biserică laodiceeană în care se pare că nu există preocupare pentru cei pierduți.

Dacă aceasta este situația, vă recomandăm opțiunea numărul 2 de mai sus: „Începeți cu cei puțini" care sunt înflăcărați pentru Dumnezeu.

Începeți cu puțini

Rugați-vă! Ascultați! Dumnezeu ne-a spus: „Mulți ar dori să lucreze dacă ar fi învățați cum să înceapă. Ei trebuie să fie instruiți și încurajați."[34] Aveți aici metoda prin care puteți să îi găsiți pe cei „mulți". Găsiți una, două persoane care sunt interesate, de exemplu, de oferirea de studii biblice. Luați câteva lecții biblice. Vizitați-i în casele lor. Explicați-le ce doriți să faceți în începerea unui studiu și rugați-vă împreună. Spuneți: „Haideți cu mine. Nu trebuie să spuneți nimic. Dacă puteți să mergeți și să zâmbiți, eu vă voi ajuta." Ajutați-i să înceapă! Când veți avea o experiență

plăcută, ucenicul dumneavoastră se va gândi imediat le ceilalți prieteni ai săi cărora le-ar plăcea această lucrare. Vizitați-i și ajutați-i să înceapă.

În Sabatul următor, împărtășiți experiența plăcută în biserică, în timpul momentelor de laudă aduse lui Dumnezeu, sau, și mai bine, în timpul celor zece minute alocate Lucrării Personale. (Vom discuta detaliile acestor momente mai târziu.) Dacă ucenicul dumneavoastră este încântat și entuziasmat de experiență și poate vorbi în fața bisericii, intervievați-l/o. Dacă nu, spuneți chiar dumneavoastră experiența. Entuziasmul va fi molipsitor. La finalul interviului, întrebați ucenicul dacă se gândește să continue această lucrare și dacă consideră că și altora le va plăcea să facă acest lucru. Consolidați pe baza răspunsului pozitiv. Faceți un apel. Cereți-le tuturor celor interesați să ofere studii biblice să se întâlnească cu dumneavoastră după încheierea programului bisericii, într-o anumită locație. Stabiliți o dată, în timpul săptămânii, pentru a-i lua cu dumneavoastră să înceapă studiile.

Cursuri de pregătire pe teren

După ce ați stârnit interesul câtorva persoane, strângeți-i la un loc pe toți cei interesați și începeți „Un curs de pregătire pe teren” de trei luni, care să se desfășoare o dată pe săptămână. Acesta este un plan dovedit eficient. Am fost instruiți: „Învățătorii să deschidă calea, lucrând în mijlocul poporului, iar ceilalți, alăturându-li-se, vor învăța din exemplul dat de aceștia. Exemplul este mai valoros decât multe precepte.”[35]

Cele trei luni vă permit să-i conduceți pe ucenici printr-o serie de lecții biblice în casele și la locurile de muncă ale oamenilor, arătându-le și învățându-i să trateze cele mai întâlnite dificultăți. Cursurile ar trebui să dureze trei ore, adesea de la 18:30 până la 21:30 și să includă:

- 10-15 minute de studiu devoțional și rugăciune, oferind tuturor posibilitatea de a se ruga.
- 20-30 de minute pentru instrucțiuni practice pe tema activităților acelei zile sau acelei săptămâni. Dacă toți încep studiile în același timp, instrucțiunile oferite pot să se refere la lecția biblică a acelei săptămâni.
- 1-2 ore pentru a lucra din casă în casă instructor și ucenic. Acest timp este foarte important și trebuie păstrat neschimbat. Diavolul

îl urăște. Acestuia îi face plăcere să vă vadă doar vorbind despre mărturisire, în loc de a acționa.

- 20 de minute alocate ulterior pentru a învăța din experiențele avute. Acestea sunt momente emoționante și puteți învăța lecții aferente fiecărei experiențe, fie că a fost „bună" sau „neplăcută". Puteți discuta despre cum ar fi putut fi îmbunătățită acea experiență. Ucenicii își pot aminti mult mai bine lecția din experiențe reale decât din simple prelegeri.

Dacă sunteți singura persoană în măsură să instruiți și aveți deja câteva persoane nerăbdătoare să fie instruite, gândiți-vă la acest lucru ca la o mare binecuvântare. Dumnezeu vă va ajuta să adaptați planurile sau orice altceva este necesar. Împărtășiți situațiile dificile cu pastorul și rugați-l să vi se alăture, ca instructor. Poate veți găsi și alte persoane care au avut experiență în trecut și care, când vor auzi de răspunsul pozitiv pe care l-ați primit, vi se vor alătura ca instructori. Ce binecuvântare va fi aceasta! Unii dintre ucenicii dumneavoastră vor putea deveni instructori înainte de încheierea celor trei luni. La început, lăsați-i să vă observe și dați-le apoi din ce în ce mai mult din studiu, pas cu pas, până când îi veți observa cum instruiesc ei. Puneți-i în echipe cu alți ucenici.

Dumnezeu a binecuvântat și continuă să binecuvânteze această abordare, care a început cu un singur membru sau cu doi, până la implicarea tuturor membrilor în mărturisire. Aduceți-vă aminte: „Mulți ar dori să lucreze dacă ar fi învățați cum să înceapă. Ei trebuie să fie instruiți și încurajați."[36]

Cum să păstrați planul în desfăşurare şi în creştere

Există un număr de metode pentru a promova mărturisirea și a păstra planurile în desfășurare și în creștere. Dar nimic nu are o reușită mai mare decât succesul. Împărtășirea poveștilor de succes, ori de câte ori e posibil, este o metodă de neegalat. Dacă aceste experiențe sunt spuse de cei care le-au trăit, au un impact și mai puternic pentru a-i inspira pe alții să ia parte la bucuria mărturisirii. Experiențele spuse de noii convertiți sunt și mai impresionante decât acelea spuse de cei care au participat la convertirea lor.

Dumneavoastră, ca responsabil al Lucrării Personale, aveți privilegiul de a împărtăși poveștile de succes în timpul celor zece minute alocate Lucrării Personale din fiecare Sabat, în cadrul serviciului divin din Sabatul lunar dedicat Lucrării Personale, la toate comitetele, și la adunările administrative, ca parte a raportului asupra întregii activități de evanghelizare a bisericii. Ar trebui ca permanent să informați pastorul, prezbiterul și responsabilul Departamentului Comunicare cu privire la experiențele de succes care au loc.

Amintiți-vă să explicați modul în care aceste experiențe sunt relaționate cu planurile și obiectivele generale de evanghelizare și mărturisire ale bisericii, astfel încât să constituie un mijloc de a-i instrui și a-i inspira pe alții să se implice.

Responsabilul Departamentului Comunicare ar trebui îndemnat să facă publice activitățile și progresul înregistrat în revista Uniunii, *Curierul Adventist*, în rapoartele bisericii, în buletinul informativ al bisericii, la avizier și, atunci când este cazul, în ziarele locale, la radio și la televiziuni.

Folosirea întâlnirilor speciale

Haideți să discutăm acum fiecare dintre metodele de împărtășire/discuție menționate mai sus și să subliniem modul în care le puteți folosi într-un mod eficient pentru a-i ajuta să aibă rezultate mai mari.

În primul rând, cât de importante sunt aceste întâlniri? Pe ce autoritate se bazează? În secțiunea intitulată „Întâlnirile de evanghelizare (misionare) ale bisericii” din *Manualul Bisericii* se afirmă: „Trimiterea Mântuitorului dă bisericii sarcina de a vesti Evanghelia în toată lumea. De asemenea, acest lucru îl face fiecare membru responsabil de transmiterea soliei mântuirii la cât mai multe persoane posibil. Mântuitorul «a dat autoritate slujitorilor Săi și a dat fiecărui om lucrarea sa.» După învierea Sa, El a stabilit o întâlnire cu cei unsprezece ucenici, pentru a-i sfătui și a-i încuraja, și în acele momente El le-a dat trimiterea de a vesti Evanghelia ucenicilor și bisericii adunate, numărând mai mult de cinci sute de frați. Aceea a fost prima întâlnire de evanghelizare (misionară) a bisericii creștine; cu siguranță nu avea să fie ultima.”

„Ca parte permanentă și clară a serviciilor divine ale bisericii creștine, întâlnirile de evanghelizare (misionare) poartă aprobarea divină pentru toate timpurile. Prin Spiritul Profetic ni se spune: „Dumnezeu a încredințat mâinilor noastre o lucrare deosebit de sfântă și avem nevoie să ne întâlnim pentru a primi instrucțiuni, pentru a fi pregătiți să îndeplinim lucrarea Lui." – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p.32. (sublinierea ne aparține)."[37]

Aceste întâlniri sunt vitale acum. Ar trebui să fie evident, cu cât ne apropiem de a doua venire, cu atât ar trebui să fie mai importante întâlnirile ce au ca temă împărtășirea acestei solii. Cu toate acestea, o neglijare alarmantă a acestei misiuni este resimțită în multe dintre bisericile noastre. În multe locuri, accentul este pus pe predicile, pregătite astfel încât să împlinească doar nevoile bisericii. Mărturisirea este rareori menționată și, cu toate acestea, ea este chiar scopul existenței bisericii! Ni se spune cu tărie că nimic altceva nu ar trebui să ne acapareze atenția.[38] Nu ar trebui să uităm caracterul urgent al acestei porunci în totalitate: „Într-un fel special, adventiștii de ziua a șaptea au fost lăsați în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește o lumină strălucitoare din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat o lucrare de cea mai solemnă importanță, – proclamarea primei solii îngerești, celei de-a doua și celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca nimic altceva să le absoarbă atenția."[39]

Manualul Bisericii spune că ar trebui să fie „întâlniri ale Departamentului Lucrarea Personală în ocazii diferite, care să corespundă cel mai bine nevoilor locale."[40] Aveți aici câteva exemple de întâlniri foarte importante ale bisericii:

Pregătire specială ar trebui și pentru secțiunile de copii în timpul sau după Școala de Sabat pentru un serviciu misionar adaptat vârstei și intereselor lor.

Serviciul misionar săptămânal de zece minute a fost aprobat de Conferința Generală și în sesiunea din 1966 s-a votat ca fiecare biserică să desfășoare serviciul misionar de zece minute în fiecare Sabat. A fost reinstituit în 1996 în Sesiunea Anuală a Conferinței Generale.

În timpul acestui serviciu, este privilegiul dumneavoastră să accentuați activitățile care pun accentul pe evanghelizare. Faceți din acestea un

timp scurt și captivant. Sprijinul pastorului este important. Lucrați împreună cu acesta, dacă este posibil! Revizuiți pe scurt planurile, obiectivele, datele vizate și prezentați cu materiale vizuale, dacă este posibil, progresul care s-a făcut. Includeți interviuri scurte și la subiect de mărturisiri de succes și provocați-i pe membri să se implice mai mult.

Oferiți instruire scurtă și esențială, relevantă pentru activitățile acelei săptămâni. Puteți să le oferiți instrucțiuni imprimate. Folosiți, dacă este posibil materiale vizuale, cerând membrilor să vi se alăture sau, și mai bine, invitați-i pe membri de succes pentru a-și povesti propria experiență. De exemplu, puteți să le cereți membrilor să arate cum pot să ofere un pliant sau cum să facă o vizită care are ca scop strângerea de fonduri sau alt tip de vizită.

Asigurați-vă că fiecare parte a programului este concisă și la subiect. Nu depășiți timpul alocat. Nimeni nu va fi dezamăgit dacă nu reușiți să umpleți cele zece minute. Asigurați-vă că nu este plictisitor. Planificați bine. Cereți-I lui Dumnezeu ajutorul și El vă va binecuvânta.

Sabatul de evanghelizare (misionar) al bisericii

„Primul Sabat din lună este în general recunoscut ca Sabatul de evanghelizare (misionar) al bisericii. Serviciul divin al acestui Sabat este centrat pe evanghelizarea laică, dar și alte departamente, în afara Departamentului Lucrarea Personală, pot avea ocazia în aceste zile speciale să își prezinte programele. Totuși, aceasta va fi realizată prin sfătuire atentă cu departamentele implicate.”[41]

Dacă este posibil, ar fi înțelept să aveți sprijinul comitetului Lucrarea Personală pentru planificarea atentă, astfel încât să faceți din acest serviciu o ocazie de trezire spirituală, motivare și instruire practică, care va ajuta biserica să își atingă obiectivele de evanghelizare.

Planificarea pe termen lung, care insuflă toate aspectele extinse ale tuturor viziunilor și activităților de evanghelizare ale departamentului, va contribui la a face aceste întâlniri, programate lunar, captivante, pline de inspirație și de informații.

Multe dintre tehnicile folosite în cadrul serviciul misionar de zece minute, menționat mai sus, pot fi folosite eficient și în cadrul acestor întâlniri. Amintiți-vă să lucrați împreună cu pastorul sau, dacă pastorul nu poate, cu unul dintre prezbiteri.

Acesta este un serviciu de închinare. Trebuie evitat să se facă din aceasta o simplă ocazie de promovare sau una în care membrii sunt criticați pentru ceea ce nu fac. Dar, în același timp, bucuria de a-L împărtăși altora pe Isus poate fi prezentată într-o manieră plină de închinare, lăudându-L pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa, în lucrarea pe care o face prin instrumentele Sale umile . Experiențele de succes istorisite de membrii obișnuiți Îl pot face pe Dumnezeu foarte real și îi pot inspira pe alții să dorească și să decidă să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu pentru a se bucura de experiențe asemănătoare.

Puteți cere secretarului Lucrării Personale să ofere un raport variat și impresionant asupra lucrării misionare pe care Dumnezeu a permis bisericii să o facă în timpul lunii precedente și să împărtășească obiectivele pentru luna ce va urma. Ar trebui subliniată necesitatea darurilor pentru misiune ale bisericii locale, dacă este cazul, și ar trebui solicitat un răspuns generos. Este înțelept să planificați dinainte, astfel încât să existe suficiente fonduri disponibile pentru oportunitățile ce apar.

Instruirea de la mijlocul săptămânii

Un „Curs de instruire pe teren”, cu activitate efectivă pe teren, așa cum este descrisă mai sus, este cea mai bună metodă, dar „Instruirea de la mijlocul săptămânii” este o alternativă ce merită luată în calcul. *Manualul Bisericii* descrie „o întâlnire la mijlocul săptămânii, combinată cu ora de rugăciune săptămânală. Cu această ocazie, prima parte a serviciului poate să conțină un mesaj devoțional, urmat de o serie de rugăciuni, amintindu-se că închinarea este o parte vitală a creșterii spirituale și a pregătirii pentru slujire. Restul timpului poate fi dedicat instruirii pentru evanghelizarea personală. Li se vor prezenta metode de câștigare a sufletelor, iar membrilor li se oferă ocazia să prezinte, pentru discuții generale, problemele cu care s-au confruntat în cadrul lucrării lor de evanghelizare.”[42]

Considerăm că, în plus față de cele prezentate, este cel mai bine ca întâlnirile să înceapă cu experiențe de succes și să se încheie cu dificultățile care au fost întâlnite. (Preferăm cuvântul „dificultăți” în loc de „probleme”. Oamenii sunt adesea doborâți de probleme, dar fiecare dificultate poate fi depășită sub puterea Duhului Sfânt.)

Comitetul bisericii

Sprijinul care vă poate fi oferit de către comitetul bisericii este extraordinar. Nu sunteți singuri în efortul pe care îl depuneți pentru a mobiliza biserica să dea mărturie. Aveți aici directivele trasate de *Manualul Bisericii*, care arată îndatoririle pe care le puteți avea față de comitet și sprijinul pe care îl puteți aștepta din partea acestuia:

„Lucrarea Comitetului –

- Planificarea evanghelizării în toate fazele ei. Din moment ce evanghelizarea este prima lucrare a bisericii, cel mai important punct pe agenda oricărei întâlniri de comitet trebuie să fie legat direct de evanghelizarea teritoriului misionar al bisericii. În plus, o dată pe trimestru, întreaga întrunire a comitetului poate fi dedicată planurilor de evanghelizare. Comitetul va studia programele și metodele recomandate de Conferința locală. Vor hotărî cum pot fi implementate cel mai bine de biserică. Pastorul și comitetul vor iniția și dezvolta planuri pentru campaniile de evanghelizare publică.
- Coordonarea programelor misionare ale departamentelor. Comitetul bisericii răspunde de coordonarea activității tuturor departamentelor. Aici sunt incluse programele de evanghelizare ale Lucrării Personale, Școala de Sabat, Departamentele Copii, Tineret, Sănătate și Educație. Fiecare dintre aceste departamente elaborează planurile de evanghelizare personală, în cadrul propriei sfere de activitate. Pentru a evita suprapunerea programelor și competiția în atragerea voluntarilor și pentru a se obține beneficii maxime, planificarea este esențială. Înainte de a aplica și a anunța planurile pentru oricare program, fiecare departament trebuie să le supună spre aprobare comitetului bisericii. Departamentele raportează, totodată, comitetului bisericii progresul și rezultatele programelor misionare. Comitetul le poate sugera departamentelor în ce fel programele lor pot contribui la pregătirea, coordonarea și lucrarea de consolidare a unei campanii publice de evanghelizare.
- Încurajarea și sprijinirea Departamentului Lucrarea Personală al bisericii, în vederea implicării tuturor membrilor și a copiilor într-o

formă de slujire misionară (de evanghelizare). Se vor organiza cursuri de instruire pentru diferitele domenii ale lucrării misionare.

- Încurajarea responsabilului cu evidența celor interesați de doctrina bisericii ca acesta să se asigure că orice persoană care manifestă interes, indiferent de sursa care le-a trezit interesul, să fie imediat și personal asistată de membrul desemnat.
- Încurajarea fiecărui departament de a prezenta un raport, cel puțin o dată pe trimestru, comitetului și membrilor bisericii, cu ocazia adunărilor administrative sau a întâlnirilor din Sabat.
- Trebuie analizat raportul bisericii și să se intereseze de starea spirituală a tuturor membrilor, asigurându-se că toți cei bolnavi, descurajați sau cu probleme de orice fel sunt vizitați."[43]

Adunările administrative ale bisericii

Lucrând cu secretarul Lucrării Personale, veți fi gata să prezentați în cadrul adunărilor administrative un raport al experiențelor de succes din trecut și planurile pentru viitor. *Manualul Bisericii* scrie că rapoartele pot cuprinde următoarele activități: „Raportul responsabilului Departamentului Lucrarea Personală, care să prezinte lucrarea misionară, inclusiv activitățile serviciilor sociale ale bisericii împreună cu planurile pentru viitor. Acesta va fi urmat de un raport al secretarului Lucrării Personale."[44] Uneori, puteți solicita ca o anumită acțiune să aibă loc, ca urmare a unei anumite părți a planurilor dumneavoastră.

Dumnezeu vă va ajuta să folosiți aceste adunări în mod eficient și să sprijiniți toți membrii pentru a se implica în bucuria de a-L împărtăși pe Isus. Aveți aici o făgăduință minunată: „Atunci când depun eforturi serioase pentru ducerea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi în bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine întotdeauna în urma eforturilor hotărâte."[45]

Încurajarea sfătuirii

Vă invităm să reflectați în rugăciune la următoarele, pe măsură ce vă îndepliniți responsabilitățile, când lucrurile merg bine și când lucrurile nu evoluează așa cum ați fi dorit. Dumnezeu are nevoie de:

- **Lideri ai rugăciunii.** „De nimic nu este mai multă nevoie în lucrarea noastră ca de rezultatele practice ale comuniunii cu Dumne-

zeu. Ar trebui să arătăm prin viața noastră de zi cu zi că avem pace și odihnă în Mântuitorul. Pacea Sa din inimă va străluci pe chipul nostru. Ea va da vocii o putere de convingere. Părtășia cu Dumnezeu va înnobila caracterul și viața. Oamenii își vor da seama, așa cum și-au dat seama și de primii ucenici, că am fost cu Isus. Acest lucru va atribui lucrătorului o putere pe care nimic altceva nu i-o poate da. El nu trebuie să îngăduie să fie deposedat de această putere."[46]

- **Lideri ai credinței.** „Slujitorii lui Dumnezeu au nevoie de credință în Dumnezeu. El nu este în necunoștință de cauză cu privire la lucrarea pe care ei o fac. El prețuiește lucrarea lor. Agenții cerești sunt însărcinați să coopereze cu cei care sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu."[47]
- **Lideri ai curajului.** „Nădejdea și curajul sunt esențiale unei slujiri desăvârșite pentru Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională."[48] „Trebuie să avem curaj, energie și perseverență."[49]
- **Lideri ai acțiunii.** „Cauza lui Dumnezeu cere oameni care pot vedea repede și pot acționa, instantaneu, cu putere și la momentul potrivit. Dacă zăbovești pentru a măsura fiecare dificultate și pentru a cântări fiecare încurcătură de care te lovești, nu vei realiza decât puțin. Vei avea de întâmpinat dificultăți și obstacole la fiecare cotitură și trebuie să te hotărăști cu multă fermitate să le birui sau vei fi biruit de ele. … Uneori este chiar mai scuzabil să iei o hotărâre greșită decât să te afli continuu într-o poziție oscilantă; decât să eziți, înclinat când într-o direcție, când într-alta."[50]

Anexă

Responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii

Pe lângă secretarul Lucrării Personale, responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii este de importanță majoră. Aici este descrierea găsită în *Manualul Bisericii*, pagina 64:

„Este foarte important ca cei care au devenit interesați de Biserica Adventistă, ca urmare a lucrării misionare să fie luați imediat în atenție. În acest scop, un responsabil cu evidența celor interesați de doctrina

bisericii, care poate fi chiar unul dintre prezbiteri, trebuie ales în momentul alegerii slujbașilor bisericii. … Această persoană va face parte din comitetul bisericii și comitetul Departamentului Lucrarea Personală și va lucra direct cu pastorul și cu președintele acestui comitet. Responsabilitățile acestei slujbe sunt:

- Să țină o evidență a tuturor persoanelor care și-au manifestat interesul pentru biserică, în urma diverselor acțiuni, precum servicii sociale, strângeri de fonduri, evanghelizări publice, studii biblice, predicile membrilor laici și contactele stabilite în urma mărturisirii, publicații de evanghelizare (misionare), evanghelizarea Școlii de Sabat, evanghelizarea prin literatură, evanghelizarea prin sănătate și temperanță, radio și televiziune, literatura de evanghelizare (misionară) a bisericii.
- Să colaboreze cu pastorul și cu președintele comitetului Lucrarea Personală în vederea recrutării și instruirii de membrii capabili să lucreze în activitățile de consolidare a acestora.
- Să dea comitetului bisericii un raport lunar despre numărul celor interesați și despre numărul celor care au urmat un curs de consolidare a cunoștințelor biblice. Când o persoană este suficient de interesată, acest lucru trebuie adus la cunoștința pastorului."

Note

[1] *Slujitorii Evangheliei*, p. 352.
[2] *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea,* revizuit în 2005, ediția 17. (Hagerstown, Maryland: *Review and Herald,* 2005), p. 101.
[3] *Faptele apostolilor*, p. 110.
[4] *Hristos, Lumina lumii*, p. 142.
[5] *Calea către Hristos*, p. 80.
[6] *Ibidem*, p. 81.
[7] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 362, 363.
[8] *Manualul Bisericii*, p. 67.
[9] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 296.
[10] *Hristos, Lumina lumii*, p. 823.
[11] *Slujitorii Evangheliei*, p. 122.
[12] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 189.
[13] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 125.
[14] *Hristos, Lumina lumii*, p. 340.
[15] *Ibidem,* p. 347.
[16] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 354.

[17] *Slujire creștină*, p. 254.
[18] *Evanghelizare*, p. 356.
[19] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 333.
[20] Adaptare din broșura de activități laice nr. 2, Lay Activities Leaflet No. 2 - *The Lay Activities Leader,* (Takoma Park, Washington, D.C.: Lay Activities Department, General Conference of Seventh-day Adventists, 1976), p. 4, 5.
[21] *Seventh-day Adventist Encyclopedia,* vol. 11, p. 327.
[22] *Broșura Lucrarea Personală* (Silver Spring, Maryland: Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, 2002), pp. 5-6.
[23] *Manualul Bisericii*, p. 101.
[24] *Ibidem*, p. 102.
[25] *Ibidem*.
[26] *Ibidem,* p. 133, 134.
[27] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 47.
[28] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 221.
[29] Pentru informații generale despre cum puteți cunoaște comunitatea locală și nevoile ei, vedeți broșura *Lucrării Personale, Chei pentru Serviciile Sociale Adventiste* (AdventSource, 2008), p. 25, 26. Pentru mai multe detalii, vedeți *Cum să vă înțelegeți comunitatea – Understanding Your Community,* de Monte Sahlin, (disponibilă prin adventsource.org.)
[30] *Hristos, Lumina lumii*, p. 362.
[31] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 21, 22.
[32] Vedeți *Chei pentru Serviciile Sociale Adventiste,* p. 25, 26. Pentru mai multe detalii, vedeți *Cum să vă înțelegeți comunitatea – Understanding Your Community,* de Monte Sahlin
[33] Disponibilă pe adventsource.org.
[34] *Divina vindecare*, p.149.
[35] *Ibidem.*
[36] *Ibidem*.
[37] *Manualul Bisericii*, p. 88.
[38] *Evanghelizare*, p. 120.
[39] *Ibidem*, p. 119, 120.
[40] *Manualul Bisericii*, p. 99.
[41] *Ibidem,* p. 89.
[42] *Ibidem*, p. 98, 99.
[43] *Ibidem*, p.91, 92.
[44] *Ibidem*, p. 99.
[45] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 30.
[46] *Divina vindecare*, p. 512.
[47] *Slujire creștină*, p. 233, 234.
[48] *Profeți și regi*, p. 164.
[49] *Slujitorii Evangheliei*, p. 39.
[50] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 497.

2

MOTIVAREA MEMBRILOR PENTRU A DA MĂRTURIE

MOTIVAREA MEMBRILOR PENTRU A DA MĂRTURIE

Introducere

Observați cum doi bărbați poartă o conversație cu Ioan Botezătorul. Mântuitorul trece prin apropiere. Ioan, neputând să găsească cuvintele pentru a-L descrie pe inegalabilul Fiu al lui Dumnezeu, exclamă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Cei doi ucenici ai lui Ioan pleacă imediat pentru a-L urma pe Isus. Ei ascultau fiecare cuvânt al Său, atât de blând și atât de atrăgător – răspunsul la orice nevoie. Dragostea Sa pentru cei pierduți este molipsitoare. Scuzându-se pentru plecarea de la acea întâlnire cu Divinul, ei se grăbesc să le împărtășească lui Petru și lui Iacov. Aceștia nu mai pot întârzia. Trebuie să li-L prezinte pe Isus și altora.

Astăzi, trebuie să o facem. Fiecare membru trebuie să o facă. Și de ce nu am face-o și noi?

Solul lui Dumnezeu pentru biserica rămășiței Sale, Ellen White, pe care o vom cita adesea în acest capitol, a spus: „Un suflet care Îl are pe Hristos nu mai poate fi oprit să-L mărturisească, precum nu pot fi oprite apele Niagarei (o cascadă minunată) să curgă în cascadă.”[1]

„Aceeași înfocată dorință de a-i salva pe cei păcătoși, care a caracterizat viața Mântuitorului, va caracteriza și viața adevărații Lui urmași. Creștinul n-are dorința de a trăi pentru sine. Pentru el, cea mai mare plăcere este aceea de a consacra tot ce are și tot ce este în slujba Domnului.”[2]

În acest veac secular, o conștientizare de necontrolat a urgenței ar trebui să cuprindă inima fiecărui membru. Este de mult trecut timpul pentru abordarea călduță laodiceeană tipică. Fiecare membru are nevoie de pasiune, de o pasiune pentru sufletele pierdute, la fel ca a lui:

Moise, care L-a rugat pe Domnul ca, fie să le ierte păcatele, fie „șterge-mă din cartea Ta” (Exodul 32:32).

Pavel, care a spus: „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Corinteni 9:16).

Isus, care a plâns pentru orașul condamnat: „Ierusalime, Ierusalime …, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi” (Matei 23:37)

John Knox, care a proclamat: „Dați-mi Scoția sau mor.”

Henry Martyn, atunci când a ancorat pe țărmurile Indiei, a strigat: „Aici, dați-mi voie să fiu mistuit pentru Dumnezeu.”

Un prizonier, care a spus capelanului: „Dacă aș crede că evanghelia ta e adevărată, m-aș târî de-a lungul Angliei și pe sticlă spartă să spun oamenilor despre ea.”

În secolul al XXI-lea, când reîntoarcerea lui Hristos este iminentă, nu ar trebui adventiștii de ziua a șaptea să fie cuprinși de o pasiune mult mai aprinsă de a salva suflete decât Moise, Pavel, Knox, Martyn și alții de-a lungul istoriei?

Mărturisirea pentru salvarea de suflete este cea mai solemnă prioritate a bisericii rămășiței ce aparține lui Dumnezeu.

„Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în lume ca străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume ce piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare însemnătate – proclamarea primei, a doua și a treia solii îngerești. Nu este o altă lucrare de o așa mare importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.”[3]

Biserica a fost întemeiată pentru scopul acesta: „Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, iar toți cei care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.”[4]

Lucrarea nu va fi niciodată terminată până când poporul lui Dumnezeu nu va fi motivat și implicat.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va putea fi niciodată terminată până când bărbații și femeile care alcătuiesc membrii bisericii

noastre nu pornesc la lucru, unindu-și eforturile cu cele ale pastorilor și conducătorilor bisericii."[5]

Dacă toți ar fi misionari activi, terminarea lucrării ar fi posibilă: „Dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar activ, solia pentru timpul prezent ar fi grabnic vestită în toate țările, la fiecare popor, națiune și limbă. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută înainte ca Hristos să vină cu putere și slavă mare."[6]

Vești bune. Lucrarea va fi terminată cu viteză mare: „Lumina cea strălucitoare, mergând printre creaturile vii cu iuțeala fulgerului, reprezintă rapiditatea cu care această lucrare va merge în cele din urmă înainte, spre împlinire."[7]

Lucrarea lui Dumnezeu va fi terminată! Peste tot în lume are loc motivarea membrilor bisericii de a mărturisi.

Cum se realizează acest lucru? Dacă dorința dumneavoastră este să dezvoltați o implicare totală a membrilor bisericii în răspândirea lui Isus și a mesajului Său pentru această vreme, aici aveți:

21 DE SECRETE PENTRU A MOTIVA MEMBRII SĂ MĂRTURISESCĂ:

1. Dragoste.

„Dragostea Mântuitorului este cea care constrânge pe mesager să ducă mesajul la cei pierduți."[8] Când Pavel a văzut o licărire a dragostei lui Isus pentru cei pierduți, a afirmat: „Dragostea lui Hristos nu ne dă nicio altă alternativă" decât să o împărtășim. (2 Corinteni 5:14, versiunea NEB). „Căci dragostea lui Hristos ne conduce, ne îndeamnă și ne constrânge" (Amplified Bible). O imagine clară a dragostei lui Hristos față de suflete a dat bisericii primare un singur scop al existenței. Ei au suferit sărăcie, persecuție și moartea care „bătea la ușa lor". Observați cum contemplarea dragostei Sale a motivat-o pe Ellen White: „Când m-am gândit la paharul acela care tremura în mâinile lui Hristos, când mi-am dat seama că El ar fi putut să refuze să-l bea și să lase lumea să piară în

păcatul ei, m-am legat ca fiecare energie a vieții mele să fie devotată lucrării de câștigare de suflete la El."[9]

Împărtășiți cu membrii dragostea de nedescris a lui Isus pentru o persoană. Spuneți-le despre grandoarea universului pe care Isus l-a creat. El a părăsit lumi fără număr, ca nisipul de pe malul mării, pline de creaturi care Îl iubeau și Îl serveau, pentru a veni la acest fir de praf în univers care se răzvrătise împotriva Lui ca să moară pentru dușmanii Lui (Romani 5:8,10). Rugați-i să se gândească la doar unul dintre semenii de lângă ei. Isus ar fi murit doar pentru el sau pentru ea, chiar dacă nu ar mai fi fost nimeni altcineva în univers.[10] Întrebați-i: „Cum am putea noi să *nu* mărturisim pe Isus semenilor noștri?"

Este emoționant să știi că „ Domnul Hristos va da slujitorilor Săi aceeași iubire stăruitoare, puternică, pe care chiar El Însuși o are în căutarea celor pierduți."[11] Conduceți-i pe membrii în rugăciune, cerând acea promisiune și îndemnați-i să facă același lucru zilnic pentru fiecare persoană cu care ei ar putea împărtăși dragostea lui Isus.

Apelând la membrii să de mărturie, mai întâi pe baza dragostei de nedescris a lui Isus, poate fi extrem de eficient.

2. Căutați să cunoaşteți istoria şi adevărurile bisericii rămăşitei care pot motiva.

Membrii vor fi motivați să mărturisească atunci când ei discern cu adevărat și asimilează întreaga realitate a adevărurilor biblice fundamentale și istoricul conducerii lui Dumnezeu în mișcarea adventă (în lumina Marii Lupte) și atunci când ei se predau influenței pe care o are Duhului Sfânt asupra inimilor lor sensibile. De asemenea, actul de a împărtăși chiar și cea mai limitată cunoștință a acestor adevăruri va acționa ca cel mai mare motivator spre o mărturisire ulterioară.

Vom arăta, cu comentarii, câteva afirmații motivatoare ale lui Ellen White:

- **Adevărul primit în inimă motivează**. – „Dacă este primit în inimă și apreciat ca un dar divin, adevărul va acționa ca un element activ, care va acționa din inimă și lucrările lui vor fi evidente în expresia externă a vieții."[12] Sfințirea prin adevăr produce dorința de a împărtăși. „Un creștin va crește într-adevăr în cunoștința

adevărului și, pe măsură ce este sfințit prin adevăr, el va deveni din ce în ce mai mult ca Isus și mult mai dornic să salveze suflete răscumpărate prin sângele Lui."[13]

- **Scurtimea timpului, judecata și întoarcerea iminentă a lui Hristos motivează**. – „Dacă predicatorii noștri (și ar trebui să se aplice, de asemenea, și la membri) ar realiza cât de curând vor fi aduși locuitorii acestei lumi în fața scaunului de judecată a lui Dumnezeu, ... cât de serios ar lucra împreună cu Dumnezeu să prezinte adevărul! Cât de serios s-ar strădui să conducă pe oameni să accepte adevărul. Cât de neobosit ar lucra pentru a face să avanseze cauza lui Dumnezeu în lume, proclamându-L în faptă și în cuvânt: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape."[14] „Trăim acum ultimele scene ale încheierii istoriei acestui pământ. Fie ca oamenii sa tremure la gândul responsabilității cunoașterii adevărului. Sfârșitul lumii a venit. O meditare serioasă la aceste lucruri îi va conduce pe toți la o consacrare a tot ce au și ce sunt față de Dumnezeu ... toți ar trebui să fie ambițioși să facă totul, cu fidelitate și cu un gând, spre slava lui Dumnezeu – lucrarea sacră care este marele nostru privilegiu în care să fim implicați."[15]

Următoarea afirmație în context arată că eșecul în trăirea după voia lui Dumnezeu și în câștigarea de suflete este urmarea lipsei „simțământului continuu" cu privire la evenimentele viitoare: „Noi trebuie să avem un simțământ continuu al scurtimii timpului și al înfricoșătoarelor evenimente despre care profeția a declarat că trebuie să aibă loc cu repeziciune. Din cauză că aceste adevăruri n-au fost traduse în realitate, viața este atât de necorespunzătoare cu adevărurile pe care le mărturisim."[16] Acea lipsă de consecvență are ca rezultat daruri ascunse, în contrast cu exemplul lui Moise, care nu și-a ascuns darurile, ci a fost un lucrător credincios.

În ultimul ei mesaj adresat Conferinței Generale, Ellen White a menționat faptul că o conștientizare a apropiatei veniri va motiva lucrătorii să lucreze: „Ne apropiem cu repeziciune de sfârșitul istoriei acestei planete și, pe măsură ce ne dăm seama că Isus vine într-adevăr curând, va trebui să fim plini de dorința de a lucra cum nu am fost vreodată înainte."[17] Și în

alt loc a spus: „Pentru că știu că Domnul este la ușă, zelul lor este înviorat și colaborează cu ființele cerești în lucrarea pentru salvarea sufletelor."[18]

- **Spiritul întreitei solii îngerești motivează. –** „Când ești pătruns de spiritul celei de-a treia solii îngerești, adevărul care curăță sufletul pentru vremea aceasta va face o separare între tine și lume, separare pe care nu ai simțit-o niciodată înainte."[19] „Când spiritul celei de-a treia solii îngerești ia în stăpânire inimile adventiștilor de ziua a șaptea, va avea loc o lucrare pe care Dumnezeu o aproba."[20]

- **Mesajul laodiceean motivează.** – Vorbind despre lucrarea pentru suflete, Ellen White spune: „La vremea aceasta, mesajul laodiceean trebuie spus pentru a trezi o biserică ațipită."[21] Scopul primar al mesajului lui Hristos dat ultimei Sale biserici este să conștientizeze poporul Său ațipit de necesitatea unei relații personale cu El, în așa fel încât ei să fie împuterniciți să dea o mărturie efectivă, care va ajuta în pregătirea unui popor pentru revenirea Sa iminentă. Numai cu o relație fervent pot avea spiritul și împuternicirea de a împărtăși întreita solie îngerească.

- **Mesajul Sanctuarului descoperă un Mediator atotputernic – Centrul motivației. –** „Înțelegerea corectă a slujbei ce se desfășoară în Sanctuarul ceresc este fundamentul credinței noastre … Toți au nevoie de o înțelegere proprie a poziției și lucrării Marelui-Preot. Altfel, va fi imposibil pentru ei să exercite credința care este esențială în vremea aceasta sau să ocupe poziția pe care Dumnezeu le-a desemnat-o să o ocupe."[22]

  Și acea „poziție" implică evangelizarea în conformitate cu paragraful care urmează: „Tuturor celor care au primit lumina asupra acestor subiecte le este încredințată mărturisirea marilor adevăruri pe care Dumnezeu li le-a încredințat. Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea omenirii … Subiectul Sanctuarului a fost cheia care a dezlegat misterul marii dezamăgiri din anul 1844. A deschis înțelegerii un sistem complet al adevărului, conectat în mod armonios, arătând mâna lui Dumnezeu în conducerea măreței mișcări advente și descoperind datoria prezentă, așa cum a adus la lumină poziția

și lucrarea poporului Său."[23]

Odată cu „adevărul" adus la lumină, sunt arătate și „poziția, și lucrarea" membrilor. Aceștia nu pot ocupa poziția pe care Dumnezeu le-a desemnat-o, fără înțelegerea mesajului. Nici nu pot avea acea credință în Mediatorul lor atotprezent și atotputernic care este atât de importantă în atingerea fiecărui suflet. Este privilegiul fiecărui membru să ajungă prin credință în Sfânta Sfintelor, centrul de putere al universului și să obțină puterea lui Isus care este necesară în evanghelizarea celorlalți.

Convingerea că timpul profetic s-a sfârșit în 1844 oferă, de asemenea, dinamică și urgență misiunii mondiale. Deși nu a fost găsită nicio afirmație directă care să spună specific că Sanctuarul motivează membrii la mărturie personală, studiul adevărului central care îl descoperă pe Creatorul, Mântuitorul, Mijlocitorul – Prietenul lor în centrul de putere al universului ar trebui să inspire astfel pe cei credincioși cu privilegiul de a se conecta cu puterea și de a merge la lucru.

- **Înțelegerea pasajelor din Zaharia 3 și 4 motivează.** „Vă îndemn să citiți capitolele 3 și 4 din Zaharia. Dacă capitolele acestea sunt înțelese, dacă sunt primite, se va face o lucrare pentru cei care flămânzesc și însetează după neprihănire, o lucrare care pentru biserică înseamnă „mergeți înainte și în sus".[24]
- **Înțelegerea profețiilor împlinite motivează.** „Pe măsură ce vedem împlinirea profețiilor, credința noastră în triumful final al împărăției lui Hristos va fi întărită; ar trebui să mergem înainte cu un curaj renăscut, să facem lucrarea încredințată nouă."[25]
- **Experimentarea adevărului despre convertire, consacrare și „luând parte la natura divină" motivează.** Aveți aici șase aspecte:
  - » Pentru lucrarea cu suflete este esențială o convertire profundă: „Mulți nu vor simți responsabilitatea pentru suflete până când nu vor fi profund convertiți și nu vor imita modelul lui Isus Hristos."[26]
  - » Reconvertirea este necesară în marile centre, înainte ca „necesitatea" să fie simțită. „Mulți dintre cei care trăiesc în centrele

noastre mari trebuie să fie reconvertiți; până când nu vor fi reconvertiți, ei nu pot simți necesitatea de a dărui oilor risipite mesajul acestui timp."[27]

» Pentru ca o persoană să poată vedea nevoia, puterea convertirii trebuie să o ia în stăpânire: „Să ne aducem aminte că mărturisirea de credință nu e nimic dacă nu avem adevărul în inimă. Avem nevoie ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să pună stăpânire pe noi, pentru ca să putem înțelege nevoile unei lumi care piere."[28]

» Cei care sunt consacrați, vor auzi vocea lui Dumnezeu spunându-le: „Mergi!" „Există un mare număr de persoane care, dacă s-ar apropia suficient de Dumnezeu prin consacrare deplină, ar auzi vocea Lui spunându-le: „Mergi și lucrează în via mea." [29]

» Consacrarea aduce dorința de a face parte din lucrarea lui Dumnezeu. „Dacă viața ar fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, serviciul nu ar fi o corvoadă. Daca inima întreagă ar fi consacrată lui Dumnezeu, toți ar găsi ceva de făcut și ar dori să lucreze."[30]

» Cel care se face părtaș la natura divină, prin comuniune zilnică cu Dumnezeu, apreciază fiecare suflet, iubește fiecare suflet și lucrează perseverent cum a lucrat și Hristos. Observați porunca blândă inclusă aici: „Acesta este spiritul care ar trebui încurajat."

„Dragostea lui Dumnezeu descoperită față de om este mai presus de înțelegerea umană – este infinită. Și ființa umană care se face părtașă la natura divină va iubi așa cum a iubit Hristos și va lucra așa cum a lucrat Hristos. Dragostea care este inspirată de dragostea față de Isus va vedea în fiecare suflet, sărac sau bogat, o valoare care nu poate fi măsurată după estimarea umană. În comparație cu valoarea unui suflet, lumea se scufundă în lipsă de sens în viață. Această dragoste nu poate exista și să fie ținută pură, rafinată și sfântă decât prin dragostea în suflet față de Isus Hristos, hrănită zilnic prin comuniune cu Dumnezeu. Va exista o compasiune și o simpatie înnăscută care nu vor fi epuizate și nici nu vor fi descurajate. Acesta este

spiritul care ar trebui să fie încurajat să domnească în fiecare inimă și să fie descoperit în fiecare viață.” [31]

Epistola către efeseni este un exemplu pentru biserica de azi:

Experiența posibilă a rămășiței care este complet convertită și consacrată și care este părtașă la natura divină, printr-o relație zilnică de comuniune cu Dumnezeu, poate fi ilustrată în următoarea listă de 17 puncte din experiența timpurie a bisericii din Efes. Acestea sunt luate dintr-o afirmație:

- Exista o simplitate ca de copil și zel.
- Era exprimată o iubire față de Hristos activă, sinceră și din inimă. Credincioșii se bucurau în dragostea lor față de Dumnezeu.
- Hristos era în inimile lor ca o prezență permanentă.
- Credincioșii au căutat sincer să primească și să asculte fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.
- Plini de dragoste față de Creatorul lor, ei au căutat ca cea mai înaltă țintă a lor să fie câștigarea de suflete pentru El.
- Ei nu s-au gândit să adune prețioasele comori ale harului lui Hristos.
- Ei au simțit importanta chemării lor și au fost copleșiți de mesajul: „Pace pe pământ și bună înțelegere între oameni.”
- Ei au fost mistuiți de dorința de a purta vestea bună până la colțurile cele mai îndepărtate ale pământului.
- Membrii bisericii au fost uniți în sentimente și acțiune.
- Dragostea pentru Hristos a fost lanțul de aur care i-a legat împreună.
- Au continuat să-L cunoască pe Domnul mai mult și mai profund, și
- Strălucire, alinare și pace au fost descoperite în viețile lor.
- Ei i-au vizitat pe orfani și pe văduve în necazurile lor și nu au făcut acest lucru pentru a fi văzuți de alții. În viziunea lor, eșuarea în a face acest lucru ar fi însemnat contrazicerea mărturisirii lor de credință și o negare a Mântuitorului lor.
- În fiecare oraș lucrarea a fost transmisă mai departe.

- Suflete au fost convertite și, la rândul lor, au simțit că trebuie să spună despre comoara inestimabilă.
- Ei nu au putut să aibă liniște până ce razele de lumină care iluminaseră mințile lor nu au strălucit și asupra altora. Mulțimilor de necredincioși li s-a făcut cunoscută speranța creștină.
- Au fost făcute apeluri personale, calde și inspirate.[32]

Ne întoarcem acum privirea spre alte secrete majore ale motivației.

3. Rugați-vă!

Dumnezeu este cel mai bun motivator. „Rugați-vă deci Domnului secerișului ca El să trimită lucrători în via Sa. Aceste cuvinte ne arată cum trebuie aduși oameni care vor lucra pentru salvarea de suflete."[33] Ca factor motivator, rugați-vă ca Dumnezeu să motiveze zilnic diferite persoane. Apoi, așa cum a fost menționat mai sus, îndemnați-i să ceara de la Isus dragostea Sa pentru suflete, să se ofere pe ei înșiși lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți și să ceară zilnic botezul cu Duhul Sfânt. El va motiva (vedeți *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 21).

Pot să facă acest lucru singuri, în echipe de doi sau trei și în grupuri de rugăciune mici, formate din membri care dau mărturie. Stabiliți grupuri de rugăciune formate din membri cu abilități limitate sau prea puțin timp pentru a se implica personal. Cu toate astea, cele mai eficiente grupuri și indivizi sunt cele care pot, doresc și se implică în evanghelizare.

Încurajați-i pe fiecare să se roage zilnic: „Pe cine aduci azi, Doamne?" Pe măsură ce planifică, lucrează și se roagă , El îi va aduce în contact cu cei care sunt cei mai potriviți pentru darurile lor (vedeți *Lucrarea de binefacere*, p. 101). Un sentiment că Dumnezeu lucrează prin ei, înzestrându-i cu curaj, înțelepciune și succes în schimbarea vieților îi va motiva mult să continue lucrarea.

4. Împărtășiți bucuria mărturisirii!

Mărturisirea devine molipsitoare când o persoană din grupa Școlii de Sabat sau dintr-o grupă de acțiune împărtășește bucuria mărturisirii – cum Dumnezeu a devenit real prin modul în care a lucrat cu el sau cu ea.

Nimic nu are mai mare reușită decât succesul. Când membrii aud de succesul altor membri ca ei, vor, la rândul lor, să experimenteze aceeași bucurie și vor să aibă și ei parte de ceva asemănător.

Când membrii mărturisesc, aceasta îi ajuta să îndepărteze două temeri predominante care îi înrobesc pe cei mai mulți dintre semenii lor: „Nimeni nu va asculta de mine", și „Nu aș ști ce să zic." O mărturisire personală spusă de un nou membru fără experiență sau un membru mai vechi este mult mai eficientă în motivarea membrilor decât una spusă de un pastor plătit.

Când membrii experimentează rezultate în urma unui program de evanghelizare și împărtășesc bucuria care au simțit-o ca urmare a participării, de regulă, și alții vor fi mai dispuși să asculte și vor decide să se unească în activitate, fiind mai dornici decât atunci când un pastor sau un lider o promovează.

În mod consecvent, ascultați și folosiți fiecare poveste de succes, acolo unde este posibil, în grupa și programul Școlii de Sabat, în timpul serviciului divin, în pliantele informative, în comitete, în buletinul informativ al bisericii etc. Un interviu bine planificat sau spontan, destinat să motiveze pe alții, prezentat în timpul serviciului divin, de preferat chiar înaintea predicii, când sunt toți prezenți, poate să fie foarte eficient. Apelul poate să fie intensificat folosind o fișă de răspuns. Motivați, folosind din plin bucuria care vine din împărtășirea lui Isus.

5. Fiți entuziast!

„Pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte, va fi și reușita."[34] Cineva a afirmat: „Atitudinea este cea care determină altitudinea." Dacă liderii nu vor fi entuziaști, nici membrii nu vor arăta entuziasm.

6. Accentuați în primul rând „privilegiul", iar în al doilea rând „responsabilitatea".

În Spiritul Profetic sunt subliniate atât datoria și responsabilitatea fiecărui membru de a se implica în mărturisire, cât și rezultatele eșecului de a face acest lucru. (Aceste afirmații importante vor fi împărtășite spre

sfârșitul acestui capitol, în așa fel încât să poată fi folosite în mod înțelept.) Dar bucuria și beneficiile împărtășirii sunt, de asemenea, subliniate de către Ellen White.

Cu siguranță, Dumnezeu a dat fiecărui copil al Său libertatea de alegere. El nu forțează oamenii să mărturisească, așadar nici noi nu ar trebui să forțăm pe nimeni. Bătându-i pe oameni la cap cu afirmații puternice nu este de regulă cea mai eficientă modalitate de a motiva. În modul Său de abordare a omului, Dumnezeu folosește mai întâi vestea bună și apoi pe cea rea. Un exemplu în acest sens se găsește în întreita solie îngerească. Acestea încep cu vestea bună pentru cel ascultător și se încheie cu vestea rea pentru cel neascultător.

Sugerăm că este nevoie de un echilibru în motivarea membrilor pentru a da mărturie. De cele mai multe ori, acest lucru poate fi realizat intervievând câștigători de suflete adesea netalentați, dar plini de bucurie, care împărtășesc experiențele lor de succes. Accentuând adevărurile menționate mai sus, precum și privilegiile și beneficiile de a lucra împreună cu Dumnezeu în cea mai importantă și captivantă lucrare oferită omului, putem, de regulă, să încurajăm pe alții în modul cel mai eficient să se implice. În engleză, acest lucru se numește PR sau „public relations" (în limba română – Relații cu Publicul). Aici, „P" reprezintă „privilegiul" și „R" reprezintă „responsabilitatea". Începeți cu privilegiul de a mărturisi și apoi împărtășiți și responsabilitatea de a face acest lucru.

7. Țintiți implicarea totală!

Dacă începeți de la un nivel de inactivitate efectivă, aceasta poate părea imposibilă, însă amintiți-vă că lucrați împreună cu Dumnezeul imposibilului. „Căci pentru Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință" (Luca 1:37, Biblia NIV). Ne este dată provocarea: „Fie ca solia Evangheliei să răsune prin comunitățile noastre, chemându-le la o acțiune generală."[35] „Dacă creștinii ar lucra în bună înțelegere, înaintând ca unul singur, sub îndrumarea unei singure Puteri, pentru aducerea la îndeplinire a unui singur scop, ei ar mișca lumea."[36] Când întreaga biserică lucrează și Dumnezeu lucrează. Când întreaga biserică lucrează, devine un loc sigur și cald pentru ca Dumnezeu să aducă noi oameni. Și El adesea aduce oameni care nu au fost atinși de nici o altă activitate a bisericii. Aveți aici

un exemplu: Întreaga biserică a fost implicată în grupe de acțiune ale Școlii de Sabat. În principiu, toți au ales și au oferit studii biblice. Într-o dimineață de Sabat, o doamnă cu părul vopsit în patru nuanțe a apărut la Școala de Sabat. Ei au întrebat-o: „Ce v-a adus aici?" Ea a răspuns: „M-am hotărât să urmez o biserică care păzește duminica și, fiind așezată pe un rând în biserică, am auzit o voce în spatele meu. M-am întors și acolo nu era nimeni, dar, vocea mi-a spus: „De ce ești în biserică duminica, când ziua a șaptea este Sabatul?" Din acest motiv mă aflu aici. Nimeni nu o contactase, dar în momentul în care întreaga biserică a început să lucreze, Dumnezeu a făcut acest lucru. Membrii i-au oferit studii biblice și curând a devenit diriginte al Școlii de Sabat.

Al doilea exemplu: Conducerea bisericii dintr-o țară țintea la implicare totală a membrilor în a da mărturie. Atunci când un instructor laic, însoțit de doi dintre cursanții săi, s-au apropiat de o casă cu un nou ghid de studii biblice, un om care se afla în fața casei, când i-a văzut, a intrat repede în casă, și-a adus soția afară și a spus: „Aceștia sunt oamenii pe care i-am văzut în visul meu și acestea sunt studiile pe care le-am văzut în visul meu." Vestea că Dumnezeu aprobă noile lecții a aprins un foc printre membrii acelei țări care a continuat câteva decenii (38 de ani de la vremea acestei scrieri). Mii de membri au aceste studii și continuă să le folosească în oferirea de studii biblice. Cursul acesta a devenit metoda principală pentru câștigarea de suflete. Zeci de mii au fost botezați. La treizeci și doi de ani după ce Dumnezeu a dat visul acelui om, care nu a fost botezat, deși soția lui este botezată, cincisprezece mii de oameni dintr-un oraș au absolvit o variantă ușor actualizată a aceluiași curs. Atunci când întreaga biserică lucrează, Dumnezeu lucrează.

Când întreaga biserică lucrează, având același scop, printr-un complex de activități variate, mare entuziasm și bucurie este generată. Oamenii se bucură să fie parte a unui plan de acțiune unitar și de succes. De exemplu: Dacă întreaga biserică se concentrează pe pregătirea oamenilor pentru unui eveniment special de seceriș și continuă să o facă, vor fi motivați. Vom discuta mai multe detalii mai târziu.

Deoarece lucrarea nu va fi niciodată terminată dacă nu lucrăm împreună[37], ajutați-i pe toți participanții să adopte și să mențină o „viziune dublă" – să lucreze la fel de greu în educarea altora cum lucrează ei înșiși. Cineva a spus că „este mai important să educi un câștigător de suflete

decât să câștigi un suflet." Noi am putea fi satisfăcuți lucrând prin adăugare, dar Dumnezeu dorește să lucreze prin multiplicare. De ce să nu îi dai șansa să reușească, țintind la implicarea totală?

8. Folosiți un plan simplu!

Cele mai simple metode combinate cu eforturi susținute dau naștere la rezultate. „Trebuie să se inițieze și să se pună în funcțiune, în cadrul comunităților, cele mai simple metode de lucru. Dacă vor accepta în unire astfel de planuri și le vor aduce la îndeplinire în mod perseverent, membrii vor obține o răsplată bogată, deoarece experiența lor va deveni mai strălucită, îndemânarea lor va crește, iar prin eforturile lor vor fi salvate suflete."[38] Unul dintre cei mai mari câștigători de suflete spune că numărul membrilor s-ar tripla în doar cinci ani prin folosirea unei metode foarte simple: Fiecare membru face evanghelizare intențională. Fiecare se roagă sincer și alege zece oameni, posibil, din teritoriul desemnat lui/ei, se împrietenește cu ei, se roagă pentru ei și lucrează cu sârguință pentru câștigarea lor. Cu siguranță, ar trebui să fie foarte ușor să fie botezați doi dintre cei zece în cinci ani.

9.Folosiți un formular de participare.

Pentru a da fiecărui membru posibilitatea de a participa la lansarea unui program de evanghelizare, s-a dovedit eficientă predicarea dragostei lui Hristos pentru cei pierduți, facerea unui apel și înmânarea unui formular care include toate activitățile unde este nevoie de oameni pentru a face din plan un succes. Rugați-vă împreună și parcurgeți fiecare punct al formularului împreună, rugându-i să indice ce anume le-ar plăcea să facă. Ar putea fi rugați să pună numărul 1 în dreptul primei opțiuni, numărul 2 în dreptul celei de-a doua etc. Strângeți formularele înainte de încheiere. De regulă, un mare număr dintre cei care nu au mai participat vreodată sunt motivați să facă ceva.

10. Angajați participanții în planificare, stabilirea țintei şi în evaluare.

Oamenii au grijă mai mare de propriii bebeluși decât de bebelușii altora. Când planul le aparține, când este formulat de aceștia și au stabilit

obiective specifice și date limită, sunt mult mai înclinați să își ducă la îndeplinire planul și să își atingă obiectivele decât dacă li s-ar fi spus ce trebuie să facă. Și vestea bună este că, atunci când membrii își elaborează planurile lor și își stabilesc propriile ținte, ei sunt motivați să își pună ținte mult mai înalte decât în viziunea liderilor sau când li se spune ce să facă.

Îndrumarea și încurajarea pot fi, desigur, oferite de lideri, pe măsură ce planurile sunt elaborate. Membrii ar trebui să noteze detaliile planurilor lor de evanghelizare și să dea o copie pastorului și responsabilului cu Lucrarea Personală. Apoi, având în mână un plan scris, liderii pot avea un mai mare succes în pregătirea participanților, deoarece vor fi dornici să știe cum să aibă succes în îndeplinirea planului lor. De asemenea, ajutând pe fiecare participant să se simtă parte a unui program extins de cultivare, semănare, secerare și viziunea unei posibile plantări de biserică, acestea motivează.

Periodic, revizuiți și evaluați împreună progresul. Grupele de acțiune de succes ale Școlii de Sabat, de exemplu, își revizuiesc planurile săptămânal și au evaluări lunare în întâlnirile de părtășie care au loc în casele membrilor pentru a-și îmbunătăți planurile în mod constant. Aceste momente încărcate emoțional motivează la acțiuni mai mărețe.

11. Lucrați împreună pentru atingerea datelor limită şi oferiți perioade de odihnă!

După cum s-a arătat mai sus, implicarea totală în lucrarea de atingere a datelor limită este foarte motivatoare. Să folosim ciclul evanghelistic ca exemplu. Dacă o întâlnire evanghelistică pentru seceriș este planificată să înceapă, de exemplu, pe 15 mai, membrii, în mod individual sau, preferabil, grupele de acțiune ale Școlii de Sabat sau alte grupe mici pot fi inspirate să lucreze cu sârguință pentru îndeplinirea la timp, în așteptarea unui seceriș. Ei pot începe pe 1 ianuarie prin legarea de prietenii și diferite activități, cum ar fi proiecte de ajutorare socială, promovarea prin publicitate a studiilor biblice etc., și începerea învățării prin studii biblice, la data de 15 februarie, astfel încât interesul să fie stârnit pentru absolvire în prima noapte a lunii în care au loc întâlnirile de seceriș, începând cu 15 mai. (În principiu, întâlnirile vor fi o revizuire a mesajului

pe care l-au studiat deja în casele lor. Cu acea pregătire vor putea să ia decizii inteligente și de durată în timpul întâlnirilor.)

De pe 16 iunie până pe 17 iulie ar putea fi o perioadă de odihnă, iar cultivarea și semănarea ar putea începe din nou pe 16 iulie, pentru o nouă sesiune de secerat în noiembrie. În acest fel, ar putea fi realizate două cicluri evanghelistice pe an. Cei nou-botezați în mai și iunie vor fi motivați să împărtășească cu prietenii lor, cu familia, cu asociații de la locul de muncă și cu vecinii, în așa fel încât activitățile din a doua jumătate a anului să fie mult mai ușoare și mai productive.

12. Desfăşuraţi periodic întâlniri programate pentru pregătire şi sprijin care să faciliteze dezvoltarea constantă.

Sprijinul și pregătirea continuă sunt vitale pentru menținerea motivației. Doar lansarea unui program nu este suficientă. O întâlnire săptămânală, în care să predomine rugăciunea, condusă de pastor sau un câștigător de suflete experimentat este excelentă. Această întâlnire esențială poate fi foarte scurtă, dar amintiți-vă că promptitudinea și constanța ajută la îndepărtarea descurajării. Când oamenii sunt descurajați este mai dificil să-i motivezi. Anumite persoane au avut, poate, parte de o experiență dificilă. Împărtășiți-le mai întâi succesele și apoi dificultățile. Când cei care au avut o experiență dificilă aud despre experiențele altora, se vor simți încurajați. Pe măsură ce fiecare experiență este împărtășită, întrebați: „Ce putem învăța din aceasta?” Liderul întâlnirii nu răspunde și nu ține prelegeri, ci îi implică pe toți cei prezenți și, cu interacțiune și cu aport constant, dezvoltă răspunsurile bune sugerate de către fiecare persoană. Fiecare persoană care împărtășește gânduri și succese este motivată. Când alte persoane din grup împărtășesc experiențele prin care au întâlnit provocări asemănătoare în trecut, cei care întâmpină noi dificultăți câștigă noi idei cu privire la cum le pot depăși. Fundamentați orice instrucțiune necesară pe nevoile exprimate. Păstrați lucrurile simple și pertinente pentru activitățile săptămânii care urmează.

Apropiați-vă unii de alții în părtășia slujirii. Învățați împreună unii de la alții. Împărtășiți succesele și ajutați-vă unii pe alții în dificultăți și astfel toți vor fi motivați.

13. Încercați să potriviți activitățile cu capacitățile, dar aveți grijă – nu Îl limitați pe Dumnezeu!

Experiența arată faptul că Dumnezeu dezvoltă darurile și abilitățile oamenilor care lucrează împreună cu El, mult peste așteptările omenești. Cheia este să depindă de înțelepciunea și puterea Sa. Ghedeon, treierătorul sărac și fără educație, este doar unul din multele exemple biblice. Și exemplele nu se limitează la timpurile biblice.

Instructorul aproape că a spus unei cursantei să nu mai vină la studiul biblic săptămânal pentru instruire. Aceasta a fost motivată să participe, dar devenise evident că nu avea capacitatea necesară. Instructorul aproape că i-a spus: „Tu nu ai darul necesar pentru a da lecții biblice." Instructorul a plecat în altă țară să facă instruire timp de trei ani. La întoarcere, a avut parte de o mare surpriză când a văzut că doamna avusese șapte botezuri, ca rezultat al studiilor biblice ținute de ea, și lucra cu normă întreagă în colportaj.

Ne este spus: „Domnul va da pricepere pentru lucrare oricărui bărbat sau femeie care va conlucra cu puterea divină. Tot ce se cere, ca talent, curaj, stăruință, credință și tact, va veni atunci când ei îmbracă armura."[39] Adesea capacitățile nu sunt văzute până când o persoană nu este implicată în activitate. Aveți aici un alt exemplu:

> John fusese membru timp de opt ani. Membrii au spus că el nu a luat niciodată cuvântul în biserică, dar a fost lăudat ca fiind un extraordinar lider de grup mic, după prima sa încercare.

Este bine să descoperim darurile noastre spirituale și să le folosim în biserică. Potrivind activitățile și capacitățile, aceasta va motiva în mod sigur, dar, aduceți-vă aminte că darurile se dezvoltă prin exercitarea lor. Mulți nu își descoperă capacitățile până nu sunt provocați să încerce o activitate care să le ceară depunerea unui efort suplimentar, încrezându-se în ajutor și pentru ajutor.

14. Recunoaşteți că „mulți ar dori să lucreze, dacă ar fi învățați cum să înceapă".[40]

Acest sfat continuă astfel: „N-ar trebui doar să se predea, ci să se lucreze efectiv sub supravegherea unor instructori experimentați. Învă-

ță̂torii să deschidă calea, lucrând în mijlocul poporului, iar ceilalți, alăturându-li-se, vor învăța din exemplul dat de aceștia."[41] Puneți în echipe pe cei care au cele mai mari experiențe, alături de cei care nu au deloc.

Experiența a demonstrat că, în loc de a le predica membrilor despre responsabilitatea lor, constrângându-i sau forțându-i, este mai bine pur și simplu să le arătați bucuria de a face acest lucru. Cea mai bună metodă pentru a face acest lucru este să începeți de îndată. Dacă vor încerca, le va plăcea și curând vor iubi această lucrare. Așadar spuneți-le: „Haideți, veniți cu mine! Nu trebuie să faceți nimic, doar să zâmbiți." (Chiar și unele persoane care nu au putut să zâmbească au cunoscut succesul deplin.)

O planificare instructor-cursant, cu instruire pe teren, poate fi una dintre cele mai bune metode de motivare. Isus, cel mai mare Motivator, i-a luat pe ucenici cu El și le-a arătat cum să lucreze. Teama de eșec dispare folosind această metodă. Membrii văd că această activitate nu este dificilă. Este mult mai simplă decât au anticipat.

De exemplu, atunci când se țin studii biblice, spuneți-le cursanților, atunci când vă aflați la curs, cum să realizeze ceea ce trebuie îndeplinit în ziua respectivă. (Limitați instrucțiunile doar la activitatea acelei zile.) Arătați-le cum trebuie să procedeze, lăsați-i să practice și apoi luați-i cu dumneavoastră și lucrați împreună. Odată ce vă aflați acolo, începeți cerându-le să observe modul în care procedați. Apoi, lăsați-i să se ocupe de o mică parte. Treptat, săptămână de săptămână, măriți partea lor, observându-i și încurajându-i, până vor realiza singuri toată lucrarea. Exprimați întotdeauna apreciere pentru orice succes și pentru orice îmbunătățire, discutând, cu tact, cum ar fi putut să procedeze mai bine, apoi împingeți-i afară din cuib, faceți-i instructori și continuați să îi sprijiniți, după cum au nevoie.

Atenție: Experiența a arătat că Diavolul dorește să țină potențialii câștigători de suflete în seminare și cursuri de instruire, în defavoarea lucrării practice în viața reală. El urăște să vadă membrii activând în împărtășirea mesajului. Nu îi permiteți să aibă succes în împiedicarea membrilor de la lucrarea pentru care au fost instruiți. Țineți-vă de program!

.Formatul de bază al celor trei ore săptămânale pentru cursurile de instruire pe teren:

- 10-15 de minute pentru studiul devoțional și rugăciune, oferind tuturor ocazia de a se ruga.
- 20-30 de minute pentru instruire practică, adaptată pentru activitatea zilei.
- 1-2 ore pentru a lucra din casă în casă. Momentele acestea sunt cele mai importante și trebuie respectate.
- 20 de minute la sfârșitul programului pentru a învăța din experiențele avute. (Uneori, acest lucru va fi realizat în săptămâna următoare.) Cursanții împărtășesc și instructorul îi ajută pe toți să învețe atât din succese, cât și din dificultățile apărute.

Un „Curs de mărturisire pe teren", săptămânal, în fiecare biserică, condus de pastor sau de o persoană cu experiență, va fi un ajutor vital pentru motivare și succes. Va ajuta, de asemenea, pentru conformitatea cu instrucțiunile: „Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de pregătire a lucrătorilor creștini."[42]

Este la fel de important să formați un câștigător de suflete, precum este să câștigați un suflet. Fiecare membru care nevoie de experiența spirituală obținută din împărtășirea lui Isus și a mesajului Său și din provocarea de a ajunge la toată lumea. Sfătuiți-i și motivați-i pe cei care țin singuri studii biblice pentru a deveni instructori și, de asemenea, dacă este posibil, nu prezentați studii biblice singur. Luați întotdeauna un cursant cu dumneavoastră. Veți fi amândoi binecuvântați.

15. Învățați-i metode care au succes.

Membrii se simt motivați de succes. Mulți au nevoie să fie învățați metodele adecvate care vor aduce succes. Mulți membri care nu au succes, le vorbesc oamenilor despre Sabat sau alte legi, înainte de a li-L prezenta pe Mântuitorul iubitor, îndrumându-i să Îl accepte ca Domn și Mântuitor personal și apoi, pas cu pas, către ceea ce le cere El să facă, prezentându-le inclusiv adevărurile care le probează credința. Ni se spune: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care

le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: Urmați-Mă!”[43] Uneori, este nevoie de mai mult timp pentru a câștiga încrederea unor persoane, decât în mod obișnuit. Fiecare persoană este diferită. Comunicarea constantă cu Duhul Sfânt vă va aduce succes. El este singurul care știe exact cum să conducă fiecare persoană. Aveți aici câteva metode generale pe care le puteți arăta membrilor și care le va mări succesul și îi va motiva astfel să încerce să facă lucruri și mai mari pentru Dumnezeu.

Învățați-i:

- Să ceară în permanență dragostea lui Isus pentru suflete, puterea, înțelepciunea și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt.
- Purtarea și amabilitatea creștină – cum să dea dovadă de calm și tact.
- Cum să urmărească zilnic interesele și să lege prietenii.
- Cum să folosească în mod adecvat tonurile vocii.
- Cum să înceapă o vizită cu FORM – Familie, Ocupație, Religie și Mărturie.
- Cum să își dezvolte și să își folosească mărturia în diferite situații.
- Cum să stârnească sau să dezvolte interesul prin intermediul mijloacelor media (ex: *Voice of Prophecy – Vocea Profeției, It is Written – Stă scris*, etc.), colportaj, alte interese și cum să folosească sondaje.
- Importanța ascultării și felul în care pot să asculte.
- Cum să fie în dezacord în mod agreabil și să nu intre niciodată în dispute.
- Cum să se pregătească pentru a începe și pentru a ține studii biblice.
- Cum să își sublinieze Biblia pentru mărturisire.
- Cum să facă fiecare studiu centrat pe Hristos.
- Importanța și metodele prin care pot obține o decizie pentru Hristos, înainte de a învăța pe oameni adevărurile care probează credința.

- Cum să obțină și să folosească în mod eficient ilustrații.
- Cum să obțină decizii, cu tact.
- Cum să trateze anumite obiecții și texte dificile.
- Cum să aducă înapoi foști membri.

16. Păstrați materiale disponibile.

Nimic nu poate întârzia motivarea mai mult decât ocaziile în care anumite activități de mărturisire necesită folosirea anumitor materiale care nu sunt disponibile în acel moment. Acest lucru este foarte descurajant. Păstrați seminarele de studii biblice necesare, broșurile folosite etc. mereu la îndemână, în locurile cele mai vizibile. Păstrați-le aranjate frumos în rafturi mici ale dulapului, de asemenea, în locul cel mai vizibil posibil din holul bisericii. Puneți-le în fiecare Sabat la dispoziția grupelor Școlii de Sabat, a grupelor de acțiune și în alte locuri adecvate, astfel încât lucrătorii să nu fie dezamăgiți. Comandați materiale din timp, pentru ca motivația să se păstreze.

17. Folosiți „porunca" în mod corespunzător.

Am ajuns acum la trimiterea evanghelică – „porunca" din Matei 28:19,20 și alte cuvinte similare folosite de Ellen White pentru a-i motiva pe membri. Am păstrat următoarele afirmații ale lui Ellen White pentru sfârșitul acestui capitol. Cu siguranță, nu ar fi înțelept să folosiți aceste afirmații pentru a-i mustra pe oameni. Dar ar trebui folosite, însă, în mod corespunzător.

Atât dragostea, cât și porunca datoriei trebuie subliniate. Nimic din ceea ce a inspirat Dumnezeu să fie scris nu este nici prea mult, nici prea puțin, ci este exact așa cum trebuie. Făpturile Creatorului universului ar dovedi înțelepciune dacă ar accepta și ar urma „tot ce a spus Dumnezeu". Eșecurile recente în a motiva ar putea fi rezultatul unei abordări dezechilibrate, înclinate doar spre partea dragostei, din cauza fricii de legalism.

Uneori, următoarele afirmații indicate ar putea, poate, să fie folosite cel mai bine pentru a-l motiva pe cel care motivează. Din cauza spațiului limitat, multe sunt foarte scurte. Unele sunt foarte intense și puterni-

ce și sunt adesea și mai puternice când sunt citite în context. Cititorul este încurajat să le citească în contextul lor. Vom încerca să enumerăm, în ordinea intensității, un eșantion de șaisprezece puncte relaționate cu „porunca”.

- **Trezirea.** „Există oameni printre noi care ar putea lucra dacă ar fi treji la nevoile lucrării.”[44]

- **Ar trebui.** „Fiecare suflet trebuie să ia parte activă la propășirea cauzei lui Dumnezeu. Oricare ne-ar fi chemarea, creștini fiind, avem de îndeplinit o lucrare, aceea de a-L face cunoscut lumii pe Hristos. Noi trebuie să fim misionari, având ca principală țintă câștigarea de suflete la Hristos.”[45]

- **Așteaptă.** „Generalul nostru, care n-a pierdut niciodată o bătălie, așteaptă serviciul voios și credincios de la fiecare persoană care s-a înrolat sub steagul Lui.”[46]

- **Prezintă și îndeamnă**. Mulți nu lucrează pentru că pastorii neglijează un element esențial.

  „Mi s-a arătat că mulți nu se ocupă de lucrarea misionară pentru că problema nu le-a fost prezentată înaintea lor și nu le-a fost solicitată atenția de către pastorii cu care au lucrat. Acești pastori și-au neglijat o datorie esențială și, ca rezultat, sute de persoane, care ar fi putut lucra dacă ar fi fost mai bine instruite, sunt indiferente și neglijente.”[47]

  „Mărețul câmp misionar este deschis oamenilor, iar subiectul trebuie prezentat iar și iar.”[48]

- **Dumnezeu este jefuit.** „Noi trebuie să îmbărbătăm sufletele, să le atragem și astfel să le câștigăm la Mântuitorul. Dacă nu avem interesul acesta, dacă reținem de la Dumnezeu servirea inimii și a vieții, noi Îl jefuim de influență, de timp, de bani și de străduințe. Dând greș în a ne face de folos semenilor noștri, Îl jefuim pe Dumnezeu de gloria care s-ar revărsa asupra Lui prin convertirea de suflete.”[49]

- **Necesitate.** Dacă necesitatea de a lucra ar fi înțeleasă, sute de oameni ar răspunde.

„S-a trasat un plan de lucru și a fost el pus în fața lor în așa fel încât fiecare să fi văzut necesitatea de a lua parte la lucrare?”[50]

„Dacă toți ar realiza necesitatea de a-și folosi toate capacitățile în slujba lui Dumnezeu, având o dragoste profundă pentru suflete, simțind povara pentru lucrare pe umerii lor, am vedea sute de oameni, care au fost până atunci plictisiți și dezinteresați, neavând nicio realizare, angajați ca lucrători activi.”[51]

- **Responsabilitate.** Privilegiul necesită responsabilitate.
  - „Acesta e un privilegiu minunat de a fi în stare să înțelegi voia lui Dumnezeu, așa cum e descoperită în cuvântul sigur al profeției. Acesta așază asupra noastră o grea răspundere. Dumnezeu așteaptă ca noi să împărtășim altora cunoștința pe care El ne-a dat-o. Este scopul Său ca unelte dumnezeiești și omenești să se unească în proclamarea soliei de avertizare.”[52]
  - „Ar trebui să simțim acum responsabilitatea de a lucra cu zel intens pentru a împărtăși altora adevărurile pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru acest timp. Nu putem fi prea zeloși.”[53]
  - „Invit biserica să se roage pentru ca să puteți să vă înțelegeți răspunderile. Sunteți voi în mod personal împreună-lucrători cu Dumnezeu? Dacă nu, de ce nu sunteți? Când aveți de gând să faceți lucrarea desemnată vouă de Dumnezeu?”[54]
  - Toți trebuie să aibă „un viu simț al răspunderii, zăcând asupra lor individual.”[55]

- **Datorie.** Este „datoria membrilor să trăiască, să acționeze și să lucreze ca membri ai bisericii.”[56] „Nicio persoană care este părtașă a naturii divine nu va trata cu indiferență acest aspect. Lumea este câmpul nostru; cu o prindere puternică de Dumnezeu pentru puterea și harul Său, putem merge înainte pe cărarea datoriei, ca și împreună-lucrători cu Răscumpărătorul lumii.”[57]

- **Obligație.** „Eșecul de a îndeplini obligația este opoziție. „Obligațiile care ne leagă prin faptul că numele noastre sunt în registrul

bisericii ne fac responsabile de a lucra pentru Dumnezeu cu toate capacitățile noastre. El ne cheamă la o slujire deplină, cu întreaga devoțiune a inimii, a sufletului, a minții și a puterii. Hristos ne-a adus în biserică ca să poată să angajeze și să folosească capacitățile noastre în serviciu devotat pentru salvarea altora. Orice este mai puțin, este opoziție față de lucrare."[58]

- **Trebuie.** Membrii trebuie să acționeze acum și în propriul beneficiu. „Copii, lăsați lumina voastră să lumineze pentru alții! … Nu trebuie să trăim doar pentru noi, ci trebuie să fim o binecuvântare pentru alții. … Nu este timp de pierdut. Trebuie să lucrăm și să ducem mesajul de avertizare înaintea tuturor celor la care putem."[59] „Mi-a fost arătat că cei din poporul lui Dumnezeu așteaptă să aibă loc unele schimbări, să fie luați în stăpânire de o putere de neînfrânt. Însă vor fi dezamăgiți pentru că sunt pe o cale greșită. Ei trebuie să acționeze, să se implice ei înșiși în lucrare."[60]

  „Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui."[61]

- **Responsabili.** Dumnezeu îi trage la răspundere pe oameni pentru adevărul Său și pentru nepăsarea lor. „Dumnezeu îi va trage la răspundere pe cei (mulți) pentru sufletele semenilor lor. Ar fi putut face o lucrare bună dacă ar fi conlucrat cu Dumnezeu. Vor fi chemați să dea un raport pentru binele pe care l-ar fi putut face sufletelor și nu l-au făcut."[62] „Laicii nu pot afla responsabilitatea și să stea nepăsători."[63] „Gândul la responsabilitatea noastră față de cer ar trebui să ne producă teamă și să ne facă să tremurăm."[64]

- **Vinovați.** Neglijarea efortului personal perseverent ne face vinovați înaintea lui Dumnezeu. „Dacă neglijăm acest efort personal și nu vom conștientiza în mod constant și cu perseverență pe păcătos de pericolul în care se află, noi suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu."[65]

- **Cere.** Dumnezeu cere fiecărui suflet să lucreze – nu numai misionarilor. „Sunt unii care sunt gata să meargă până la capătul pă-

mântului pentru a duce oamenilor lumina adevărului, dar Dumnezeu cere ca fiecare suflet care cunoaște adevărul să caute să-i câștige pe alții și să iubească adevărul. Dacă nu suntem dispuși să facem sacrificii pentru a salva suflete care sunt gata să piară, cum putem fi socotiți vrednici de a intra în cetatea lui Dumnezeu?”[66]

- **Marele nostru păcat.** „Dumnezeu a dat slujitorilor Săi solia adevărului pe care să o proclame. Pe aceasta trebuie să o primească comunitățile și să o facă cunoscut pe orice cale cu putință, prinzând primele raze de lumină și difuzându-le mai departe. În aceasta constă marele nostru păcat. … Însușirile date de Dumnezeu, dacă nu sunt întrebuințate, degenerează. … Mântuitorul nostru și toți îngerii sfinți sunt întristați.”[67]

- **Judecați.** Poporul lui Dumnezeu va fi judecat pentru neglijență. „La judecată, trebuie să vă întâlniți cu sufletele pe care le-ați neglijat. În acea mare zi, voi înșivă vă veți învinui și osândi. Domnul să vă conducă acum la pocăință.”[68]

- **Viața veșnică este în pericol/în joc.** Eșecul de a da atenție poruncii – „Mergeți!” – rezultă în eșecul de a auzi – „Bine lucrat!” „Sunt sute și mii care pot lucra dacă sunt dispuși la aceasta. Până în prezent nu au făcut altceva decât să își slujească propriilor interese. Acest grup de oameni care nu fac nimic și nu știu nimic cu privire la lucrarea care trebuie făcută pentru cauza lui Dumnezeu, nu vor auzi acel „Bine lucrat” venind de pe buzele Domnului cerurilor.”[69] „Este pe deplin imposibil ca cineva să fie salvat dacă este leneș și inactiv.”[70]

18. Accentuați binecuvântările promise.

Ne îndreptăm acum atenția spre doar câteva dintre binecuvântările extraordinare promise, în scrierile lui Ellen White, acelora care lucrează cu Hristos în mărturisire. Sunt atât de multe binecuvântări scrise pe fiecare rând sau la două rânduri, încât este prea greu să le analizăm pe fiecare. Putem doar să Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru bogățiile promise și să ne rugăm și să lucrăm pentru a ajuta fiecare membru să își primească beneficiile.

„Pe măsură ce oferă și altora darurile cerești, el deschide calea pentru ca noi adieri de har și adevăr să pătrundă în suflet de la fântâna vieții. O lumină mai mare, mai multe cunoștințe și binecuvântări sunt ale lui. În această lucrare, care revine fiecărui membru al bisericii, se află viața și creșterea bisericii.”[71]

„Fie ca lucrătorii lui Dumnezeu … să învețe adevărurile în familii, apropiindu-se de cei pentru care lucrează. Dacă vor coopera cu Dumnezeu în acest fel, El îi va îmbrăca cu putere spirituală. Hristos îi va călăuzi în lucrarea lor, intrând în casele oamenilor împreună cu ei și inspirându-le cuvintele pe care să le rostească, astfel încât să pătrundă adânc în inimile ascultătorilor. Duhul Sfânt va deschide inimi și minți pentru a primi razele de lumină care vin de la Sursa oricărei lumini.”[72]

„El (Domnul) îi va călăuzi în casele celor care au nevoie și doresc adevărul, conducându-i spre situațiile care se potrivesc cel mai bine cu darurile lor. Și, pe măsură ce slujitorii lui Dumnezeu se angajează în lucrarea de căutare a oilor pierdute, facultățile lor spirituale sunt trezite și energizate/alimentate. Știind că sunt în armonie cu Dumnezeu, se simt veseli și fericiți. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, ei obțin o experiență de o valoare inestimabilă. Competențele lor intelectuale și morale ating nivelul cel mai înalt de dezvoltare.”[73]

„Atunci când oamenii folosesc puterile lor după îndrumarea lui Dumnezeu, talentele lor vor spori, capacitatea lor va crește și ei vor avea înțelepciune cerească de a căuta și de a salva ce era pierdut.”[74]

Am mai folosit această afirmație înainte, dar se potrivește foarte bine aici. „Domnul va da pricepere pentru lucrare oricărui om care va conlucra cu puterea divină. Tot ce se cere, ca talent, curaj, stăruință, credință și tact, va veni atunci când ei îmbracă armura.”[75]

„Talanții care sunt folosiți, puși la schimbător, sunt talanții care se înmulțesc. … Dumnezeu dorește ca noi să folosim fiecare dar pe care-l avem; și dacă vom face acest lucru, atunci vom primi și alte daruri, mai mari, de care să ne folosim. … Puterile noastre vor creș-

te odată cu fiecare sacrificiu făcut cu toată inima și cu sinceritate în slujba Domnului. ... Dacă ne predăm ca niște unelte cu care și în care Duhul Sfânt să lucreze, atunci harul lui Dumnezeu ne va da puterea să ne debarasăm de vechile porniri, să biruim înclinațiile cele puternice și să ne formăm obiceiuri noi. Având plăcere și ascultând de îndemnurile Duhului Sfânt, inimile noastre se deschid larg spre a primi mult și tot mai mult din puterea Sa și pentru a face o lucrare mai mare și mai bună. Energiile latente nefolosite se trezesc și capacitățile, paralizate până atunci, primesc o nouă viață. Lucrătorul umil, care cu supunere ascultă chemarea lui Dumnezeu, poate fi sigur de faptul că va primi ajutor divin. Chiar numai acceptarea unei răspunderi, așa de mare și sfântă, este în sine înălțătoare de caracter. Ea cheamă la lucru cele mai înalte puteri intelectuale și spirituale, întărește și curăță mintea și inima. Este minunat să vezi cât de puternic devine cel slab prin credința în puterea lui Dumnezeu, cât de hotărâte, eforturile lui și cât de mari și bogate, rezultatele. Cel care, cu umilință, începe cu puține cunoștințe și spune și altora puținul pe care îl știe, în timp ce caută cu sârguință să cunoască mai mult, acela va constata că întreaga comoară a cerului îi stă la dispoziție. Cu cât va căuta să împartă mai multă lumină, cu atât mai multă lumină va primi el. Cu cât va căuta cineva cu dragoste pentru suflete să explice Cuvântul lui Dumnezeu și altora, cu atât mai clar va deveni acesta pentru el. Cu cât vom folosi mai mult cunoștințele noastre și vom exercita mai mult puterile noastre, cu atât vom avea mai multă cunoștință și mai multă putere. Fiecare efort făcut pentru Domnul Hristos se va transforma în binecuvântări pentru noi. Dacă folosim mijloacele noastre materiale pentru slava Sa, El ne va da mai mult. Căutând să câștigăm pe alții pentru Hristos, prezentând în rugăciune povara pentru suflete, propriile noastre inimi vor bate atunci sub influenta înviorătoare a harului lui Dumnezeu; simțămintele noastre vor străluci atunci de o mai mare ardoare divină și întreaga noastră viață creștină va fi atunci mult mai reală, mai plină de zel, și mult mai bogată în rugăciuni."[76]

„Când depun eforturi serioase pentru ducerea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi în bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine totdeauna în urma sforțărilor hotărâte."[77]

„Adevărul va triumfa în curând, iar toți cei care aleg acum să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu vor birui împreună cu El.”[78]

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3). „Ce mare bucurie va fi când cei mântuiți îi vor întâlni și îi vor cunoaște pe cei care au purtat o povară pentru ei! … Cum vor fremăta inimile lor de satisfacție!”[79]

19. Puneți în contrast binecuvântările şi blestemele.

„Binecuvântările” de a fi împreună-lucrător cu Dumnezeu sunt numeroase. De asemenea, se pot găsi cu ușurință în scrierile mesagerului Domnului și multe „blesteme” pentru cei care nu sunt împreună-lucrători. După cum a spus Moise poporului Israel, în Deuteronomul, capitolele 28 și 29, că dacă nu iubesc și nu ascultă de porunca Domnului ca să fie binecuvântați, vor fi blestemați. Și a enumerat blestemele. Dar vom menționa doar această afirmație care exprimă contrastul. „Bărbați și femei pot fi împreună-lucrători cu Răscumpărătorul lor, plini de renunțare de sine și de abnegație. În eforturile lor neegoiste de a face bine altora, ei vor purta jugul Său și îi vor duce povara. Ei vor găsi fericire pură și o mulțime de bucurii. Oricine acceptă invitația lui Hristos de a purta jugul Său și de a duce povara împreună cu El, nu numai că vor descoperi că jugul este ușor, dar și sarcina e ușoară. Liniștea și pacea sunt găsite în uitarea de sine și în eforturi serioase și perseverente pentru a salva sufletele din întunericul păcatului. [În contrast] Cei care evită responsabilitățile pe care Isus ar vrea ca ei să le poarte, alegând o viață de îngăduință de sine, vor fi privați de bucuriile spirituale și de pace divină și nu pot fi părtași cu Hristos, în slava Sa.”[80]

20. Provocați-i să adauge la răsplata lui Hristos!

Membrii sunt adesea preocupați de primirea stelelor în coroana lor. Ce s-ar întâmpla dacă am pierde din vedere sinele în dragoste desăvârșită pentru Mântuitorul nostru și ne-am concentra pentru a face tot posibilul ca El să Își primească răsplata? „Apreciem noi înaltul nostru privilegiu de a adăuga o stea la coroana lui Hristos – un suflet eliberat din lanțurile cu care l-a legat Satana, un suflet salvat pentru Împărăția lui Dumnezeu?”[81]

21. Perseverați şi Dumnezeu vă va da succes.

Atitudinea dumneavoastră pozitivă și perseverentă îi va motiva pe membri. Îndemnați-i să nu renunțe niciodată. Învățați-i să ceară împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și să creadă că El le va da succes. Instruiți-i să considere „problemele" drept „provocări" ce pot fi trecute prin cererea puterii infinite a lui Dumnezeu pentru lucrarea la care El i-a chemat. Nimic nu este prea greu pentru El (Ieremia 32:17), Cel care a câștigat deja bătălia în Marea Luptă. Din nou, suntem asigurați: „Atunci când depun eforturi serioase pentru ducerea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi în bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine totdeauna în urma sforțărilor hotărâte."[82]

Rezumat şi concluzii.

Nevoia urgentă pentru mărturisire continuă, agresivă și activă din partea adventiștilor de ziua a șaptea este inerentă, prin moștenirea primită de el/ea a ultimului mesaj pentru o lume care piere. Prin însuși motivul existenței bisericii, a organizației ei, a instituțiilor ei și a membrilor ei, este proclamarea acestui mesaj, a face ucenici pregătiți pentru venirea curând a lui Hristos.

> Biserica trebuie motivată la acțiune. Cei care ezită trebuie motivați, însă nu forțați. În analiza finală, ni se spune: „Dumnezeu dorește de la toate ființele create o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nicio plăcere într-o ascultare forțată; El acordă tuturor libertatea voinței, pentru ca astfel ei să-I poată aduce o slujire liber consimțită."[83]

Ne-am străduit să împărtășim metode verificate de motivare, bazându-ne, într-un mod echilibrat, pe înțelepciunea și instrucțiunile Inițiatorului și a Celui care ne-a încredințat mesajul pentru a fi dus mai departe. Credem că prin rugăciune stăruitoare și dependență de călăuzirea Duhului Sfânt în fiecare situație, aceste sfaturi vor fi de ajutor.

Binecuvântările extraordinare promise martorului credincios și „blestemele" ce vor veni peste cei necredincioși, ar trebui să fie o sursă de inspirație și de motivație pentru toți cei care urmează directivele explicite ale lui Dumnezeu. În aceste timpuri din urmă, cei credincioși vor lucra

neobosiți și uniți, împreună cu El, în anticipare bucuroasă a datoriei terminate și a iminentei victorii glorioase a bisericii rămășiței lui Dumnezeu.

Note

[1] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 233.
[2] *Ibidem*, vol. 7, p. 10.
[3] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 19.
[4] *Hristos, Lumina lumii*, p. 822.
[5] *Slujitorii Evangheliei*, p. 352 și în încă alte 9 locuri.
[6] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 438.
[7] *Ibidem*, vol. 5, p. 754.
[8] *Review and Herald*, 24 septembrie 1895.
[9] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 102, 103.
[10] A se vedea *Parabolele Domnului Hristos*, p. 187.
[11] *Ibidem*, p. 235.
[12] *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 202.
[13] *Review and Herald*, 19 decembrie 1878.
[14] *Evanghelizare*, p. 17.
[15] *Review and Herald*, 23 iulie 1895.
[16] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 612.
[17] *Solii alese,* cartea 2, p. 402, 403.
[18] *Hristos, Lumina lumii*, p. 634.
[19] *Manuscript Releases – Colecția de Manuscrise*, vol. 5, p. 291.
[20] *Scrisoarea b-44*, 1903.
[21] *Solii alese,* cartea 1, p. 196.
[22] *Evanghelizare*, p. 221, 222.
[23] *Ibidem,* p. 222.
[24] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 296.
[25] *Slujitorii Evangheliei*, p. 26, 27.
[26] *Manuscrisul 11*, 1892.
[27] *Colecția de manuscrise*, vol. 6, p. 196.
[28] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 106.
[29] *The True Missionary,* ianuarie 1874, vol. 1, nr. 1, p. 24.
[30] *Review and Herald*, 19 decembrie 1878.
[31] *Ibidem*, 4 ianuarie 1898.
[32] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 421, 422.
[33] *Colecția de manuscrise*, vol. 6, p. 194.
[34] *Profeți și regi*, p. 263.
[35] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 14.
[36] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 221.
[37] *Slujitorii Evangheliei*, p. 352.
[38] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 433.
[39] *Ibidem*, p. 333.

[40] *Divina vindecare*, p. 149.
[41] *Ibidem*.
[42] *Ibidem*.
[43] *Ibidem*, p. 143.
[44] *The True Missionary*, 1 ianuarie 1874, p. 23, 24.
[45] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 427.
[46] *Ibidem*, vol. 9, p. 116.
[47] *Review and Herald*, 19 decembrie 1878.
[48] *Ibidem*, 12 decembrie 1878.
[49] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 427.
[50] *Ibidem*, p. 431.
[51] *Review and Herald*, 19 decembrie, 1878.
[52] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 19.
[53] *Evanghelizare*, p.16.
[54] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 438.
[55] *Ibidem*, vol. 9, p. 116.
[56] *Colecția de manuscrise*, vol. 6, p. 196.
[57] *Review and Herald*, 2 ianuarie 1879.
[58] *This day with God*, p. 303.
[59] *Colecția de manuscrise*, vol. 5, p. 314.
[60] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 261.
[61] *Hristos, Lumina lumii*, p. 142.
[62] *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 263.
[63] *Colecția de Manuscrise*, vol. 5, p. 314.
[64] *Review and Herald*, 5 ianuarie 1905.
[65] *Colecția de manuscrise*, vol. 6, p. 196.
[66] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 103.
[67] *Ibidem*, vol. 6, p. 425.
[68] *Ibidem*.
[69] *Review and Herald*, 12 decembrie 1878.
[70] *Ibidem*, 20 ianuarie 1903.
[71] *This Day with God*, p. 303.
[72] *Colecția de manuscrise*, vol. 4, p. 36.
[73] *Ibidem*.
[74] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 424.
[75] *Ibidem*, vol. 6, p. 333.
[76] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 353, 354.
[77] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 30.
[78] *Ibidem*, vol. 9, p. 135.
[79] *Review and Herald*, 5 ianuarie 1905.
[80] *Ibidem*, 12 decembrie 1878.
[81] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 296.
[82] *Ibidem*, vol. 7, p. 30.
[83] *Patriarhi și profeți*, p. 34.

3

MĂRTURIA PERSONALĂ

MĂRTURIA PERSONALĂ

Introducere

Mărturia personală este un subiect foarte vast și foarte interesant. Au fost scrise multe cărți pe această temă. În capitolul acesta, am preluat ideile multor persoane care nu numai că au scris despre cum se face această lucrare, ci care au și practicat-o îndelung și cu succes, prin harul lui Dumnezeu. Fiind un material de dimensiuni reduse, nu putem include multe dintre experiențele lor frumoase, dar ne-am străduit să prezentăm principiile care se vor dovedi a fi utile cititorului. Pentru o organizare mai bună a materialului, am numerotat subtitlurile. Din dorința noastră de a acoperi nuanțele de sens, probabil că ne-am repetat în multe cazuri. Dată fiind natura conținutului, ne-a fost imposibil să aranjăm subcapitolele scurte într-o ordine perfect logică, dar avem încredere că cititorul va reuși să găsească acele elemente care să sporească mărturia personală, cât și pe a acelora pe care el îi instruiește în această activitate vitală.

- **Trimiterea. –** În Vechiul Testament, Dumnezeu spune: „Voi sunteți martorii Mei” (Isaia 43:10). În Noul Testament, Petru spune: „Noi suntem martori” (Faptele 5:32). Noi suntem poporul profeției, ales de Dumnezeu să se ducă în toată lumea și să dea mărturie. (Apocalipsa 10:11)
- **Am învins. –** Pe cruce, Domnul Isus a ieșit învingător în marea luptă cu Satana. Când dăm mărturie, suntem de partea câștigătoare. Împreună cu Isus, noi am câștigat deja bătălia. Deși, uneori, lucrarea de mărturisire pare o luptă, noi am învins. Nu avem nimic de pierdut atâta timp cât rămânem legați de Domnul nostru.
- **Succesul se întrevede. –** „Sute și mii de oameni erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și se manifesta un spirit de adevărată convertire. În toate părțile, uși erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată de o influență cerească.”[1] „Mulți vor fi văzuți alergând încoace

și încolo, determinați de Duhul lui Dumnezeu, să le ducă lumina și altora. Adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, este ca un foc în oasele lor, umplându-i de dorința fierbinte de a-i ilumina pe aceia care stau în întuneric. Mulți, chiar și dintre cei fără educație școlară, propovăduiesc acum cuvintele Domnului. Copiii sunt îndemnați de Duhul Sfânt să meargă și să proclame solia venită din cer."[2]

- **Mărturia personală aduce cea mai mare bucurie. –** Cei șaptezeci de ucenici trimiși de Isus „s-au întors plini de bucurie" (Luca 10:17). Dumnezeu pune deoparte cele mai mari daruri și minuni pentru cei care lucrează cu sufletele. „Dacă vreți cu adevărat să faceți ceva incitant, dacă vreți puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu în viața voastră, nu trebuie decât să aveți curajul de a începe să dați mărturie despre Hristos celor din jur."[3]
- **Cea mai mare fericire. –** „Un om care și-a dedicat toți anii maturității lucrării de a mărturie a spus: «Chiar dacă aș fi complet egoist și dacă nu mi-ar păsa de nimic altceva decât de fericirea mea personală, aș alege, dacă aș putea, cu teamă de Dumnezeu, să fiu un lucrător cu sufletele.»"[4]
- **Îi aducem bucurie lui Hristos. –** Mărturia îi aduce urmașului lui Hristos nu numai cea mai mare fericire posibilă, ci și bucuria cerului. „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește" (Luca 15:10). Hristos, care a murit pentru acel păcătos, trebuie să fie mai fericit decât îngerii. Răsplata Lui veșnică stă în sufletele salvate. Noi nu merităm o răsplată, dar El merită. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare membru ar da mărturie în mod altruist dintr-un singur motiv, acela ca Isus să primească răsplata ce I se cuvine?
- **Îl urmăm pe Isus și suntem pescari de oameni. –** Isus a spus: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni." (Matei 4:19) „Nu putem să mergem după Isus fără să fim pescari de oameni și nu putem să fim pescari de oameni, fără să-L urmăm pe Isus. A-L urma pe Isus și a fi pescari de oameni sunt două elemente care merg mână în mână. Ele sunt atât de strâns legate încât nu pot exista separat."[5] Se înțelege de la sine că pentru a avea suficientă încredere în Isus ca să-L urmăm, trebuie să Îl cunoaștem.

- **Este nevoie de fiecare persoană convertită. –** Fiecare om convertit trebuie să lucreze la convertirea altora. Fiecare posesor al adevărului este dator lumii. Isus, Cel care a murit pentru fiecare om, i-a însărcinat pe toți convertiții să aducă rod (Ioan 15:16). Trebuie să credem că Dumnezeu ne poate folosi.[6]
- **Nu te gândi niciodată că Dumnezeu nu poate lucra prin tine. –** Femeia samariteană adulteră care s-a convertit, deși era disprețuită de ucenici, a fost o misionară mai eficientă decât ei. „Prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul."[7]
- **Potențial nelimitat. –** Includem următoarele date nu pentru a te descuraja, ci pentru a te încuraja și a te provoca să te gândești la potențialul tău nelimitat. Probabil că exemplul cel mai extrem de misionar dedicat total cunoașterii lui Isus și a Cuvântului Său a fost John Sung Shang Chieh. La scurt timp după ce L-a cunoscut pe Isus, a fost atât de entuziasmat încât a citit Biblia în întregime de 40 de ori, în 193 de zile. După aceea, studiul profund al Bibliei, adesea cuvânt cu cuvânt, și rugăciunea serioasă au continuat să fie pasiunea și desfătarea lui aproape în fiecare zi. Rareori citea altceva. El s-a umplut de Cuvântul lui Dumnezeu atât de mult încât putea să predice oricând era solicitat despre orice capitol din Biblie propus de auditoriul său numeros. Acesta a fost rezultatul faptului că el a petrecut ani întregi pe genunchi văzând, privind, atingând cu mâinile lui și asimilând Biblia. Duhul Sfânt a lucrat prin el la câștigarea pentru Hristos a peste 100 000 de oameni în aproximativ trei ani, în China, între anii 1933 și 1936.[8] Poate că tu nu vei câștiga 100 000 de suflete, dar cu cât te vei pregăti spiritual mai bine pentru a da mărturie, cu atât potențialul tău va fi mai nelimitat.
- **Semnificația mărturiei. –** Mărturia personală nu înseamnă altceva decât să-i iubești pe oameni și, prin aceasta, să-i aduci într-o relație cu Isus bazată pe iubire. Esența mărturiei este locuirea lui Hristos în noi și manifestarea Sa prin noi. Pentru aceasta, trebuie să avem o părtășie foarte strânsă cu El. „Obiectivul este acela de a-i atrage pe prieteni la Isus, apoi de a-i conduce, pas cu pas, la

adevărul frumos care se găsește în Cuvântul Său."[9] Ioan spune: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții ..., aceea vă vestim și vouă" (1 Ioan 1:3). „Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ceea ce știm despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea piere."[10] Lumea piere. Nu lăsa ca Satana sau altcineva să te împiedice să valorifici fiecare oportunitate pe care ți-o oferă Dumnezeu. Începe de la puținele cunoștințele pe care le ai, dar apoi urmărește cu credincioșie sporirea zilnică a acelor cunoștințe. Este numai logic că vei avea mai multe de împărtășit dacă, așa cum spune Ioan, vei vedea, vei privi și vei atinge cu mâinile tale Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât îl vei studia zilnic mai intens sub călăuzirea Duhului Sfânt, aplicându-l la viața ta, cu atât mai eficientă va putea fi mărturia ta.

- **Rugăciunea. –** „Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început" (Ioan 15:27). Fii cu Isus prin rugăciune serioasă! „Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, deoarece pentru a înțelege știința salvării de suflete este necesară o mare înțelepciune. Înainte de a vorbi cu oamenii, vorbiți cu Domnul Hristos! Obțineți de la tronul ceresc pregătirea necesară pentru a sluji nevoilor oamenilor. Inima voastră trebuie să se frângă de dorința arzătoare după Dumnezeul cel viu. Viața Domnului Hristos a arătat ce poate face natura umană dacă este la părtașă la natura divină. Noi putem avea tot ce a primit și Domnul Hristos de la Dumnezeu. Așadar cereți și veți primi. Cu o credință perseverentă, ca a lui Iacov, cu o stăruință fermă, ca a lui Ilie, cereți-I lui Dumnezeu să împlinească pentru voi tot ce a făgăduit."[11]
- **Mărturia plină de compasiunea lui Isus. –** Pe măsură ce ești umplut cu prezența Sa, apa vieții va curge prin tine, iar alții vor fi cuceriți de entuziasmul tău. Pe măsură ce vei vorbi despre ce a făcut

El pentru tine și despre binecuvântările faptului că L-ai urmat, oamenii vor înseta după aceeași experiență.

- **Răspunsul sincer – cum să-l obținem. –** Atunci când dragostea lui Isus ne stăpânește inima și Îl cunoaștem zilnic la fel ca Pavel (2 Timotei 1:12), „parfumul [Său] plăcut nu poate fi ascuns". „Este asemenea unui izvor de apă în deșert, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară să bea cu însetare din apa vieții."[12] Forța este nenecesară. Sufletele înfometate, uscate și deshidratate vor tânji și se vor topi după eliberarea de rătăcirile lor prin pustiul păcatului și vor primi cu ardoare darul lui Isus și al mesajul Său pe care noi îl oferim.
- **Cel mai măreț și mai trist. –** Cel mai măreț moment din viața unui om este acela când el acceptă darul mântuirii, iar cel mai trist moment, mai trist decât clipa morții, este acela când Îl respinge pe Isus și îl urmează pe Satana. „De aceea, cât de crucial este ca adevărul … să fie prezentat și reprezentat corect!"[13] „Pentru a determina cât de importante sunt interesele cuprinse în convertirea sufletului, de la apostazie la adevăr, trebuie să apreciem valoarea nemuririi; trebuie să ne dăm seama cât de groaznice sunt durerile morții a doua; trebuie să înțelegem câtă onoare și slavă îi așteaptă pe cei răscumpărați și să înțelegem ce înseamnă a trăi în prezența Lui, care a murit ca să-l înalțe pe om."[14] Este o responsabilitate sacră, dar
- **Nu te teme! –** A da mărturie nu este greu. Este ușor. TU POȚI! Sarea nu trebuie să depună eforturi mari care să dea gust mâncării. Lumina nu trebuie să depună eforturi mari ca să lumineze o cameră. Este un lucru natural. Este la fel de ușor ca a respira. Trebuie să inspiri și să expiri din Isus ca să rămâi în viață. Nu poți să inspiri și să-ți ții respirația. Fiecare membru se poate bucura de succes în mărturia lui. Experiența ne arată că mulți oameni așteaptă mărturia noastră. Însă membrii noștri se tem că nimeni nu este interesat și dornic să asculte. Ei au nevoie să simtă libertatea de a mărturisi. Mii de oameni își doresc să aibă curajul de a trece la fapte și de a da mărturie, însă impedimentul cel mai mare este teama de necunoscut și teama de ei înșiși. Frica distruge încrederea în sine. Chiar

și pastorii instruiți în câștigarea de suflete au probleme cu frica. Cineva scria: „O frică indescriptibilă mi-a cuprins trupul deodată și m-am gândit la o mie de motive pentru care altcineva trebuia să o facă.”[15] Cât de fericiți ar fi atât pastorii, cât și membrii dacă nu le-ar mai fi frică! Dacă ar înțelege și ar aplica un principiu foarte simplu (nr. 7), ei s-ar transforma din niște creștini timizi în martori curajoși, neînfricați și eficienți.

- **Mărturisind fără teamă. –** A da mărturie este ușor pentru cei care înțeleg adevărata noastră misiune și este greu pentru cei care nu înțeleg acest lucru. Adevărata noastră misiune este aceasta: „Noi suntem martori ai acestor lucruri” (Faptele 5:32). Ce suntem noi? „Martori”. Ce ești tu? „Martor”. Întipărește-ți în minte ideea aceasta și nu o uita niciodată! Nu ești decât un martor. Nu te teme! Oricine poate fi martor. Dacă asiști la un accident rutier, ești în mod instantaneu un martor. Nu ai nevoie de instruire, de pregătire sau de antrenament. La tribunal, judecătorul trebuie să se pregătească mai mulți ani. Avocatul trebuie să învețe mult ca să profeseze. Toți ceilalți funcționari au participat la anumite cursuri de specializare. Însă ca martor, nu faci nimic ca mărturia ta să fie acceptabilă în afară de faptul că te-ai aflat la locul accidentului. De aceea martor poate fi oricine. Dacă ai fost de față, nu trebuie decât să ai ceva de spus. Nu trebuie să pregătești o poveste. Ai deja o poveste. Nu adaugi la ea și nu schimbi nimic. Curtea de judecată vrea să afle ce ai văzut. Mulți martori ai lui Dumnezeu merg la oameni cu o credință simplă și sunt binecuvântați. Și tu poți face la fel. „Dumnezeu are nevoie de martori. El nu are nevoie de avocați, pentru că El Însuși este consilier. El nu are nevoie de judecători, fiindcă El Însuși este judecătorul. El are nevoie de martori.”[16] Dacă recunoști acest lucru, îți ușurezi lucrarea împreună cu Dumnezeu. Te eliberezi de povara cea mai grea care îi determină pe mulți să le fie frică să lucreze împreună cu El.

- **Care este rezultatul acestei lucrări? Să descoperim câteva secrete. –** Ca purtător de vești bune, ai acceptat acum gândul că nu ai sarcina de a-i judeca pe oamenii cu care lucrezi, cerându-le socoteală dacă vor să asculte și să înțeleagă. Trebuie să lucrezi cu ei,

dar să-L lași pe Dumnezeu să fie judecătorul. Nu trebuie să te cerți cu ei ca să-i convingi că ai dreptate. Dumnezeu va face aceasta prin Duhul Său Sfânt, care are rolul unui avocat. Înțelegi acum că nu trebuie să te așezi în banca juraților ca să evaluezi meritele persoanei cu care lucrezi, pentru că nu ți-a fost încredințată această responsabilitate. Accepți acum unica ta responsabilitate: aceea de a fi martor. Nu trebuie decât să spui povestea ta. Nu te presează nimeni, fiindcă obligația de a dovedi le revine funcționarilor curții. În calitate de martor creștin, chiar și cuvintele pe care le rostești îți sunt date.[17] „De multe ori, noi nu dăm mărturie pentru că ne gândim la nedestoinicia noastră, în loc să ne gândim la destoinicia lui Hristos."[18] „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință" (2 Timotei 1:7). „De fiecare dată când ne învingem temerile și ne constrângem să acționăm în pofida temerilor noastre, devenim mai puternici și dobândim o forță nouă. Frica învinsă aduce putere."[19]

- **Ai nevoie să vorbești și vorbește corect:** Unii consideră că mărturia trebuie să fie foarte îndrăzneață și uneori insensibilă sau chiar deranjantă. Alții sunt de părere că viața lor este o mărturie suficientă. Ei socotesc că, dacă viața lor reprezintă creștinismul, nu mai au nevoie să le vorbească oamenilor despre el. Acestea sunt două extreme de care Diavolul se bucură. Una îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu, iar cealaltă nu îi atrage pe oameni, așa cum dorește Isus. Ar fi de neconceput ca martorul chemat la curtea de judecată să nu spună nimic când i se pun întrebări, ci să zică supărat: „Nu e necesar să spun nimic; viața mea este o mărturie."
- **Mărturia tăcută nu este suficientă:** Trebuie să mergem la oameni. Mărturia se dă verbal. Influența este ceea ce ești. Mărturia este ceea ce spui. Trebuie să existe un echilibru. Martorii tăcuți pot face tot ce ține de ei „pentru a determina snopii să vină de pe câmp ca să fie culeși; pentru a determina peștii să vină la țărm ca să fie prinși; pentru a-i determina pe morți să caute viața … Grânele sunt coapte bine și gata să fie culese, în timp ce secerătorii stau în hambar, întrebându-se de ce ele nu vin acolo! Grânele pot fi aduse acolo numai dacă secerătorii merg la câmp și le culeg!."[20]

Isus ne cere să urmăm exemplul Său, când lucrăm ca pescari de oameni. Este suficient să fim amabili cu peștii, să îi mângâiem și să le aruncăm hrană? Nu, trebuie să îi „pescuim”! Unii afirmă că ei sunt martori tăcuți, care doar pregătesc terenul. Însă pregătirea terenului trebuie urmată de însămânțare și de recoltare. Niciun fermier nu deșteleneşte și nu însămânțează pentru ca apoi să lase plantele să putrezească pe câmp. Isus ne cere să urmăm exemplul Său. Care ar fi fost rezultatele dacă Isus ar fi venit pe pământ doar ca să dea o mărturie tăcută timp de 33 de ani?[21]

- **Nu aștepta – priceperea se capătă lucrând!** – Satana vrea să te împiedice să începi. Cu cât lucrezi mai mult, cu atât mai mult îți va plăcea să lucrezi. Cu cât lucrezi mai mult, cu atât mai mult vei fi în stare să lucrezi, prin capacitatea pe care ți-o oferă Hristos, pe măsură ce dai mărturie. „Domnul va da pricepere pentru lucrare oricărui bărbat sau femeie care va conlucra cu puterea divină. Tot ce se cere, ca talent, curaj, stăruință, credință și tact va veni atunci când ei îmbracă armura.”[22]
- **Hristos te va îndruma spre persoanele care ți se potrivesc. –** „Dacă învățătorii Cuvântului Său sunt dispuși, Domnul îi va conduce la o relație mai strânsă cu oamenii. El îi va îndruma spre casele celor care au nevoie și își doresc adevărul, așezându-i în circumstanțele cele mai potrivite cu talentele lor.”[23]
- **Prima prioritate – nu te lăsa distras de la ea! –** Când i-a trimis pe cei șaptezeci și le-a zis: „Să nu salutați pe nimeni pe drum!” (Luca 10:4, *NTR*), Isus le-a spus să nu se apuce de alte lucruri care să le abată atenția de la misiunea lor urgentă. Așadar, trebuie să facem din misiune prima noastră prioritate.[24]
- **Pregătire și acțiune – 5 pași. –** În Faptele 22:14,15, lui Pavel i s-a spus că: 1. Dumnezeu l-a „ales”. 2. Să cunoască voia Lui. 3. Să vadă pe Cel Neprihănit. 4. Să audă cuvinte din gura Lui. 5. Și să fie martor „față de toți oamenii, pentru lucrurile” pe care le-a „văzut și auzit”. Ioan 3:11 proclamă: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut.” 1 Ioan 1:3 spune: „Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă.” Ca să facem la fel, noi trebuie să ne luăm timp pentru Cuvânt, prin meditație și rugăciune, ca să privim și să ascultăm,

să-L vedem și să auzim ce spune Isus, pentru ca să mergem și să spunem altora. Timpul petrecut în acest fel ne va oferi nu numai ceva de zis, ci ceva real și viu și ne va da curaj să-l spunem. Petru și Ioan vorbeau cu mult curaj. Oamenii și-au dat seama că acești pescari fără carte erau curajoși pentru că fuseseră cu Isus. (Faptele 4,13) Ei erau curajoși, dar nu grosolani, ci vorbeau clar și dezinvolt, fără să le fie rușine. De ce să ne fie rușine să vorbim despre Isus, dacă nu ne este rușine să vorbim despre vreme sau despre sport?[25]

- **O singură metodă:** „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»”[26] Acesta este punctul central – epicentrul – acestui capitol.
- **Pericol! O unire prea mare? –** Isus era în lume, dar nu era din lume. Trebuie să fim permanent ancorați în Hristos, Stânca, pentru ca să mergem fără probleme în lume și să-i atragem pe alții la El. „Este în regulă ca biserica să fie în lume, atâta timp cât lumea nu este în biserică. Vaporul nu se scufundă când este lansat la apă; el se scufundă când apa intră în vapor”… Capacitatea bisericii de a-i salva pe oameni „scade direct proporțional cu măsura în care lumea invadează biserica.”[27]
- **Dragostea. –** „Mărturia începe cu dragostea, nu cu ținerea de prelegeri. Oamenilor nu le pasă cât de multe știi, decât după ce află cât de mult îți pasă.”[28] Cum poți să ai această dragoste? „Dragostea este un dar prețios pe care îl primim de la Isus.”[29] Cere împlinirea acestei promisiuni extraordinare, cu fiecare ocazie în care dai mărturie. „Domnul Hristos le va dărui solilor Săi aceeași iubire plină de dor pe care o are El Însuși în căutarea celor pierduți.”[30] Deschide-ți inima ca să fii cu totul predat lui Isus, ca să fii umplut cu dragostea Sa. Pentru a fi martor, trebuie să primești personal dragostea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, trebuie să-ți deschizi inima. Atunci, această dragoste va curge din inima ta ca un râu. Trebuie să-ți deschizi inima pentru ca dragostea să se reverse asemenea unui râu, într-o preocupare reală față de alții. Dragostea permite

dragostei lui Dumnezeu să se reverse oricând, oriunde, față de oricine, indiferent de vârstă sau rasă. Când ai această dragoste, privești la cei din jur cu o preocupare înnoită. Inima și privirea ta le spune: „«Dumnezeu vă iubește și mie îmi pasă de voi.» Dragostea își ia timp să asculte și este sensibilă ca să discearnă momentul în care Duhul lucrează în alții. Dragostea așteaptă cu răbdare împlinirea timpului stabilit de Dumnezeu. Când dragostea vorbește, Dumnezeu este prezent. Când Dumnezeu este prezent, întotdeauna este posibil să rostim cuvintele adecvate cu dragoste."[31]

- **Duhul Sfânt. –** Duhul Sfânt este absolut necesar în mărturia personală. El știe tot ce se poate ști despre tine și despre persoana cu care lucrezi. „Avem nevoie de Duhul Sfânt în noi ca să știm când să abordăm o persoană, cu ce subiect să începem, când să ne oprim, când să insistăm puțin și când să-i lăsăm timp de gândire."[32] El „ne va îndruma spre textul biblic potrivit cu fiecare situație".[33] Într-o clipă, Duhul Sfânt i-a transformat pe pescarii neînvățați în cei mai mari predicatori ai lumii. Într-o clipă, ei au învățat despre Hristos mai mult decât au învățat timp de trei ani cât au stat de vorbă cu cel mai mare Învățător al lumii. „Când ești stăpânit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, nu există niciun set de circumstanțe", oricât de grele, „în care Dumnezeu să nu poată da mărturie cu succes prin tine."[34] Plinătatea Duhului Sfânt este gata oricând să-ți fie oferită dacă o ceri. El nu este un instrument în mâna ta, ci tu ești un instrument în mâna Lui pe care îl folosește la timpul potrivit și în modul potrivit. „Dacă ar dori, ar fi cu toții umpluți cu Duhul Sfânt. … Pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalțe rugăciunile lui către Dumnezeu."[35]
- **Personalitatea – fă uz de personalitatea ta!** – Avem nevoie să exprimăm dragostea lui Dumnezeu într-un mod care să corespundă cu personalitatea noastră, în loc să-i imităm pe alții.[36] „Rămâneți cu personalitatea voastră, pe care v-a dăruit-o Dumnezeu. Nu fiți umbra niciunui alt om. Așteptați-vă ca Domnul să lucreze în, cu și prin voi."[37]
- **Unde putem găsi persoane interesate? –** „Candidații la veșnicie vor fi găsiți în toate categoriile – cei săraci, cei nevoiași și dispre-

ți, cei nestăpâniți, cei neprivilegiați, cei inconștienți de starea lor pierdută, cei aparent mulțumiți, cei lumești, și cei bogați și influenți. Nu ne putem da seama ce se întâmplă în sufletul omului dacă privim la lucrurile exterioare. Unii pot părea grosolani și respingători, alții dau impresia de apatie, alții lasă impresia că nu au nicio preocupare față de lucrurile spirituale. În spatele fațadei de dezinteres sau de lipsă de preocupare se poate ascunde o mare foame a sufletului – un dor după o viață cu substanță, o dorință după o viață mai bună."[38]

- **Toți. –** Toți oamenii au o povară, tânjesc după pace și caută dragostea și fericirea. Nimeni nu vrea să i se bage religia pe gât. „Inima omenească vrea să facă propriile ei descoperiri", dar ar fi recunoscătoare dacă „un expert în blândețe" i-ar da ajutor.[39]
- **Ocazii nenumărate:** Prietenii, rudele, colegii de serviciu, vecinii, cunoștințele pe care ni le-am făcut la magazin sau în călătorie etc. sunt numai câteva categorii în rândul cărora putem găsi persoane pentru a le da mărturie. Sunt de preferat evenimentele care ne oferă ocazia repetată de a petrece timpul împreună cu oamenii și în care putem lega prietenii. Printre acestea se pot număra cluburile de gătit, de grădinărit, de fotografie, de arte etc., precum activități de voluntariat la biblioteci sau la societăți civile etc.
- **Valoarea unui singur om – o audiență formată dintr-un singur suflet. –** „Un singur suflet este atât de valoros încât, în comparație cu el, lumile își pierd însemnătatea."[40] Ellen White subliniază că „lucrarea Sa [a lui Hristos] a fost constituită în mare parte din conversații particulare. El a manifestat o considerație deosebită pentru audiența formată dintr-un singur suflet."[41]
- **Dumnezeu iubește cu pasiune fiecare om. –** Acela care „a creat galaxii întregi aflate la miliarde de ani lumină distanță de noi" este Cel care „iubește cu pasiune".[42] El te iubește cu pasiune și vrea ca mărturia ta personală să salveze chiar și un singur om pentru veșnicie. „Chiar dacă numai câțiva primesc harul Domnului nostru Isus Hristos, lucrul lor nu va fi în zadar, căci chiar și un singur suflet este prețios, chiar foarte prețios, înaintea lui Dumnezeu. Hristos ar fi murit chiar și pentru un singur suflet, pentru ca acel unul singur să poată trăi în veșnicie."[43] „În această parabolă [a oii

pierdute], păstorul pleacă în căutarea unei singure oi – tocmai cea mai neînsemnată oaie din turmă. Tot astfel, chiar dacă ar fi existat doar un singur suflet pierdut, Domnul Hristos tot ar fi murit pentru el."[44] „Stând la piciorul crucii, amintește-ți că Domnul Hristos Și-ar fi dat viața chiar și pentru un singur păcătos și vei putea prețui valoarea unui suflet."[45] „Cu cât vom înțelege mai bine acest adevăr – [valoarea unui suflet] –, cu atât mai mare va fi succesul în lucrarea personală."[46]

- **Nu uita că oamenii sunt valoroși dacă vrei să-i atragi și să-i câștigi. –** Când le vorbești altora despre credința ta, nu uita că „legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt atât de strânse și de profunde ca și când n-ar mai fi un alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care să fi dat pe Fiul Său mult iubit."[47] „Dacă ești în comuniune cu Hristos, vei prețui, asemenea Lui, fiecare ființă omenească. Vei simți pentru alții aceeași dragoste profundă pe care a simțit-o Domnul Hristos pentru tine. Atunci vei fi în stare să-i câștigi, și nu să-i constrângi pe aceia pentru care a murit El; vei putea să-i atragi, nu să-i respingi."[48]
- **Cuvinte rostite din obligație sau pentru a manifesta dragostea și a împlini nevoile celor din jur?:** Unii, conștienții fiind că nu au reușit să dea mărturie, simt o așa obligație încât rostesc cuvinte sau texte fără să se gândească, scopul lor fiind doar acela de a spune ceva. Ei nu sunt preocupați de indivizi, de cucerirea inimilor lor, de descoperirea nevoilor lor și a gândurilor lor. Acești „martori" au nevoie de acea dragoste pe care Isus a avut-o față de oameni – dragostea aceea care se identifica cu nevoile lor și care privea lucrurile din punctul lor de vedere. Ei nu ar trebui să considere că mărturia înseamnă doar a rosti anumite cuvinte.[49]
- **Programe sau persoane? –** Este ușor să fim cu totul absorbiți de un anumit program de misiune încât să devenim insensibili și orbi față de oameni și față de sentimentele lor. Numai atunci când luăm seama la sentimentele lor putem stabili, sub îndrumarea lui Dumnezeu, cum să continuăm cu întrebările și cu explicațiile corecte care se potrivesc nevoilor lor. Philip Samaan ne povestește că obișnuia să memoreze întrebările pe care urma să le pună și că nu reușea să-și dea seama când trebuia să le pună. Adeseori se

încurca și se simțea stânjenit pentru că punea întrebarea greșită. Atunci a luat decizia de a nu mai pregăti întrebările, ci de a asculta cu atenție „și de a-i permite, pur și simplu, celeilalte persoane să-i spună ce fel de întrebări să pună.”[50]

- **Reacție sau acțiune? –** De cele mai multe ori, noi reacționăm față de ceilalți, în loc să acționăm. Așteptăm ca ei să ia inițiativa. Dacă ne salută, răspundem. Aceasta înseamnă că permitem ca acțiunile sau lipsa acțiunilor altora să determine modul în care ne vom raporta la ei. Pierdem nenumărate oportunități din cauza faptului că nu acționăm primii printr-un zâmbet, o strângere fermă de mână, un cuvânt de încurajare sau o rugăciune. Adesea, gesturile mici deschid larg ușile oportunităților mai ample de a da mărturie.[51] Isus a zis: „Voi sunteți sarea pământului.” (Matei 5:13) Fasolea nu se amestecă cu sarea, ci sarea ia inițiativa și se amestecă cu fasolea pentru a-i da gust și pentru a o face delicioasă. Folosește-ți trăsăturile de personalitate în lucrare. El îți va oferi experiențe unice. Numai tu poți ajunge la anumite persoane.
- **Lucrarea misionară medicală – ajută-i pe oameni să simtă atingerea lui Isus. –** Am fost învățați că „am ajuns într-un timp când fiecare membru al bisericii ar trebui să se ocupe de lucrarea medicală misionară. Lumea este un spital plin cu victime ale bolilor fizice și spirituale.”[52] Urmând acest sfat, John McGhee împreună cu Gospel Outreach au instruit sute de membri din India pentru lucrarea misionară medicală. Ei au mers din casă în casă în satele hinduse, chiar și în zone în care creștinii erau omorâți. Îi învățau pe oameni despre principiile de sănătate și se rugau cu ei pentru nevoile lor. Mulți dintre ei erau chinuiți de spirite. Au avut loc miracole ale eliberării și vindecării. Răspunsul oamenilor a fost uluitor. John i-a învățat pe lucrătorii laici că nu noi îi convertim pe oameni, ci Duhul Sfânt. El spune: „Biserica noastră trebuie să fie un centru de vindecare. Sarcina noastră este să-i ajutăm pe oameni să simtă atingerea lui Isus, înainte ca ei să cunoască Numele Său.”
- **Fii întotdeauna vigilent ca să observi nevoile inimilor! –** Așază oamenii mai presus de orice altceva. „Una dintre primele calități ale martorilor Lui” este acela de a avea „ochi pentru a vedea ne-

voile inimii celuilalt."[53] Rosalind Rinker a pierdut o ocazie de a da mărturie când cineva a venit la ea ca să-i ceară ajutor, iar ea era prea ocupată cu treburile ei. Însă prietena ei, Orpha s-a dedicat cu totul ascultării acelei persoane. Ea a fost o binecuvântare și a fost binecuvântată. Rosalind a învățat că inima oamenilor se deschide numai atunci când avem noi inima deschisă ca să-L ascultăm. Domnul i-a vorbit astfel: „Vrei să te predai Mie, pentru ca dragostea Mea din tine să se reverse peste alții nestingherită, oricând și oriunde?" Ea I-a promis lui Dumnezeu că își va lua întotdeauna timp. De fiecare dată când era singură cu o altă persoană, dacă nu o înțelegea pe deplin, Îi permitea Duhului Sfânt să o ajute să fie un canal al dragostei Sale. Lăsa deoparte gândurile și activitățile ei și se dedica pe ea însăși și atenția ei persoanei respective. Ea a luat hotărârea de a fi la fel de deschisă față de oameni și față de nevoile lor cât era față de Dumnezeu Însuși. Dragostea lui Isus față de oameni a căpătat un nou sens pentru ea în acea zi. Isus avea timp întotdeauna. El pătrundea până la nevoia inimii și era întotdeauna gata să ofere atingerea dragostei.[54]

- **Ia-ți timp să te împrietenești cu vecinii tăi! –** În ceea ce-i privește pe vecini, nu trebuie să te grăbești decât dacă vreunul dintre ei este pe moarte. Este „important să avem o preocupare autentică față de vecinii noștri ca persoană, și nu doar ca țintă pentru evanghelizare."[55] Vecinii tăi se vor simți ofensați dacă vor descoperi că singura ta motivație de a le deveni prieten este aceea de a-i aduce la biserică.[56]
- **Cere-i vecinului să-ți facă un serviciu! –** În loc să te gândești mereu că trebuie să oferi ca să le câștigi încrederea, poți în schimb să le ceri să-ți facă un serviciu și vei obține mai degrabă încrederea lor. Isus, Cel care a făcut apa, nu S-a oferit să-i dea apă femeii samaritene, ci i-a cerut ei apă, iar urmarea a fost că ea a avut încredere în El. Onorează-i pe vecinii tăi prin împărtășirea unei nevoi personale pe care ei o pot împlini. Pe măsură ce prietenia voastră se adâncește, observă oportunitățile de a le împlini nevoile spirituale.[57]
- **Ascultă! –** Ascultarea și observarea pot pune la dispoziția lucrătorului o mină de aur plină de informații care îl va ajuta să coopereze

cu Duhul Sfânt. În timp ce studiezi cu prietenul tău interesat, el va spune și va face anumite lucruri care sunt un indiciu al nivelului de înțelegere și convingere la care a ajuns. Trebuie să-ți folosești bine urechile și ochii ca să afli ce gândește. Uneori poți face lucrul acesta printr-o scurtă afirmație interesantă, după care să nu mai spui nimic. Prietenul te va întreba atunci: „Ce vrei să spui cu asta?" La finalul unei discuții lungi și eficiente declanșată în acest mod, prietenul unui misionar a spus: „Reticența ta de a vorbi m-a determinat să-ți pun întrebări. Știam că știi și trebuia să aflu și eu ce știai."[59]

- **Facilitarea ascultării:** Pentru a stimula o persoană să vorbească și să spună ceea ce te va ajuta să o asculți și să afli informațiile necesare pentru a-i împlini nevoile, este bine să pui una sau două întrebări adecvate. Întotdeauna îi vei face bine dacă o vei întreba ce părere are. Iar când asculți și manifești interes față de opinia ei, va fi mai dispusă să asculte opinia ta. Următoarele două întrebări s-au dovedit a fi utile în discuția cu o persoană necreștină. Când ajungi la subiectul „religie", întreabă: „Apropo, te interesează lucrurile spirituale?" Fie că răspunde „Da", fie că răspunde „Nu", continuă cu următoarea întrebare: „Cum ar trebui să fie creștinul adevărat?" De obicei, răspunsul se referă la lucrurile exterioare. Poți folosi prilejul să-i vorbești despre bucuria pe care ai găsit-o în relația personală cu Isus și să o încurajezi să aibă aceeași experiență.[60]
- **Urmărește expresia feței. –** „Isus observa cu multă seriozitate schimbarea feței ascultătorilor Săi"[61] și Își adapta mesajul după reacția lor. Evangheliștii cu literatura care se bucură de succes știu cât de important este acest lucru. Ei aplică principiul numit „principiul apropierii de oameni". Ei urmăresc expresia feței și a limbajul trupului pentru a-și adapta cuvintele și gesturile la reacția persoanei. În felul acesta, ei solicită comanda și vând cărțile în momentul în care simt că persoana este pregătită să cumpere. Expresia feței îți poate arăta dacă spui prea mult sau prea puțin, dacă informațiile sunt clare sau neclare, dacă îi stârnești interesul sau dacă pierzi interesul, dacă persoana pune o întrebare pozitivă sau negativă etc. Duhul Sfânt și experiența te vor ajuta să citești expresia feței pentru a avea succes în lucrarea personală.

- **Tonurile vocii**. – Când i-a vorbit femeii samaritene despre păcatul ei pentru a o ajuta să conștientizeze că are nevoie de un Mântuitor, Isus a folosit o expresie plăcută a feței și un spirit de împreună simțire care însoțeau permanent privirea și cuvintele Sale. „Limba folosită de El era curată, aleasă și limpede ca apa unui pârâu. Glasul Lui era ca o melodie …”[62] „Timbrul vocii are mult de-a face cu influențarea inimilor celor care ascultă.”[63] „Trebuie să ne obișnuim să vorbim pe un ton plăcut, să folosim un limbaj corect și curat și să rostim cuvinte amabile și binevoitoare. Cuvintele plăcute și amabile sunt ca roua și ca o ploaie înviorătoare pentru suflet.”[64]
- **Puterea de convingere. –** Cum obținem această putere? Prin comuniunea cu Dumnezeu. Când avem comuniune cu El, „pacea Sa din inimă va străluci pe chipul nostru. Ea va da vocii o putere de convingere.”[65]
- **Entuziasmul. –** „Pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte, va fi și reușita.”[66] Simon Petru a fost un misionar de succes care, chiar dacă nu a avut suficient tact, a avut multă voință și mult entuziasm. După cum arată cercetările, numai 7% din mesaj este transmis prin comunicarea verbală, 38% prin tonul vocii și 55% prin comunicarea nonverbală. Entuziasmul cu care vorbim este molipsitor. Charles Spurgeon spunea: „Când vorbești despre cer, fața ta să se lumineze, să strălucească de lumina cerească, ochii tăi să reflecte slava lui.”[67]
- **Nu intra în conflict! –** „Imediat ce declanșăm un conflict, persoana cealaltă nu ne mai ascultă, ci doar așteaptă să terminăm ce avem de spus ca să facă o declarație.”[68] Nu trebuie să câștigăm o ceartă ca să închidem gurile oamenilor, însă trebuie să le deschidem inima. De obicei, lucrul cel mai rău pe care îl poți face este acela de a te implica într-o ceartă.
- **Ilustrații. –** În ilustrații, fă referire la lucrurile familiare persoanei și, dacă este posibil, la lucrurile cu care se întâlnește zilnic. La fântâna lui Iacov, în discuția cu femeia samariteană, Isus a făcut referire la apă. În fiecare zi, când venea la fântână, ea își aducea aminte ce a învățat de la El.[69]

- **Pune accent pe binecuvântări! –** Este crucial să punem accent pe binecuvântări, și nu pe ce să facem și ce să nu facem. „El prezintă binecuvântările Sale în cuvintele cele mai îmbietoare. El nu e mulțumit numai să înșire binecuvântările Sale; le prezintă în chipul cel mai atrăgător pentru a trezi dorința de a le avea. Tot la fel și slujitorii Lui trebuie să prezinte bogățiile slavei Darului nemărginit de mare.”[70] „Spuneți-le ce binecuvântări primiți atunci când stați la picioarele lui Isus și învățați lecțiile prețioase din Cuvântul Său. Vorbiți-le despre bucuria și fericirea care există în viața de creștin. Cuvintele voastre calde și pline de entuziasm îi vor convinge că ați găsit mărgăritarul de mare preț.”[71]

- **Este necesară o perspectivă corectă asupra lui Dumnezeu. –** Mulți trebuie să-și schimbe părerea despre Dumnezeu. Ei cred că El este „un fel de ghețar suspendat ale cărui picături reci cad pe capul răufăcătorilor” sau „un polițist uriaș a cărui singură preocupare este să îi împiedice pe oameni să se bucure.” Cei care L-au părăsit și au plecat ca să „se bucure de viață”, „au simțit o puternică goliciune. Viața era searbădă și monotonă. Hristos a venit ca să ne dea viață din belșug, nu ca să ne-o ia. El ne-a adus bucurie, nu întristare. El ne dă sens și scop, nu neîmplinire. El a zis: «Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug.» (Ioan 10:10) El a împlinit acest scop la fel cum le-a împlinit pe toate celelalte.”[72] Mărturia ta personală care confirmă binecuvântările bucuriei găsite în Hristos poate fi un mijloc de necombătut prin care oamenii să-și schimbe părerea despre Dumnezeu.

- **Prezintă Scriptura în mod pozitiv. –** Scriptura este adevărul. Nu ezita deloc când vorbești despre veridicitatea Cuvântului lui Dumnezeu. „Isus prezenta Scripturile ca pe o autoritate ce nu mai putea fi pusă la îndoială.”[73] Nu uita: „Lucrarea noastră ne-a fost trasată de Tatăl nostru ceresc. Trebuie să ne luăm Biblia și să mergem să avertizăm lumea.”[74] Iată răspunderea noastră: „Duceți Cuvântul lui Dumnezeu la ușa fiecărui om!”[75]

- **La timpul stabilit de Dumnezeu – așteaptă-L pe Domnul în tăcere! –** Un tâmplar necreștin lucra în casa unei creștine. Ea simțea imboldul de a-i vorbi cât mai repede despre credința ei, însă când

și-a deschis inima înaintea lui Dumnezeu, și-a dat seama că El nu o îmboldea. Bizuindu-se pe faptul că Dumnezeu o va îndruma la momentul potrivit, și-a continuat activitatea și a așteptat. După două ore, bărbatul a întrebat plin de curiozitate ce însemna Biblia de pe masă. Sosise momentul potrivit. Duhul Sfânt îi deschisese inima. Acum era pregătit și a răspuns pozitiv la mărturia creștinei.[76]

Date fiind împrejurările presante în care ne aflăm, avem nevoie de o legătură vie cu Duhul Sfânt pentru a dobândi înțelepciunea de a ști când să facem apel și când să așteptăm. Autorul acestei broșuri se ruga des pentru un vecin și, uneori, atunci când se ivea ocazia, îi vorbea despre credința lui, dar i se părea că nu reușea să-i stârnească interesul. Însă când vecinul lui s-a îmbolnăvit de cancer și și-a dat seama că nu mai are mult de trăit, Duhul Sfânt l-a impresionat pe autor să îi trimită o scrisoare în care să-i arate cum poate avea asigurarea vieții veșnice și să-l îndemne să ia o decizie favorabilă. El a luat această decizie, iar când a murit, soția lui necreștină i-a cerut autorului să oficieze serviciul de înmormântare la care au participat sute de prieteni nereligioși și rude care au fost impresionați de mesaj.

Anna simțea imboldul de a-i da mărturie prietenei ei, pe nume doamna Pundit, dar Anna era hotărâtă să nu o constrângă cu nimic. După patru ani, într-o după-amiază, dna Pundit și-a deschis inima complet. „Maturitatea aduce înțelepciunea de a ști dacă ostilitatea noastră este o lipsă de curaj sau un îndemn de la Duhul Sfânt de a aștepta timpul stabilit de Dumnezeu.”[77]

Mărturia este eficientă numai atunci când ne sincronizăm cu Dumnezeu și cu timpul stabilit de El – când așteptăm în tăcere momentul indicat de El. Faptul că o persoană își exprimă o nevoie poate fi un indiciu că putem să-i vorbim. Putem apoi să trecem la o temă de interes pentru ea. Roagă-te des: „Doamne, condu-mă la persoana aceasta cu care Duhul Sfânt lucrează deja.”[78] Ține minte că fructele trebuie culese numai când sunt coapte. Duhul Sfânt se străduiește să le coacă, iar noi trebuie să lucrăm împreună cu El, în ritmul dat de El.

De asemenea, sincronizarea este vitală atunci când alegi broșura, cartea sau setul de studii biblice cu care să începi și cu care

să continui. David Farmer povestește că o persoană s-a îndepărtat din cauză că a primit mai întâi *Tragedia veacurilor*, deși probabil că ar fi răspuns pozitiv dacă ar fi primit mai întâi *Hristos, Lumina lumii*. Totuși o altă persoană cunoscută lui a primit *Tragedia veacurilor*, iar acum este prezbiter. Nu uita că timpul stabilit de Dumnezeu este vital. Călăuzirea cerească neîntreruptă este esențială.[79]

- **Reguli obligatorii și metode precaute. –** În timpul ultimelor evenimente de dinaintea revenirii lui Isus, ni se spune că „Duhul Sfânt este revărsat asupra tuturor celor ce se vor supune îndemnurilor Lui și, respingând orice metodologie a omului, regulile Lui obligatorii și metodele Lui precaute, vor declara adevărul cu puterea Duhului. Mulțimile vor primi credința și se vor alătura oștirii Domnului."[80] Știința mărturiei personale cuprinde principiile generale sănătoase care s-au dovedit a fi eficiente, însă trebuie să fim atenți să nu facem „reguli obligatorii și metode precaute" care să împiedice în vreun fel lucrarea pe care Duhul Sfânt vrea să o realizeze cu anumite persoane ale căror cazuri pot necesita o altfel de călăuzire din partea Domnului.
- **Nu spune prea multe. –** „Cea mai mare piatră de poticnire pentru necredincioși este aceea că de multe ori spunem prea mult. Vă rog, nu îi faceți pe prietenii voștri «să bea apă de la hidrant». Dați-le apă în doze foarte mici."[81] Sau, altfel spus, nu poți pune în spinarea unei vaci atâta fân cât poate transporta un camion. Oamenii diferă foarte mult din punctul de vedere al cantității de informații pe care o pot mesteca și digera o dată. Fii atent la cuvinte, la expresia feței și la limbajul trupului – hrănește-i corespunzător, conducându-i pas cu pas.
- **Puterea voinței. –** Când persoanele cu care lucrezi se decid pentru Isus, ei nu vor reuși să facă schimbări și să ducă o viață nouă dacă nu înțeleg ce este puterea voinței. Ei trebuie să-și supună voința lui Isus. Atunci Isus le va da putere. Este ca atunci când învârtești o bucată mică de metal din spatele unui aparat de zbor și motoarele uriașe încep să pună avionul în mișcare. Isus ne oferă puterea atunci când ne supunem voința Lui.[82] Nu putem să ne schimbăm inima, dar putem să-i dăm Lui voința noastră. „Predându-ne voința lui Hristos, noi ne unim cu puterea divină."[83]

- **Oferă asigurarea mântuirii! –** Oamenii au nevoie de asigurarea mântuirii și își doresc să o primească. Un adevăr fundamental este acela că nu putem să Îl prezentăm oamenilor pe Isus și să-i ajutăm să aibă asigurarea mântuirii până când nu avem această asigurare noi înșine. Este important să nu ne oprim la momentul inițial, când ei acceptă mântuirea, ci să îi încurajăm să trăiască zilnic în legătură cu Isus – să trăiască în bucuria Domnului – pentru ca mai târziu să nu fie tulburați de îngrijorarea cu privire la mântuirea lor.
- **Cunoștințele practice. –** Se poate ca oamenii să își dorească să Îl accepte pe Hristos, dar să nu știe cum să facă acest lucru. LeRoy Eims spune că a descoperit faptul că mulți nu Îl acceptă pe Hristos deoarece „ei nu știu cum să o facă. În primul rând, ei nu știu că este necesară o decizie personală pentru Hristos. În al doilea rând, ei nu știu că Isus stă la ușa inimii lor, așteptând să intre. Și nu știu că El va intra în viața lor dacă ei se roagă și Îl invită în inima lor ca să fie Mântuitorul și Domnul lor personal.”[84] El povestește câteva experiențe în care a întrebat: „Cât timp a trecut până ați luat decizia de a vă preda lui Hristos?” Cineva a zis: „Trei ani.” Iar când l-a întrebat de ce nu a luat decizia mai devreme, el a replicat: „Nimeni nu mi-a spus cum anume.” La aceeași întrebare, alții au răspuns că nu au știut ce să facă sau cum anume să o ia.[85]
- **Cum să ajuți un om să-L accepte pe Hristos – sfaturi importante. –** Coboară-te la nivelul lor. Asumă-ți locul de păcătos mântuit alături de restul păcătoșilor. Atunci, ceilalți te vor asculta. „Modul în care îi vorbești unei persoane despre împlinirea spirituală este tot la fel de important ca faptul că-i spui unde să o găsească … Încrederea cu care vorbești despre ce a făcut Dumnezeu pentru tine va conta cu mult mai mult decât povestea efectivă pe care i-o prezinți.”[86] Iar povestea sau mărturia ta trebuie să se potrivească cu nevoia persoanei. Observă contrastul: „O mărturie imatură este debordantă, dezlănțuită, evazivă, plină de generalități relatate de o persoană îmbătată de propria experiență. O mărturie matură nu îi plictisește pe ceilalți cu generalități, ci va fi specifică și va aminti numai lucrurile de care are nevoie celălalt. În mărturia matură, accentul nu se pune pe ceea ce spui, ci pe facilitatea întâlnirii per-

soanei respective cu Domnul. Te preocupă unde se află ea și unde ar trebui să se afle, la fel cum era preocupat Isus."[87]

- **Nu te adresa oamenilor prin cuvintele: „Tu, păcătosule"!** – „Abține-te să-i spui că e un păcătos." Dumnezeu îi va spune acest lucru. Afirmă că „Dumnezeu cunoaște totul despre el și că îl iubește … Dragostea lui Dumnezeu este cea care deschide inima, nu păcatul."[88] Isus a zis: „După ce voi fi înălțat." (Ioan 12:32). Spune-i cine este El și ce poate să facă pentru el dacă se predă Lui. Vorbește-i mai întâi despre persoana Lui și abia apoi despre moartea Lui. „Mai mulți oameni sunt deschiși și dispuși să vorbească despre întrebarea «Ce crezi despre Isus?» decât despre întrebarea «Vrei să fii mântuit?» Mai mulți oameni Îl acceptă pe Hristos și încep o viață nouă în El pentru faptul că află cine este El, nu de ce a murit El."[89] „Când punem accent pe mântuirea personală mai mult decât pe Mântuitorul personal, le cerem oamenilor să-și pună încrederea într-o experiență și nu în Isus."[90] Hristos a așezat persoana Sa în centrul mesajului Său. În această lume nesigură și agitată, oamenii au mai întâi nevoie să-L cunoască pe Isus – Dumnezeu cu noi –, ca răspuns la orice nevoie. El este „Adevărul" pe care se poate conta complet. El este „Calea" pentru cei care nu știu încotro să meargă. Pentru cei pierduți, El este „Păstorul". Pentru cei bolnavi, El este „Medicul". Pentru păcătos, El este „Mântuitorul". El este „Apa vieții" pentru cei însetați și „Pâinea vieții" pentru cei flămânzi. El este „Odihna" pentru cei obosiți și „Ușa" spre fericirea prezentă și viitoare. Ajută-i pe oameni să-L cunoască mai întâi pe Isus și vor tânji nu numai după mântuire, ci și după o viață schimbată în El.[91]
- **Recomandări pentru a ajuta diferite tipuri de oameni să avanseze în direcția luării unei decizii. –** (Vei întrebuința aceste recomandări numai la momentul potrivit și la timpul stabilit de Dumnezeu, așa cum am arătat mai sus). Atunci când pui o întrebare delicată, cere-ți mai întâi permisiunea să o pui: „Îmi permiți să îți pun o întrebare personală?"
  - » Planuri de viitor. Întreabă: „Care sunt planurile tale de viitor?" După ce primești răspunsul, întreabă: „Și după aceea?" Repetă întrebarea până când persoana spune: „Voi muri." Apoi întreabă: „Și atunci ce va urma?"

» Metoda comparării beneficiilor: Trasează o linie la mijlocul unei foi. În partea stângă scrie „Da”, iar în partea dreaptă „Nu”. Cere-i persoanei să noteze în stânga toate beneficiile acceptării lui Hristos, iar în dreapta beneficiile respingerii Lui. Apoi spune: „Să presupunem că aș fi eu cel care iau o decizie pe baza acestor beneficii. Ce îmi recomanzi să fac?”

» Discuție cu un intelectual ateu: „Ești creștin?” „Nu, sunt ateu.” „Ateu este cel care cunoaște că nu există Dumnezeu. Ai reușit să cunoști tot ce e de cunoscut?” „Bineînțeles că nu.” „Ai reușit să cunoști măcar jumătate din tot ce e de cunoscut?” „Da.” „E posibil ca Dumnezeu să existe în cealaltă jumătate pe care nu o cunoști?” „Nu sunt ateu. Sunt agnostic.” „Agnostic înseamnă că nu cunoști. Agnosticul este cel care se îndoiește. Există două feluri de oameni care se îndoiesc: omul sincer și omul nesincer. Omul sincer nu cunoaște, dar vrea să cunoască.” Unui bărbat i-a fost prezentat Ioan 7:17 și i s-a spus că, dacă se predă cu totul lui Dumnezeu, dorind să cunoască, El i Se va descoperi. A fost de acord să încerce, iar acum este un martor curajos.

» Discuție cu un necredincios. Întreabă: „Dacă te-ai putea convinge (și nu „dacă aș putea să te conving”, pentru a nu-l determina să intre în defensivă) că Isus este ceea ce pretinde că este, atunci L-ai urma?” Avem aici o întrebare legată de convingerile personale. Ea îl solicită să se predea lui Hristos înainte să creadă. Dacă răspunsul este „nu”, înseamnă că îți pierzi vremea. Dacă răspunsul este „Da”, spune: „Du-te acasă și citește Evanghelia lui Ioan, apoi vino și spune-mi ce decizie ai luat.” Zeci de atei au cerut botezul ca urmare a acestui procedeu.[92]

➢ **Întrebări pentru oamenii nereligioși. –** Următoarele două întrebări s-au dovedit a fi utile în discuția cu un necreștin. Pe parcursul conversației, când ajungi la subiectul „religie”, întreabă: „Apropo, te interesează lucrurile spirituale?” Fie că răspunde „Da”, fie că răspunde „Nu”, continuă cu următoarea întrebare: „Cum ar trebui să fie creștinul adevărat?” De obicei, răspunsul se referă la lucrurile exterioare, dar poți folosi ocazia ca să-i vorbești despre bucuria pe care ai găsit-o în relația personală cu Isus și ca să îl încurajezi să aibă aceeași experiență.[93]

- **Temperamente – mărturia pentru oameni cu temperamente diferite. –** „Nu toți pot fi ajutați în același mod. Dumnezeu tratează pe fiecare în conformitate cu temperamentul și caracterul lui, iar noi trebuie să cooperăm cu El.”[94] Numai El cunoaște cu exactitate temperamentul persoanei cu care lucrezi. Așadar, subliniem încă o dată necesitatea dependenței de călăuzirea Sa la fiecare pas. De asemenea, un alt adevăr este acela că „dacă am putea înțelege mai bine modul și motivul pentru care oamenii gândesc și acționează într-un anumit fel, atunci vom reuși să le dăm mărturie într-o manieră corespunzătoare.”[95] „Putem folosi cuvintele, opiniile și ideile lor pentru a explica Biblia în termenii pe care ei pot să îi înțeleagă.”[96] Unii educatori au încercat să clasifice oamenii în patru categorii. Unii oameni se încadrează într-una, două sau mai multe categorii. Poate că îți va fi dificil să determini cu exactitate în care categorie se încadrează persoana interesată, însă, prin înțelepciunea Duhului Sfânt, vei găsi utile următoarele descrieri și comentarii concise referitoare la nevoile fiecărei categorii și modalități de a le da mărturie.
  - **Sangvinii. –** Ei sunt sarea și piperul petrecerii. Ei dau impresia că sunt tot timpul fericiți, dar tânjesc și simt nevoia după atenție, acceptare și aprobare. Ei sunt primii impresionați și primii care răspund la o întâlnire de evanghelizare, dar ei pot fi și primii care părăsesc biserica. Trec cu ușurință de la o stare emotivă la alta. Nimeni nu te iubește mai mult și nu te uită mai rapid ca sangvinii. Pentru a studia împreună cu ei ai nevoie de răbdare. Prezintă-le Scriptura în mod viu. Le plac povestirile mai mult decât doctrina pură. Dă-le timp să vorbească. S-ar putea să fie nevoie să repeți o idee de mai multe ori până să și-o însușească bine. Ei uită repede. Subliniază iertarea și dragostea lui Dumnezeu față de ei personal. Lumea este mai frumoasă datorită acestor oameni veseli, care reacționează pozitiv. Când sunt motivați și disciplinați de Dumnezeu, ei pot deveni mari slujitori ai Săi.[97]
  - **Melancolicii. –** Sunt perfecționiști, fapt care îi poate face nerăbdători cu obiceiurile și neglijența celorlalți și aspri cu ei înșiși și cu ceilalți, atunci când nu pot împlini imposibilul. Adeseori se

ascund după o mască, nedorind ca oamenii să vadă că suferă și sunt deprimați. Ei pot spune că totul e bine, când nu e. Când lucrezi cu ei, este absolut necesar să pui accentul pe bucurie. Bucuria îi ajută să-și înlocuiască înclinația naturală spre remușcare și spre schimbările de dispoziție. Nu este ușor să te împrietenești cu ei. Însă ei sunt persoanele cele mai demne de încredere dintre toate cele patru tipuri de temperamente și nu doresc să-i dezamăgească pe alții. Ei sunt foarte analitici. Unii îi numesc „vânătorii de detalii", pentru că ei țin la acuratețea faptelor. De aceea s-ar putea să-ți fie greu să obții un simplu „da" sau „nu". Ei vor să vorbească despre toate detaliile care îi determină să răspundă cu „da" sau cu „nu". Mergi încet și prezintă-le fapte – un „așa zice Domnul" –, atunci când studiezi cu ei. Ei sunt buni ascultători, foarte sensibili și creativi. Respectarea regulilor, a legilor și urmarea principiilor și programelor este aproape firească. Ei au nevoie de timp ca să se decidă. „Foarte pretențioși în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu vor accepta un răspuns de genul: «Păi, cred că se găsește undeva în Biblie.» Dimpotrivă, ei vor să citească textul și să-l vadă cu ochii lor. Când analizează un text, ei îl împart în fragmente, îl cercetează și îl „mestecă" puțin. Iar după ce capătă o convingere, ei apără adevărul chiar cu prețul vieții." Niciun alt temperament nu „are atât de mult potențial natural atunci când este învigorat de Duhul Sfânt".[98]

» **Colericii. –** Ei sunt oamenii care preiau controlul. Ei pot să preia controlul în aproape orice situație și îi determină pe ceilalți să acționeze rapid. Ei vor să conducă, să stăpânească și vor ca lucrurile să se facă așa cum doresc ei. Farmer spune: „De fiecare dată când studiez Cuvântul lui Dumnezeu cu un coleric, constat că mulți sunt încântați și extaziați să treacă direct la studiu. Însă mulți studiază cu pistoalele și muniția legate la brâu" pentru a le folosi în caz că nu sunt de acord cu ei. Le place să studieze profeția, însă multora le place să schimbe regulile, dacă se pune accent pe porunci. Unii îi numesc „creatori de reguli", în timp ce sangvinii sunt numiți „călcători de reguli", iar melancolicii, „păstrători de reguli". Ei au voința puternică,

sunt agresivi și certăreți, dar colericul născut din nou Îl va urma pe Isus cu consecvență și energie. Farmer recomandă: „Studiul împreună cu ei e posibil să fie ușor, dacă nu atingi un subiect la care consideră că au găsit toate răspunsurile corecte. În astfel de situații, ascultă-i doar și dă-le timp să explice cum interpretează ei ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.” Cu rugăciune, treptat și cu blândețe, cerându-I Duhului Sfânt să îți dea cuvintele potrivite la momentul potrivit, roagă-i să țină cont de câteva versete legate de subiectul respectiv și apoi roagă-i să își exprime opinia din nou. Pe termen lung, s-ar putea să fie „pozitiv faptul că persoanele colerice sunt încăpățânate și le place să dezbată, fiindcă atunci când sunt convinse de un lucru din Cuvântul lui Dumnezeu, îl apără cu prețul vieții. Odată ce își iau angajamentul ferm față de Domnul” și sunt stăpâniți de Duhul Sfânt, „ei vor conduce biserica spre noi dimensiuni”.[99]

» **Flegmaticii. –** Ei sunt oamenii comozi – calmi, pasivi și stăpâniți; ei sunt cel mai bine adaptați la viață. Puternic introvertiți, ei vor evita conflictul cu orice preț. Lor le plac oamenii, „își fac prieteni ușor și sunt iubiți de toți. Totuși ei au tendința de a amâna aproape orice, inclusiv studiul Bibliei și rugăciunea”.[100] Le lipsește motivația. „Pentru a înțelege cele prezentate, unii au nevoie de mai mult timp decât alții.”[101] Firea lor calmă și netulburată este o calitate deosebită. Ei nu sar aproape niciodată fără să se uite unde aterizează. Când le dai mărturie, mergi încet. De obicei, nu vor face decât să asculte, fără să pună la îndoială ceea ce le prezinți. Ei stau tăcuți și au o privire nedumerită. Și, pentru că nu le plac schimbările, s-ar putea să nu accepte ce le spui decât după ce „rumegă” puțin. Fii rezonabil, blând și încurajează-i. Când sunt umpluți cu Duhul Sfânt, ei devin puternici în credință, devin mari luptători în rugăciune și mari profesori.[102]

» **Concentrează-ți atenția asupra celor care răspund pozitiv. –** Adesea se pierde mult timp cu persoanele experimentate în studiul Bibliei cărora le place să fie în compania ta, dar care nu au dorința de a crește și de a lua decizii. Oamenii de acest

fel te împiedică să ajungi cu Evanghelia la celelalte miliarde de oameni. Trebuie să mergem în toată lumea (Apocalipsa 14,6). Când o persoană continuă să nu țină cont de mesaj, este clar că trebuie să mergi mai departe și să găsești o persoană mai receptivă (Osea 4:17; Matei 10:14). Mulți oameni, inclusiv necredincioșii, antipaticii, criminalii, prostituatele, mincinoșii, idolatrii etc., vor răspunde pozitiv când li se va oferi ocazia. Este adevărat, că trebuie să perseverăm, dar legătura constantă cu Duhul Sfânt ne va oferi discernământ pentru a deosebi între cei sinceri și cei nesinceri și pentru a hotărî cât timp să petrecem cu fiecare. Legătura cu Duhul Sfânt ne va ajuta să nu pierdem timpul cu cei „care întotdeauna învață, dar nu pot ajunge la cunoașterea adevărului" (2 Timotei 3:7, *NTR*) sau care nu răspund pozitiv la această cunoaștere. Duhul Sfânt te va ajuta să identifici aceste situații. „Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace!" (Osea 4:17)[103]

» **Triumful promis:** Perseverează în mărturia personală și Dumnezeu te va binecuvânta din belșug. „Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!" (Habacuc 1:5) „Adevărul va triumfa în curând, în mod glorios, și toți aceia care acum aleg să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu vor triumfa împreună cu El."[104] „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci." (Daniel 12:3)

Note

[1] *Mărturii*, vol. 9, p. 126.
[2] *Evaghelizare*, p. 700.
[3] H. M. S. Richard, jr., *New Ways to Tell the Old, Old Story* (Nampa, Idaho: Pacific Press, 1991), p. 8, 9.
[4] Lorne Sanny, *The Art of Professional Witnessing* (Chicago: Moody Press, 1957), p. 9.
[5] Philip G. Samaan, *Christ's Way of Reaching People* (Hagerstown, MD: Review and Herald, 1990), p. 37.
[6] John M. Robbins, *You Can Win Souls*, (1998), p. 13, 15.
[7] *Hristos, Lumina lumii*, p. 195.
[8] William E. Schubert, *I Remember John Sung* (Singapore: Far Eastern Bible College Press, 1976), p. 21, 46, 50.

[9] Robbins, p. 7.
[10] *Hristos, Lumina lumii*, p. 340.
[11] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 149.
[12] *Mărturii*, vol. 5, p. 731.
[13] Alonzo J. Wearner, The Art of Personal Evangelism (Hagerstown, MD: Review & Herald, 1934), p. 200, 201.
[14] *Mărturii*, vol. 5, p. 620.
[15] Robert A. White, *How to Win a Soul* (Nashville, TN: Southern Publishing Associasion, 1971), p. 9, 10.
[16] George Taggart, *Witnessing Without Fear* (Washington, D.C., Review and Herald, 1966), p. 7, 8.
[17v]*Ibid*., p. 8, 9.
[18] Samaan, p. 37.
[19] Richards, p. 11.
[20] Samaan, p. 109.
[21] Richards, p. 28, 29.
[22] *Mărturii*, vol. 6, p. 333.
[23] *Welfare Ministry*, p. 101.
[24] Joseph C. Aldrich, *Gentle Persuasion* (Portland, OR: Multnomah Press, 1988), p. 107.
[25] Sanny, p. 39-43.
[26] *Divina vindecare*, p. 143.
[27] Samaan, p. 53.
[28] Richards, p. 24.
[29] *Căminul adventist*, p. 50.
[30] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 235.
[31] Rosalind Rinker, *You Can Witness with Confidence* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1962), p. 40, 41.
[32] *Ibid*., p. 48.
[33v]Sanny, p. 59.
[34] Richards, p. 21.
[35] *Faptele apostolilor*, p. 50.
[36] Samaan, p. 42.
[37] *Divina vindecare*, p. 499.
[38] E. W. Hon, *A Call to Personal Ministry*, (Leominster, MA: The Eusey Press, 1976), p. 86.
[39] Rinker, p. 39.
[40] *Hristos, lumina lumii*, p. 578.
[41] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 229.
[42] Tony Campolo, *50 Ways You can Reach the World* (Downers Grove, IL: Intervarsity Press, 1993), p. 9,10.
[43] *Mărturii*, vol. 8, p. 73.
[44] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 187.

[45] *Ibid*., p. 196.
[46] Hon, p. 82.
[47] *Calea către Hristos*, p. 100.
[48] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 197.
[49] Rinker, p. 17-20.
[50] Samaan, p. 48.
[51] *Ibid.*, p. 47, 48.
[52] *Mărturii*, vol. 7, p. 62.
[53] Rinker, p. 22.
[54] *Ibid.*, p. 22, 23.
[55] Richards, p. 25, 26.
[56] *Ibid*.
[57] *Ibid*. p. 27.
[58] White (Robert A.), p. 37.
[59] Rinker, p. 70, 73, 74.
[60] Paul E. Little, *How to Give Away Your Faith* (Downers Grove, IL: Intervarsity Press, 1977), p. 37.
[61] *Hristos, Lumina lumii*, p. 255.
[62] *Ibid*., p. 253.
[63] *Mărturii*, vol. 2, p. 615.
[64] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 336.
[65] *Divina vindecare*, p. 512.
[66] *Profeți și regi*, p. 263.
[67] Richards, p. 18
[68] Sanny, p. 83.
[69] *Hristos, Lumina lumii*, p. 254.
[70] *Ibid*., p. 286.
[71] *Mărturii*, vol. 9, p. 38.
[72] LeRoy Eims, *Winning Ways* (Wheaton, IL: Victor Books, 1974), p. 101, 102.
[73v]*Hristos, Lumina lumii*, p. 253.
[74] *Mărturii*, vol. 9, p. 150.
[75] *Mărturii*, vol. 5, p. 388.
[76] *Rinker*, p. 25, 26.
[77] *Ibid.,* p. 54
[78] *Ibid.*, 25, 26.
[79] David A Farmer, *Power Witnessing: How to Witness to Different Personalities* (Hagerstown, MD: Review & Herald, 1999), p. 108.
[80] *Evanghelizare*, p. 700.
[81] Monte Sahlin, *One-Minute Witness* (Lincoln, NE: Center for Creative Ministry, 2003), p. 19.
[82] White (Robert A.), p. 14-17.
[83] *Sfaturi pentru sănătate*, p. 440.
[84] Eims, p. 103, 104.

[85] *Ibid*.
[86] Rinker, p. 53, 54.
[87] *Ibid*.
[88] *Ibid.,* p. 36.
[89] Ibid., p. 66, 67.
[90] *Ibid.*, p. 65.
[91] *Ibid*., p. 62.
[92] Richards, p. 44, 47, 55-57.
[93] *Little*, p. 37.
[94] *Slujitorii Evangheliei*, p. 208.
[95] *Farmer*, p. 121.
[96] *Ibid*., p. 137.
[97] *Ibid*., p. 121-131.
[98] *Ibid*., p. 133, 148.
[99] *Ibid*., p. 149-160.
[100] *Ibidem*, p. 166.
[101] *Mărturii*, vol. 6, p. 87.
[102] *Farmer*, p. 161- 169.
[103] Robbins, p. 18, 19.
[104] *Mărturii*, vol. 9, p. 134.

Dacă vrei să le vorbești despre credința ta prietenilor tăi, rudelor tale și concetățenilor tăi, cartea aceasta este pentru tine. Ea se ocupă de aspectele mărturiei personale inclusiv întrebările pe care le poți pune unui necreștin, de modurile în care poți da mărturie diferitelor temperamente, de modul în care să dai mărturie fără să-ți fie frică și altele. Broșura aceasta conține și experiențe legate de schimbările pe care le-a produs mărturia personală în viața oamenilor. Află cum poți să lucrezi cu fiecare om pe care îl întâlnești!

Vizitați pagina www.sabbathschoolpersonalministries.org pentru mai multe resurse pentru Lucrarea Personală. Veți găsi aici o bibliotecă bogată de articole și materiale ce pot fi descărcate pentru instruirea suplimentară a liderilor Departamentului Lucrării Personale.

ALTE BROȘURI ALE DEPARTAMENTULUI LUCRARE PERSONALĂ

Lucrarea în grupe mici
Cum să conduci o școală biblică cu baza la biserică
Susținerea studiilor biblice

4

METODE DE VIZITARE

METODE DE VIZITARE

Introducere

Există o mulțime de metode și de mijloace pentru vizitarea din ușă în ușă, care cuprind multe activități. Exemplul dat de Hristos va deschide înaintea noastră un domeniu larg și nelimitat al lucrării. Dacă vom urma exemplul Său, vom ajunge la o abordare teritorială organizată care îi va oferi fiecărui membru ocazia de a face vizite din ușă în ușă. După ce vom lua în considerare această abordare organizată, vom trece la abordarea diferitelor ramuri ale lucrării și a modelelor de prezentare folosite cu succes. Ele pot fi întrebuințate de membri atât în lucrarea colectivă, cât și în lucrarea individuală. Vom începe cu Isus.

Exemplul lui Hristos

Gândește-te la posibilitățile oferite de lucrarea din ușă în ușă care Îl are ca model pe Isus. „Mântuitorul nostru a mers din casă în casă, vindecându-i pe cei bolnavi, mângâindu-i pe cei ce plângeau, liniștindu-i pe cei tulburați și aducându-le pace acelora care erau nemângâiați.” El a lucrat cu „o duioșie și o delicatețe neobosită. … Domnul Isus a fost un slujitor al tuturor. Mâncarea și băutura Sa erau de a le aduce speranță și putere tuturor celor pe care îi întâlnea”.[1]

Metoda lui Hristos nu era o abordare combativă și argumentativă, ci dimpotrivă o abordare a slujirii din iubire, care iese în întâmpinarea nevoilor oamenilor. Lucrul acesta este sugerat de cuvintele folosite în paragraful precedent: „vindecând, mângâind, liniștind și aducând pace.”

Hristos a continuat să folosească această metodă după ce S-a întors în cer, când a slujit nevoilor celor șapte biserici din Apocalipsa. El iese în întâmpinarea fiecăreia și îi oferă fiecăreia un tablou unic al Său, potrivit cu circumstanțele precise în care se află fiecare. Nu există în lumea aceasta doi oameni la fel. Dependența totală și continuă de îndrumarea Duhului Sfânt este vitală în contextul unic al fiecărei vizite.

Metoda lui Hristos nu duce la o abordare stereotipică și mecanică, ci la o lucrare din iubire, în armonie cu diferitele daruri și talente deținute de membrii bisericii. Ea se dezvoltă pe măsură ce e exersată.

Validitatea actuală a vizitării din ușă în ușă

În aceste zile sofisticate, mulți oameni au tendința de a abandona lucrarea din casă în casă. Înțelegem motivul pentru care vrăjmașul sufletelor susține această atitudine atunci când citim că „lucrarea aceasta din casă în casă, căutând sufletele și salvând oile pierdute, este lucrarea cea mai importantă care poate să fie îndeplinită”.[2] Cei care nu o folosesc spun că nu mai e cum era odată; că astăzi nu mai merge. Oare așa să fie? Doug nu este de această părere:

– Dacă nu ieși pe ușă, te scot afară pe fereastră!, a început să strige Doug la lucrătorul care tocmai intrase în casa lui. Însă Dumnezeu l-a schimbat complet și după aceea a susținut timp de șapte ani cursuri de instruire pentru vizitarea din casă în casă. El a ajutat la distribuirea primului ghid de studiu dintr-un set de studii biblice în 130 de case dintr-o localitate. După șase luni, 89 de persoane au ajuns la lecția 10.

Odată, în timp ce lucra din casă în casă, Doug și asistentul lui au salutat o doamnă care tocmai parca mașina în fața casei și s-au prezentat:

– Venim din partea postului de radio *Positive Life.*

Dar nu a reușit să ducă fraza până la capăt, pentru că ea l-a întrerupt brusc:

– Nu mă interesează postul vostru de radio și nu vreau să vin la biserica voastră!

– N-o să vă cerem să veniți la biserica noastră, a răspuns el calm, dar vrem să vă invităm să participați la un club de citire a Bibliei.

I-a arătat ghidul de studiu, iar ea l-a luat. Săptămâna următoare a luat ghidul următor. Cealaltă săptămână, le-a spus:

– Poftiți înăuntru.

După ce s-au așezat, ea a spus:

– Am fost în viața mea diriginte la Școala de Sabat. Soțul meu nu era adventist și mi-a fost infidel. Pastorul a crezut varianta lui și m-a dat afară din biserică. Toate acestea s-au întâmplat în urmă cu 30 de ani.

După ce i-au arătat preocupare, ea s-a întors la biserică și pentru a scurta povestea, Dumnezeu l-a adus pe un pastor văduv în contact cu ea

și ulterior s-au căsătorit. Așadar, lucrarea aceasta din casă în casă „este lucrarea cea mai importantă ce poate să fie îndeplinită” și aduce roade. Doug spune: „Unii spun că lucrarea din casă în casă nu mai merge ca altădată. Slavă lui Dumnezeu că nu este așa. Ea merge mai bine ca niciodată!”

Conceptul mai vast îi include pe toți

De obicei se crede că numai anumite persoane pot face lucrare din casă în casă. Însă, dacă ne gândim că există tot atât de multe metode de evanghelizare câte daruri spirituale, începem să vedem lucrarea într-o nouă lumină.

Poate problema derivă din mentalitatea că lucrarea din casă în casă constă dintr-o singură vizită pentru a transmite o avertizare cu o atitudine tranșantă sau pentru a le impune altora convingerile noastre religioase. Conceptul de lucrare din casă în casă pe care îl propunem aici este acela de împărtășire a veștii bune și nu acela de bifare rece, mecanică și scrupuloasă a numelor persoanelor vizitate. Dimpotrivă, pe lângă căutarea din ușă în ușă a persoanelor care caută răspunsuri, ea include și vizita la vecini, întâmpinarea unui nou venit, dispoziția de a-l asculta pe cel singur și de a duce o farfurie cu mâncare în familiile în care mama este bolnavă.

În spatele expresiei „din casă în casă” trebuie să vedem nevoile oamenilor care locuiesc în casele respective. Nu vom fi niciodată conștienți de nevoile lor dacă nu batem la ușa lor, după cum ne-o demonstrează experiența următoare:

Două tinere făceau lucrare din ușă în ușă. Au bătut la o ușă, dar nimeni nu a răspuns. Au înălțat în gând o rugăciune și au bătut din nou. Nu a răspuns nimeni. Au simțit îndemnul de a bate la ușă a treia oară și, în cele din urmă, ușa s-a deschis. Au observat, atunci, tristețea de pe fața tinerei care deschisese și, în loc să ceară ceva, s-au oferit s-o ajute.

– Ai nevoie de ceva? au întrebat-o ele.

– Da, nu avem nimic de mâncare.

– Ne ducem să-ți luăm ceva de mâncare și ne întoarcem repede.

S-au dus să cumpere ceva de mâncare și s-au întors. Au revenit ulterior și au continuat să slujească nevoilor tinerei. S-au împrietenit. La scurt timp, tânăra a participat la un studiu biblic și a venit la biserică.

Când a intrat în bazinul de botez, pastorul a întrebat-o:

– Ai vrea să transmiți ceva bisericii?

– Da, aș vrea. Nu aveam ce să le dau de mâncare celor doi copii ai mei. Nu mai aveam nicio speranță. Se părea că nu mai puteam face față situației. Nu mai aveam bani decât pentru trei sticle de cola și pentru puțină otravă. Am pus otrava în sticle, i-am dus pe copii în ultima cameră și le-am spus că urma să dăm o petrecere. Ne-am așezat pe podea fiind pregătiți să bem din sticle și atunci am auzit pe cineva bătând la ușă. Le-am spus copiilor să aștepte în liniște pentru ca persoana respectivă să plece și să putem continua petrecerea. După a doua bătaie la ușă, le-am spus același lucru, însă după a treia bătaie, m-am dus la ușă. Ne-ați dat viață și speranță pentru veșnicie. Vă mulțumim foarte, foarte mult.

Da, iată niște nevoi de care nimeni n-ar fi aflat dacă nu s-ar fi făcut vizite din casă în casă. Ce experiență frumoasă cu Domnul au avut aceste două tinere care au simțit prezența Sa personală! Ce privilegiu deosebit este acela de a lucra cu Isus în vizitele din casă în casă!

În cadrul conceptului lucrării din casă în casă, există loc pentru implicarea fiecărui membru. „Dumnezeu așteaptă slujire personală de la fiecare dintre cei cărora El le-a încredințat o cunoaștere a adevărului pentru acest timp. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot fi misionari acasă, în familiile lor și între vecini.”[3] „Oriunde se înființează o comunitate, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze fiecare familie din vecinătate și să le cunoască situația lor spirituală.”[4]

Dacă medităm la aceste cuvinte, planul lui Dumnezeu devine mai clar. Intenția Sa nu este ca numai o minoritate a membrilor bisericii, care răspunde de obicei, să aibă parte de acest privilegiu. Ne putem aștepta ca minoritatea să lucreze cu entuziasm, în vreme ce majoritatea lenevește? Fără îndoială că nu acesta este idealul lui Dumnezeu. Planul Său este ca fiecare membru să participe în diferite feluri.

De asemenea, dacă nu depunem eforturi pentru a-i integra pe toți membrii în lucrarea de câștigare de suflete, cei care nu lucrează îi pot descuraja în mod neintenționat pe vizitatorii aduși la biserică de cei care lucrează.

Experiența ne-a învățat că există cel puțin două metode de atingere a idealului lui Dumnezeu pentru implicarea majorității. Prima metodă se

bazează pe inițiativa individuală și pe „molipsirea” treptată a celorlalți membri, fapt care poate avea ca rezultat înmulțirea grupelor mici în casele particulare și la Școala de Sabat.

Cealaltă abordare se bazează pe ideea de atribuire, după cum se afirmă în scrierile inspirate: „Fiecăruia dintre aceia care se adaugă acestei armate prin pocăință trebuie să i se stabilească postul datoriei lui.”[5]

Metoda atribuirii unui teritoriu

O biserică a devenit foarte interesată de principiul afirmat în paragraful de mai sus. Membrii s-au gândit că, dacă fiecare nou-convertit urma să primească o anumită sarcină, atunci și ceilalți membri trebuiau să primească o răspundere, pentru a da un exemplu bun. De asemenea, au decis ca sarcinile să fie împărțite în funcție de teritoriu. Raționamentul lor a fost următorul:

La fiecare nivel de organizare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea există limite teritoriale clare și persoane care răspund de lucrarea din zona respectivă. Conferința Generală răspunde de întreaga lume, iar lumea este împărțită în diviziuni, diviziunile în uniuni, uniunile în conferințe, câmpuri sau misiuni. Ele sunt împărțite în districte, iar fiecare biserică are un anumit teritoriu. Pastorul nu poate să ajungă la toate persoanele aflate în teritoriul bisericii. Fiecare credincios este un slujitor și de aceea pare firesc ca fiecare credincios sau cel puțin fiecare familie să răspundă de o anumită zonă. Metoda aceasta susține învățătura din paragraful de mai sus: „Oriunde se înființează o comunitate, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze fiecare familie din vecinătate și să le cunoască situația lor spirituală.”[6]

A fost nevoie de timp pentru planificare în vederea organizării și implicării tuturor membrilor. Au fost realizate două hărți identice care reprezentau teritoriul aferent bisericii. Au fost delimitate zonele de acțiune. Fiecare familie urma să primească două zone. Familiile au avut posibilitatea de a alege zonele, dar majoritatea au preferat să li se atribuie un teritoriu. De regulă, membrii au ales zonele cât mai apropiate de casa lor. După ce fiecare familie a primit o anumită zonă, restul districtului a fost împărțit între familii, în același fel, fie la alegere, fie prin atribuire. Harta cu zonele și cu familiile responsabile de fiecare zonă a fost agățată la vedere pe perete, iar cealaltă a fost decupată pe zone. Fiecare membru

a primit zona de care era responsabil, după ce, în prealabil, s-au făcut copii după fiecare zonă pentru a se introduce în dosarul bisericii (fiecare zonă purta numele familiei responsabile). Membrii bisericii au avut o satisfacție specială când au văzut că întregul teritoriu din jurul bisericii și din districtul bisericii a fost împărțit și atribuit.

Lucrarea în teritoriu

Te poți gândi la teritoriul familiei tale ca la un teren moștenit. Fă o plimbare pe jos sau cu mașina prin teritoriul tău, cerându-I lui Dumnezeu să binecuvânteze fiecare persoană și să le deschidă inima pentru El. Întreabă-L unde este bine să-ți concentrezi eforturile și atenția. Alege apoi locul pentru „grădină". Acest loc va trebui desțelenit, însămânțat, îngrijit și apoi, în final, vei veni să culegi roadele.

Poți începe cu o rugăciune serioasă pentru toți oamenii din „grădina" ta, cerându-I lui Dumnezeu înțelepciune pentru a ști cum să-i abordezi. S-ar putea ca El să te inspire să faci câteva vizite amicale din ușă în ușă la cei bolnavi, bătrâni și singuri și să te rogi împreună cu ei. Rugăciunile pentru „grădina" ta vor deveni din ce în ce mai specifice. Poți alege să-ți îndrepți eforturile spre locuitorii de pe o anumită stradă sau spre o anumită categorie de oameni. Poți să-L rogi pe Domnul astfel: „Te rog să-i binecuvântezi pe oamenii de pe strada X. Lucrează la inima lor prin Duhul Tău Sfânt. Binecuvântează familia Popescu de pe strada Y. Te rog să îi ajuți să devină conștienți de nevoia lor după Tine. I-am dat literatură domnului Marinescu. El știe că ar trebui să păzească Sabatul. Lucrează prin noi, dacă este voia Ta, pentru a-l ajuta să îl păzească."

Pe lângă aceasta, s-ar putea să descoperi în „grădina" ta un puț de petrol sau o mină de aur. Este vorba de oamenii al căror interes a fost stârnit de altceva sau altcineva, înainte ca tu să iei contact cu ei. De exemplu poate că interesul lor a fost stârnit în urmă cu mult timp de o lucrare de binefacere condusă de Biserica Adventistă, de o evanghelizare, de o Școală Biblică de Vacanță, de un eveniment social sau de un concert, de un prieten adventist, de un alt lucrător sau de o rudă, de o emisiune radio sau TV, de un DVD sau de citirea unei cărți adventiste etc.

Responsabilul cu lucrarea misionară trece în lista lui toate persoanele interesate. El îți poate oferi o copie după această listă. Ție îți revine sarcina de a lucra cu persoanele din listă, care se află în teritoriul tău. Cu cât

ai un teritoriu mai mare, cu atât mai multe persoane interesate vei avea. Ce comoară! Persoanele interesate gata pregătite trebuie să primească atenție în primul rând! Ele trebuie să constituie prioritatea numărul unu.

Vom vorbi mai întâi despre modul în care poți face vizite din ușă în ușă la aceste categorii de persoane deja interesate, începând cu persoanele cel mai ușor de abordat. După aceea vom trece la metodele de intrare în contact cu persoane noi și de găsire a altor persoane interesate. Vom include în prima parte și, parțial, în a doua parte, modele dovedite și eficiente. Ele pot fi folosite și de grupele Școlii de Sabat și de alte grupe, nu neapărat implicate în metoda de atribuire teritorială menționată mai sus. Desigur că cel mai bine este să se meargă doi câte doi.

Nu uita câteva lucruri: Încrede-te în Domnul! Este lucrarea Sa. Mergi înainte! Practica duce la perfecționare. Cea mai bună cale de a face această lucrare este de a ieși pe teren și de a lucra. Nu poți învăța să înoți decât dacă intri în apă! Atenția ta să fie îndreptată spre împrietenire și pe construirea de poduri și nu de ziduri. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Experiența ne arată că în vizitarea din casă în casă este înțelept să cunoști dinainte care sunt obiectivele tale și ce anume urmează să spui. Dacă bați câmpii, persoanele își pierd interesul, au îndoieli și obiectează. Iată cele trei lucruri pe care vor să le știe oamenii atunci când vii la ușa lor: Cine ești? Ce dorești? Cât ai de gând să stai? Vei observa în modelele de prezentare de mai jos că răspunsurile la aceste întrebări sunt incluse în primele două sau trei propoziții. Dacă vei spune „*Nu* stăm *mult*”, îi dezarmezi pe oameni și îi faci mai dispuși să asculte. Iată modelele de prezentare:

Vizitarea celor care solicită studii biblice

Cele mai mari rezultate în lucrarea de câștigare de suflete provin de obicei din susținerea de studii biblice personale. Persoanele care fac efortul de a solicita studii biblice, intră la categoria persoanelor interesate. Ei le pot solicita ca reacție la o emisiune TV sau radio, la un anunț din ziar etc. Mulți trimit pliantele de înscriere pe care le-au găsit în standurile cu reviste, în cărți ori în reviste sau în poștă etc. Multe biserici trimit prin poștă un număr mare de pliante de înscriere la persoanele din teritoriul lor. Este înțelept să distribuim pliante la cât mai multe persoane. Dum-

nezeu lucrează. S-au botezat oameni care au găsit pliante abandonate și aruncate la gunoi.

Când pleci în vizită, îmbracă-te corespunzător, roagă-te cu seriozitate înainte, în timpul și după vizită. Ia cu tine pliante de înscriere, un plic timbrat și autoadresat, pliante de rezervă și mai multe exemplare ale lecției 1 din setul de studii biblice ales, pentru cazul în care găsești alte persoane interesate. Întrucât setul de studii *Descoperă* de la *Voice of Prophecy* este cunoscut în toată lumea, îl vom folosi în modelele de prezentare.

Îndreaptă-te spre ușă cu pași hotărâți și cu entuziasm. Tu lucrezi pentru Împăratul! Bate la ușă de patru-cinci ori scurt, dar ferm. Dacă există o sonerie, apasă pe buton și menține-l apăsat puțin, dacă nu este foarte zgomotos. Când locatarul îți deschide, zâmbește și folosește modelul eficient de mai jos: (Cuvintele-cheie sunt scrise cu *italice*)

- „Mă bucur să vă găsesc acasă astăzi. Sunteți dl/dna ____?" (Prezintă ghidul de studiu *numai persoanei* care l-a solicitat.) Dacă persoana răspunde „Da", continuă:
- „Eu sunt____, iar el/ea este____. *Nu putem* sta mult, dar *am venit* ca *răspuns* la solicitarea *dvs.*" (Arată-i plinatul de înscriere.
- „Ați făcut o *alegere* înțeleaptă. Sute de oameni *se bucură* de aceste ghiduri de studiu interesante." (Ține într-o mână ghidul de studiu *Descoperă*, iar în cealaltă, pixul, pe post de indicator.)
- „Ele *răspund* la marile întrebări ale vieții." (Deschide ghidul și indică întrebările cu pixul. Dă pagină cu pagină.)
- „Sunt *frumos* alcătuite și fiecare secțiune conține *argumente* biblice." (Arată cu pixul spre un exemplu din ghid. Dă paginile mai departe și vorbește până ajungi la sfârșitul ghidului *Descoperă*.)
- „_____ și cu mine le-am parcurs *cu bucurie* și *ne pare bine* că le-ați solicitat."
- „După ce *terminați* de citit aceste *câteva* pagini, aveți la sfârșit o foaie care vă ajută *să recapitulați* ceea ce ați citit." (Oferiți-o!)
- „Suntem siguri că vă va face plăcere să le citiți."
- „*De obicei* procedăm așa: lăsăm ghidul de studii, persoana îl citește și apoi *completează* fișa cu întrebări, iar săptămâna următoare revenim și *lăsăm* ghidul următor."

- „Sunteți acasă de obicei în jurul *acestei ore*? (Așteaptă răspunsul.) Foarte bine!”
- „Citiți-l și *completați* fișa cu întrebări (poți arăta din nou spre fișa cu întrebări), iar când revenim, vă lăsăm ghidul următor.”
- „Dacă aveți *întrebări*, putem *să stăm de vorbă*.” („Să stăm de vorbă”, *nu* „să răspundem la ele”!)
- Dacă persoana manifestă un interes deosebit, spune: „Am putea *compara* răspunsurile noastre!”
- „Ne vedem săptămâna viitoare la____. Să aveți o săptămână bună!”
- În cazul în care se aștepta să primească ghidul prin poștă, spune: „Mulți se așteaptă să-l primească prin poștă, însă *cei mai mulți* preferă să venim personal și să le *prezentăm* programul. Deunăzi o doamnă a spus: «Mă gândeam că va sosi prin poștă, dar sunt atât de bucuroasă că vreți să le revizuim împreună! Va fi minunat!»” (Urmărește-i expresia ochilor și lasă-i libertate de alegere. Dacă insistă, lasă-i un plic timbrat și autoadresat și afirmă că aștepți cu bucurie să primești fișa cu întrebări completată.)

Numerotarea pe o hartă a persoanelor doritoare să fie vizitate

S-ar putea ca la început să ai în teritoriul tău numai una sau două persoane interesate. Însă mai târziu, pe măsură ce numărul lor se înmulțește, vei putea folosi următoarea sugestie: Poți economisi mult timp (mai ales dacă lucrezi într-un oraș) dacă scrii pe un cartonaș numele și adresa celor pe care îți planifici să îi vizitezi; numerotează cartonașele, caută adresa pe hartă și notează pe hartă numărul cartonașului corespunzător. În felul acesta, vei putea lucra sistematic și nu vei pierde timp. Poți să folosești diferite culori pentru diferite categorii de persoane. Nu uita să iei cu tine toate materialele necesare ca să le poți folosi în vizitare. Nu poți ști niciodată la ce oameni te va conduce Domnul! Experiența ne învață că e posibil să găsești noi cursanți acasă la un cursant delăsător. Este întotdeauna important să ai geanta plină cu lecții suplimentare, cărți, broșuri, DVD-uri și pliante de înscriere.

Vizitarea persoanelor care au intrat în contact cu mass-media şi cu publicațiile noastre

Este un privilegiu extraordinar să începem studii biblice personale sau prin corespondență cu persoanele care ascultă emisiunile noastre de radio și TV și care citesc revistele noastre pentru misiune. De obicei, ele se bucură foarte mult să întâlnească pe cineva care colaborează cu postul de radio, cu postul TV sau cu revista pe care o apreciază. Mulți dintre ei cer cărți, broșuri, DVD-uri publicate de postul respectiv sau de revista respectivă. Ei știu multe despre mesajul nostru și, de regulă, nu intră în contact cu biserica dacă nu sunt vizitați acasă, ca urmare a metodei atribuirii unui teritoriu. Responsabilul cu misiunea din comunitatea ta ar trebui să aibă disponibilă o listă actualizată cu numele și adresele persoanelor care au participat la diferitele programe desfășurate în zona ta. Dacă nu dispun de o asemenea listă, cere-i responsabilului să o procure de la biserică. În felul acesta, toți vor avea acces la listă, iar tu îi vei putea vizita pe cei din teritoriul tău. Folosește aceeași metodă și același model de prezentare de mai sus, cu următoarea modificare la început:

- „Mă bucur să vă găsesc acasă astăzi. Sunteți dl/dna____?” (Discută *numai cu persoana* în cauză.) Dacă persoana răspunde „Da”, continuă:
- „Eu sunt____, iar el/ea este____. *Venim* (nu „reprezentăm”) din partea (spune numele postului de radio sau TV sau numele revistei).” (Dacă e posibil, arată-i pliantul sau sigla postului/revistei.)
- *„Nu putem* sta mult, dar vrem să știm dacă *ați primit* (numește materialul) pe care l-ați solicitat?”
- „Ați făcut o alegere înțeleaptă.”
- „Cum vi s-a părut? (Dacă este dispus, lasă-l să spună ce i-a plăcut și stai de vorbă cu el, exprimându-ți bucuria pentru ceea ce i-a fost util.)
- *„Ați beneficiat* până acum de ghidurile de studiu *Descoperă*?” (Arată-i ghidul de studiu *Descoperă*, ținându-l într-o mână, iar pixul, în cealaltă mână.) „Sute de oameni au beneficiat deja de aceste ghiduri de studiu interesante.”

Continuă cu modelul prezentat la secțiunea „Vizitarea celor care solicită studii biblice”, începând de la numărul 4. La punctul 6, înlocuiește cu următoarele cuvinte: „_____ și cu mine *ne-am bucurat* de ele foarte mult și știm că și dvs. o *să vă placă*.”

Vizitarea clienților evangheliştilor cu literatura

E posibil ca aceste persoane să fie cele mai interesate. Este o bucurie să îi vizităm pe acești prieteni ai noștri. Dumnezeu i-a îndemnat să cumpere cărțile noastre. Ei se laudă cu decizia de a le cumpăra. Dacă le-au citit, sunt satisfăcuți. Ei au plătit pentru acele cărți și probabil că vor accepta imediat oferta gratuită de studii biblice.

Pe lângă lecții și un plic timbrat și autoadresat (pentru cazul în care doresc să se înscrie la cursul biblic prin corespondență), ia cu tine și lista cu numele și cărțile achiziționate de clienți. Lista aceasta o poți procura de la societatea evangheliștilor cu literatura. Folosește modelul de prezentare de mai sus, cu următoarele modificări:

Ține lista clienților în mână. „Sunteți dl/dna ____? (Discută *numai cu persoana* în cauză.)

- „Eu sunt____, iar el/ea este____. Venim din partea (numește societatea evangheliștilor cu literatura).”
- „Am înțeles că ați cumpărat____.” (Citește numele cărții sau cărților din listă.)
- „Nu putem sta mult, dar am vrea să știm cum vi s-a(u) părut?” Lasă-l să spună ce i-a plăcut și amintește, la rândul tău, ce ți-a plăcut ție. Dacă nu a citit decât puțin, indică anumite pasaje care ar putea fi o binecuvântare pentru el.
- „Ne bucurăm că v-a(u) plăcut.”
- „Ați făcut o alegere înțeleaptă și suntem convinși că vor fi în continuare o binecuvântare pentru dvs.”
- „Ca apreciere, avem pentru dvs. o ofertă specială. Mulți dintre clienții noștri și-au exprimat dorința de a studia Biblia sistematic. Dacă pentru cărți ați plătit, oferta aceasta este gratuită.”
- „Sute de persoane beneficiază de aceste ghiduri de studiu interesante.” (Ține într-o mână ghidul de studiu Descoperă, iar în cea-

laltă mână, un pix pe post de indicator. Continuă cu modelul de prezentare de mai sus, începând de la numărul 4.)

Vizitarea beneficiarilor serviciilor de asistență socială

După ce slujea nevoilor fizice ale oamenilor, Isus le spunea: „Veniți după Mine!” Oamenii aceștia știu cine suntem. Ei au primit asistență și de obicei răspund pozitiv dacă primesc o scurtă vizită. Mulți dintre ei s-au botezat ca urmare a preocupării personale manifestate de membrii bisericii de a merge acasă la ei și de a studia împreună cu ei.

Ia materialul necesar și folosește metodele și modelul de prezentare de mai sus, cu următoarele modificări:

- Verifică numele persoanei pe cartonaș. „Sunteți dl/dna____?” (Discută *numai cu persoana* în cauză.)
- „Eu sunt____, iar el/ea este____. *Venim din partea* ___ (spune numele organizației).”
- „Ne bucurăm că sunteți acasă. Cum v-ați simțit după ce ați primit asistență în centrul nostru?” (Manifestă dorința sinceră de a ști cum stă cu sănătatea și ce nevoi are. Oferă-i asistență, dacă e necesar.)
- „Ne bucurăm că am putut să vă ajutăm *în privința sănătății trupului* și ne-am dori să vă fim de folos și *spiritual*.”
- „Sute de persoane *beneficiază* de aceste ghiduri de studiu interesante.” (Ține într-o mână, la vedere, ghidul de studiu *Descoperă*, iar în cealaltă mână, pixul, pe post de indicator. Continuă cu modelul de prezentare amintit anterior, începând de la numărul 4.)

Vizitarea membrilor care lipsesc şi vizitarea foştilor membri

Capitolul 5 „Aducerea înapoi a celor care lipsesc” oferă mai multe detalii despre lucrarea cu acești oameni prețioși care cunosc în mare parte mesajul adventist. Când se întorc la Isus și în biserica Sa, ei pot deveni foarte repede mari lucrători pentru Dumnezeu. Ei s-au descurajat și au nevoie de prietenie și de o viziune nouă asupra lui Isus și asupra mesajului Său pentru acest timp. S-ar putea să fie nevoie de mai multe vizite și de multă rugăciune, dar este foarte posibil să te împrietenești cu unii

dintre ei și să le lași primul ghid de studiu încă de la prima vizită. Acesta să fie obiectivul tău, dar nu forța nota.

Obține în prealabil cât mai multe informații despre persoana respectivă. Spune:

- „Bună (seara). Sunteți dl/dna ____? (Discută numai cu persoana respectivă.) Eu sunt___, iar el/ea este____."
- „Venim de la biserica____. Nu putem sta mult, dar ne permiteți să intrăm puțin?" (Dacă se opune, rămâneți la ușă.)
- Probabil că persoana a avut ceva de suferit, deci dă dovadă de tact. Fă-i complimente, arată-i dragoste, *bunătate* și preocupare. Nu predica. *Ascultă*, exprimă-ți *regretul* și nu intra *niciodată* în *conflict*.
- Pentru a-l ajuta să-și aducă aminte cu plăcere de trecut, poți pune (dacă e cazul) următoarele întrebări: „Am înțeles că obișnuiați să mergeți la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Cum v-ați alăturat bisericii? Cine v-a botezat? Ați fost bucuros? Ce anume v-a plăcut cel mai mult? De cât timp nu ați mai venit la biserică?"
- Lasă-l să povestească despre ce dorește. Ascultă, nu lua partea nimănui, exprimă-ți regretul, dar nu intra în conflict.
- Spune-i că și tu ai nemulțumirile tale și că te bucuri de promisiunea revenirii lui Isus. În acest moment, ispita de a începe să predici va fi mare, dar nu te apuca să predici!
- La momentul potrivit, spune: „Ținând cont de cele discutate, am descoperit niște ghiduri de studiu care m-au încurajat și m-au revigorat. Sunt frumos alcătuite și mi-au oferit o nouă imagine despre Isus, pe care Îl iubesc atât de mult."
- „Mi-ar plăcea să vă las primul ghid și să aflu ce *părere* aveți despre el."
- „Mi-a făcut plăcere să vă vizitez. Sunteți de acord să ne rugăm împreună?" Exprimă-ți recunoștința pentru această vizită și cere binecuvântarea specială a lui Dumnezeu asupra familiei respective. După rugăciune, spune:
- „Voi trece prin zonă săptămâna viitoare la aceeași oră. Aș vrea să aflu părerea dvs. despre ghidul de studiu și să vă las ghidul urmă-

tor, dacă doriți. Este bine dacă trec pe la dvs. la aceeași oră? (Așteaptă răspunsul.) La revedere. Să aveți o săptămână frumoasă!"

Pe măsură ce relația de prietenie se consolidează, vei putea să recapitulezi ghidul de studiu împreună cu el și vei putea să stabilești o anumită oră pentru studiu, cu ocazia vizitei a doua sau a treia. Dumnezeu te va ajuta să-ți dai seama când este persoana respectivă pregătită să primească invitația de a reveni la biserică.

Oamenii din această categorie au nevoie de asigurări. Se povestește că Ellen White i-a făcut o vizită unui fost membru din Anglia și că l-a tratat ca și cum ar fi fost încă membru. I-a dus niște cărți și l-a încurajat să le împrumute vecinilor lui. Experiența aceasta conține un principiu fundamental, valoros. Manifestarea acestei atitudini față de o persoană care a plecat din biserică generează un fel de asigurare care îl determină pe membrul descurajat să se întoarcă. Credința, rugăciunea și lucrarea pentru alți oameni în nevoie, îl vor ajuta pe cel plecat din biserică să crească în credință și în dragoste și, în final, îl vor face un creștin stabil.

Vizitele pentru găsirea de noi persoane interesate de studiul Bibliei

Ne ocupăm acum de modalitățile de căutare a persoanelor cu care să putem studia Biblia împreună.

1. Vizite la prieteni, rude, colegi de serviciu, vecini, cunoștințe:

Iată câteva lucruri pe care le poți spune acestor persoane pentru a le prezenta lecțiile biblice. Poți folosi recomandările de mai jos, în lucrarea pe care o realizezi în teritoriul tău sau în altă parte.

- „Am citit acest material și mi-a plăcut. Mi-ar plăcea să ți-l ofer. Dacă îți place, îți pot oferi altele asemănătoare."
- „Trăim niște vremuri tulburi (sau amintește un eveniment tragic recent) și am să-ți ofer ceva care mie mi-a fost de mare ajutor. Sunt convins că și ție îți va fi util. Să-mi spui ce părere ai."
- „Ai primit noul ghid de studiu gratuit *Descoperă*? El răspunde la marile întrebări pe care ni le-am pus zilele acestea. Să-mi spui ce părere ai!" (Unii au folosit metoda aceasta cu succes, în timp ce așteptau în mașină la semafor. Au deschis fereastra din dreapta a

mașinii și i-au oferit ghidul unui alt șofer. Bineînțeles că nu au cum să-ți spună dacă le-a plăcut ghidul!)

- „Lucrez pentru Școala Biblică *Descoperă*.” Odată, un avocat a fost întrebat: „Cu ce te ocupi?” El a răspuns: „Mă ocup cu răspândirea veștii bune despre Hristos. Lucrez ca avocat pentru a-mi împlini nevoile.” Când călătorești cu avionul, cu autobuzul sau cu trenul, întreabă persoana de lângă tine: „Cu ce vă ocupați?” După ce răspunde la întrebare, spune: „Eu lucrez pentru Școala Biblică *Descoperă* (sau alt nume).” Oferă-i imediat un ghid de studiu. E o metodă bună!

În cazul persoanelor pe care nu le vei mai reîntâlni, adaugă: „Nu uita să trimiți fișa cu răspunsuri și vei primi ghidurile următoare. Sunt 26 la număr și sunt din ce în ce mai interesante de la un număr la altul.”

În cazul persoanelor cu care te vei reîntâlni, stabilește o zi în care să recapitulezi fișa cu întrebări împreună cu ei, împrietenește-te cu ei și încearcă să stabilești un program regulat de întâlniri de studiu. După ce citesc ghidul 1, fii pregătit să le oferi ghidul 2. Întreabă-i dacă le-a plăcut și prezintă-le ghidul 2. Spune: „Și eu le completez și am putea să ne comparăm răspunsurile.” Revizuiește rapid răspunsurile date pe fișa de întrebări și apreciază-i pentru eforturile lor. Continuă să parcurgi ghidurile până la sfârșit și Dumnezeu vă va binecuvânta. Într-o secțiune din această broșură, vom oferi câteva recomandări pentru modalitățile de continuare a lucrării cu aceste persoane.

Poate că unii spun: *Dar am emoții.* Toate bisericile și în special bisericile care urmează planul atribuirii unui teritoriu, ar trebui să organizeze cursuri de instruire practică. Unele biserici eficiente în misiune le cer membrilor, cu ocazia primului curs de instruire, să meargă la prieteni, la rude, la colegii de serviciu sau la vecini și să le spună: „Particip la un curs susținut de biserica mea și, ca să trec clasa, trebuie să susțin studii biblice cu cineva. Am emoții și m-am gândit să te rog pe tine să participi.” Nouă din zece persoane acceptă invitația. Poți, de asemenea, să dai un telefon sau poți trimite o scrisoare la persoanele menționate mai sus, la vizitatorii bisericii și la alte persoane din lista persoanelor interesate etc.

2. Vizitele din ușă în ușă pentru prezentarea ghidului de studiu:

Încă mai este adevărat faptul că „pretutindeni în lume, bărbați și femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se ridică din

sufletele doritoare după lumină."[7] Fără îndoială că și în teritoriul tău se găsesc astfel de oameni. Trebuie să-i căutăm. S-ar putea să dureze puțin până îi vom găsi. Dacă vei fi perseverent, Dumnezeu te va conduce la cei dornici după lumină.

Poți alege ghidul de studiu numărul 1 din orice set de studii biblice pe care îl preferi. După cum aminteam mai devreme, este bine să repeți dinainte un model de prezentare, pentru ca aceasta să fie succintă și precisă. Iată un model de prezentare a setului de studii *Descoperă*. Cere călăuzirea și înțelepciunea Duhului Sfânt și pleacă. Roagă-te! Îndreaptă-te spre ușă cu pași hotărâți, bate la ușă cu fermitate, zâmbește și spune:

- „Bună ziua, mă bucur că vă găsesc acasă. Lucrăm ca *voluntari* pentru___ (sau „Eu sunt____, iar el este___.").
- „*Venim* (nu „reprezentăm") din partea ___(numește postul de radio, postul TV, revista, fapt care adaugă prestigiu)" sau „Venim din partea Școlii Biblice *Descoperă*." (Ține ghidul într-o mână la vedere, iar în cealaltă mână, ține un pix pe post de indicator.)
- *„Nu putem* sta mult, dar vrem *să vă oferim gratuit* ghidul din seria de studii *Descoperă*,
- care *răspunde* (deschide la prima pagină și indică titlurile cu pixul) la *marile* întrebări ale vieții."
- (Dă pagină cu pagină.) „Ele sunt frumos alcătuite și fiecare secțiune oferă argumente biblice." (Arată cu pixul și dă paginile mai departe, prezentând ghidul până ajungi la ultima pagină.)
- „___ și cu mine ne-am bucurat de ceea ce am descoperit aici și vrem să vi-l *oferim* și dvs."
- „*După* ce citiți aceste *câteva* pagini, puteți trece la fișa care vă ajută să recapitulați ceea ce ați citit." (Oferiți-i ghidul.)
- „*Vă lăsăm* ghidul astăzi
- și *ne întoarcem* în zonă săptămâna viitoare, în aceeași zi.
- Dacă *doriți*, vă vom oferi atunci ghidul următor.
- Sunteți de obicei acasă la ora aceasta?" (Așteaptă răspunsul.) „Foarte bine!"
- Dacă dă dovadă de interes, *răsfoiește* broșura din nou, spunând: „Nu uitați să o citiți și *să completați* fișa cu întrebări, iar săptămâna viitoare vă vom aduce ghidul următor."

- „Dacă aveți *întrebări*, putem *să stăm de vorbă*."
- Dacă persoana este deosebit de interesată, spune: „Am putea *să comparăm* răspunsurile noastre."
- „Ne vedem săptămâna viitoare la ora___. Să aveți o săptămână frumoasă!"

Notă: Când spui „Nu putem sta mult", iar mai târziu, „dacă doriți", persoana se relaxează și se simte liberă. Cuvintele „dacă doriți", îi lasă o portiță de ieșire. Tonul vocii și entuziasmul sunt deosebit de importante. Fii amabil și politicos, dar continuă prezentarea. Fii pozitiv și degajat când spui: „Vă lăsăm ghidul astăzi."

Vom discuta despre vizitele ulterioare mai târziu.

3. Vizitele pentru realizarea unui sondaj:

Metoda aceasta s-a dovedit a fi foarte eficientă în toată lumea. În timp ce realizezi sondajul, ritmul trebuie să fie mai rapid, la început, până când persoana se relaxează și răspunde la aproximativ patru întrebări. După aceea încetinește ritmul. Urmărește privirea respondentului. Manifestă dragoste și preocupare intensă pentru el/ea. Dacă ezită, spune-i: „Poate că aveți o întrebare în această privință?", apoi treci mai departe. Lucrul acesta îi ajută pe oameni să-și dea seama de nevoile lor.

Nu intra în conflict niciodată. Nu ai venit la ușa lor ca să discuți subiecte teologice, ci doar ca să afli opinia lor. Lucrul acesta îi va conștientiza de faptul că au nevoie să studieze Biblia.

Cere-I Duhului Sfânt să le deschidă inima și să-ți dea înțelepciune și tact. Ia un pix și foaia cu sondajul, iar sub această foaie așază câteva ghiduri de studiu.

Spune: „Mă bucur că sunteți acasă. Realizăm un scurt sondaj de opinie și am vrea să vă adresăm câteva întrebări. Variantele de răspuns sunt „Da", „Nu" sau „Nu știu." Treci la prima întrebare.

Sondaj de opinie

Despre Dumnezeu şi despre Biblie

După părerea dvs., există Dumnezeu?	Nu__	Nu știu__	Da__
Există viață după moarte?	Nu__	Nu știu__	Da__
Va veni Hristos a doua oară?	Nu__	Nu știu__	Da__

Cine este Hristos, după părerea dvs.?

Fiul lui Dumnezeu__
Un profet__
Mântuitorul lumii__
Nu știu__
Creatorul__

Cât de mult reuşiți să înțelegeți Biblia?

Mult__ Nu prea mult__ Deloc__

Despre viața religioasă:

La ce biserică merg părinții dvs.?
Membrii familiei dvs. au aceeași religie?
Cât de des mergeți la biserică?

Săptămânal__ Lunar__ Rar__ Niciodată__

Despre opinia dvs.:

Cum poate un om să devină creştin?

Despre studierea Bibliei:

Dacă ați avea ocazia, v-ar plăcea să studiați Biblia mai mult?
(Notă: Fie că răspund da sau nu, continuă.)

„Vă mulțumim pentru că ne-ați împărtășit opinia dvs. Avem o ofertă specială pentru dvs. Este un cadou special de care suntem convinși că vă veți bucura.” (Treci la modelul de prezentare amintit mai sus.)

4. Vizite pentru realizarea unui sondaj din partea unui post de radio sau TV

Ia cu tine prima lecție biblică și un plic timbrat și autoadresat.

„Bună ziua, sunt____, iar el/ea este_____. Realizăm un sondaj de opinie pentru ____ (numele postului de radio sau TV). Este foarte scurt și nu durează decât câteva minute. V-aș fi foarte recunoscător dacă m-ați ajuta să-l completez. Vă mulțumesc.”

Sondaj pentru un post de radio sau TV

Câte aparate de radio există în casa dvs.?__

Câte televizoare?__

Care sunt emisiunile dvs. preferate transmise de acest post de radio (menționați două)?

a. _____ b. _____

Care sunt emisiunile dvs. preferate transmise de acest post TV?

a. _____ b. _____

Ați auzit vreodată de acest post de radio (spune numele)?

__ DA __ NU

(Dacă Da) Îl ascultați?

V-a plăcut ceva anume?

_____

Ați auzit vreodată de acest post TV (spune numele)?

__ DA __ NU

(Dacă Da) Îl urmăriți?

V-a plăcut ceva anume?

_____

„Am dori să vă oferim un cadou pentru că ne-ați ajutat cu acest sondaj. Este vorba de ghidul numărul 1 dintr-o serie de studii biblice gratuite. Mulți oameni urmăresc emisiunile noastre și le apreciază foarte mult."

Dacă manifestă interes, explică-i planul de studiu și stabilește ziua în care vei veni cu ghidul următor. Dacă dorește să le primească prin poștă, oferă-i plicul timbrat și autoadresat. Dacă e potrivit, înalță o rugăciune de binecuvântare asupra familiei.

5. Vizite pentru oferirea unui pliant cu programele bisericii

Pregătiți un pliant frumos în care să fie amintite seminarele, cluburile de gătit, Școlile Biblice de Vacanță, cluburile de sănătate etc. pe care le organizează biserica voastră în beneficiul cetățenilor. Să fie incluse și studiile biblice personale și cele prin corespondență, precum și programele spirituale. Prezentați acest pliant din ușă în ușă. Spune: „Suntem din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și am dori să venim în întâmpinarea nevoilor concetățenilor noștri." Arată pliantul. „Avem aici

câteva dintre programele aflate în derulare și programele pe care urmează să le începem. Vi-l lăsăm și ne întoarcem în 15 minute ca să-l recuperăm. Vă rugăm să ne indicați care dintre programe vă interesează. De asemenea, spuneți-ne ce alte programe ne recomandați să susținem. Vă mulțumim." Revino după 15 minute. Dacă ezită, roagă-l să lase pliantul la ușă. Dacă e deosebit de amabil și dacă dispune de timp, poți să iei pliantul și să i-l prezinți în detaliu.

6. Vizite pentru prezentarea ofertei de studii biblice

Unii au mers din ușă în ușă, au făcut o vizită amicală, au înălțat o rugăciune pentru o anumită nevoie a locatarilor și apoi i-au întrebat dacă vor să studieze Biblia și ce subiect anume. De asemenea, ai putea să-i inviți să participe la o grupă de studiu al Bibliei.

Rezumatul sugestiilor de vizitare pentru categoriile menționate mai sus:

„Lucrarea din ușă în ușă nu a mers *niciodată mai bine* ca acum!" Cea mai bună cale de a face această lucrare este de a ieși pe teren și de a lucra. Nu poți învăța să înoți decât dacă intri în apă! Nu pierde niciodată din vedere *obiectivul*. Fă-ți prieteni! Ridică *poduri*, nu *ziduri!* Folosirea cuvintelor *„Nu putem sta mult"*, îi dezarmează pe oameni.

- Pliantul de înscriere: „Am venit ca *răspuns* la solicitarea *dvs*." Încearcă să obții o înscriere la un studiu biblic *personal*.
- Mass-media și literatură: Scoate *lista*. „Vrem să știm *dacă v-a plăcut*. Ați *beneficiat* de ...?
- Cărțile evangheliștilor cu literatura: Scoate *lista*. „Vrem să știm *dacă v-a plăcut*. Mulți clienți vor *să studieze* Biblia. Pentru carte *ați plătit*. Ghidul este *gratuit*."
- Serviciile de asistență socială: „Ne întrebam cum *vă simțiți*. V-am ajutat cu *sănătatea fizică*. Acum vrem să vă ajutăm cu sănătatea *spirituală*."
- Membrii care lipsesc: Au nevoie de *prieteni* și de o viziune nouă asupra lui Isus și asupra *mesajului* Său. S-ar putea să fie nevoie de mai multe vizite. *Ascultare*, iubire, preocupare, *fără conflicte*.
- Prieteni, rude, colegi, vecini: „Mie *mi-a fost util*. Aș vrea să ți-l *ofer* și ție. Să-mi spui ce *părere* ai."

- Degajat: „Ați primit ghidul gratuit? Am folosit *8* sateliți, am acoperit *6* continente, suntem prezenți în *7 660* de locuri și am folosit *acest* material; *ținând cont* de (această tragedie) l-am găsit a fi de mare *folos*. Cred că îți va fi de folos *și ție*. *Lucrez* pentru *Discover*."
- Din ușă în ușă: Fii *prietenos*, vorbește *scurt* și *pozitiv*, dar lasă-le o portiță de *ieșire*.
- Sondaj de opinie: Află *părerea* lor. Ajută-i să-și dea seama de *nevoia* lor. *Oferă*-le studii biblice, indiferent de răspuns.
- Sondaj pentru un post TV/radio: Află dacă *le plac* emisiunile noastre și *oferă*-le studii biblice.
- Pliantul cu programele bisericii: *Împrietenește-te* cu oamenii. Află care sunt *nevoile* și preocupările lor.

Vizitele ulterioare

Nu uita să revii săptămâna următoare la timpul stabilit. Vizita să fie scurtă. Spune: „Mă bucur să vă văd. Cum a decurs săptămâna pentru dvs.? Nu putem sta mult, dar am vrea să vă întrebăm cum vi s-a părut ghidul de studiu? Multora le place să-l citească, dar nu reușesc să completeze fișa cu întrebări. Este un lucru nou pentru ei. Dar îi puteți ajuta să completeze o întrebare sau două, le puteți da pixul să le completeze personal pe celelalte, puteți discuta pe scurt despre ele și apoi le puteți da următoarele două ghiduri.

Mulți însă nu le citesc. Nu manifesta niciun fel de regret, ci spune: „Bine, nu-i nimic. Programul e aglomerat. Sunt convins că veți reuși să îl citiți și să completați fișa cu întrebări până săptămâna viitoare. Am încredere în dvs. și de aceea vă las și ghidul următor. După ce veți citi ghidul numărul 1, veți dori să îl citiți și pe cel de-al doilea!"

Dacă nu răspunde nimeni la ușă, poți lăsa ghidul și un bilețel în ușă.

Broșura aceasta nu se ocupă cu prezentarea în detaliu a metodelor de susținere a studiilor biblice. În general, obiectivul tău va fi acela de a închega o relație cu oamenii, de a revizui răspunsurile lor și de a le discuta în scurt. Concentrează-ți atenția asupra obiectivului lecției, asigurându-te că participanții au înțeles-o. Apreciază-le eforturile. Dacă dau un răspuns incorect, ajută-i să găsească răspunsul corect, rectificați răs-

punsul anterior și dați-le punctajul maxim. Întreabă-i dacă au înțeles și dacă au nelămuriri. Ajută-i să ia o decizie cu ocazia fiecărei lecții. Oferă-le următoarele două ghiduri de studiu, stabiliți împreună ziua și ora pentru întâlnirea următoare, roagă-te și pleacă.

Nu te descuraja niciodată. Dorința ta este să lucrezi împreună cu Duhul Sfânt acolo unde El lucrează. Culege roadele care sunt coapte.

Când mergi din ușă în ușă ca să găsești oameni interesați de studiul Bibliei, tu îi cauți de fapt pe acei oameni care au nevoie și care doresc să cunoască pacea oferită de Isus. Nu începe studiul biblic doar cu o persoană. E bine să începi cu circa zece persoane odată. Dacă renunță unul din ei, începe cu altcineva, iar la sfârșit vei avea un seceriș.

Nu uita: „Timbrul vocii are mult de-a face cu influențarea inimilor celor care ascultă."[8] „Pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte, va fi și reușita."[9]

Vizitarea persoanelor înscrise şi a cursanților şcolii biblice prin corespondență

În fiecare biserică ar trebui să funcționeze o școală biblică prin corespondență. Vom vorbi aici despre vizitarea persoanelor care nu au răspuns la ghidul 1 care le-a fost trimis prin poștă.

Pregătire: Nu uita să te rogi înaintea, în timpul și după vizită. Obține cât mai multe informații disponibile despre persoana înscrisă. Este bine să iei cu tine câteva exemplare din primele trei ghiduri de studiu. Ia cu tine întotdeauna mai multe exemplare din ghidul numărul 1, pentru a putea începe studiul cu persoane noi.

Este uimitor ce poate face Dumnezeu atunci când faci o vizită scurtă, urmând modelul de mai jos. Includem aici două experiențe frumoase care ilustrează metoda de vizitare și apoi o prezentare pe larg a metodei.

Două experiențe de vizitare pline de succes

1. Trec şase luni, dar cursantul nu a returnat încă prima fişă cu întrebări.

Calvin și ucenicul lui îl întâlnesc pe cursant lângă mașina acestuia și îl întreabă:

„Sunteți dl____?"

„Da”, răspunde acesta.

Calvin îi arată primul ghid din seria de studii *Descoperă* (de la *Voice of Prophecy*) și îl întreabă: „V-a plăcut ghidul de studiu *Descoperă*?

„Da, foarte mult.”

„Ați completat fișa cu întrebări?”

„A, nu, nu am completat-o.”

Calvin așază ghidul pe capota mașinii și îi spune: „Este foarte ușor. Nu durează decât câteva secunde. Haideți să o completăm acum! Prima întrebare este …” Citește prima întrebare și îl întreabă: „Este adevărat sau fals?” Cursantul răspunde, iar Calvin bifează răspunsul corect. Pune a doua întrebare. Cursantul răspunde. Calvin bifează răspunsul. Pune a treia întrebare și îi dă cursantului pixul pentru a bifa răspunsul.

După aceea Calvin spune: „Ați răspuns foarte bine! Continuați așa și cu restul întrebărilor.” În două minute este gata, toate răspunsurile sunt corecte și cursantul este fericit. Calvin îl felicită, îi dă nota maximă și îi spune: „Sunt convins că o să vă placă și restul ghidurilor de studiu.”

Îi dă a doua lecție și un plic autoadresat, scoate un timbru din mapă, îl lipește pe plic și îi spune: „Ca să vă fie mai ușor, vă ofer un plic timbrat. Puteți să ne trimiteți fișa cu întrebări completată săptămâna aceasta?”

„Da, sigur.” Au făcut o rugăciune de mulțumire și de binecuvântare și s-au despărțit ca prieteni. (Cursantul ar fi putut alege la fel de bine să participe la studiul biblic personal.)

2. Se lăsa întunericul, dar lumina nu era încă aprinsă în casa pe care o vizitau. Calvin şi ucenicul lui au bătut la uşă de trei ori, fără să primească niciun răspuns.

Au plecat, dar, când se aflau pe alee, ușa a fost deschisă de o doamnă simpatică. Au venit repede la ușă și i-au spus: „Venim din partea Școlii Biblice *Descoperă*.”

„Poftiți înăuntru”, le-a răspuns ea. Femeia lucra ca ospătăriță într-un restaurant și fiind foarte ocupată, reușise să studieze primul ghid în urmă cu zece luni, dar fără să expedieze fișa cu întrebări. După un schimb prietenesc de cuvinte, ea a spus: „L-am citit cu mare plăcere și mi-am dorit să le citesc și pe celelalte, dar am neglijat și regret.”

I-au dat un ghid nou și au ajutat-o să completeze fișa cu întrebări. Ea a bifat răspunsurile și apoi au discutat pe marginea lecției. La final, Calvin

i-a dat punctajul maxim și i-a spus: „Ne-a făcut plăcere să stăm de vorbă cu dvs. V-ar face plăcere să revizuim ghidurile de studiu împreună? Ce ziceți dacă am trece pe la dvs. în fiecare săptămână, în aceeași zi, în jurul acestei ore?”

Ea s-a ridicat și a pus un semn în calendarul din perete, le-a mulțumit pentru vizită și pentru rugăciunea de la sfârșit și și-a exprimat nerăbdarea de a citi și celelalte ghiduri de studiu.

Merită să îi vizităm pe cursanți chiar dacă a trecut mult timp de la prima expediere. Desigur că cel mai bine este să îi vizităm imediat. Iată câteva detalii ale metodei ilustrate aici.

Detalierea metodei de vizitare

„Bună (seara). Sunteți dl/dna___? Ne bucurăm să vă găsim acasă. Eu sunt___, iar el/ea este___. Venim din partea Școlii Biblice_____.” (Arată-i ghidul 1.)

Nu putem sta mult, dar am vrea să știm dacă ați primit ghidul pe care l-ați solicitat.”

(Dacă răspunsul este „Da”): „Sute de oameni se bucură foarte mult de acest set gratuit de studii. Și noi l-am găsit foarte interesant. Ați făcut o alegere foarte bună când l-ați solicitat. Ați reușit să citiți primul ghid?”

Dacă a citit ghidul, dar nu a completat fișa cu întrebări, spune: „Înțeleg, programul este aglomerat, dar, știți, eu am constatat că e foarte simplu de completat. Dacă aveți ghidul la îndemână, am putea să revizuim câteva întrebări împreună.” (Dacă nu-l mai au, oferă-i unul nou.)

Citește prima întrebare și întreabă: „Vă amintiți răspunsul la această întrebare din ceea ce ați citit?” (De obicei sunt întrebări de tipul adevărat-fals.)

După ce dă răspunsul, spune: „Excelent.” Fă un scurt comentariu. Dacă e necesar, ajută-l să scrie răspunsul. Apreciază-l pentru răspunsul bun. Apoi dă-i pixul și fișa cu întrebări și spune: „Este ușor, nu-i așa? Încercați să le completați pe celelalte. Dacă aveți nevoie de ajutor, vă pot ajuta. Dar cred că le puteți completa cu ușurință.”

La final, apreciază-l, întreabă-l dacă lecția i se pare clară și dacă are nelămuriri.

Scrie „excelent” în partea de sus a fișei și spune: „Acum știți cum se procedează. Vă las ghidurile 2 și 3. Le puteți citi în câteva zile și puteți

returna fișele cu întrebări. Noi le vom prelua, le vom nota și veți primi răspunsuri la nelămuriri. Apoi vă trimitem fișele corectate împreună cu ghidurile 4 și 5."

„Veți parcurge setul de studii mai repede decât vă așteptați și veți primi o diplomă. Însă mai important este că veți reuși să cunoașteți Biblia mai bine decât mulți predicatori." Scoate un plic și un timbru și spune: „Ca să vă fie mai ușor, vă ofer un plic gata timbrat."

Cel mai bine ar fi să începi un studiu biblic cu noul cursant, pentru că vei putea să stabilești o relație, iar lucrul acesta este vital pentru câștigarea de suflete. Dacă interesul este foarte mare și dacă programul îți permite să mergi acasă la cursant ca să-i dai ghidul și să corectezi fișa cu întrebări, spune: „Voi trece prin zona aceasta săptămâna viitoare, în aceeași zi și pe la aceeași oră, și aș fi bucuros să revizuim împreună ghidurile 2 și 3 și să vă las ghidurile 4 și 5. Întâlnirea de astăzi a fost frumoasă." Dacă răspunde cu entuziasm, stabiliți împreună o oră.

Dacă nu a citit ghidul, spune: „Înțeleg. Programul este aglomerat, dar, știți, eu am constatat că este foarte simplu. Ghidurile sunt făcute special pentru oameni ocupați ca dvs. Nu vă ia decât câteva minute să le citiți, să completați fișa cu întrebări și să o expediați. Sunt convins că nu veți avea nevoie decât de câteva minute și de aceea vă las și ghidul 2. Dacă vreți, pot trece pe la dvs. săptămâna viitoare ca să vă las următoarele două ghiduri. Dacă aveți nelămuriri, putem să stăm puțin de vorbă." Dacă alege să studieze prin corespondență, dă-i un plic timbrat.

Vizitarea cursanților pentru a obține trei decizii majore

Scopul unic și ultim al școlii biblice este acela de a-i aduce pe oameni la Hristos și la părtășia cu biserica. Structura setului de studii îi conduce, de regulă, pas cu pas spre decizia pentru Hristos, spre decizia de a păzi Sabatul și spre decizia de a se boteza și de a deveni membri ai bisericii. Dacă nu puteți să îi vizitați personal, dați-le un telefon.

Pentru a stabili o relație apropiată, ar trebui ca vizitatorul/vizitatorii să fie același/aceiași în aceste trei ocazii, cu excepția cazului în care se constată la prima vizită că ar fi mai potrivită o altă persoană pentru cursantul respectiv.

Decizia pentru Hristos:

Acceptarea lui Hristos ca Mântuitor și Domn este cea mai importantă decizie din cadrul setului de studii. Ea este ingredientul indispensabil pentru acceptarea adevărurilor dificile și pentru intrarea în familia lui Dumnezeu.

De obicei, primele cinci sau șase lecții își propun să îi conducă pe cursanți la a lua o decizie cu privire la relația lor cu Hristos. Ele le cer să se decidă pentru Hristos și le promite cartea *Calea către Hristos*. Vizita personală făcută imediat după aceste lecții pentru a aduce cartea, îți oferă ocazia de a-l cunoaște pe cursant și de a-l ajuta la consolidarea deciziei. Este util ca vizitatorul să ia cu el o fișă specială în care să noteze sau să marcheze deciziile luate de cursant. Nu uita să te rogi cu seriozitate înainte, în timpul și după vizită.

Când cursantul îți deschide ușa, prezintă-te ca fiind din partea Școlii Biblice. Spune că nu poți sta mult, dar că vrei să îl feliciți pentru progresele făcute și în special pentru decizia de a-L accepta pe Hristos ca Mântuitor și Domn. Spune-i că aceasta este cea mai importantă decizie din viață. Oferă-i cartea promisă. Spune-i că ea a fost o binecuvântare și pentru tine și că îl va ajuta să își consolideze tot mai mult decizia luată.

Vizita să fie una degajată, în care să îi câștigi încrederea și prietenia. Evaluează gradul lui de interes. Întreabă-l unde a găsit cursul și dacă i-a plăcut. Identifică-te cu el, spunându-i că seria de studii a fost o binecuvântare și pentru tine. Întreabă-l dacă îi este totul clar și dacă are nelămuriri. Dacă pune întrebări legate de teme abordate în lecțiile următoare, spune-i că va afla răspunsurile Bibliei în restul ghidurilor. Spune-i că setul de studii devine tot mai interesant, pe măsură ce înaintează. Spune-i că ești la dispoziția lui ori de câte ori are nevoie, apoi pleacă repede, după ce înalți o rugăciune scurtă de mulțumire și de binecuvântare a cursantului și a familiei lui.

Dacă nu a luat decizia de a-L accepta pe Hristos, întreabă-l dacă lecția i s-a părut clară și dacă are nelămuriri. Întreabă-l dacă puteți revizui ghidul împreună în câteva minute. Folosește ghidul lui (sau ghidul tău) pentru a revizui și a explica ideile principale și întreabă-l dacă vrea să ia decizia respectivă. Dacă zice „Da”, spune-i că vrei și tu să îți predai din nou viața lui Hristos printr-o rugăciune. Apoi spune: „Putem face lucrul acesta acum? Există vreun motiv pentru care nu ai dori să-ți predai viața

lui Hristos chiar acum? Vrei să iei decizia aceasta acum?" Dacă zice „Da", recapitulează din nou ideile principale ale acceptării lui Isus și roagă-l să repete după tine cuvintele rugăciunii de predare.

Dacă spune „mai încolo", întreabă-l dacă poți să te rogi pentru el în rugăciunea de predare. Continuă să te rogi și poți repeta apelul cu ocazia unei vizite ulterioare. Încearcă să repeți apelul înainte de prezentarea adevărurilor dificile.

După această vizită, dacă participanții sunt de acord, dacă pare potrivit și dacă e posibil, vizitează-i săptămânal, oferă-le lecțiile, revizuiește-le și corectează-le acasă la ei. În felul acesta, vei avea posibilitatea să-i ajuți să înțeleagă mesajul mai bine, să ia decizii și să te împrietenești cu ei, lucru esențial pentru a avea succes. Dacă nu poți stabili lucrul acesta la prima vizită, poți încerca la vizitele următoare.

Decizia de a păzi Sabatul – trei situații:

Repetăm ideea că rugăciunea este esențială. Scopul acestei vizite este acela de a consolida relația, de a oferi o carte (dacă a fost promisă) și de a face un apel pentru păzirea Sabatului. Dacă a luat deja decizia aceasta, bucură-te împreună cu ei și sprijină-i în decizia lor. După cum aminteam mai devreme, este important să ia decizia fermă de a-L accepta pe Hristos ca Mântuitor și Domn înainte de a lua decizia de a păzi Sabatul. Iată trei situații posibile:

- În cazul în care fișa cu deciziile cursantului arată că decizia de a păzi Sabatul nu a fost luată, poți pune următoarele întrebări pentru a evalua cunoștințele cursantului despre Sabat: „Ați studiat despre Sabat până acum? Știați că ziua a șaptea este Sabatul? Cunoașteți pe cineva care îl ține? V-a fost clară lecția despre această temă? Aveți nelămuriri?" Clarificați aceste aspecte utilizând ghidul de studiu și Biblia.

După aceea întreabă: „V-ați dorit vreodată să păziți Sabatul?" Dacă nu sunt dornici să-l păzească, oferă-i cartea promisă, spunând că ea a fost o binecuvântare pentru tine și că te-a ajutat să înțelegi acest subiect important. Fă o rugăciune scurtă în care să ceri binecuvântarea lui Dumnezeu asupra familiei, asupra studiului Bibliei și pentru curajul și tăria de a o respecta. Încurajează-l să studieze mai departe. Spune-i că abia aștepți să vă reîntâlniți.

Dat fiind faptul că este prima dată când cursantul se întâlnește cu acest mesaj, nu insista prea mult ca să nu-l pierzi. Păstrează studiul și cursanții. Uneori sunt necesare mai multe serii de studii și un seminar sau o evanghelizare pentru a obține această decizie. Roagă-te, urmărește-i expresia ochilor, răspunde și fă un apel cât mai direct posibil, dar nu le strica interesul. Încurajează-i să continue studiul.

Dacă urmează să înceapă o evanghelizare sau dacă evanghelizarea este deja în derulare și dacă evanghelistul nu a făcut apel pentru decizia de a păzi Sabatul, este mai bine să nu insiști pe tema Sabatului. Este mai bine să-i faci o vizită amicală și să îl inviți să participe la evanghelizare.

- Dacă manifestă interes pentru păzirea Sabatului, prezintă pe scurt binecuvântările pe care Dumnezeu le promite (și care sunt amintite în ghid) și arată-i cum s-au împlinit ele în viața ta. Apoi întreabă: „Există vreun lucru care vă împiedică să luați decizia de a păzi Sabatul și de a primi binecuvântarea lui Dumnezeu?” Dacă zice „Nu”, spune: „Haideți să mergem la Dumnezeu în rugăciune chiar acum. Mă rog eu primul și apoi spuneți-I că vreți să păziți Sabatul și cereți-I putere pentru aceasta. Sunteți de acord?” Nu îl forța. Permite-I Duhului Sfânt să lucreze!

După rugăciune, spune-i cât de bine este să te întâlnești în Sabat cu oameni care au aceleași convingeri și că ai dori să îl inviți să vină la biserică. Spune-i că ai fi bucuros să îl iei cu mașina sâmbătă la ora 9 dimineața și să mergeți împreună la biserică. Invită-l să ia masa la tine acasă.

- Dacă a luat deja decizia de a păzi Sabatul, spune că ești foarte bucuros pentru faptul că dorește să arate că Îl iubește pe Isus, Mântuitorul și Domnul vieții lui (Ioan 14:15). Citește-i binecuvântările promise de Dumnezeu și povestește-i ce binecuvântări îți aduce Sabatul. Poți trece în revistă evenimentele principale ale istoriei Sabatului de la Eden la Eden, prin punerea unor întrebări simple la care cursantul să poată răspunde și despre care să aveți o scurtă discuție. Lucrul acesta îi va spori înțelegerea și va întări decizia cu mai mult succes decât în cazul în care îi prezinți tu evenimentele. Oferă-i cartea promisă și spune-i ce binecuvântare a fost ea pentru tine. Închide cu o rugăciune de mulțumire, cerând ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Invită-l să vină la biserică Sabatul

următor, invită-l la masă la tine și invită-l la evanghelizare, după cum recomandam mai devreme. Fii aproape de el pe măsură ce înaintezi spre următoarele decizii pentru botez și pentru calitatea de membru. Ia-l cu tine în lucrarea de vizitare și de studiere a Bibliei împreună cu cunoscuții lui.

Decizia de a se boteza și de a deveni membri ai bisericii:

De obicei, ultimul ghid dintr-un set de studii biblice prin corespondență conține o fișă mai amplă cu întrebări. Imediat ce primești această fișă, este important ca persoana să fie vizitată de cel care a vizitat-o până atunci sau de acesta împreună cu pastorul sau cu un membru laic cu experiență. Pe baza răspunsurilor oferite la fișa cu întrebări, vizitatorul cu experiență, căutând călăuzirea Duhului Sfânt, va confirma deciziile luate deja și se va strădui să-i conducă spre botez și spre calitatea de membru.

Trebuie subliniat că vizitatorul trebuie să se lase călăuzit de Duhul Sfânt pentru a ști când să facă apel pentru o decizie și când să aștepte ca Duhul Sfânt să lucreze la inima persoanei respective. Ellen White ne spune că, dacă o persoană nu este ajutată cât mai curând posibil să ia o decizie, există pericolul ca ea să-și piardă convingerea cu timpul.[10] Echilibrul fragil în câștigarea de suflete ne învață că nu trebuie să facem apel prea devreme și că nu trebuie să așteptăm prea mult. Uneori este mai bine să așteptăm începerea unei evanghelizări publice pentru a consolida convingerea unei persoane decât să insistăm prea devreme pe decizia de a păzi Sabatul sau de a se boteza.

Vizita poate cuprinde: cuvinte de apreciere pentru finalizarea cursului, pentru deciziile luate și promisiunea unei diplome. Întreabă-l ce nume vrea să fie scris pe diplomă. Dacă veți organiza o ceremonie specială de absolvire, încurajează-l să participe ca să primească diploma.

Dacă nu L-a acceptat încă pe Hristos și dacă nu a luat decizia de a păzi Sabatul, condu-l cu tact spre aceste decizii, utilizând lecțiile pe care le-a studiat și care abordează aceste teme. Dacă a luat aceste decizii, sprijină-l în hotărârile luate.

Scopul principal al acestei vizite făcute la finalul cursului prin corespondență este acela de a face un apel direct și personal pentru a deveni membru al bisericii rămășiței lui Dumnezeu. Dacă urmează să înceapă o

evanghelizare sau dacă evanghelizarea este în derulare, este bine să nu insiști prea mult, ci să intensifici relația de prietenie și să îl inviți la evanghelizare, unde va avea ocazia de a recapitula ce a învățat. Duhul Sfânt îi va întări convingerile și îl va ajuta să ia decizia de a-L urma cu totul pe Hristos. Ocazia îți oferă posibilități nelimitate în calitate de vizitator și instructor al lui.

Dacă absolvenții nu au luat deciziile amintite mai sus sau chiar dacă le-au luat, este important să continui cu un curs avansat, de preferat printr-un studiu personal sau în cadrul unei grupe de studiu. Studiul prin corespondență este ultima opțiune.

Alte vizite amicale

Am prezentat mai multe tipuri de vizite care au mers pe ideea de demarare a studiilor biblice personale cu oamenii. Ele sunt cele mai importante, mai ales în cazul în care ei au solicitat studii biblice sau dacă urmează să le solicite. Vom vorbi acum despre alte tipuri de vizite amicale, având ca scop major acela de a ne apropia de oameni și de a ieși în întâmpinarea nevoilor lor, în speranța că vom găsi o cale de a-i conduce la Domnul.

Posibilitățile sunt nelimitate atunci când membrii se predau pe ei înșiși lui Dumnezeu, pentru ca oamenii pierduți să fie salvați, și atunci când ei Îl întreabă: „Pe cine vrei să salvezi astăzi, Doamne?” Poți începe cu teritoriul tău: „Duceți-vă la vecinii voștri unul câte unul și apropiați-vă de ei până când inimile lor se încălzesc de preocuparea și dragostea voastră neegoiste. Simțiți împreună cu ei, rugați-vă împreună cu ei și urmăriți ocaziile de a le face bine … Nu neglijați să le vorbiți vecinilor voștri și să le faceți tot binele care stă în puterea voastră, pentru ca să-i mântuiți pe unii dintre ei.”[11]

Săracii și bogații au nevoie să cunoască dragostea lui Isus prin intermediul ospitalității și grijii noastre. Cere-I lui Dumnezeu înțelepciune de a lucra cu aceste categorii.

Cei bogați: „Mulți dintre cei aflați în poziții sociale înalte sunt profund îndureraţi și suferă din cauza vanității lor. Ei doresc foarte mult o pace pe care nu o au. Chiar la cele mai înalte niveluri ale societății se află oameni care flămânzesc și însetează după mântuire. Mulți ar

accepta ajutorul, dacă lucrătorii Domnului li s-ar adresa personal, într-o manieră amabilă și cu o inimă înduioșată de iubirea Domnului Hristos."[12]

Cei săraci: „Există mulțimi de oameni care se luptă cu sărăcia … Când durerea și boala se alătură acestora, povara este aproape insuportabilă. Epuizați de griji și apăsați, ei nu știu încotro să apuce pentru a fi ușurați. Compătimiți-i, fiindu-le aproape în încercări, necazuri și dezamăgiri. Acest lucru vă va deschide calea pentru a-i ajuta. Vorbiți-le despre făgăduințele lui Dumnezeu, rugați-vă cu și pentru ei, inspirați-le nădejde."[13]

„Mulți oameni ruinați ar fi putut totuși să fie salvați, dacă vecinii lor, oameni obișnuiți, ar fi făcut un efort personal pentru ei. Mulți așteaptă ca cineva să li se adreseze direct. Chiar în familie, între vecini și în orașul în care trăim este de lucru pentru noi ca misionari ai lui Hristos."[14]

În acest tip de vizite, trebuie să fim atenți la gradul de receptivitate al oamenilor. Dacă te scarpini în absența mâncărimii, nu faci decât să provoci o iritație. Trebuie să ascultăm mai mult decât să vorbim. Faptul că avem două urechi și o singură gură este un ghid suficient. „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie" (Iacov 1:19). După ce asculți, când vine momentul să îi ajuți să-și depășească mentalitatea, este înțelept să pui întrebări, precum: „Te-ai gândit vreodată la …?", în loc să faci afirmații dogmatice. Când le oferim să bea din apa vieții, ar trebui să le oferim înghițitură cu înghițitură și nu un jet puternic cu furtunul de la hidrant. Trebuie să avem o legătură neîntreruptă cu Cerul pentru ca să rostim cuvântul potrivit la timpul potrivit. „Inimile celor care fac această lucrare trebuie să bată la unison cu inima lui Hristos … să fie gata să rostească acele cuvintele pe care El li le dă."[15] De asemenea, folosirea adecvată și cu tact a Bibliei este vitală pentru discuții și pentru răspunsul la întrebări.

Pe lângă cetățenii bogați și săraci care locuiesc de mult timp în teritoriul tău, ai putea să mai vizitezi următoarele categorii de oameni:

Cei veniți de curând în zonă reprezintă o categorie de oameni ușor de abordat, care te vor primi cu bucurie. Cei care s-au mutat de curând și au lăsat în urmă prieteni și rude sunt de regulă foarte dornici să primească o vizită amicală.

Cuplurile proaspăt căsătorite, în special cei care s-au mutat de curând în zonă, pot fi foarte receptivi.

Familiile în care a apărut un nou-născut reprezintă o categorie foarte receptivă.

Este adevărat că aceste sugestii nu sunt suficiente ca să lucrezi din plin pentru Domnul, însă El îți va face cunoștință cu alți oameni.

Perseverența aduce succes

Dumnezeu îi binecuvântează din belșug pe cei care persevereazǎ în lucrarea din ușă în ușă. În încheiere, îți oferim o frumoasă experiență:

„Bate la ușă și ți se va deschide." Promisiunea aceasta însă se mai împlinește.

Era într-o noapte răcoroasă. Samuel Venancio prezenta literatură din ușă în ușă undeva la periferia orașului Washington D.C. A intrat în alt bloc. Era obosit și descurajat după atât de multe eșecuri. A încercat la altă ușă, a bătut și a așteptat. Înăuntru televizorul era deschis. A văzut că cineva a venit la ușă, s-a uitat câteva clipe prin vizor și a plecat fără să deschidă ușa. A bătut din nou la ușă. Persoana a venit din nou la vizor și a plecat. A mai bătut o dată, insistent. Jocul acesta a durat câteva minute, până când persoana dinăuntru a cedat și a întredeschis ușa.

Cu politețe, dragoste și multă simpatie creștină, studentul a reușit să ajungă la inima femeii care locuia în acel apartament. Ea i-a deschis ușa și l-a invitat înăuntru. Avea probleme cu soțul de câteva luni. Tânărul student era un bun ascultător și avea o inimă mare. S-a rugat pentru ea, i-a vândut o carte bună despre viața de familie și o Biblie.

Vizita aceea a marcat începutul unei prietenii frumoase. La a doua vizită, Samuel (de la Light America Mission Maryland), i-a adus cărți și s-a oferit să studieze Biblia împreună cu ea. La scurt timp, i s-a alăturat și soțul, și căsnicia lor a început să se transforme. Au întâlnit provocări noi, idei noi și au descoperit o nouă speranță. Au venit la biserică și le-a plăcut. Au aflat despre un Mântuitor puternic care poate să le schimbe inima. L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor și s-au botezat amândoi în Biserica Adventistă. Ce zi frumoasă a fost aceea! Cerul s-a bucurat împreună cu ei și tot atât de mult s-a bucurat și Samuel.

El s-a rugat și a perseverat și a cunoscut puterea făcătoare de minuni a Dumnezeului său. El s-a încrezut în promisiunea Domnului său: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide.” (Matei 7:7)

Persevereazǎ în lucrarea din ușă în ușă. Prezența lui Dumnezeu va fi cu tine și îți va da succes!

Note

[1] *Slujitorii Evangheliei,* p. 188.
[2] *Evanghelizare,* p. 431
[3] *Mărturii,* vol. 9, p. 30.
[4] *Mărturii,* vol. 6, p. 296.
[5] *Mărturii,* vol. 7, p. 30.
[6] *Mărturii,* vol. 6, p. 296.
[7] *Faptele apostolilor,* p. 109.
[8] *Mărturii,* vol. 2, p. 615.
[9] *Profeți și regi,* p. 263.
[10] *Evanghelizare,* p. 229.
[11] *Review and Herald,* 13 martie 1888.
[12] *Parabolele Domnului Hristos,* p. 231.
[13] *Divina vindecare,* p. 158.
[14] *Hristos, Lumina lumii,* p. 141.
[15] *The Review and Herald*, 29 decembrie 1904.

În prezent, mulți oameni abandonează lucrarea misionară din ușă în ușă. Totuși, Ellen White a scris că aceasta este „lucrarea cea mai importantă ce poate să fie îndeplinită.” Dacă vrei să faci lucrare din ușă în ușă, dar nu știi cum să începi, cartea aceasta este pentru tine. Urmează exemplul dat de Hristos atunci când intri în contact cu concetățenii tăi și atunci când îi vizitezi pe cei care au solicitat studii biblice.

Vizitați pagina www.sabbathschoolpersonalministries.org pentru mai multe resurse pentru Lucrarea Personală. Veți găsi aici o bibliotecă bogată de articole și materiale ce pot fi descărcate pentru instruirea suplimentară a liderilor Departamentului Lucrării Personale.

ALTE BROȘURI ALE DEPARTAMENTULUI LUCRARE PERSONALĂ

Lucrarea în grupe mici
Cum să conduci o școală biblică cu baza la biserică
Mărturia personală
Susținerea studiilor biblice

5

ADUCEREA ÎNAPOI A CELOR CARE LIPSESC

ADUCEREA ÎNAPOI A CELOR CARE LIPSESC

„Ai uitat să te speli pe față în această dimineață?”

O tânără doamnă, care purta bijuterii și machiaj, s-a urcat în autobuz și s-a așezat lângă un pastor. Când acesta i-a spus că este pastor, ea l-a întrebat: „La ce biserică?” Când i-a răspuns „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”, doamna s-a înclinat puțin într-o parte și i-a spus sfidător: „Am fost membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.” Apoi, întorcându-se spre el, l-a întrebat hotărât: „Oricum, ce este greșit în a purta bijuterii?”

Se aștepta ca pastorul să îi dovedească ce anume era greșit în purtarea de bijuterii, dar el îi răspunse: „Există multe alte lucruri mai importante decât chestiunea referitoare la bijuterii.”

Surprinsă, ea a întrebat: „Cum ar fi?”

„Ei bine, relația noastră cu Domnul”, a răspuns acesta. „Crezi că, dacă Isus S-ar întoarce astăzi, ai avea siguranța vieții veșnice?”

A tăcut pentru un moment, apoi a spus: „Nu, nu aș avea-o.”

Timp de 15 minute, chiar acolo, în autobuz, pastorul i-a împărtășit vestea bună a planului de salvare al lui Dumnezeu și a condus-o pe această tânără spre un nou angajament pentru Hristos. În timp ce Îl accepta pe Isus ca Mântuitor personal și se împăca cu El, lacrimi curgeau pe obrajii ei.

Apoi și-a spus povestea. I-a spus că într-o dimineață de Sabat a mers la biserică machiată. În fața bisericii, o doamnă mai în vârstă a oprit-o și a întrebat-o: „O, draga mea, ai uitat cumva să te speli pe față în această dimineață?” Tânăra doamnă s-a întors, a plecat acasă și s-a hotărât să nu mai calce niciodată în vreo Biserică Adventistă.

„Dar acum merg acasă”, i-a spus pastorului. „O să rezolv lucrurile cu mama mea și mă întorc la biserică. Dar vai!”, a adăugat „aș vrea să puteți

veni Sabatul acesta și să spuneți bisericii mele ceea ce mi-ați spus mie astăzi."

Ce putem învăța din aceasta? S-ar putea întâmpla acest lucru în biserica dumneavoastră? Este mai puțin probabil ca acest lucru să se întâmple dacă membrii Școlii de Sabat sunt împărțiți în grupe mici, cum sunt grupele de acțiune ale Școlii de Sabat, unde nu ascultă săptămână după săptămână un lector atotștiutor, ci interacționează și învață astfel să înțeleagă, să iubească, să aibă grijă unii de alții și metode prin care să ajungă la inimile altora.

Pastorul despre care s-a vorbit mai sus, i-a spus autorului acestei broșuri: „Sunt convins că dacă i-am conduce pe oameni la o relație reală cu Hristos, în loc de a încerca mereu să rezolvăm simptomele, atunci 90% dintre problemele noastre ar fi rezolvate." Are el dreptate? Regulile și standardele sunt importante, dar dacă un pom aduce rod rău, putem noi să îl facem să aducă roade bune, tăindu-i ramurile? Bineînțeles că nu. Este evident că mulți dintre „sfinții" noștri, care au mai mulți ani în biserică și nu obișnuiesc să dea mărturie, dar sunt gata să spună: „Ai uitat să te speli pe față în această dimineață?", nu au o relație vie cu Dumnezeu, care le transformă viețile din interior spre în afară, în timp ce Îl privesc și Îi răspund iubirii Sale.[1] În loc de a tăia ramurile, ar putea fi un prim-pas în recuperarea celor pierduți și a tinerilor noștri, încredințarea vieților lor în mâinile lui Isus și cunoașterea Lui zilnică. Dar, înainte de a ne preocupa de soluții, ar trebui să conștientizăm că mult prea mulți părăsesc biserica. Ar trebui, de asemenea, să analizăm motivele pentru care pleacă și de ce ar trebui să fim profund preocupați de acest lucru.

Isus îi iubeşte pe membrii care lipsesc

Isus îi iubește pe fiecare dintre ei. El ar fi murit și pentru o singură persoană. El a petrecut mult timp în lucrarea Sa, încercând să ajungă la cei pierduți și să îi aducă înapoi. În Luca 15, a redat trei parabole pe care le-a folosit pentru a-i învăța o lecție pe liderii religioși din timpul Său. Aceștia învățau că Dumnezeu Se bucură când un păcătos sau un om căzut este distrus. Isus a arătat prin aceste trei parabole că Dumnezeu așteaptă ca cei pierduți să fie găsiți și recuperați. El a spus că este bucurie în ceruri atunci când un păcătos pierdut este găsit și salvat.

În Luca 15, sunt descrise trei tipuri de membri care lipsesc:

- Oaia pierdută îi reprezintă pe cei care știu că sunt pierduți, dar nu știu cum să găsească drumul înapoi. Cineva trebuie să meargă și să îi caute pentru a-i aduce înapoi.
- Drahma pierdută îi reprezintă pe cei care nu își dau seama că sunt pierduți, așa că nu pot face nimic pentru stare lor.
- Fiul risipitor îi reprezintă pe cei care știu că sunt pierduți, cunosc drumul de întoarcere, dar le este teamă că nu vor fi iertați și primiți înapoi. Majoritatea membrilor noștri pierduți se vor încadra în această categorie. Trebuie să le transmitem un mesaj pozitiv, reasigurându-i că Tatăl nostru ceresc îi iubește foarte mult și dorește să îi ierte și că El așteaptă cu nerăbdare ca ei să se întoarcă.

Responsabilitatea noastră și promisiunea Sa că vom avea succes

Înainte ca Isus să vină, mulți dintre cei pierduți se vor întoarce la El. Este privilegiul și responsabilitatea noastră să îi salvăm pe cei ce au crezut odată în El, dar care au luat-o pe o cale greșită. „Când în adevăr se abate asupra noastră furtuna persecuției, oile adevărate vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi pline de renunțare la sine pentru a-i scăpa pe cei pierduți și mulți dintre cei care s-au despărțit de turmă se vor întoarce la Marele Păstor.”[2]

Cele mai bune perspective pentru câștigarea de suflete – patru motive pentru care …

Foștii membri și membrii care lipsesc pot fi cea mai bună perspectivă pentru viitorii lideri ai bisericii noastre. Aici sunt patru dintre motivele pentru care nu ar trebui să îi neglijăm:

- Ziua judecății: Cu cunoștințele lor, ei vor avea cel mai mult de relatat în ziua judecății.
- Ei cred mesajul: Cei mai mulți dintre ei cunosc și cred mesajul adevărului pe care trebuie să îl împărtășim lumii.
- Aceștia nu se vor lăsa descurajați ușor: În majoritatea cazurilor, aceste persoane nu se vor lăsa descurajate ușor și nu vor avea nevoie de grija de care va avea nevoie un nou-convertit, fără experiența lor. Ei au fost afară în lumea cea rece și știu deja că nu aduce împlinire.

- Au nevoie de puțină pregătire: Deși au nevoie să revizuiască în întregime mesajul pentru a fi întăriți în credință, totuși, cu foarte puțină pregătire, pot accepta întregul mesaj al salvării și în scurt timp pot ajunge ajutoare puternice în lucrarea lui Dumnezeu.[3]

De ce părăsesc oamenii biserica?

Studiile arată că majoritatea foștilor adventiști nu au părăsit biserica din cauza unor motive legate de doctrină. Desigur, au fost și unii care au avut acest gen de motive. Dar, cu siguranță că nu majoritatea. Cei mai mulți pleacă pentru unul dintre următoarele patru motive:

- Conflictul cu un alt membru al bisericii sau cu pastorul.
- Descurajare din cauza unor probleme personale și vinovăție pentru neputința de a trăi conform idealurilor biblice.
- Un dezinteres crescând pentru lucrurile spirituale, din cauza unei vieți de devoțiune și rugăciune neglijate.
- Sentimentul că biserica nu mai are relevanță în viața de zi cu zi și nu împlinește nevoile simțite.[4]

Să ne întoarcem acum la problema numărul unu – *Conflictul.* Dacă unul dintre membrii noi, în special, sau orice alt membru are un conflict cu un alt membru, sentimentul de a fi tratat incorect poate produce tensiune, care va crește în timp. Dacă nimeni nu intervine pentru a ajuta la rezolvarea conflictului, una dintre persoane se poate decide să părăsească biserica, văzând că nimănui nu pare să îi pese. Sentimentul care va începe să predomine în mintea sa este că nu aparține acelui loc.

Descurajarea și vina. Când oamenii nu trăiesc conform convingerilor pe care le au cu privire la ceea ce spune Biblia că este corect, ei se simt vinovați. Pot considera că cel mai ușor lucru ar fi să evite mediul care le accentuează vina. Conflictele maritale, lucrul în Sabat sau o decădere morală, toate aceste dau naștere unor sentimente de vinovăție ce conduc la sentimentul de a fi dezaprobat de biserică. Acesta conduce la rândul său la dorința de a sta departe de biserică. Aceste persoane au nevoie de prieteni din biserică care să îi iubească, să le poarte de grijă și care le pot oferi asigurare și nu dezaprobare.

Dezinteres pentru lucrurile spirituale. Acesta este adesea rezultatul neglijării vieții devoționale și de rugăciune. Astăzi este așa de ușor să

îngădui ca programele interesante de la televizor, DVD-urile, programele de internet etc. să îți monopolizeze/ocupe tot timpul, încât rămâne foarte puțin timp sau chiar deloc pentru legătura cu Isus. Între o viață devoțională plină de sens și o experiență spirituală vie cu Domnul există o relație directă. Dacă interesele lumești predomină, în scurt timp, aspectele spirituale ale bisericii nu vor mai prezenta niciun interes. Grupele mici care se întâlnesc, în timpul săptămânii, în căminul unei persoane pentru studiul Bibliei, pot constitui unul dintre mijloacele prin care membri pot să devină interesați de o viață de devoțiune zilnică.

Sentimentul că biserica nu mai are relevanță în viața de zi cu zi și nu împlinește nevoile simțite. Pentru unele persoane, biserica tradițională și activitățile Școlii de Sabat pot părea plictisitore și fără legătură cu viața modernă actuală. Pentru aceștia, participarea la biserică poate părea ceva mai mult decât o cerință legalistă, care le fură din prețioasele momente de somn, din diminețile de Sabat. Una dintre soluții ar putea fi grupele de acțiune ale Școlii de Sabat care prezintă o structură dinamică și interactivă și unde toți se implică, atât în biserică, cât și în afara ei. O altă soluție ar putea fi seminare și grupele de discuție din timpul săptămânii și predicile ocazionale care au ca subiect nevoile specifice simțite de oameni. (Serviciul de închinare este dedicat închinării, de aceea, de obicei, predica trebuie să Îl aibă ca subiect pe Dumnezeu.)

Alte trei motive importante pentru care oamenii părăsesc biserica sunt: **divorțul, lipsa de integrare și creșterea în biserică.**

- **Divorțul reprezintă o cauză majoră pentru părăsirea bisericii.** Mulți dintre membrii noștri se lasă prinși de Diavol în capcana infidelității sau, din cauza lipsei de dragoste, nu mai pot să suporte particularitățile perechii lor. Când divorțul are loc, de cele mai multe ori, persoana în cauză se simte separată de învățăturile bisericii. Din cauza poziției adoptate de biserica noastră împotriva divorțului și a recăsătoririi fără o bază biblică, persoana care se recăsătorește nu vede cum ar putea fi în conformitate cu biserica. Aceste persoane se simt îndepărtate de Dumnezeu. Acest lucru se dovedește a fi și mai adevărat în cazul persoanelor care au peste patruzeci de ani. Aceștia nu încearcă să se întoarcă, deoarece simt că nu mai sunt în armonie cu Dumnezeu și biserica Sa. Chiar și

persoana nevinovată poate simți că membrii bisericii nu se simt confortabil în preajma sa.

Trebuie să găsim o cale pentru a-i ajuta pe cei divorțați să înțeleagă că Dumnezeu dorește să le ierte toate greșelile și păcatele, dacă acceptă mântuirea Sa și sunt gata să vină înaintea Sa cu părere de rău pentru a fi iertați.

- **Sunt mulți membri care nu se simt integrați în familia bisericii.** Ei i-au lăsat pe cei dragi și pe prietenii lor pentru a se alătura familiei adventiste, doar pentru a observa că oamenilor din biserică nu pare să le pese de ei sau sunt prea ocupați pentru a-și face timp să îi ajute să facă tranziția în biserică. Acești membri noi devin descurajați, deoarece întâmpină probleme în căminul lor sau la locul de muncă și nimeni nu le arată grijă plină de iubire. Ei își poartă poverile până când simt că nici unei persoane din biserică nu pare să-i pese sau nu este dispusă să îi ajute. Renunță să mai participe și nimeni nu îi vizitează.

Diavolul îi convinge că, oricum, ei sunt fără valoare, așa că devin amărâți, uită de biserică și încep să se îndoiască de importanța celor învățate. Cu siguranță, gândesc ei, dacă ar fi fost important, cineva le-ar fi arătat că îi pasă.

Va fi nevoie de multă iubire și amabilitate/bunătate creștină pentru a le schimba impresia despre biserică. Trebuie să sprijinim aceste persoane pentru a găsi un grup de părtășie, care îi va ajuta să primească Duhul Sfânt prin studiu, rugăciune sau ascultare. Duhul Sfânt le va aduce din nou dorința de a-L urma pe Hristos.

- **Mulți dintre membri care lipsesc sau care nu activează sunt dintre cei care au crescut în biserică.** Un număr mare dintre ei au urmat școlile noastre. Au învățat doctrina și obiceiurile adventiste, așa cum le-au fost predate de părinți, profesori și alte persoane, dar nu au putut niciodată să le transpună în convingeri personale. Adesea, adolescenții se răzvrătesc pentru a-și stabili propria identitate. Pentru a-și plănui propriul stil de viață, ocupație, căsătorie și valori, tinerii adulți trebuie să facă alegeri. Acest lucru se întâmplă în acel moment al vieții în care mulți pleacă de acasă, călătoresc sau se mută în altă parte pentru a continua studiile. Multe

biserici adventiste nu au un departament pentru tinerii adulți, așa că acestora le este foarte ușor să se îndepărteze de biserică. Din cauza atitudinilor văzute la membrii mai vechi, pot simți că adventismul este învechit sau inflexibil.

Va trebui să îi ajutați să descopere o relație vie cu Isus și să vadă în ce fel este relevantă doctrina adventistă pentru generația lor și cum să găsească metode inovatoare pentru a-și trăi credința.

Scuze aduse pentru a părăsi biserica – restul istoriei

Pentru a înțelege motivele pentru care oamenii pleacă, aveți aici concepte din observațiile unui pastor care a lucrat pentru a-i aduce înapoi pe cei pierduți, pe o perioadă de 25 de ani. Majoritatea membrilor nu au plecat pentru că biserica este „rece și nepăsătoare", ci pentru că nu vor să își ia acel angajament pentru Hristos, care cere autodisciplină în participare activă. Deși susțin că membrii bisericii erau critici, îi ignorau etc., dar atunci când aflați „restul istoriei" – când analizați cu atenție –, vedeți că aceste lucruri sunt doar scuze folosite pentru a se autojustifica. Majoritatea se încadrează în cele trei categorii descrise pe scurt, în continuare:

- Unii oameni spun: „La conducerea bisericii se află întotdeauna aceleași persoane. Am vrut să fiu diacon, dar nu au lăsat nicio altă persoană să intre în mica lor „bisericuță". Totuși, când ajungeți să cunoașteți mai bine o astfel de persoană, veți descoperi că au avut și încă au probleme cu tutunul, alcoolul, lucrul în Sabat sau alte chestiuni secundare.
- Unii oameni spun: „Atunci când ești jos și te simți distrus, biserica nu te ajută, doar te dă la o parte." Totuși, după cercetarea problemei, veți descoperi existența unei „boli cronice" din punct de vedere financiar, emoțional sau alt tip de problemă și veți afla că biserica i-a ajutat deja de mai multe ori. Dar, atunci când au refuzat să se ajute și ei, biserica a încetat să îi mai ajute.
- Unii oameni spun: „Nu m-am simțit niciodată binevenit; nimeni nu mi-a dat atenție." Totuși, după ce îi veți asculta, puteți constata că au avut o prezență sporadică și că nu au depus niciun efort pentru a se integra, venind, de obicei, cu cinci minute înainte de predică și plecând în timpul cântării de închidere.[5]

Nu toți se încadrează în aceste categorii, dar când cineva încearcă să aducă înapoi astfel de persoane, ar trebui să cunoască scuzele similare. Totuși aceștia nu ar trebui condamnați, ci ar trebui să se lucreze cu răbdare, sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru a face tot posibilul în aducerea lor la biserică. Vom discuta despre metode mai târziu, dar să vedem mai întâi patru semne ale scăderii interesului, care vă vor ajuta să identificați tendințele de regres spiritual:

- Participare neregulată la biserică. Dacă modul de participare al unui membru se schimbă în mod radical, fără a avea un motiv aparent, ceva grav se petrece în viața sa.
- O atitudine critică și ambivalentă față de biserică și conducerea sa. Comentarii de genul: „Această biserică este așa neprietenoasă" sau „Nimănui nu pare să îi pese" sau „Conducătorii bisericii sunt niște fățarnici" arată o distanțare verbală față de biserică.
- O schimbare a obiceiurilor de viață sau o reîntoarcere la cele vechi. Privitul la televizor vineri seara, reținerea zecimii și folosirea tutunului sau alcoolului, toate acestea sunt semne că lucrurile nu mai sunt cum ar trebui să fie. Un compromis conduce la altul până când se renunță la credință.
- Retragere treptată de la momentele de părtășie ale bisericii. Întâlnirile din ce în ce mai rare cu ceilalți membrii ai bisericii sunt un semn al interesului ce se schimbă. Un membru care lipsește de la Școala de Sabat, vine târziu la biserică și pleacă imediat după predică este un membru care poate renunța la biserică cât de curând.[6]

Principii pentru lucrarea cu membrii care lipsesc sau foștii membri

În lucrarea pentru cei care s-au îndepărtat de biserică, există anumite lucruri esențiale care trebuie înțelese:

Majoritatea cred încă adevărul biblic. Cei mai mulți cred că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea învață adevărul pentru timpurile acestea. Chiar dacă nu trăiesc conform standardelor lui Dumnezeu, sunt pe deplin convinși de corectitudinea învățăturilor noastre majore.

Majoritatea celor ce au renunțat nu au nevoie și nici nu vor să li se țină prelegeri cu privire la standardele bisericii noastre. A li se spune că vor muri de cancer la plămâni dacă vor continua să fumeze nu va face altceva decât să îi facă să adopte o atitudine defensivă și de răzvrătire. Prin evidențierea păcatelor, le veți îndrepta atenția spre problema lor, în loc să le arătați calea spre Hristos, care este soluția pentru fiecare dintre neajunsurile lor. Atunci când oamenii se gândesc mereu la păcatele și problemele lor, acestea li se par enorme și de neînvins. Atunci când privesc țintă la Hristos, primesc curajul și speranța de a învinge.

Cei care s-au retras este posibil să fi fost răniți de biserica sau de membrii bisericii lor. Pentru a se autojustifica, aceștia îi vor găsi adesea vinovați pe părinții lor, biserica sau membrii acesteia. Dumnezeu nu ne-a numit ca avocați ai apărării pentru biserică sau orice altă persoană. Când încercăm să corectăm membrul care lipsește, noi stăm de partea instituției sau persoanei de care acest membru simte că a fost rănit. De fapt, noi spunem: „Noi nu te credem pe tine, ci pe acești dușmani ai tăi.” Misiunea noastră în lucrarea cu foștii membri sau cu membrii care lipsesc este să le câștigăm încrederea și prietenia, nu să intrăm în discuții contradictorii cu ei sau să îi corectăm.

Mulți dintre cei care s-au retras poartă în suflet povara unui păcat care consideră că Îi este imposibil lui Dumnezeu să îi ierte. Mulți simt că au mers prea departe și că Dumnezeu nu este dispus să îi ierte și să îi salveze. Acest lucru nu este adevărat și trebuie să avem o atitudine pozitivă atunci când prezentăm dispoziția lui Dumnezeu de a ierta și dorința Sa de a-i salva. Asigurați-vă că inima vă este plină cu dragostea lui Dumnezeu, astfel încât să aveți suficient de multă pentru a o împărtăși cu foștii membri sau cu cei care lipsesc și care au nevoie să își găsească drumul înapoi spre Casa Tatălui. Cereți împlinirea făgăduinței Sale: „Domnul Hristos va da slujitorilor Săi aceeași iubire stăruitoare, puternică, pe care chiar El Însuși o are în căutarea celor pierduți.”[7]

Cei care s-au retras nu vă vor spune adevăratele sentimente pe care le au până când nu vor ști cu siguranță că pot avea încredere în voi. Pot spune și face lucruri care sunt în totală contradicție cu ceea ce știu că este corect. Dacă vă arătați dezaprobarea sau veți părea șocați, vor considera această reacție ca un semn al dezaprobării pe care o aveți pentru ei, ca indivizi. Aceasta va distruge orice posibilitate de a-i ajuta în viitor.

Când vă spun în ce stare decăzută se află sau cum se simt, spuneți-le că, în ciuda trecutului lor, Dumnezeu îi iubește și dorește să le pregătească un loc în Împărăția Sa veșnică. Dacă sunteți părinte, puteți compara dragostea și răbdarea pe care le aveți pentru copiii voștri cu dragostea și răbdarea lui Dumnezeu pentru copiii Săi care rătăcesc pe acest pământ. Și totuși, dragostea și răbdarea lui Dumnezeu sunt mult mai mari decât ale părinților omenești.

Cum să îi abordați pe foştii membri şi pe membrii care lipsesc

Câștigați-le încrederea! Înainte de a începe să le vorbiți despre relația lor cu Domnul sau cu Biserica Adventistă, arătați-le că v-ar plăcea să deveniți prietenul lor.

Multor oameni străinii nu le inspiră încredere. Când ajungeți la ușa unuia dintre foștii membri sau a unui membru care lipsește, va fi reticent cu privire la motivul pentru care vă aflați acolo. Dacă anunțați încă de la început scopul misiunii dumneavoastră, în prea multe cuvinte, poate respinge, fără a înțelege măcar marea binecuvântare pe care doriți să o împărtășiți cu el. Pentru a vă asculta fără prejudecăți (astfel încât temerile pe care le au cu privire la noi și la misiunea noastră să dispară), trebuie să dăm dovadă de multă înțelepciune în abordarea noastră.

Hristos a acționat într-o manieră judicioasă pentru a câștiga prietenia oamenilor. Ei erau dornici să Îl asculte, pentru că știau că El era interesat de ei și dorea să îi ajute. „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul Se amesteca printre oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, S-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: Urmați-Mă!”[8]

Observați pașii folosiți de Isus:

- „Se amesteca.” El a mers printre ei, amestecându-se cu ei, având un scop. El dorea să le facă bine și dorea tot ce era mai bine pentru ei.
- „El Și-a arătat simpatia față de ei.”
- El„S-a îngrijit de nevoile lor.”

- El „le-a câștigat încrederea.” Când le-a fost câștigate încrederea și prietenia, atunci
- El le-a făcut invitația de a-L urma.

Ca să-i apropiem pe cei pe care dorim să îi ajutăm, trebuie să urmăm exemplul lui Isus. Dacă nu vreți să vă implicați în lucrarea purtării de grijă, nu puteți ajunge la membrii care lipsesc ca împreună-lucrători cu Hristos, pentru că e nevoie să vă apropiați de oameni pentru a putea ajunge la ei.[9] „Succesul nu va depinde atât de mult de cunoștințele și realizările voastre, ci de capacitatea voastră de a găsi drumul spre inimă. Puteți transforma mai ușor gândurile oamenilor prin socializare și apropiere de ei decât prin cea mai abilă vorbire.”[10]

Vizitarea lor într-o manieră adecvată reprezintă una dintre cheile principale pentru ajungerea la membrii care lipsesc. Mulți dintre foștii membri susțin că lipsa unui program de vizitare al bisericii este unul dintre motivele pentru care au plecat. „Prin vizitarea oamenilor, prin vorbirea, rugăciunea și simpatizarea cu ei, veți câștiga inimi. Aceasta este lucrarea misionară de cel mai înalt grad pe care o puteți face. Pentru a o face, aveți nevoie de credință hotărâtă și stăruitoare, de răbdare neobosită și de o adâncă iubire pentru suflete.”[11] Comunitatea dumneavoastră are nevoie de un program de vizitare puternic.

Aveți aici, descrise pe scurt, câteva puncte de orientare pentru vizitarea foștilor membri și a membrilor care lipsesc: (Acestea vor fi discutate mai pe larg, în continuare.)

- Mergeți doi câte doi!
- Rugați-vă!
- Folosiți orice informație pe care o aveți despre ei!
- Amintiți-vă ce nu trebuie să le faceți, precum contrazicerea lor, justificarea dumneavoastră sau a bisericii sau să le predicați.
- Prima vizită ar trebui să fie scurtă. Folosiți multă căldură, tact, amabilitate/blândețe și nu încercați să îi constrângeți.
- Pe baza a ceea ce vă comunică și sub călăuzirea Duhului Sfânt, decideți dacă este momentul potrivit pentru a-i invita la biserică.
- Dacă se arată interesați de întoarcerea la biserică, faceți tot ce vă stă în putință pentru a-i ajuta.

- Dacă simțiți că nu sunt pregătiți pentru a fi invitați să se întoarcă, încercați să plănuiți mai multe vizite.

Puncte de orientare pentru vizitarea foștilor membri și a membrilor care lipsesc, detaliate și cu variabile

1. Dacă este posibil, mergeți doi câte doi.

Folosiți tehnica de abordare instructor-ucenic. Dacă ucenicul are puțină experiență sau deloc, este de obicei înțelept să îl încurajați să vă lase doar pe dumneavoastră să vorbiți, astfel încât să puteți parcurge toate etapele, rând pe rând, fără remarci care nu își au rostul și care ar distrage atenția de la firul gândirii.

2. Rugați-vă!

Petreceți mult timp în rugăciune și cereți grupelor de rugăciune ale bisericii să se roage pentru dumneavoastră și pentru oamenii pe care intenționați să îi vizitați.

- Cereți umplerea cu Duhul Sfânt, înțelepciunea și călăuzirea Sa.
- Cereți de la Dumnezeu să vă dea dragostea Sa pentru foștii membri. „Lucrarea din casă în casă va fi făcută de bărbați și femei care vor realiza că pot lucra pentru Domnul, pentru că au fost umpluți cu Duhul Său. Pe măsură ce merg mai departe, în credință umilă, Hristos le va da daruri pe care le vor împărtăși altora. Domnul le va da aceeași dragoste pentru sufletele care pier pe care a le-a dat-o ucenicilor din vechime.”[12]
- Rugați-vă înainte de vizită și păstrați o comuniune cu Dumnezeu pe parcursul acesteia.

3. Studiați orice informație pe care o aveți despre oameni: vârsta, data botezului, de ce s-au retras, interesele actuale etc. Memorați-le numele!

4. Amintiți-vă ce NU trebuie să faceți atunci când faceți vizite.

- Nu îi contraziceți. Dumneavoastră sunteți un martor pentru Hristos.
- Nu vă justificați pe dumneavoastră, biserica sau orice altă persoană. Nu sunteți avocatul apărării. Justificarea nu va face altceva decât să vă asocieze cu durerea pe care au experimentat-o.
- Nu le țineți predici, spunându-le că ar trebui să se uite la Isus și nu la alți oameni,

5. Prima vizită:

- De obicei ar trebui să fie scurtă. Nu pierdeți șansa de a mai fi bineveniți și într-o altă ocazie.
- Învățați-le numele și folosiți-le în timpul vizitei.
- La ușă, abordați-i cu căldură, tact și blândețe. Nu îi presați. Fiți relaxat.
- Prezentați-vă ca membri ai Bisericii Adventiste din care faceți parte.
- Puteți spune: „Bună ziua! Aici locuiește ___? Dumneavoastră sunteți ___? (Nu explicați altei persoane). Mă bucur că v-am găsit acasă astăzi. Facem parte din Biserica Adventistă ___. Nu plănuim să stăm mult, dar ne-ar plăcea să vă facem o scurtă vizită. Am putea să intrăm pentru câteva momente? Vă mulțumim foarte mult."

(Este posibil ca în fața ușii să fiți întâmpinați cu reticență. Dacă se întâmplă acest lucru, puteți spune ceva de genul: „Îmi pare sincer rău pentru orice ar fi putut spune cineva pentru a vă răni sau a vă dezamăgi. Doream doar să știți că ne pasă încă. Ați dori să ne împărtășiți experiența dumneavoastră pe scurt?" În acest fel, nu scuzați și nici nu luați apărarea vreunei lucru făcut sau nu de o anumită persoană. Vă exprimați doar întristarea față de durerea pe care o simt și vă oferiți să îi ascultați.)

- De îndată ce vă invită să intrați, arătați-le iubire, acceptare și preocupare sinceră.
- Începeți conversația cu subiecte de interes general. Dacă nu vă cunoșteați, veți dori poate să folosiți abordarea treaptă cu treaptă FORM – Familie, Ocupație, Religie și Mărturie (în limba engleză, FORT). Mulți oameni au descoperit că acest principiu simplu este de ajutor în deschiderea discuțiilor, cunoașterea reciprocă și câștigarea prieteniilor.
  - *Familie*. Prima dată, puteți să le vorbiți cu ușurință oamenilor despre ei și familia lor. Făcând acest lucru, vor știi că vă interesează persoana lor și interesele pe care le au. Dacă îi ascultați cu atenție veți afla care sunt diferitele influențe care i-au modelat. Întrebați-i unde s-au născut, unde au locuit, câți copii au și ce lucrează. Acest lucru îi va ajuta să se relaxeze și le va abate gândurile de la teama pe care o au față dumneavoastră

și față de misiunea pe care o aveți. Veți înțelege mai bine fiecare persoană, pe măsură ce vă vor istorisi viața lor. Dacă văd că îi ascultați, vor începe să simtă că sunteți cu adevărat interesat de ei. Pentru a face acest lucru, puteți pune întrebări cu privire la diversele opere de artă sau imagini pe care le au expuse pe pereți sau în casă și să vă exprimați aprecierea pentru acestea și comentariile lor.

» *Ocupație.* Întrebați: „Lucrați aproape de casă? Ce ocupație aveți?" Determinându-i să vă vorbească despre ocupația lor și mijloacele de recreere, îi veți ajuta să se deschidă și să vă vorbească. Pe măsură ce vă împărtășesc interesele, veți deveni prietenii lor. Veți descoperi acum că vă împărtășesc lucruri pe care nu s-ar fi gândit să vi le spună cu câteva minute în urmă. Veți învăța foarte mult doar ascultând ce vă spun și ce nu vă spun.

» *Religie.* Pentru a-i ajuta în creșterea spirituală, este nevoie să le cunoaștem apartenența religioasă. Puteți începe, spunându-le: „Spuneți-ne ceva despre trecutul dumneavoastră religios!" Această abordare le permite să înceapă cu partea care le este cea mai confortabilă și vă va da posibilitatea să le puneți și alte întrebări scurte care vă vor ajuta să stabiliți profilul religios al persoanei. Aceste informații sunt foarte importante, pentru că veți afla la ce biserică merg, care este nivelul de participare, dacă studiază Biblia etc. Acest lucru vă va ajuta să adaptați abordarea la nevoile lor.

Dacă următoarele informații nu v-au fost oferite în mod voluntar, în timpul discuțiilor legate de „familie" sau „religie", puteți pune unele din întrebările de mai jos, după caz: (Nu puneți totuși prea multe.) „Am înțeles că obișnuiați să participați regulat la serviciile din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Este adevărat? Acum cât timp se întâmpla asta? Cum ați devenit membru al bisericii? Ați crescut în biserică? Amândoi părinții erau membri? Ați participat la școala bisericii?" Dacă este adecvat, puteți întreba: „V-ați căsătorit cu un/o coleg/ă de clasă?"

Pentru a-i ajuta să își amintească cu plăcere de trecut, întrebați ca din întâmplare, după caz: „Cine v-a botezat? Ați fost fericit? Ați îndeplinit

vreo slujbă în biserică? Ce anume vă plăcea cel mai mult? Cât timp a trecut de când nu ați mai participat la biserică?”

În acest moment, dacă ați ascultat cu atenție, ați descoperit probabil ce s-a întâmplat și de ce sunt în afara bisericii la această dată. Dacă nu ați aflat încă, aveți aici două opțiuni:

În primul rând, le puteți pune o întrebare care le va da posibilitatea să înceapă să vă împărtășească tot ce simt, fără a le sugera de unde să înceapă. Aceasta ar fi cea mai bună variantă. Întrebarea ar putea suna cam așa: „V-ar deranja să ne spuneți care a fost motivul pentru care nu ați mai dorit să activați?”

Cealaltă opțiune poate fi folosită cu persoanele mai ezitante. Deoarece se pot agăța de ce le sugerați, este posibil să nu aflați sentimentele lor reale. Puteți spune: „Bănuiesc că există o varietate de motive pentru care oamenii pleacă. Unii pot experimenta dezamăgire în viața lor, alții sunt răniți de un membru al bisericii sau de pastor și alții simt că biserica nu le preîntâmpină nevoile. Ce considerați că a avut cea mai mare influență în decizia dumneavoastră? Aș dori cu adevărat să aflu.”

Ascultați cu atenție. Puneți întrebări. Nu vă arătați șocați de nimic din ceea ce spun. Arătați-vă aprecierea pentru onestitatea lor. Nu îi judecați nici pe ei, nici pe membrii bisericii. În loc de a condamna sau de a fi de acord cu acuzațiile sau scuzele oferite, ascultați-i și arătați-le înțelegere. Trebuie să mențineți o poziție neutră, deoarece nu știți dacă ceea ce vă spun este sau nu adevărat. Puteți folosi una dintre cele două fraze care s-au dovedit de ajutor pentru mulți, ca răspuns la critică și amărăciune. Spuneți: „Îmi pare rău să aud asta” sau „Ce păcat!” În acest fel, nici nu judecați, nici nu apărați oamenii pe care îi critică. Aceasta vă va ajuta să stabiliți o relație de prietenie cu cei care se simt răniți, fără a putea afirmă că aveți aceeași părere ca ei.

În majoritatea cazurilor, cei care se află în afara bisericii și cred încă în mesajul adventist, vor găsi scuze pentru acțiunile lor. Este posibil să nu vă spună de la prima vizită motivul pentru care au părăsit biserica. Dacă sunt plini de amărăciune sau simt că cineva din biserică i-a rănit, de obicei faptul de a vă cere iertare în numele bisericii sau a celor care i-au rănit îi ajută.

După ce și-au deschis inimile pe deplin, puteți spune: „Frate (soră), îmi pare rău să aud ce vi s-a întâmplat. Dacă aș fi fost și eu tratat la fel

de rău pe cât ne-ați spus că ați fost tratat, m-aș fi simțit probabil la fel de rău. Ca membru al Bisericii Adventiste, vreau să îmi cer iertare de la dumneavoastră pentru orice am făcut eu sau un alt membru și pentru faptul de a vă fi produs o asemenea descurajare sau a vă fi făcut să vă simțiți în acest fel. Vă rog să ne iertați! Vreți să faceți asta? Lucrul de care suntem siguri este că Dumnezeu vă iubește."

Dacă îi ascultați și nu faceți afirmații defensive, veți străpunge dincolo de supărare și veți reuși să îndepărtați mare parte din amărăciunea simțită.

» *Mărturie.* Aveți șansa să construiți o legătură prin care puteți împărtăși acum mesajul veștii bune – dragoste, acceptare și iertare. Nu le țineți predici și nu le oferiți sfaturi, ci dați-le mărturie cu privire la relația pe care o aveți cu Isus și ce înseamnă El pentru dumneavoastră. Pentru a descrie incredibila Sa milă, minunata iertare și puterea lui Isus de a schimba viața, puteți folosi texte ca: Mica 7:18,19; Evrei 8:12 și 1 Ioan 1:9. Încercați ca mărturia dumneavoastră să împlinească o nevoie pe care au exprimat-o. Arătați-le, împărtășindu-le experiența dumneavoastră, cum Hristos a fost răspunsul la o problemă asemănătoare cu care v-ați confruntat. Spune-ți cu umilință, nu cu mândrie, cum Dumnezeu v-a ajutat să rezolvați acea problemă. Acest lucru îi va încuraja să se apropie de același Mântuitor, care v-a ajutat pe și îi va ajuta și pe ei să simtă o legătură cu dumneavoastră, identificându-se cu problema voastră și cu rezolvarea găsită în Isus.

6. Acum avem două opțiuni.

De obicei, este nevoie de trei, patru vizite înainte de a merge mai departe în obținerea unei decizii. Prima vizită este doar pentru a crea o legătură de prietenie. Cu toate acestea, puteți avea uneori, la acest punct, prieteni care au încredere în dumneavoastră și sunt gata să uite trecutul și să meargă mai departe. Câteva persoane se întorc la biserică, chiar după prima vizită prietenoasă. Trebuie să decideți. Nu fiți temători, dar amintiți-vă că de fiecare dată când cineva spune „Nu", este mai ușor să o spună a doua oară.

Dacă în timpul vizitei, printr-o comunicare cu Cerul, simțiți că răspund foarte pozitiv (dacă nu au clarificat acest lucru încă), puteți spune: „Vă pot pune o întrebare personală? Încă mai credeți că mesajul pe care îl învață biserica este mesajul lui Dumnezeu pentru această lume?” sau „Mai credeți încă mesajul adventist?” Dacă răspunsul dat este „Da”, nu îi presați, dar continuați: „V-ați gândit în ultima vreme să vă întoarceți la biserică?”

7. Dacă spun „Da”, bucurați-vă împreună cu ei!

Înălțați o rugăciune de mulțumire. Mulțumiți-le! Faceți tot posibilul pentru a-i ajuta să devină membri puternici din nou. Oferiți-vă să îi luați cu dumneavoastră Sabatul următor și invitați-i la acasă la voi pentru masa de prânz și pentru părtășia de Sabat. Trebuie să îi atrageți spre citit, studiu, rugăciune și mărturie (mai multe despre acestea, în cele ce urmează).

8. Ce ar trebui să faceți dacă la sfârșitul primei vizite observați că nu sunt gata să se întoarcă la biserică?

Dacă doresc, faceți o rugăciune de final și încercați să stabiliți o altă vizită.

Pentru ca oamenii să fie dispuși să facă schimbări majore, trebuie să aibă o convingere deplină cu privire la adevărul biblic și la voia lui Dumnezeu în ceea ce îi privește. Trebuie să aibă dorința să facă schimbările necesare pentru a fi în armonie cu voia lui Dumnezeu. Această schimbare apare în urma convingerii și transformării produse de Duhul Sfânt. Trebuie să îi ajutăm pe foștii membri să asculte glasul Duhului Sfânt. El lucrează prin Cuvânt, fie că este scris, fie că este prezentat prin mijloacele media.

De aceea la sfârșitul primei vizite, lăsați-le o broșură, un material video sau un DVD care le va vorbi inimilor lor din Cuvânt, în mod imperios. Spuneți: „Ne-am bucurat mult de această vizită și am vrea să vă mai vizităm. Aveți aici un/o _____care s-a dovedit o adevărată binecuvântare pentru noi. Am vrea să v-o împrumutăm săptămâna aceasta și să ne spuneți ce impresie v-a creat. Mai avem una care ne-a plăcut și care cred că vă va interesa mult și pe care v-am putea-o da săptămâna viitoare. De obicei, sunteți acasă la această oră? Minunat! Așteptăm cu nerăbdare să ne vedem din nou săptămâna viitoare, la aceeași oră. Dumnezeu să vă

binecuvânteze și să vă ofere o săptămână minunată." Rugați-vă pentru ei în fiecare zi și reveniți, după cum ați promis.

În cea de-a doua vizită, continuați să îi ascultați. Reveniți cu materialul promis și întrebați-i cum li s-a părut cel pe care li l-ați lăsat data trecută. Întrebați-i ce părere generală și-au format și puneți întrebări-cheie specifice, care nu jignesc, ci vă ajută să îi conduceți mai aproape de Domnul. Dacă au terminat de citit/vizionat materialul, puteți să îl luați înapoi.

Puteți să citiți făgăduințe biblice care aduc speranță, precum Psalmii 32:1,8 și 40:1,2. Fără îndoială că în timpul vizitei se vor ridica și unele semne de întrebare. Spuneți-le că aveți ceva care v-a ajutat să găsiți răspunsuri și că li-l veți aduce cu bucurie în ocazia următoare. Împrumutați-le materialul promis săptămâna trecută și stabiliți ziua și ora la care vă puteți întâlni săptămâna următoare. Faceți o rugăciune care să includă binecuvântările lui Dumnezeu pentru acea casă și mulțumire pentru Cuvântul Său și alinarea și călăuzirea pe care le oferă.

În cea de-a treia vizită, aduceți materialul pe care l-ați promis, întrebați-i cum li s-a părut materialul pe care li l-ați lăsat, discutați-l mai amănunțit și puneți întrebări mai profunde. La această dată, ați pus probabil bazele unei prietenii care vă va permite să îi invitați într-o seară la cină. Și ar fi minunat să vă gândiți cum îi puteți implica deja într-un studiu biblic săptămânal, care cuprinde tot mesajul adventist. Acesta poate fi o recapitulare a ceea ce au studiat cu ani în urmă. Ceea ce i-a determinat cândva pe acești oameni să devină adventiști de ziua a șaptea îi va ajuta să le reînvie dorința de a-L vedea pe Domnul și de a se pregăti pentru întoarcerea Sa ce va avea loc în curând. Le puteți spune că v-au plăcut foarte mult o serie de noi studii și să îi întrebați dacă doresc să le aduceți săptămâna viitoare pentru a se uita peste primul studiu.

Acum că ați creat o relație de prietenie și este clar că aceștia avansează, ar fi probabil o idee bună să le înapoiați materialul pe care li l-ați oferit în prima săptămână. Dacă le-a plăcut, spuneți-le că li-l oferiți bucuros ca un dar pe care ei îl pot oferi unui prieten, unui membru al familiei, unui coleg de la locul de muncă sau unui vecin. (Împrumutul ajută la asigurarea folosirii.) Implicarea lor în a da mărturie este esențială și poate duce la creșterea grupei de studiu biblic din săptămâna viitoare.

Ar fi excelent dacă ați putea începe o serie săptămânală de studii biblice personale, începând cu a patra întâlnire. În funcție de atitudinea lor, i-ați putea invita acum la o ocazie socială sau altă ocazie specială a bisericii. Vă puteți oferi să mergeți în casa lor pentru a începe Sabatul cu ei și dacă observați că există convingerea de a se întoarce la biserică, oferiți-vă să îi luați cu dumneavoastră sâmbătă dimineața la serviciile bisericii și apoi în casa dumneavoastră, pentru prânz. Dar nu insistați prea mult și prea repede. Continuați să cereți înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a face apelul în momentul potrivit.

Deși majoritatea foștilor membri afirmă că ei cred adevărul Bibliei, aceștia au nevoie de o trecere în revistă actualizată, mai ales dacă au lipsit mai mult timp. Potențialul timpului săptămânal dedicat pentru studiul biblic este imens. În acest cadru, le veți putea reîmprospăta mințile pentru a înțelege marea nevoie de Isus și, în timpul acestor întâlniri, veți avea bucuria de a vă uni cu ei în rugăciunea de predare totală în mâinile lui Isus, ca Domn și Mântuitor al lor. În momentul în care observați că aceștia manifestă din nou o iubire pentru El și că Îl au ca prioritate în viața lor, veți putea să îi ajutați să aibă o viață de devoțiune zilnică, lucru esențial pentru stabilitatea oricărui membru. Îi veți putea ajuta, de asemenea, să le împărtășească și altora bucuria aflată în relația cu Isus.

Îi veți conduce apoi în mod sistematic, pas cu pas, spre o înțelegere clară și deplină a mesajului adventist, la sfârșitul fiecărui studiu, alăturându-vă lor în luarea unei decizii. Mai târziu, când la biserică va avea loc o serie de evanghelizări care au ca scop secerișul și mesajul pe care l-ați studiat împreună va fi prezentat din nou, iar ei vor putea vedea imaginea completă a adevărului minunat a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt îi va atrage și mai aproape de luarea unei decizii ferme. Dumnezeu îi poate conștientiza de nevoia de a se reboteza și de a se reuni cu rămășița poporului Său.

De îndată ce sunt pregătiți, chiar înainte de a fi botezați, îi puteți invita să se alăture grupei de la Școala de Sabat. Dacă grupa dumneavoastră este o grupă de acțiune a Școlii de Sabat, cu 6-8 membri, este și mai bine. Aceste grupe sunt obișnuite să ofere o atmosferă caldă și de preocupare sinceră pentru cei ce lipsesc. Unul dintre motivele pentru care au fost formate este tocmai acela de a ajunge la membrii care lipsesc. Majoritatea grupelor de acțiune ale Școlii de Sabat, în sesiunile lor de planificare

a evanghelizării personale, își stabilesc ca prioritate ajungerea la membrii care lipsesc de la Școala de Sabat sau de la biserică. Din moment ce aceștia deja lucrează pentru a ajunge la foștii membri sau la cei care lipsesc, pot oferi cel mai sigur loc pentru stabilirea unei părtășii cu cei care se întorc. Vom discuta mai târziu la grupe în legătură cu prevenirea.

Dacă acești foști membri se confruntă cu problema lucrului în Sabat sau alt tip de problemă, prezentați-le pe cineva din biserică care s-a confruntat cu aceeași situație, și care a reușit să o depășească prin harul lui Dumnezeu. Ajutați-i, de asemenea, să își facă alți prieteni din biserică. Veți beneficia de un avantaj extraordinar dacă veți reuși să îi ajutați să își facă șase, șapte prieteni apropiați, care îi vor trata cu amabilitate și îi vor conduce cu blândețe înapoi la Dumnezeu.

Atunci când participă la biserică, consolidați-le decizia de a participa, făcându-le cunoscut că multe persoane se bucură foarte mult că au revenit. Încurajați-i personal pe oamenii care îi cunosc să îi sune și să își arate bucuria de a-i vedea din nou.

Perseverați rugându-vă și veți reuși. Într-o bună zi, când vă veți plimba pe străzile de aur din ceruri, vă veți întâlni cu un fost membru, care, cu lacrimi în ochi și bucurie în glas vă va spune: „Îți mulțumesc pentru vizită. Îți mulțumesc pentru preocuparea ta. Îți mulțumesc pentru efortul susținut. Sunt aici datorită ție.” Aceasta va fi cea mai minunată răsplată pe care o puteți dori.

Alte idei pentru restabilirea legăturii cu cei care lipsesc

- Trimiteți o scrisoare în care să manifestați căldură și preocupare!
- Dați-le telefon!
- Trimiteți-le buletinele informative ale bisericii și studiile trimestriale ale Școlii de Sabat!
- Trimiteți-le abonamente la publicațiile bisericii și la revistele de evanghelizare.
- Anunțați-i și invitați-i prin telefon sau prin scrisori la ocaziile speciale și oferiți-le informații cu privire la noutățile din biserică.
- Oferiți evenimente și programe speciale, ca:
  - Program muzical de Crăciun;

» Invitarea unui solist sau a unei formații muzicale;
» Un Sabat al întoarcerii acasă.

Pentru Sabatul întoarcerii acasă, asigurați-vă că cei care întâmpină oaspeții sunt bine pregătiți. Alcătuiți un program foarte special, incluzând și o cină. Părtășia socială este adesea punctul central pentru a-i invita pe foștii membri adventiști să se întoarcă în biserică. Mulți dintre cei care se simt incomod să se întoarcă la serviciile formale ale bisericii vor participa la evenimentele sociale.

» Țineți seminare de sănătate sau de familie!
» Formați grupe mici, care să se întâlnească în timpul săptămânii. O comunitate care are un ciclu continuu de grupe de slujire mici oferă multe oportunități de întoarcere a foștilor membri. Aceste grupe mici, care manifestă preocupare, stabilesc o rețea de prietenie și de relații, unde oamenii își exprimă deschis cererile de rugăciune, nevoile inimii și dorințele spirituale. Ca atare, aceste grupe mici oferă ocazia fiecărei persoane care participă să își dezvolte simțământul apartenenței și pot fi ușor încurajați pentru a se întoarce în biserică.

Prevenirea

Dacă ați avea o găleată din care s-ar scurge lichidul, ce ați face? Continuați să turnați mai multă apă în ea sau astupați mai întâi găurile? De multe ori, continuăm să turnăm în biserică prin evanghelizări, dar neglijăm să astupăm găurile mai întâi. Aveți aici opt metode prin care puteți astupa găurile:

➢ Unul dintre motivele principale pentru care grupele de acțiune ale Școlii de Sabat au fost înființate peste tot în lume, a fost acela de a purta de grijă în primul rând membrilor care lipsesc. Conducătorul grupei de șase-opt persoane alocă primele cinci minute din ora dedicată grupei pentru a ura bun venit tuturor și pentru a se preocupa de cei care lipsesc. În grupele mari, rareori se întâmplă ca instructorul să remarce cine lipsește. Pot lipsi chiar un an înainte ca cineva să remarce. Dar când sunt doar șase-opt persoane la grupă, este foarte ușor să vezi cine lipsește. De fapt, într-un grup așa de mic, persoanei care lipsește chiar i se simte lipsa. Încă din

prima clipă se va simți lipsa contribuției sale la discuțiile interactive referitoare la evanghelizare și studiul lecției. Și se va acționa imediat pentru a schimba acea situație neplăcută. Va fi aranjată o vizită imediat – nu șase luni mai târziu, când pasiunea pentru Școala de Sabat a dispărut.

De obicei, secretarul grupei va da o felicitare din mână în mână și fiecare membru va scrie un scurt mesaj de încurajare, spunându-i cât de mult i-a fost simțită lipsa. Liderul grupei de discuții va întreba cine dorește să ia felicitarea și să sune sau să viziteze persoana care a lipsit în acea după-amiază sau pe parcursul săptămânii. Acest lucru chiar funcționează. Și este mult mai ușor decât să alergi după oameni care și-au pierdut interesul. Cu siguranță că prima dorință a lui Dumnezeu pentru noi este să lucrăm împreună pentru a-i păstra pe membrii, astfel încât să nu fie nevoie să-i aducem înapoi.

- Toți membrii noi ar trebui să fie mai adânc înrădăcinați în mesajul adevărului prin studiul Bibliei și prin binecuvântările care apar natural, ca rezultat al împărtășirii lui Isus cu alții. Ar trebui ajutați pentru a stabili o relație personală cu Hristos și ar trebui instruiți pentru a-L împărtăși pe Hristos, astfel încât nimic să nu îi poată separa de familia Sa.
- Oferiți și alte servicii care să împlinească nevoile simțite de membri. Adesea, membrii care lipsesc, afirmă că biserica nu le împlinește nevoile. Ați putea face un sondaj pentru a ajuta la identificarea nevoilor. Organizați ținerea unor seminare de către specialiști, având ca subiecte aceste nevoi. Stabiliți întâlnirile la ore potrivite pentru cei care simt aceste nevoi, astfel încât să poată participa. Puteți extinde beneficiile aduse de aceste seminare prin organizarea unor grupe mici care să continue discutarea acelor subiecte relevante, pe o perioadă mai lungă.
- Transformați biserica într-o părtășie plină de iubire. Principiile care stau la baza formării unei familii a bisericii sunt aceleași care stau la baza ținerii împreună a unei familii sau a unui mariaj – vorbiți cu blândețe, învățați să spuneți „Îmi pare rău!” Toată lumea ar trebui să aibă grijă de cei răniți și să îi încurajeze.

- Diaconii de la ușă ar trebui să îi facă pe toți să se simtă bine-veniți și apreciați. Faceți regula de aur a bisericii ca toți cei care vin să fie întâmpinați de persoane zâmbitoare. Pastorul și ceilalți conducători ai bisericii ar trebui să ia parte la acest comitet de primire, ori de câte ori este posibil. Întrebați-i cum a decurs săptămâna și interesați-vă de membrii familiei lor. Faceți-i pe toți să simtă că fac parte din familie.
- Observați cine este prezent și vizitați-i rapid pe cei care nu sunt. Din nou trebuie să reamintim că, pentru acest scop, grupele de acțiune ale Școlii de Sabat sunt excelente. Există totuși persoane care fac parte din altă secțiune a Școlii de Sabat și care, din motive de sănătate sau din altele, nu pot să participe la Școala de Sabat. Ține-ți un registru al prezenței. Când cineva lipsește în acel Sabat, trimiteți-i un mesaj în acea seară. Dacă lipsesc în două Sabate, mergeți să-i vizitați. Astupați găurile imediat.
- Organizați și instruiți o echipă de vizitare. Mare parte a acestui capitol a subliniat necesitatea vizitării, deoarece aceasta este cheia. Ceea ce reproșează majoritatea foștilor membri este: „Cum poate biserica afirma că îi pasă de mine dacă nu am fost vizitat de nimeni timp de 10 ani? Nu mă puteți iubi dacă nu mă cunoașteți.” Uneori, echipele de vizitare întâlnesc foști membri care nu au fost vizitați de nimeni în cei 20 de ani de când au părăsit biserica. Predicile, seminarele, articolele și cărțile despre misiune și purtare de grijă nu vor lua locul simplei observări a celor ce sunt prezenți și a vizitării lor atunci când nu sunt.
- Cel puțin, revizuiți registrul de membri la fiecare șase luni și vedeți cine lipsește. Fiecare comitet al bisericii ar trebui să descopere care membri nu participă și să desemneze cele mai indicate persoane care îi pot încuraja și să îi viziteze.

Acceptarea foştilor membri care au greşit

Uneori, biserica întâmpină dificultăți în iertarea și acceptarea foștilor membri care au greșit. Nimic nu poate aduce o mai mare bucurie comunității decât să procedeze în același mod în care ar fi procedat Isus: să ierte și să uite greșelile lor și să-i accepte înapoi într-o părtășie plină de

iubire, indiferent de ceea ce au făcut. În concluzie, aveți aici o poveste care vă va ajuta, prezentată de Mark Finley – evanghelist la nivel mondial și conducător de biserică:

„Iertați după cum și voi ați fost iertați."

O stare de tensiune a umplut încăperea! Prezbiterii bisericii aveau sentimente puternice legate de acest punct de discuție. Jacquie a crescut ca membră a bisericii. Douăzeci de ani mai târziu, ea a comis adulter, și-a părăsit soțul și s-a căsătorit cu un alt bărbat. Acum dorea să fie rebotezată. Prezentându-se în fața comitetului bisericii, și-a exprimat, suspinând, regretul și a cerut să fie iertată.

A urmat o tăcere de gheață. Nimeni nu a spus nimic. Știau prea multe despre ea. Înțelegeau prea bine suferința pe care a produs-o bisericii. Îi rănise pe atâția. Ea stătea într-o parte a camerei, iar comitetul în cealaltă. Prăpastia dintre ei părea aproape imposibil de trecut.

Am știut că trebuie să iau cuvântul. Cuvintele mele au fost spuse cu blândețe, dar ferm. „A suferit destul. Haideți să nu-i mai provocăm altă suferință. Sfatul pe care ni-l dă Pavel este: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos" (Efeseni 4:32). Dacă Dumnezeu, în desăvârșirea Sa, ne poate accepta și ierta pe noi, atunci și noi o putem ierta pe Jacquie."

Cu buze tremurânde și cu glas slab, ea a spus: „Știu că am greșit. Timp de ani de zile m-am simțit vinovată. Uneori, simțământul acesta de vinovăție aproape mă înnebunea. Vă rog, acceptați-mă!"

Am observat că în ochii primului prezbiter a apărut o lacrimă. Apoi am realizat că majoritatea membrilor comitetului bisericii plângeau. Curând, toți au răspuns la unison: „Desigur, desigur că te vom accepta." Încăperea a fost umplută de căldură, dragoste și bucurie. Membrii comitetului au reasigurat-o pe Jacquie de dragostea lor. Unii dintre ei au îmbrățișat-o. Alții i-au strâns mâna cu o căldură a părtășiei creștine.

Am rămas mai în spate, recunoscând din nou în tăcere că biserica noastră a atins apogeul menirii sale în acel moment. Aici se afla în acțiune dragostea lui Dumnezeu. Aici se afla Calvarul, demonstrat în familia lui Dumnezeu."[13]

Note

[1] Calvin Smith, *Action Magazine,* Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, aprilie 1994, p. 3.
[2] *Evanghelizare*, p. 693.
[3] Don Gray, *Reaching and Reclaiming Missing Members*, 4 decembrie 2002, p. 6, 7.
[4] Mark Finley, *Action Magazine,* Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, martie 1993, p. 14.
[5] John Martin, *Adventist Review,* „The Real Reason People Quit the Church", 14 septembrie 1998.
[6] Mark Finley, *They're Coming Home*. Hart Research Center, 1993, p. 8, 9.
[7] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 235.
[8] *Divina vindecare*, p. 143.
[9] Don Gray, *Reaching and Reclaiming Missing Members*, 4 decembrie 2002, p. 7-9.
[10] *Gospel Workers*, p. 193.
[11] *Mărturii pentru comunitate,* vol. 9, p. 41.
[12] *This day with God*, p. 115.
[13] Mark Finley, *They're Coming Home*, p. 18, 19.

6

LUCRAREA ÎN GRUPE MICI

LUCRAREA ÎN GRUPE MICI

Introducere

E timpul ca Isus să vină și totuși mai avem de împlinit o mare lucrare. Avem de îndeplinit planuri mari. O metodă prin care pot fi îndeplinite aceste planuri mari și prin care această mare lucrare poate fi realizată este aceea a grupelor mici. Posibilitățile de creștere a bisericii prin intermediul grupelor mici, bine organizate, care Îl au în centru pe Hristos și care sunt conduse de Duhul Sfânt, sunt nelimitate. Pentru a avea o viziune cuprinzătoare și a îndeplini planuri mari, biserica are nevoie să organizeze grupe mici.

În introducere, vom prezenta pe scurt fundamentele biblice adventiste și de dată mai recentă ale grupelor mici și apoi vom prezenta metodele de organizare și de punere a lor în aplicare pentru obținerea celor mai bune rezultate.

Fundamentele biblice, adventiste şi recente ale grupelor mici

Istoria biblică și experiența bisericii ne confirmă deopotrivă faptul că încă de la începutul istoriei lumii și până astăzi, grupele mici de un tip sau altul au făcut parte din planul divin pentru familia omenească.

- Celula familiei a fost prima și cea mai importantă grupă mică adusă la existență de Dumnezeu. Deși multe familii contemporane se află foarte departe de idealul Său, din cauza păcatului, familia rămâne coloana vertebrală a societății umane.
- După exodul poporului Israel, Dumnezeu a aprobat sugestia lui Ietro ca Moise să împartă națiunea lui Israel (alcătuită probabil din cel puțin 2 milioane de oameni) în grupe de câte 10 persoane pentru a-și ușura activitatea și, mai mult, pentru ca Dumnezeu să devină mai accesibil pentru popor (observați în mod special versetul 23 din Exodul 18).

- Deși Isus a avut mulți ucenici, El a investit o mare parte din timp și energie pentru dezvoltarea grupei Lui mici formate din douăsprezece persoane (Marcu 3:13-15; Luca 6:12,13). El i-a învățat să fie dependenți cu totul de El și unul de altul.

Această organizare a fost cu siguranță un mijloc excelent de instruire intensivă și de dezvoltare personală pentru ucenici. Ea a servit drept model pentru biserica viitoare în care ucenicii aveau să fie conducători. Și, la momentul acela, a constituit un mijloc de susținere și încurajare reciprocă pentru ucenici și pentru Isus Însuși. El era acolo atunci când ei aveau nevoie de El și, chiar dacă uneori L-au dezamăgit, ucenicii erau de obicei acolo atunci când El avea nevoie de ei. El era recunoscător pentru lucrul acesta (Luca 22:28).

- Biserica din Noul Testament era o grupă mică. Printre motivele pentru care credincioșii se întâlneau în casele lor se numără și acelea că relațiile strânse dintre primii ucenici ai lui Hristos puteau fi susținute numai prin grupe mici și că animozitatea iudeilor îi împiedica să se întâlnească regulat în locurile publice. Existau ocazii în care se întâlneau cu toții, în număr mare, ori de câte ori puteau, însă esența și geniul bisericii apostolice a fost constituirea acestei rețele de grupe mici în care era cuprins fiecare. Grupele mici au jucat un rol important în creșterea numerică uimitoare a bisericii după Cincizecime, de la 120 la peste 10.000 de credincioși în numai câteva luni, și în formarea părtășiei ei unice (Faptele 1:15; 4:4; 5:42 etc.).

Decretul de condamnare al creștinismului dat de Nero, în anul 64 d.Hr., i-a pus pe creștini în imposibilitatea de construire a vreunui loc de întâlnire care să poată purta numele de biserică, fiindcă adunările creștine erau interzise. În ciuda acestui lucru, biserica nu numai că a supraviețuit, ci s-a și dezvoltat pe tot cuprinsul Imperiului Roman, fără să dețină locașuri de cult pe o perioadă de 250 de ani, până în vremea lui Constantin.

- Declinul spiritual al bisericii, care a urmat după perioada apostolică și care a dus la o apostazie aproape totală, s-a datorat în parte schimbărilor de structură care s-au produs simultan cu schimbările de doctrină. Împăratul Constantin este autorul primei legi civile

privitoare la păzirea duminicii; totodată, el a ridicat câteva dintre primele locașuri de cult din Imperiul Roman. Deși Noul Testament susținea că Dumnezeu locuia în inimile poporului Său și în mijlocul lor, nu în clădiri, bazilicile lui erau niște locuri sfinte menite a fi folosite numai în scopuri religioase; de asemenea, au fost numiți clerici care să slujească în ele. S-a dezvoltat astfel un curent, având drept consecință inevitabilă aceea că locașurile au luat locul caselor, devenind treptat centrul vieții religioase. În același timp, el a contribuit la apariția distincției nescripturistice dintre clerici și laici, care se păstrează până în zilele noastre. De atunci înainte, viața bisericii gravitează în mare măsură în jurul locașurilor și nu al oamenilor, iar slujirea pastorală este considerată a fi responsabilitatea preoților și a pastorilor, nu a fiecărui creștin.

- Încă din vremea bisericii primare, grupele mici au avut un rol important în acțiunile de reformare și redeșteptare. Aproape toate redeșteptările majore produse în Biserica Creștină au fost asociate cu revenirea la înființarea (de obicei, în case particulare) de multe grupe mici pentru studiu biblic, rugăciune și discuții pe teme spirituale.
- Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a pornit cu un accent puternic pe grupele mici, în parte datorită rădăcinilor ei metodiste și datorită sfatului inspirat al lui Ellen White. De exemplu, în timpul vizitei ei în Australia, a avut loc o redeșteptare creștină majoră în Melbourne, în apogeul căreia funcționau 2.000 de grupe mici, în mai multe case din tot orașul. Ulterior ea scria: „Formarea de grupe mici ca bază a efortului creștin mi-a fost arătată de Acela care nu poate greși.”[1]
- Mii de comunități creștine din toată lumea au cunoscut o creștere numerică și spirituală remarcabilă în ultimii ani. Aproape fără excepție, grupele mici au avut și continuă să aibă un rol foarte semnificativ în aceste comunități.
- În țări precum China, unde biserica este persecutată și amenințată cu dispariția, ea nu numai că a supraviețuit, ci s-a dezvoltat prin lucrarea grupelor mici, în pofida lipsei de conducători cu pregătire pastorală.

- Așadar, este clar că grupele mici au făcut dintotdeauna parte din planul lui Dumnezeu pentru bărbați și pentru femei.

Pe măsura descoperirii Planului de Mântuire de-a lungul veacurilor istoriei omenești, trei evenimente se evidențiază între celelalte, din punctul de vedere al importanței. Acestea sunt: Exodul, Prima Venire și a Doua Venire. În fiecare dintre aceste ocazii – înființarea națiunii lui Israel, înființarea Bisericii Creștine și strângerea și pregătirea poporului lui Dumnezeu înainte de stabilirea finală a Împărăției lui Dumnezeu – observăm că grupele mici au fost și sunt rânduite de Dumnezeu ca să îndeplinească un rol semnificativ.

Avem privilegiul și responsabilitatea de a trăi chiar înainte de împlinirea celui de-al treilea și ultim mare eveniment. Pe măsură ce ziua Domnului se apropie, ne putem aștepta ca Duhul Sfânt să conducă biserica spre creșterea numerică și spirituală la care am visat și pentru care ne-am rugat. Grupele mici, sub călăuzirea lui Dumnezeu, vor contribui probabil mai mult decât orice altceva la pregătirea noastră pentru acea experiență și la menținerea unității noastre până la venirea zilei Domnului. Ce alt motiv mai bun ar putea exista decât acela de a a-L ruga pe Dumnezeu să ne ajute să vedem grupele mici așa cum le vede El, să ne îndrume în organizarea lor și să ne ajute să le întrebuințăm la maximum?

Ce sunt grupele mici?

„Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.” (Faptele 5:42)

O grupă mică reprezintă întrunirea deliberată, directă, regulată a trei până la douăsprezece persoane, în vederea dezvoltării relațiilor dintre ei, a întâmpinării nevoilor membrilor grupei, a creșterii spirituale, a conceperii de planuri și a slujirii misionare comune pentru a-i ajuta pe alții să-L accepte pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor. Membrii grupei se sprijină unii pe alții ca să crească în relația lor cu Dumnezeu, în relația lor unii cu alții și în lucrarea de împărtășire a veștii bune.

Grupele mici cele mai bune sunt cele care, prin definiție,

- fac parte integrantă din viața și structura bisericii,
- urmăresc creșterea și
- funcționează pe baza relațiilor dintre membrii lor.

Grupele mici fac parte integrantă din viața și structura bisericii. Nu e posibil ca bisericile doar „să încerce” grupele mici. Succesul acestui tip de abordare nu poate fi de durată. El nu poate funcționa. Grupele mici nu pot fi doar o opțiune. Pentru a avea succes, ele nu pot constitui doar un alt program al bisericii; ele trebuie să devină unitatea structurală de bază a bisericii însăși. În vremea Noului Testament, grupele mici erau pentru biserică ceea ce sunt celulele pentru organismul uman. După cum organismul uman își îndeplinește toate funcțiile la nivelul celulei și crește doar în măsura în care celulele cresc, tot la fel biserica își aduce la îndeplinire planurile în mare măsură prin grupele mici și crește odată cu ele. Biserica eficientă care organizează grupe mici ar trebui să poarte denumirea de „biserica grupelor mici”.

Noi spunem că „mergem la biserică” și mulți cred că biserica este o organizație. Este adevărat că locașurile de închinare și instituțiile bisericii își au locul lor, însă, de fapt, OAMENII formează biserica. Cuvântul folosit în Noul Testament pentru „biserică” – *ekklesia* – este utilizat cu referire la cei care au fost „chemați” de Dumnezeu, care alcătuiesc împreună o comunitate, pe baza relației lor comune cu Isus. Aceste comunități de oameni „chemați” erau, în vremea Noului Testament, mici – atât de mici încât se puteau întâlni acasă la unul dintre ei ca să se închine, să ia masa împreună, să învețe și să slujească. Biblia amintește de câteva ori de „biserica din casa lui …” (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Filimon 2; Coloseni 4:15). Așadar, o grupă mică integrală este în fapt o minibiserică, o *ekklesia*, care funcționează în toate domeniile fundamentale ale creșterii și slujirii ca orice biserică.

Deși grupa se întrunește să studieze Biblia, studiul biblic este un mijloc pentru clădirea relațiilor dintre participanți și a relației lor cu Isus. El a promis că acolo unde se vor aduna doi sau trei oameni în Numele Său, va fi prezent și El. Grupele mici se întâlnesc din dorința de a cunoaște împreună prezența Sa, pentru ca să le poată împărtăși altora binecuvântările primite prin părtășie și din Cuvânt. Grupa mică este ocazia în care membrii ei au părtășie, cu scopul de a crește în asemănarea cu Hristos, de a-și manifesta dragostea unii față de alții și de a contribui la lucrarea bisericii spre slava lui Dumnezeu și pentru a face ucenici din toate neamurile. După cum spunea Ellen G. White, „Acela care nu poate greși” i-a

arătat că „formarea de grupe mici” ar trebui să fie „BAZA efortului creștin”. Cercetările moderne arată cât de adevărată este această îndrumare inspirată. Grupele mici de succes se concentrează pe relații și pe misiune.

Porunca „să vă iubiți unii pe alții”. Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se iubească unii pe alții cum i-a iubit El (Ioan 13:34). El a declarat că dragostea lor unii față de alții îi va convinge pe ceilalți că ei erau ucenicii Săi adevărați. Iată câteva îndrumări privitoare la relațiile dintre ucenici (care vor avea ca rezultat misiunea) care, probabil, că pot fi aplicate în cadrul unei grupe mici mai bine decât în altă parte, întrucât ele au fost adresate pentru prima dată grupelor mici de creștini din care era alcătuită biserica Noului Testament:

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească!” (Romani 12:10)

„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” (Romani 12:10)

„Primiți-vă unii pe alții!” (Romani 15:7)

„Să vă sfătuiți unii pe alții!” (Romani 15:14)

„Slujiți-vă unii altora în dragoste!” (Galateni 5:13)

„Purtați-vă sarcinile unii altora!” (Galateni 6:2)

„Îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste!” (Efeseni 4:2)

„Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul!” (Efeseni 4:32)

„Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos!” (Efeseni 5:21)

„Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții!” (Coloseni 3:16)

„Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte!” (1 Tesaloniceni 4:18)

„Întăriți-vă unii pe alții!” (1 Tesaloniceni 5:11)

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele!” (Iacov 5:16)

„Rugați-vă unii pentru alții!” (Iacov 5:16)

Iată ce poate face Dumnezeu printr-o grupă mică, model care a urmat îndrumările biblice și care lucrează împreună în dragoste, pentru a sluji nevoilor unui membru al grupei:

Scăpată de povară după douăzeci de ani

Sarai (pseudonim) lucra ca medic și era mamă a doi copii mici. Într-o zi, pastorul adventist din zonă a fost contactat de fratele ei, care era

membru al bisericii, dar locuia în alt oraș. El l-a rugat să o sune când poate și să o invite la biserică. El a sunat-o, ea a acceptat invitația și a început să vină regulat la biserică.

În perioada aceea, biserica încerca să demareze lucrarea cu grupele mici. Sarai s-a alăturat unei grupe mici pentru părtășie, studiu biblic și rugăciune. Îi plăcea studiul biblic, dar ceea ce a impresionat-o cel mai mult a fost faptul că membrii grupei vorbeau foarte deschis despre experiențele lor. Ea se simțea în siguranță în mijlocul lor. Oamenii puteau să fie ei înșiși, pe măsură ce-și împărtășeau nevoile și temerile (dar și bucuriile), primeau încurajare și erau întăriți prin rugăciunile și dragostea celorlalți membri. Era ca și cum Dumnezeu Însuși i-ar fi îmbărbătat când se întâlneau unii cu alții.

Într-o seară de luni, Sarai a venit la întâlnire cu inima împovărată. Nu își propusese să vorbească acolo despre necazurile ei, dar, pe măsură ce studiau și discutau despre o relatare biblică, ea a simțit că se regăsea în acea relatare. Atunci, a început să spună ce îi apăsa sufletul. Era o povară pe care o purta de douăzeci de ani. Nu mai vorbise cu nimeni despre aceasta, nici măcar cu soțul ei, fiindcă el nu era creștin și n-ar fi înțeles-o. Chiar în timp ce vorbea, și-a simțit sufletul ușurat. Nu și-a putut stăpâni lacrimile de bucurie. Datorită acelei întâlniri, ea a reușit să lase trecutul în urmă și să înceapă o viață nouă. După câteva luni, a primit botezul.

Organizarea grupelor mici

1. Rugați-vă la fiecare etapă a procesului de organizare. Lucrarea în grupe mici poate face parte din planul lui Dumnezeu pentru biserica voastră, dar veți avea nevoie de multă înțelepciune, răbdare și energie pentru a o face să funcționeze. Este nevoie de rugăciune, în special în selectarea liderilor de grupe și în formarea echipelor de lideri. Echipele de lideri vor avea nevoie de călăuzirea divină pe măsură ce îi vor invita pe membrii bisericii să formeze grupele de bază; fiecare grupă de bază va avea nevoie să se roage ca Dumnezeu să îi descopere voia Sa în mod clar și totodată să îi descopere ce persoane să invite la activitățile grupei.

2. Identificați nevoile specifice pe care grupele mici le pot împlini. Ca parte a acestui proces, ajutați-i pe membrii bisericii să analizeze viața

bisericii, în cele patru aspecte principale ale activității ei: instruirea, închinarea, comunitatea și misiunea. Biserica trebuie să știe ce activități poate îndeplini bine și ce activități nu poate îndeplini bine (sau deloc). Bisericile cu vechime ar trebui provocate să își redefinească misiunea și obiectivele în termeni realiști și specifici.

Patru întrebări principale pentru identificarea misiunii şi obiectivelor:

- „Cum a venit la existență biserica noastră?" – Cum a fost înființată biserica noastră și ce anume s-a realizat până acum?
- „Unde ne aflăm?" – Ce fel de biserică suntem? Cât de bine ne cunoaștem unii pe alții? Cu ce ne ocupăm? Ne place starea actuală?
- „Încotro ne îndreptăm?" – Ce ne dorim să realizăm în următorii trei/cinci/zece ani? Care sunt metodele cele mai bune pentru a realiza lucruri?
- „Cum vom reuși să trecem de la starea actuală la starea în care ne dorim să fim?" – Ce schimbări trebuie să facem? Ce trebuie să facem pentru a transforma viziunea în realitate? Prin identificarea punctelor slabe și a nevoilor și prin recunoașterea provocărilor și obiectivelor specifice, membrii vor înțelege mai bine că grupele mici vor ajuta biserica să fie ceea ce Dumnezeu așteaptă de la ea.

3. Obțineți aprobarea bisericii. Biserica trebuie să aibă ocazia de a discuta și a aproba planul de implementare a lucrării în grupe mici. S-ar putea ca aceasta să dureze puțin pentru ca planul să fie prezentat oficial înaintea diferitelor comitete (Lucrarea Personală, tineret, echipa de prezbiteri, comitetul bisericii, adunarea administrativă etc.) și neoficial, în cadrul altor întâlniri. Nimeni nu trebuie să înceapă lucrarea în grupe mici pe ascuns, fără să aducă lucrul acesta la cunoștința bisericii și a pastorului.

4. Ajutați-i pe ceilalți să se lase cuceriți de această viziune. Dacă biserica dorește să ia decizii inteligente și pozitive privitoare la grupele mici, atunci ea are nevoie să știe ce sunt grupele mici și să aibă ocazia de a vedea cum funcționează.

- Aranjați ca grupele Școlii de Sabat să funcționeze ocazional pe principiul grupelor mici sau să utilizeze planul simplu pentru gru-

pele de acțiune ale Școlii de Sabat. (A fost pus la dispoziție un material despre metodele de utilizare a acestui plan de evanghelizare foarte ușor de aplicat și plin de succes.) Chiar dacă numai câteva grupe urmează acest plan, pe măsură ce membrii încep să-și împărtășească binecuvântările cu ceilalți membri ai bisericii, și alții vor dori să se alăture grupelor mici.

- Introduceți în ședințele de comitet și în alte comitete activități de tipul celor practicate în grupele mici, precum studiul biblic, rugăciunea și discuțiile deschise.
- Aranjați ca sporadic să se țină predici pe teme înrudite lucrării în grupe mici (de exemplu: o serie de predici despre biserica primară și despre cartea *Faptele apostolilor*).
- Invitați persoane, care au fost binecuvântate prin participarea la grupe mici, să vină în față și să-și povestească experiențele.
- Includeți în buletinul bisericii câteva note informative despre lucrarea în grupe mici și prezentați aceste informații și la avizierul bisericii.
- Organizați un atelier al grupelor mici.

5. Formarea grupelor să se facă în mod înțelept. Grupele mici nu vor funcționa în cazul în care conducătorii bisericii vor împărți biserica în grupe și vor afișa la avizier listele cu membrii lor. Când a organizat mișcarea revoluționară a bisericii Sale, Isus Însuși:

- a început cu trei sau patru persoane inovatoare (care au rămas în cercul Său de prieteni apropiați pe tot parcursul lucrării Sale);
- a adunat un număr de doisprezece lideri (grupa Lui mică);
- a adăugat o rețea de suport alcătuită din șaptezeci de persoane;
- a format o comunitate de 120 de credincioși, care apoi
- a crescut până la câteva mii de persoane după Cincizecime.

Procesul acesta a durat peste trei ani. Biserica ar face bine să urmeze exemplul Său, pornind de la câteva persoane-cheie care împărtășesc această viziune.

Există în fiecare biserică anumiți lideri de opinie (slujbași ai bisericii sau nu) fără de care procesul de schimbare s-ar putea să dureze mai mult sau să se producă mai greu.

6. Formați un comitet special pentru organizarea grupelor mici. Acest comitet va superviza întregul proces de demarare și dezvoltare a lucrării în grupe mici la nivel local. Sunt suficiente între trei și cinci persoane creative, vizionare. Ideal ar fi ca pastorul să aibă rolul de coordonator general al acestei lucrări, iar ceilalți pot fi dintre conducătorii bisericii (prezbiteri, liderul Lucrării Personale, liderul de Tineret etc.) și/sau dintre membrii doritori și talentați ai bisericii.

7. Redactați o declarație de misiune. Fiecare grupă în parte ar trebui să știe clar ce își propune să facă și, în plus, este important ca liderii grupelor mici, împreună cu comitetul special de organizare, să pregătească o declarație de misiune a grupelor mici din biserica locală, declarație care să servească drept cadru general pe viitor.

8. Formați echipe de lideri ai grupelor mici. Procesul de selecție nu ar trebui să intre în responsabilitatea comitetului de numiri, ci în responsabilitatea comitetului special de organizare care are la dispoziție două variante:

- selectarea liderilor, a asistenților liderilor și a gazdelor fiecărei echipe și
- doar selectarea liderilor; liderii la rândul lor vor alege singuri din ce echipă de lideri vor face parte.

După parcurgerea câtorva dintre pașii enumerați mai devreme, sarcina aceasta nu ar trebui să mai fie dificilă. Dar nu uitați că alegerea lor și punerea lor deoparte pentru lucrarea lor specială trebuie aduse la îndeplinire de colectivul bisericii. Liderii și grupele sunt răspunzătoare înaintea bisericii, nu doar coordonatorii sau un comitet.

9. Începe cu puțin. În majoritatea bisericilor, numărul ideal de grupe cu care se poate începe lucrarea este de trei. În bisericile mari, șase grupe sunt suficiente pentru demararea ei, în timp ce în bisericile mici, o grupă poate fi suficientă.

10. Instruirea liderilor. Cea mai bună formă de instruire inițială a liderilor de grupe mici este cea dobândită prin conducerea efectivă a unei grupe, imediat după ce au obținut cunoștințele de bază legate de lucrarea în grupe mici. Trei echipe de lideri (formate din lideri, asistenții liderilor, gazdele) împreună cu pastorul sau cu instructorul/coordonatorul pot forma o grupă împreună și își pot însuși principiile fundamentale ale

dinamicii grupei mici prin interpretarea pe roluri. Chiar dacă la început nu aveți decât o singură echipă de lideri, formați o grupă mică împreună cu încă trei sau patru persoane și învățați prin metoda încercare-eroare. Dar nu uitați că formarea liderilor grupelor mici este un proces similar formării pastorilor: există întotdeauna loc pentru creștere și îmbunătățiri. De aceea ar trebui să le fie asigurată instruirea continuă. Pe termen lung, liderii de grupă ar trebui priviți ca pastori laici. Grupele mici formează lideri. Pastorul bisericii sau altă persoană în funcție de răspundere pentru lucrarea în grupe mici ar trebui să aibă întâlniri de instruire cu liderii grupelor cel puțin o dată pe lună, odată ce grupele sunt formate și funcționează.

11. Formați grupe-nucleu de 6 până la 9 membri consacrați, aleși și invitați personal de către membrii echipelor de lideri. Într-o grupă-nucleu ar trebui să existe maximum nouă membri ai bisericii, inclusiv echipa de lideri, din moment ce din grupa mică ar trebui să mai facă parte și cel puțin trei membri neadventiști.

12. Prezentați prietenii și oferiți-le invitația. Ar fi ideal ca persoanele care nu fac parte din biserică să fie prezentate membrilor bisericii din grupa respectivă înainte să li se ofere invitația, deși lucrul acesta nu este întotdeauna posibil. Aniversările și alte sărbători de familie sunt ocazii potrivite pentru reunirea membrilor și a celor care nu sunt membri într-un cadru nereligios. Dacă un membru al grupei face vizite unei persoane interesate de studiul Bibliei, unul sau doi membri ai grupei ar putea să-l însoțească și să o cunoască. Când prietenii sunt invitați să participe pentru prima oară la întâlnirile grupei mici, probabilitatea ca ei să o accepte este mai mare dacă îi cunosc deja pe unii dintre membrii grupei.

Acționați în funcție de contextul cultural. În unele zone, grupa poate porni de la început atât cu membri, cât și cu cei care nu sunt membri. Dacă e posibil să aplicați aceste sugestii, veți avea rezultate mai bune.

Printre invitați se vor putea număra:

- Persoanele care vin la biserică și care nu s-au predat încă lui Hristos, neavând calitatea de membru;
- Prieteni și rude cunoscute deja de unul sau doi membri de bază ai grupei;

- Persoane din localitate care au avut deja un contact inițial cu biserica (au participat la un seminar, la o evanghelizare, la un curs de studiu al Bibliei etc.) și care ar fi de preferat să fi făcut deja cunoștință cu unul sau doi membri ai grupei;
- Persoane (creștine sau necreștine) din oricare dintre categoriile enumerate mai sus despre care se știe că sunt interesate sau au nevoie de subiectul propus de grupă pentru discuție și care vor putea, în general, să se identifice cu grupa în ansamblu.

Acesta este momentul adevărului! Absolut nimic nu se va putea compara cu bucuria pe care grupa o va cunoaște atunci când vor asista la schimbări majore în viața membrilor grupei lor!

13. Evaluați și conduceți întâlnirile liderilor. Nicio biserică nu va obține de prima dată tot ce își dorește. Ar trebui să existe întâlniri consecvente ale liderilor împreună cu pastorul – la început săptămânal, iar în final lunar – pentru evaluare, pentru formarea unei viziuni, pentru împărtășirea succeselor și a provocărilor, pentru instruire în funcție de nevoile prezente și viitoare și pentru rugăciune specială reciprocă pentru membrii grupelor și pentru alte probleme.

Apoi, încurajați grupele să-și evalueze experiențele după completarea primei serii de studii biblice – ce au făcut bine, ce ar putea îmbunătăți, ce le-a folosit cel mai mult/cel mai puțin etc. Pe măsură ce grupele mici se înmulțesc, evaluați eficiența lor generală în atingerea obiectivelor proprii și pe cele ale bisericii. Evaluarea, ca și instruirea, ar trebui să fie continuă.

Liderii grupelor mici

Principalele roluri de conducere sunt liderul grupei, asistentul liderului grupei și gazda. Grupa mică poate funcționa cu un singur lider. Totuși cel mai bine este să existe doi conducători, iar ideal ar fi să existe trei. În cele ce urmează, vă prezentăm o listă cu atribuțiile fiecăruia:

Liderul grupei

- Se ocupă de toate detaliile activității grupei în cadrul și în afara întâlnirii săptămânale.
- Facilitează întâlnirea săptămânală a grupei și conduce discuția.

- Este el însuși un model de participare și încurajează participarea celorlalți, împărtășirea experiențelor, acceptarea și înțelegerea reciprocă.
- Se asigură că sunt împlinite nevoile membrilor grupei – spirituale, sociale și personale. Conlucrează cu gazda ca membrii să se simtă bine.
- Cu ocazia întâlnirii săptămânale, aduce la cunoștința pastorului și a liderilor de grupă progresele făcute de grupa lui.

Asistentul liderului

- Conduce momentul de părtășie.
- Conduce momentul dedicat rugăciunii.
- Conduce întâlnirea grupei când liderul nu este prezent.
- Contribuie la recrutarea de noi membri, ia legătura cu membrii care au lipsit și face vizitele spirituale necesare.
- Ajută la gestionarea activităților grupei.
- Este un ucenic care învață cum să conducă o grupă personală în viitor.
- Este partenerul de rugăciune și sprijinul liderului și al gazdei.
- Gazda
- Posedă darul spiritual al ospitalității.
- Pune la dispoziție un loc confortabil de întâlnire (casă, restaurant, birou etc.)
- Se ocupă de gustări înainte de întâlnirea grupei.
- Se îngrijește de nevoile fizice și materiale ale grupei (are grijă să fie suficiente scaune, Biblii, creioane etc.) Aranjează scaunele împreună cu liderul.
- Îi întâmpină pe participanți și creează o atmosferă de dragoste și de acceptare pentru toți, atât pentru cei care participă regulat, cât și pentru invitați.
- Este partenerul de rugăciune și sprijinul liderului și al asistentului liderului.

Calitățile liderilor de grupă de succes

Ele pot fi prezentate în mod concis astfel: credincioșia față de Dumnezeu, disponibilitatea de a împlini nevoile membrilor grupei și capacitatea și dispoziția de a învăța de la alții.

Lista detaliată a calităților esențiale ale liderilor de grupă este următoarea:

- Este un creștin model și un student- model al Bibliei. Liderul trebuie să cunoască Scriptura, să aibă experiență și să fie dedicat Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să îi placă studiul Bibliei și să învețe din ea zilnic. Liderul nu va putea facilita studiul Scripturii dacă nu o studiază personal. El/ea este un exemplu de practicare a învățăturilor ei.
- Are o relație tot mai strânsă cu Isus, fapt dovedit de viața și de caracterul lui/ei (2 Petru 3:18).
- Are dorința de a avea grijă de oameni și s-a angajat să aibă grijă de ei. Liderul este devotat lucrării cu membrii grupei și manifestării preocupării și dragostei față de necazurile, bucuriile și nevoile lor personale. Liderul trebuie să îi încurajeze, asistându-i pe membri în creșterea și dezvoltarea lor personală. Isus a spus că adevărații conducători așază nevoile altora mai presus de nevoile lor.
- Este pasionat de câștigarea de suflete pentru Isus. Rațiunea numărul unu a existenței bisericii este aceea de a-i aduce pe oameni în contact cu Isus. Liderul trebuie să aibă această dorință fierbinte.
- Este capabil să învețe de la alții. Poate că la început, liderul nu știe prea multe despre cum poate să conducă o grupă, dar poate deveni un lider de succes dacă are o atitudine de umilință și dispoziția de a învăța.
- Este perseverent. Este nevoie de timp să poți deveni un lider de grupă de succes. Liderul trebuie să fie dispus să petreacă o seară pe săptămână împreună cu membrii grupei; trebuie să participe la întâlnirea regulată a liderilor de grupă; trebuie să se pregătească pentru întâlnirea săptămânală a grupei; trebuie să se asigure că nevoile membrilor grupei sunt împlinite.

Să nu uităm că nimeni nu va putea să corespundă în mod absolut tuturor acestor cerințe. Cu toate acestea, Isus ne promite putere, înțelepciune și Duhul Său Sfânt.

Motivațiile corecte și incorecte pentru a fi lider

Motivațiile corecte care îl ajută pe lider să slujească eficient sunt:

- Dorința de a-L slăvi și a-L onora pe Dumnezeu.

- Dorința de a fi plăcut lui Dumnezeu prin utilizarea darurilor spirituale primite de la El.
- Dorința de a face ceva pozitiv pentru biserica lui Dumnezeu.
- Dorința de a le împărtăși altora faptul că religia creștină poate contribui la împlinirea nevoilor personale.
- Dorința de a-i aduce pe oamenii pierduți la Isus.

Motivațiile incorecte care pot distruge activitatea grupei:

- Dorința de împlinire a unei nevoi emoționale, precum nevoia de a fi acceptat sau de dorința de a obține aprobare.
- Dorința de a avea putere sau autoritate asupra altora.
- Dorința și nevoia de a fi întotdeauna în centrul evenimentelor.
- Persoanele care nu au dorința și motivația de a asista grupa în atingerea obiectivelor și în împlinirea scopului pentru care a fost adusă la existență nu ar trebui să fie lideri.

Rolurile liderilor de succes

Iată mai jos rolurile esențiale ale liderului. Liderul de grupă de succes:

- Caută să își dezvolte relația personală cu fiecare membru al grupei, prin petrecerea unui timp de calitate împreună cu ei pentru a înțelege care este contribuția unică a acestora în cadrul grupei.
- Îi lasă pe membrii grupei să înțeleagă că fiecare dintre ei este important pentru el.
- Este sensibil față de nevoile, sentimentele și personalitatea membrilor și le susține individualitatea.
- Dă permanent dovadă de dragoste, încredere și acceptare care pentru creștini, aceste calități fac parte din modelul de comportament normal.
- Va facilita discuțiile, dându-le o direcție și încercând să îi implice pe toți, fără să fie agresiv.
- Îi încurajează pe membri să îi asculte, să îi accepte și să îi respecte pe cei care au altă părere decât a liderului sau a lor.
- Ajută grupa să depășească posibilele conflicte și să tragă concluziile potrivite.
- Ajută grupa să crească spiritual și să îndeplinească obiectivele propuse.

Întâlnirile grupelor mici

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42).

Prezentare schematică

Vom începe cu o prezentare schematică și apoi vom prezenta detaliat întâlnirile pe grupe.

Planul general al întâlnirilor pe grupe mici:

Timp total: **90 de minute**
Părtășie: **15 minute**
Discuții despre activitățile din timpul săptămânii
Activitate introductivă/întrebări și nelămuriri
Planificarea lucrării misionare (în funcție de tipul grupei și dacă este cazul)
Studiul biblic: **60 de minute**
Rugăciune: **15 minute**
Rugăciune în lanț sau alt tip de rugăciune, inclusiv rugăciunea pentru persoanele care vor fi invitate la grupă.

Caracteristicile întâlnirilor pe grupe mici:

- Dispunerea scaunelor în cerc și nu unul în spatele altuia. Sufrageria sau livingul este locul ideal.
- Secretul este ca nimeni să nu rămână în afara cercului, altfel dinamica grupei se pierde.
- Este necesară o bună iluminare pentru studiu și pentru crearea unei atmosfere plăcute.
- Alegeți un loc unde atenția să nu vă fie distrasă și unde să nu fiți întrerupți. Copiii, animalele de casă, telefoanele, televizorul, radioul etc. vă pot tulbura întâlnirea.
- De obicei, grupa este formată din 3-12 persoane. Dacă numărul depășește 12 membri, împărțiți grupa în două sau trei grupe care să se întâlnească în aceeași locație sau în altă locație.
- Este important să începeți și să încheiați întâlnirea la timpul stabilit, altfel unii membrii s-ar putea să nu mai participe.

Prezentare detaliată

De regulă, întâlnirea pe grupe mici va dura în mod normal între o oră și o oră și jumătate. Este adevărat că întâlnirea va varia în funcție de context, însă anumite activități vor fi incluse permanent în programul întâlnirii.

Grupa se va întâlni de regulă într-o casă particulară și nu la biserică. Sufrageria este camera cea mai potrivită. Scaunele și poate pernele de podea se pot așeza în cerc. Unele grupe preferă să se adune în jurul unei mese. Camera trebuie să fie încălzită (nu prea cald, dar nici prea rece) și bine aerisită.

Pe măsură ce sosesc, participanții sunt întâmpinați de gazdă. Gustările se servesc imediat dacă participanții vin direct de la serviciu sau dacă, din diverse motive, preferă să le servească la început. Gazda îi prezintă pe cei care participă pentru prima dată și creează o atmosferă amicală, relaxată, în timp ce membrii grupei discută înainte de începerea întâlnirii.

Programul întâlnirilor variază de la o grupă la alta, însă este respectat un program de bază alcătuit dintr-o activitate introductivă, studiul biblic și (de obicei) rugăciunea și gustările. Multe grupe includ și o activitate specială de laudă și închinare prin cântare.

La încheierea întâlnirii, sunt prezentate informațiile legate de întâlnirea următoare și de celelalte activități ale grupei.

Vom oferi în continuare o prezentare detaliată a părților esențiale ale întâlnirii.

a) Activitatea introductivă

Întâlnirea începe cu 10-20 de minute de părtășie, timp în care membrii răspund la una sau două întrebări pregătite în prealabil sau, pur și simplu, își povestesc experiențele din timpul săptămânii. Această perioadă de „încălzire” este foarte importantă și trebuie să rezistați tentației de a trece imediat la studiul Bibliei. Întrebările pregătite în prealabil sunt utile, mai ales în primele întâlniri, deoarece:

- Ele le oferă tuturor (chiar și celor mai timizi) ocazia de a spune ceva (vezi în Apendice lista cu sugestii de întrebări introductive).
- Fiind întrebări ușoare, ele îi ajută pe membri să se relaxeze.
- Ele îi ajută pe membri să se cunoască mai bine.
- Ele constituie un bun mod de introducere a studiului biblic.

Timpul de părtășie poate fi condus de asistentul liderului de grupă sau de gazdă, dar și de ceilalți membri ai grupei.

b) Studiul Bibliei

Studiul poate dura 30-45 de minute (sau mai mult, în funcție de dorința membrilor grupei) și va fi condus fie de liderul grupei, fie de alți membri ai grupei, dacă au fost numiți în prealabil.

Dacă aveți la dispoziție un set de studii biblice gata pregătit, este bine să le folosiți, întrucât pregătirea unei serii de studii ia mult timp. Studiile gata pregătite oferă avantajul că urmează un anumit plan, iar membrii grupei pot să le ia cu ei acasă pentru continuarea studiului. De asemenea, ele îi familiarizează pe oameni cu stilul și cu dinamica studiului biblic colectiv, pregătindu-i pentru participarea la o altă grupă mică sau pentru conducerea unei alte grupe mici. La începutul studiului biblic, fiecare membru al grupei ar trebui să primească o copie a studiului și instrumente de scris, dacă e necesar să completeze răspunsurile la întrebări. În general, textele biblice sunt incluse în mod integral și nu mai este nevoie de Biblii, iar oamenii nereligioși nu se vor simți jenați pentru că nu știu cum să caute în Biblie un anumit text.

Dacă veți decide să folosiți un set de studii biblice gata pregătit, nu trăiți cu impresia că înainte de întâlnire nu aveți nimic de făcut. Liderii trebuie să fie întotdeauna bine pregătiți, să parcurgă studiul cu atenție și să se familiarizeze cu subiectul și cu scopul studiului.

Grupele care nu vor să recurgă la materialele gata pregătite trebuie să fie atente ca studiul Bibliei să nu devină prea haotic și nesistematic, deși studiul exclusiv al Bibliei este probabil cel mai potrivit pentru liderii capabili și experimentați.

Ca regulă generală, studierea unui pasaj biblic scurt (nu mai mult de un capitol) este de preferat unui pasaj lung. Unele capitole pot fi împărțite în fragmente și studiate în mai multe întâlniri.

Fiecare membru al grupei trebuie să aibă la dispoziție o Biblie. Dacă se dorește crearea unui cadru sensibil la nevoile oamenilor nereligioși, se poate utiliza o versiune contemporană a Bibliei, dacă este disponibilă. Biserica ar trebui să cumpere în acest scop un număr de Biblii identice pentru a anunța și pagina la care se găsește textul biblic căutat. După ce membrii grupei s-au familiarizat cu Biblia, este avantajos ca ei să folo-

sească versiuni diferite. Nimeni nu trebuie solicitat să citească cu voce tare decât dacă este evident dispus să citească.

Dacă grupa nu reușește să respecte programul general al întâlnirilor, membrii grupei trebuie încurajați să continue studiul acasă, în timpul săptămânii următoare. Ei pot avea ca temă citirea pasajului în fiecare zi a săptămânii. Mai multe persoane pot fi solicitate să cerceteze o anumită temă sau un anumit verset din pasaj și să prezinte rezultatele în cadrul grupei.

Indiferent de metoda de studiu biblic aleasă, tema studiului din cadrul fiecărei întâlniri trebuie aleasă de membrii grupei sau de membrii ei de bază, nu doar de lider.

În concluzie, timpul alocat studiului Bibliei trebuie să fie:

- Relațional – să clădească relațiile dintre membri, nu doar să transmită informații;
- Relevant pentru nevoile și preocupările membrilor grupei;
- Creativ – există mai multe metode de studiere a Scripturii;
- Provocator – menit să schimbe viața.

Tipul potrivit de întrebări:

Întrebările bune sunt esențiale pentru studiul biblic dinamic pe grupe mici. Există două întrebări de bază specifice studiului biblic relațional:

- Întrebarea de gândire: „Ce ne spune Biblia de fapt?” Întrebarea aceasta trebuie pusă de fiecare dată când studiem Biblia. Scopul este să descoperim ce s-a întâmplat de fapt, ce a vrut Dumnezeu să spună în legătură cu evenimentul respectiv, cui I s-a adresat și de ce. Lucrurile acestea pot fi descoperite cu ajutorul diferitelor instrumente de studiu.
- Întrebarea pentru suflet: „Ce îmi/ne spune Dumnezeu prin acest pasaj?”

Studiul biblic nu va avea niciun impact asupra vieții noastre sau asupra relațiilor noastre (cu Dumnezeu sau cu oamenii) dacă nu aplicăm învățăturile descoperite. Prin intermediul studiului biblic relațional, învățăm să punem întrebări de genul: „Mă pot regăsi în această relatare?”, „Potrivit acestui pasaj, cum vrea Dumnezeu să mă simt sau ce vrea El să fac/să spun pentru ca relația mea cu el și relațiile mele cu ceilalți să fie mai bune?”

Este adevărat că aceste două întrebări fundamentale vor fi puse diferit de la un caz la altul. Totodată vor fi adresate și alte întrebări pentru a înfiripa un dialog și pentru a susține discuțiile.

În acest sens, întrebările bune trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- Să fie deschise și nu închise (ex. „Ce înseamnă să devii ucenic?" și nu „Care sunt cei patru pași pe care trebuie să-i facem ca să devenim ucenici?")
- Să nu inducă un anume răspuns (ex. „Ce ne spune versetul acesta despre Isus?" și nu „Isus a fost Mesia, nu-i așa?")
- Să conțină o singură întrebare și nu mai multe (ex. „De ce este important să ne botezăm?" și nu „Ce înseamnă botezul, de ce este el important și ce putem învăța din botezul lui Isus?")
- Să fie simple, nu complicate. Întrebările pot fi profunde, dar nu neapărat complicate. (ex. „De ce este greșit să ținem poruncile ca să fim mântuiți?" și nu „În epistola lui Pavel către Galateni, cu ce problemă teologică ne lasă el să înțelegem că se confruntau creștinii din primul secol în ce privește relația dintre îndreptățire și sfințire?")

În dinamica relațională, chiar și atunci când membrii grupei pun întrebări, nu este neapărat necesar ca liderul să răspundă la ele. Sarcina liderului este să conducă grupa – să îi conducă pe cei prezenți la descoperirea adevărului și să îl înțeleagă prin efort personal. Adesea, cel mai bun mod de a răspunde la o întrebare sau de a aprofunda răspunsul la o întrebare anterioară, este acela de a pune o altă întrebare, folosind:

- Întrebările de aprofundare („Ați dori să mai spuneți ceva despre aceasta?" sau „Ai putea să ne oferi mai multe detalii?")
- Întrebări de clarificare („Ai putea să explici acest lucru? La ce te referi?")
- Întrebări de argumentare („De ce crezi să lucrul acesta este adevărat?")
- Întrebări de redirecționare („Ce părere au ceilalți membri ai grupei?" „Jane, ce părere ai despre acest lucru?")
- Întrebări de reformulare („Ideea aceasta este interesantă. Vrei să spui de fapt că …?")

c) Rugăciunea

Cel puțin zece minute se vor aloca rugăciunii, de obicei la finalul studiului biblic. Unele grupe preferă să petreacă mai mult timp în rugăciune. În unele ocazii, liderul va observa că este nevoie de mai multă rugăciune ca de obicei și poate scurta timpul dedicat studiului. În alte cazuri, cum ar fi în cazul în care participă câteva persoane nereligioase, întâlnirea va putea include puțină rugăciune sau chiar deloc.

Timpul de rugăciune în întâlnirile grupelor mici poate fi condus de asistentul liderului, de gazdă sau de oricare membru al grupei stabilit dinainte.

Este util ca persoana care conduce timpul de rugăciune să țină un jurnal de rugăciune în care să noteze cererile și răspunsurile.

Forme de rugăciune:

Rugăciunea în grupe mici poate lua diferite forme, dintre care amintim:

- **Rugăciunea-conversație** – este probabil forma cea mai întâlnită și cea mai potrivită pentru dinamica și valorile grupei mici. Rugăciunea-conversație este exact ceea ce sugerează denumirea ei: o conversație între membrii grupei și Dumnezeu. Ea este, practic, o singură rugăciune cu un singur început și un singur sfârșit. Membrii grupei rostesc pe rând câteva cuvinte, intervenind o dată sau de mai multe ori, iar conducătorul rugăciunii introduce diferite aspecte precum: adorarea, mulțumirea, mărturisirea și cererile. Conducătorul închide rugăciunea cu „Amin”.

  În rugăciunea-conversație, rugăciunile rostite se pot intercala cu cântări potrivite propuse în mod spontan de oricare dintre membrii grupei. De asemenea, pot exista momente de tăcere în care membrii caută să conștientizeze prezența lui Dumnezeu sau să cunoască voia Sa. Timpul petrecut în această formă foarte relaxată de rugăciune poate dura numai câteva minute sau chiar o perioadă mai lungă.

- **Rugăciunea în lanț** – Fiecare persoană se roagă pe rând. Puteți evita sentimentul de stânjeneală al celor care nu vor să se roage, cerându-le în prealabil să anunțe persoana următoare, printr-o simplă atingere cu mâna, că poate continua rugăciunea.

- **Rugăciunea scrisă** – poate fi de un real ajutor pentru cei cărora le este teamă să se roage în public. Ocazional, puteți ruga întreaga grupă să pregătească în prealabil rugăciuni scrise pentru ca momentele de rugăciune să fie cât mai variate și mai creative.
- **Rugăciunea-dialog** – este tot o formă de rugăciune pregătită în prealabil, multiplicată și distribuită fiecărui membru al grupei.
- **Rugăciunea în două sau trei persoane** – membrii grupei au în felul acesta mai mult timp la dispoziție să se roage unul pentru altul. Înainte de a propune această formă, asigurați-vă că toți se simt confortabil să se roage în public.

Un bun obicei al grupelor mici este acela de a păstra întotdeauna un scaun liber. Membrii creștini ai grupei se vor ruga neîncetat ca Dumnezeu să aducă o persoană care să ocupe acel scaun și ca grupa să crească.

În general, poziția pentru rugăciune trebuie să fie în armonie cu natura neprotocolară a întâlnirilor în grupe mici. Totuși poziția pentru rugăciune acceptată în cultura respectivă va fi luată în considerare. De obicei, rugăciunea de dinaintea și din timpul studiului biblic sau rugăciunea comună de mai mare durată de după studiul biblic este făcută în timp ce toți membrii grupei stau pe scaune. Contextul cultural vă va ajuta să stabiliți care este poziția adecvată pentru rugăciune. (În țările aflate sub influența tradiției ortodoxe răsăritene, creștinii se ridică *întotdeauna* în picioare la rugăciune.)

Ocazional, un membru al grupei va aminti o nevoie specială pentru care să vă rugați. În aceste cazuri, veți avea mult de câștigat dacă ceilalți membri ai grupei se strâng în jurul acestei persoane și se roagă pentru ea și, dacă socotiți potrivit, două sau trei persoane care sunt mai aproape întind mâna și o așază pe umărul ei. Totuși acest tip de rugăciune specială trebuie făcută cu multă sensibilitate. Nu toți oamenii (și mai ales participanții noi) se vor simți confortabil cu această formă de rugăciune.

d) Gustările

De obicei, ele sunt servite la sfârșitul întâlnirii, permițându-le membrilor să se retragă (dacă așa vor) sau să rămână și să stea de vorbă. Gustările pot fi servite la începutul întâlnirii, mai ales dacă membrii grupei vin direct de la serviciu sau dacă mai durează până sosesc ceilalți. Dacă gustările sunt servite la sfârșit, avantajul este acela că grupa are ocazia să

se relaxeze. Indiferent de momentul în care sunt servite, gustările sunt o componentă importantă a întâlnirilor de succes și ar trebui incluse ori de câte ori este posibil. Ele le oferă oamenilor posibilitatea să se relaxeze și să stea de vorbă și uneori reușesc să dărâme barierele care stau în calea dezvoltării relațiilor. Din acest motiv, unele grupe preferă ca prima întâlnire să fie una de discuții libere în care membrii să se cunoască.

Atenție! Gustările trebuie să fie simple. Dacă nu este o ocazie specială, băuturile reci sau clade, fursecurile sau fructele sunt suficiente.

e) Atenție la timp!

Indiferent de activitățile pe care le include întâlnirea și indiferent de modul în care împărțiți timpul (după ce grupa a stabilit cât pot dura întâlnirile), două reguli trebuie respectate cu strictețe dacă doriți ca grupa voastră să crească:

Regula 1 – Începeți la timp!

Regula 2 – Încheiați la timp!

Ciclul de viață al grupei mici

Bisericile care demarează lucrarea în grupe mici trebuie să înțeleagă că grupele mici se schimbă permanent pe măsură ce cresc, se împart și își împlinesc menirea în biserică. Unul dintre motivele pentru care grupele mici nu au reușit să funcționeze în trecut și pentru care unii membri nu au dorit să facă parte dintr-o grupă mică este acela că s-a considerat că membrii trebuie să facă parte permanent dintr-o anumită grupă. Dar nu este așa. Grupele mici sunt temporare.

Durata de viață a grupelor mici este redusă. Asemenea celulelor corpului, nici grupele mici nu durează pentru totdeauna. Bisericile formate din grupe mici care au o experiență de câțiva ani sunt de acord, în general, că o grupă mică obișnuită are o durată de viață de doisprezece până la optsprezece luni. În general vorbind, grupele nu ar trebui să activeze în aceeași formulă mai mult de doi ani. Viața grupei mici constă din patru etape, după cum urmează:

Etapa 1: Aventură sau explorare

În această primă etapă, membrii se acomodează cu grupa. Ei pun întrebări de genul: „Fac parte din această grupă?”, „Ce se așteaptă din

partea mea?", „Ce pot aștepta din partea altora?" Cei mai mulți membri însă sunt foarte motivați, sunt dornici să învețe și au convingerea că grupa va face mult bine pretutindeni. Unii o mai numesc și etapa „lunii de miere" și, la fel ca luna de miere, este trecătoare, oamenii trebuie să se bucure de ea, chiar dacă au uneori așteptări nerealiste.

Etapa 2: Descoperire sau tranziție

Membrii se simt mai bine când sunt împreună și încep să se aventureze și să tatoneze terenul ca să vadă dacă grupa este un mediu sigur. Ei încep să se relaxeze și să se bucure de compania celorlalți. În această etapă, membrii se întorc la realitate, revin cu picioarele pe pământ. Ei descoperă că ceilalți membri sunt oameni și că au defecte. Acum proverbul „nu-i câștig fără suferință" pare mai real decât altădată; ei înțeleg că este nevoie de efort susținut pentru a fi responsabili și pentru a crește; ei înțeleg că pentru a se întâlni regulat câteva săptămâni sau luni la rând este nevoie de dedicare reală. S-ar putea ca unii să conteste liderul. S-ar putea ca unii membri să renunțe pe parcurs și să se alăture altei grupe care le place mai mult. Etapa aceasta trebuie acceptată ca atare, iar grupa trebuie să realizeze că grupa mică „perfectă" care nu are nicio problemă este, probabil, grupa în care nu poate avea loc nicio creștere sau nicio schimbare în bine.

Etapa 3: Acțiune și dezvoltare

Membrii grupei se simt bine unii în compania altora. Ei sunt foarte deschiși când își împărtășesc opiniile și au dobândit încredere și acceptare. Odată ce problemele inițiale sunt rezolvate și membrii grupei iau lucrurile așa cum sunt, poate începe etapa de creștere pe măsură ce punctele tari ale grupei eclipsează punctele ei slabe, pe măsură ce sunt identificate talentele și darurile și sunt canalizate spre atingerea țintelor și a obiectivelor.

În această etapă, liderul grupei poate începe să-și împartă responsabilitățile cu ceilalți membri. De asemenea, membrii grupei pot începe să caute metode prin care să slujească în societate atât la modul general, cât și la modul particular. În această perioadă, rolul echipei de conducere este acela de a recunoaște posibilitățile de dezvoltare și de a le fructifica.

Etapa de dezvoltare este cea mai lungă dintre cele patru etape. Aceasta înseamnă că există riscul stagnării și al degenerării în rutină. Din

acest motiv, unii specialiști în lucrarea în grupe mici sunt de părere că, în etapa aceasta, întâlnirile să fie scurte, iar studiul biblic să fie fragmentat în mai multe unități tematice, în loc să se desfășoare fără pauză și să urmărească o singură temă pe tot parcursul întâlnirilor.

Un exemplu de studiu biblic împărțit pe unități tematice:

Unitatea 1. Șase lecții care să urmărească consolidarea identității grupei.

Unitatea 2. Șase lecții care să se ocupe de esențele creștinismului.

Unitatea 3. Șase lecții despre Evanghelia lui Marcu.

Unitatea 4. Șase lecții despre Evanghelia lui Ioan.

Unitatea 5. Opt lecții care să ofere sfaturi pentru viața de zi cu zi.

Unitatea 6. Douăsprezece lecții despre cum să trăiești în timpul sfârșitului.

Unitatea 7. Șase lecții despre rugăciune.

Unitatea 8. Zece lecții despre marile învățături ale Bibliei.

Unitatea 9. Șase lecții despre Efeseni (un studiu despre biserică).

De exemplu, o grupă formată din părinți se pot întâlni pe parcursul semestrelor, iar în vacanță pot sista întâlnirile. Fiecare unitate de șase, opt sau zece lecții poate aborda o nouă temă de interes general. Unitățile prezentate mai sus pot fi prezentate în șaizeci și două de întâlniri desfășurate pe parcursul a șaptezeci și șapte de săptămâni (optsprezece luni), dacă punem la socoteală și săptămânile de pauză. Nu uitați că grupa alege temele pe parcursul întâlnirilor; ele nu sunt alese în prealabil de către lider (cu excepția primei serii de studii, care este de regulă aleasă de echipa de conducere). Avantajele acestei abordări sunt următoarele:

- Membrii sunt mai dispuși și mai capabili să se implice;
- Membrii pot părăsi grupa la finalul unei unități tematice dacă nu sunt mulțumiți de grupă;
- Noii membri sunt primiți în grupă numai la începutul unei unități noi.

În felul acesta, părtășia dintre membri se adâncește fără să fie tulburată de venirea constantă a noi membri.

Etapa 4: Maturitate

Putem afirma că în majoritatea cazurilor, grupa mică nu poate face mai mult de atât pentru membrii ei. După ce au petrecut optsprezece până la douăzeci și patru de luni împreună în studiu biblic săptămânal și părtășie, membrii grupei pot forma grupe noi, în care să se dezvolte mai departe. În această lume a vitezei, oamenii se plictisesc repede și devin delăsători. Dacă nu au un termen pe care să-l urmărească, entuziasmul de la început tinde să dispară. De aceea este bine să fie stabilită de la început perioada totală a întâlnirilor. Chiar dacă grupa nu crește numeric sau dacă nu au loc convertiri, membrii pot fi satisfăcuți să știe că au fost perseverenți, că au devenit mai apropiați unii de alții și de Dumnezeu. Valoarea acestui tip de creștere pe termen lung nu poate fi măsurată.

Totuși cele mai multe grupe se pot aștepta la rezultate concrete, se pot aștepta ca grupa să crească și să se înmulțească. Dacă se fac planuri în acest sens și dacă ele sunt însoțite de rugăciune într-un timp stabilit, probabilitatea obținerii acestor rezultate este mult mai mare decât atunci când nu se stabilește un termen-limită. Multe grupe se pot aștepta să crească de la numărul inițial de opt membri, de exemplu, până la capacitatea maximă de zece-doisprezece membri într-o perioadă de optsprezece luni. Grupa trebuie să fie pregătită pentru încheierea activității ei și pentru formarea unei a doua grupe sau pentru separare și participare la alte grupe deja existente. Este normal să existe o anumită împotrivire de a pune capăt întâlnirilor. Dar durerea despărțirii poate fi redusă la minimum, prin următoarele măsuri:

- amintiți-le membrilor grupei ocazional că se apropie termenul-limită;
- ultima întâlnire poate fi o ocazie de sărbătoare în care să fie recunoscute realizările și în care membrii să-I mulțumească lui Dumnezeu;
- amintiți-le membrilor grupei că prietenia dintre ei poate continua, chiar dacă grupa încetează să mai existe;
- puteți organiza o reuniune după câteva săptămâni;
- se poate organiza o reuniune cu toate grupele pentru o ocazie de recunoștință și de părtășie, iar în Sabat, puteți aduce la cunoștința bisericii ce a reușit Dumnezeu să facă prin intermediul lucrării în grupe mici.

Din punct de vedere practic, atunci când o grupă a atins stadiul în care este gata să se împartă și să formeze o a doua grupă, asistentul liderului devine liderul ei, iar liderul preia conducerea grupei nou-formate. Dacă spațiul vă permite, cele două grupe se pot întâlni un timp în aceeași casă, dar în camere diferite. După câteva săptămâni, va fi ușor ca una dintre grupe să găsească altă locație.

Ca să gândiți în stil mare, gândiți-vă la grupe mici. Dumnezeu vă va binecuvânta din belșug pe măsură ce biserica voastră se va sprijini neîncetat și cu perseverență pe înțelepciunea și călăuzirea Sa și pe măsură ce va urma îndrumările Sale pentru organizarea și administrarea de grupe mici. „Formarea de grupe mici, ca bază a efortului creștin, mi-a fost înfățișat de Acela care nu poate greși.”[2]

Apendice

SUGESTII DE ÎNTREBĂRI INTRODUCTIVE[3]

(**Notă**: De multe ori, este util pentru discuția pe grupe să puneți întrebări legate de tema abordată sau care să conducă la această temă.)

- Unde ai locuit de la 7 la 12 ani și cum erau iernile în zona aceea?
- Cum încălzeați casa în perioada aceea?
- Care era sursa ta de „căldură” spirituală în acea perioadă? (Poate fi vorba de un loc din casă, de o perioadă din an sau de o persoană.)
- Când a devenit Dumnezeu o sursă de „căldură” spirituală pentru tine și cum s-a produs acest lucru?
- Care este emisiunea ta preferată și de ce?
- Dacă ai avea suficienți bani pentru o călătorie de o săptămână în oricare parte a lumii, unde ai alege să mergi și de ce?
- Cine este sfătuitorul numărul unu din viața ta și de ce?
- Unul dintre lucrurile care mă deranjează cel mai mult este …
- S-ar putea ca oamenii să fie surprinși să afle că eu …
- Puneți trei dorințe. Ce îți dorești?

- Dacă ți-ai pierde brusc vederea, ce ți-ai dori cel mai mult să mai poți vedea încă o dată?
- Care este lucrul cel mai curajos pe care l-ai făcut până acum? De ce ai avut nevoie de curaj ca să-l faci?
- Modul în care prefer să-mi pierd timpul este …
- De care lucru din copilărie îți este dor cel mai mult?
- Ce zi din viață ți-ai dori foarte mult să o retrăiești? De ce?
- Care este spațiul cel mai strâmt în care ai stat vreodată? Cum te-ai simțit acolo?
- Doar de dragul amuzamentului, înainte de a muri, mi-ar plăcea să …
- Dacă aș putea călători în timp, mi-ar plăcea foarte mult să vizitez_____, fiindcă____.
- Anul viitor cred că va fi mai bun pentru mine, fiindcă …
- Anul viitor nu cred că va fi bun pentru mine, din cauză că …
- Probabil că nu voi reuși niciodată să ..., dar cred că ar fi interesant să pot face lucrul acesta.

Note

[1] *Mărturii*, vol. 7, p. 21, 22

[2] *Ibidem*.

[3] Preluate de la David Cox, *Think Big. Think Small Groups: Building Christian Community*, pag. 80

Vizitați pagina www.sabbathschoolpersonalministries.org pentru mai multe resurse pentru Lucrarea Personală. Veți găsi aici o bibliotecă bogată de articole și materiale care pot fi descărcate pentru instruirea suplimentară a liderilor Departamentului Lucrării Personale.

ALTE BROȘURI PENTRU LUCRAREA PERSONALĂ:

Lucrarea în grupe mici

Susținerea de studii biblice

7

CUM SĂ SUSȚII STUDII BIBLICE

CUM SĂ SUSȚII STUDII BIBLICE

Ce privilegiu și ce bucurie să putem vorbi despre dragostea lui Isus și despre mesajul Său pentru generația noastră prin metoda recunoscută și simplă a susținerii de studii biblice! Nu există o altă metodă mai bună prin care să-ți aprofundezi personal cunoștințele din Biblie, să ajuți la consolidarea cunoștințelor altora despre adevărul biblic și să-i pregătești pentru împărtășirea credinței.

Dumnezeu este prezent în lucrarea de susținere a studiilor biblice

Am primit următoarele îndemnuri și încurajări:

- „Duceți Cuvântul lui Dumnezeu la ușa fiecărui om!”[1]
- „Lucrarea noastră ne-a fost trasată de Tatăl nostru ceresc. Trebuie să ne luăm Biblia și să mergem să avertizăm lumea.”[2]

În viziune, Ellen G. White a văzut desfășurarea acestei lucrări și rezultatele ei minunate:

- „Sute și mii de oameni erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și se manifesta un spirit de adevărată convertire. În toate părțile, uși erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată de o influență cerească.”[3]

Promisiunea aceasta se împlinește chiar în acest moment. Câtă bucurie să putem lua parte la ea!

Succesul ne este asigurat dacă rămânem clipă de clipă una cu puternicul nostru Creator și Răscumpărător, în dragostea Sa și în pasiunea Sa pentru cei pierduți. Isus, care Și-a dat viața pentru toți oamenii și care îi iubește pe toți mai mult decât toate „lumile”[4], este Acela care ne-a ales și care ne cere să „mergem” și să vorbim despre dragostea Sa.

- Dacă noi, mlădițele, rămânem tot timpul în legătură cu El, Vița cea vie (Ioan 15), El ne promite să ne dea toată puterea (Matei

28:18-20) și înțelepciunea (Iacov 1:5) de care avem nevoie pentru a avea succes.

Am primit următoarea făgăduință: „El îi va îndruma [pe învățătorii Cuvântului Său] spre casele celor care au nevoie și doresc adevărul, așezându-i în circumstanțele cele mai potrivite cu talentele lor.”[5]

- „Atunci când depun eforturi serioase pentru vestirea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine totdeauna în urma sforțărilor hotărâte.”[6]
- Isus i-a trimis pe ucenicii Săi doi câte doi.
  - Orice membru are nevoie de susținere din partea cuiva. Echipa formată din instructor și ucenic funcționează excelent.
  - Metoda aceasta le oferă mai multor membri ocazia de a „trăi bucuria Domnului.”

Tipuri de studiu biblic

Când ne propunem să susținem studii biblice, avem nevoie să selectăm un anumit tip de studii și să procurăm materialele necesare. Există diferite tipuri de studiu biblic: studiul spontan, studiul cu referințe biblice în lanț, studiul „Biblia spune”, studiul biblic prin corespondență, studiul în căutarea certitudinii.

Studiul spontan:

Deschide Biblia și începe cu ceea ce îl interesează pe participant. Prezintă-i acele texte pe care le consideri cele mai adecvate și mai importante pentru ocazia respectivă.

- Acest tip de studiu biblic poate fi folosit în dialogul cu un tovarăș de călătorie (în autobuz, în avion), dar nu este un studiu sistematic.
- Cea mai bună abordare este cea sistematică. Ea îl conduce pe participant pas cu pas, construind pe lecțiile anterioare și clarificând subiectul.
- În abordarea spontană, este foarte dificil să prezinți numai un subiect și să îl clarifici complet.
  - Participanții pun de regulă întrebări pentru care nu sunt pregătiți, precum cele legate de adevărurile cruciale.

» Se ivesc conflicte și adeseori studiul se încheie brusc.

- Abordarea spontană a Bibliei presupune o cunoaștere aprofundată a Bibliei.

Studiul cu referințe biblice în lanț:

O abordare mai bună este aceea de a planifica o serie de subiecte prin marcarea textelor biblice, în ordinea în care trebuie să le citezi pentru a prezenta subiectul cu claritate.

- Alcătuiește o listă cu subiecte, desemnează-le un cod (de exemplu: codul OR pentru subiectul „Originea răului”) și notează pe ultima pagină a Bibliei primul text din lanțul de texte corespunzător fiecărui subiect.
- Notează lângă fiecare text codul subiectului, numărul textului și textul imediat următor, până când epuizezi toate textele alese pentru fiecare subiect.
- Va trebui să studiezi fiecare lanț de texte cu atenție ca să poți pune întrebări înainte de citirea textelor, astfel încât participantul/participanții să deducă răspunsurile.
- După citirea textului, repetă întrebarea și așteaptă ca participantul/participanții să răspundă înainte de a comenta.
- Este esențial ca participantul/participanții să audă și să vadă răspunsul în Biblie și să poată răspunde la întrebări.
- Nu uita să îl îndemni să ia o decizie la finalul fiecărei lecții.

(În *Apendicele A* este prezentat un material util cu titlul „Catalogul referințelor biblice: Subiecte biblice și listele cu textele biblice corespunzătoare”.)

„Biblia spune”

Acesta este un tip de studiu care urmează, în principiu, metoda „referințelor în lanț”, dar care oferă ajutorul necesar pentru a simplifica și a întregi studiul.

- Numărul paginii din Biblie, textele și întrebările se găsesc pe o față a foii, iar răspunsurile și comentariile se găsesc pe cealaltă față.
- Trecerea de la un text la altul se face într-o ordine logică, derivată din răspunsul la întrebarea anterioară.

- Participantului (indiferent de nivelul de studii) nu îi este greu să răspundă la întrebarea scrisă.
- Planul general al prezentării studiului:
  - » Mai întâi, instructorul prezintă numărul paginii (dacă este necesar) și textul biblic, iar participantul caută textul.
  - » Instructorul pune întrebarea.
  - » Participantul citește textul.
  - » Instructorul repetă întrebarea și participantul oferă răspunsul.
  - » Instructorul întoarce foaia cu studiul pe partea cealaltă, citește răspunsul, face comentariile necesare și apoi clarifică și ilustrează.
  - » După ce se studiază 10-12 întrebări, instructorul urmează îndrumările oferite pe foaia cu studiul: „Întrebări recapitulative; Alte întrebări? Subiectul este clar? DECIZIA MEA (în scris)”.

În cazul acestei metode, oameni cu orice pregătire școlară pot da răspunsuri la întrebări și pot înțelege subiectul cu claritate.

Așa cum vom arăta și în cazul următorului tip de studiu, este un mare avantaj ca participantul să studieze lecția folosind exclusiv Biblia și să completeze întrebările înainte ca instructorul să confrunte răspunsul lui cu răspunsul gata oferit pe foaia de studiu. Studiul acesta poate fi folosit și în acest fel.

Studiul biblic prin corespondență:

Acest tip de studiu biblic este prezentat în broșura cu titlul (materialul) „Cum să conduci o școală biblică cu baza la biserică”.

- De obicei, textele biblice sunt scrise în întregime în acest tip de studii. Participantul nu caută textele direct în Biblie.
- Cel mai bun mod de a le utiliza este acela de a le oferi participantului/participanților și de-al lăsa să le studieze singur și să completeze răspunsurile singur. După aceea, instructorul verifică și discută răspunsurile împreună cu el, apreciindu-l, aducând clarificări și ajutându-l să ia o decizie la finalul lecției.
- Recapitularea lecției studiate și aprofundate de participant contribuie foarte mult la înțelegerea și la reținerea lecției.
- De obicei, întrebările sunt de tip adevărat/fals și nu necesită prea mult efort pentru a scrie răspunsurile.

În căutarea certitudinii

Oferim aici un exemplu de set de studii în care participantul scrie răspunsurile la întrebări și instructorul verifică răspunsurile.

Îndrumările oferite în această broșură se vor baza pe acest exemplu, însă principiile generale sunt valabile și pentru alte tipuri de studii.

Avantajele acestui studiu biblic simplu:

- Studiul a fost folosit cu mare succes pe tot globul.
- Este ușor de susținut.
- Pregătirea studiilor se face ușor, iar prezentarea subiectelor mari ale Bibliei este rapidă.
- Participantul învață mai bine și mai repede.
  - » Mai întâi, participantul citește singur din Biblie răspunsul la întrebarea din lecție.
  - » Se gândește la întrebare și scrie răspunsul din Biblie, potrivit cu ce îi descoperă Duhul Sfânt. Nu instructorul este cel care-i spune ce să creadă.
  - » La întâlnirea instructorului cu participantul, se recapitulează lecția învățată.
  - » Participantul prezintă răspunsurile și aude, în felul acesta, mesajul lui Dumnezeu.
  - » După aceea, instructorul comentează și ilustrează lecția învățată, ajutându-l să înțeleagă adevărul. Instructorul vine în sprijinul noțiunilor pe care participantul le-a studiat deja, s-a gândit și a scris despre ele, a vorbit și a auzit despre ele.
  - » Astfel, studiul împreună va lua mai puțin timp și participantul va înțelege și va reține adevărul mult mai bine decât în cazul în care instructorul vine și-i prezintă un material despre un subiect cu totul necunoscut.
  - » Participantul va învăța foarte ușor să prezinte și altora studii de acest fel.
- Pentru a cunoaște avantajele acestui tip de studiu, ai nevoie de o persoană cu care să studiezi.

Cum să găsim persoanele interesate să studieze:

Contactul personal este cel mai de dorit:

Duhul Sfânt așază în inima oamenilor din jurul tău setea după adevăr.

- Relația ta cu El să fie neîntreruptă.
- Fii prietenos!
- Roagă-te în fiecare zi: „Dă-mi astăzi o persoană interesată, Doamne!”
  - » Prietenia și rugăciunea au ajutat-o pe o doamnă de 75 de ani (locuiește într-o țară cu populație dispersată) să găsească într-o singură săptămână 25 de persoane interesate.
- Procedează la fel ca Isus: „El câștiga inima oamenilor, trăind între ei ca Unul care le dorea binele … Stătea de vorbă cu ei la ocupațiile lor zilnice și Se interesa de nevoile lor pământești.”[7]
- „Luați-i pe vecinii voștri la rând și apropiați-vă de ei până când inima lor este încălzită de preocuparea și dragostea voastră altruiste. Simțiți împreună cu ei, rugați-vă pentru ei, observați ocaziile de a le face bine și, dacă puteți, strânge-ți-i pe câțiva laolaltă și deschideți Cuvântul lui Dumnezeu înaintea minților lor întunecate.”[8]
- Ascultă sfatul acesta și, atunci când te afli printre vecini, prieteni, colegi de serviciu, rude și cunoștințe, fii atent și roagă-te să ai ocazii și cuvinte necesare pentru a povesti cum te-au ajutat studiile biblice să găsești răspunsuri la întrebările tale.
  - » Ai putea să spui: „Studiile fac Biblia să fie interesantă.!
  - » „Mă fascinează modul în care ele îmi prezintă textele legate de subiectele majore ale Bibliei. Este cu adevărat interesant!”
  - » „Sute de oameni le studiază cu plăcere și sunt convins că îți va face plăcere să le studiezi.”
  - » (Ai putea să mai menționezi: „Te rog să-mi spui ce părere ai”,
  - » sau „ținând cont de situația tragică prin care treci [amintește despre ce situație este vorba], îți ofer aceste ghiduri de studiu care îți vor fi foarte utile.”)
- Prezintă-i lecțiile, arată-i cum să înceapă și stabiliți o zi în care să vă întâlniți și să studiați împreună. (În continuarea materialului, vei găsi sfaturi pentru prezentarea studiului.)

- Duhul Sfânt va conduce discuțiile voastre și îi va trezi interesul participantului. El te va conduce spre persoanele cele mai interesate.

Persoanele interesate de studii biblice

Persoanele interesate de studii biblice sunt enumerate în lista de mai jos. (Lista aceasta ar trebui să facă parte din lista persoanelor interesate alcătuită de biserica ta.) Pentru a găsi persoane interesate, poți folosi metoda simplă menționată mai sus. Pe lângă aceasta, există și alte metode pe care le vom prezenta în continuare.

- Persoanele care au participat la evanghelizări.
- Persoanele care au participat la clase de gătit și la alte programe și evenimente speciale ale bisericii.
- Rudele apropiate ale membrilor vechi sau ale membrilor noi.
- Absolvenții cursurilor Școlii Biblice prin Corespondență. (*Multora le place să caute singuri răspunsul în Biblie.*)
- Persoanele care au cumpărat cărți de la evangheliștii cu literatura. (Arată-i o lecție din setul de studii și întreabă: „V-a plăcut cartea [amintește titlul]? Mulți oameni preferă să citească răspunsurile direct din Biblie. Pentru carte ați plătit, însă setul de studii este gratuit.”)
- Persoanele care au participat la Școala de Sabat.
- Persoanele care au beneficiat de asistență religioasă în spital sau în centre medicale.
- Persoanele interesate de publicațiile noastre și de emisiunile noastre radio și TV. (*Arată-i o lecție din setul de studii biblice și spune: „Venim din partea [spune numele postului de radio/TV sau numele publicației]. Ați făcut comandă de [amintește despre ce comandă este vorba]. Ce impresie v-a făcut? Ați observat și oferta de studii biblice?”)*
- Copiii membrilor bisericii.
- Membrii Școlii de Sabat care nu sunt membri ai bisericii.
- Beneficiarii acțiunilor de asistență socială. (*Spune: Ce mai faceți? V-a fost oferit ajutor pentru sănătatea trupului și acum vrem să vă ajutăm și spiritual.”)*
- Membrii bisericii care nu mai vin la biserică. (*Află motivul pentru care lipsesc. Mulți nu mai vin pentru că s-au simțit ofensați. Ei au*

nevoie de prieteni și de o redescoperire a lui Isus și a mesajului Său. S-ar putea să fie necesare mai multe vizite pentru refacerea prieteniei. Ascultă, iubește, poartă de grijă, cere-ți scuze în numele bisericii, nu intra în conflict. Oferă-i studiile biblice atunci când manifestă interes și când simte nevoia.)

Sfaturi pentru găsirea persoanelor interesate:

- Fă vizite din ușă în ușă în cartierul tău, prezentându-le vecinilor setul de studii biblice sau un sondaj de opinie (Vezi Apendicele B) și setul de studii. (*După ce faci sondajul, spune: „Vă mulțumesc pentru că v-ați luat timp să vă exprimați opinia. Avem o ofertă pentru dvs. de care sunt sigur că vă veți bucura." Dacă observi că este interesat, precizează că va găsi răspunsurile la întrebările lui/ei în ghidurile pentru studiul Bibliei.)*
- Distribuie setul de studii sau o singură lecție împreună cu un card de înscriere. (*În acest caz, ca în toate cazurile în care se distribuie pliantele de înscriere, fă o vizită scurtă, arată-i cardul și spune: „Am venit ca răspuns la cererea dvs. Ați făcut o alegere înțeleaptă. Sute de oameni studiază cu plăcere aceste ghiduri simple care răspund la întrebările mari ale vieții și care sunt făcute pentru oamenii ocupați." (Folosește planul de prezentare de mai jos pentru a prezenta ghidurile de studiu.*)
- Pune pliantele de înscriere în cutiile poștale.
- Trimite pliantele de înscriere prin poștă.
- Așază pliantele de înscriere în plic, alături de scrisorile și felicitările pe care le trimiți.
- Încurajează-i pe membrii bisericii să poarte cu ei tot timpul pliante de înscriere.
- Așază carduri de înscriere în cărțile pe care le dai cu împrumut.
- Oferă formulare de înscriere la studii biblice și la alte programe, cu ocazia evenimentelor și programelor speciale ale bisericii sau la standurile cu literatură etc.
- Fă reclamă la studiile biblice în ziarul local, în revistele locale etc.
- Fă reclamă la studiile biblice la postul de televiziune/radio local.

Prezentarea setului de studii şi a planului de studiu

Poți folosi următoarele sugestii de prezentare:

- (*Arată-i persoanei pagina cu temele principale abordate în setul de studii. Folosește un pix cu care să-i indici temele.*)
- Spune: „Observați că prima temă poartă titlul___."
- „Fiecare lecție are o introducere, care este urmată de o întrebare, un text din Biblie și de pagina la care se găsește textul." (*Înmânează-i Biblia. Dacă nu poți să-i oferi o Biblie, atunci roagă-l pe participant să aducă o Biblie.*)
- „Primul text se găsește la pagina___. Vreți, vă rog, să deschideți la pagina___ ca să vedeți cât de simplu este?" (Dacă e necesar, ajutați-l să găsească pagina.) „Textul este____." (*Vezi dacă reușește să-l găsească, apoi treci mai departe.*)
- „Acum întrebarea este___ [*citește-o*]. Haideți să citim versetele___ [arată ce versete] și să descoperim răspunsul." (*După ce citește, repetă întrebarea. Dacă răspunde, apreciază răspunsul. Dacă ezită, ajută-l să găsească răspunsul.)*
- (*Oferă-i pixul.)* Spune: „Vreți, vă rog, să notați răspunsul pe scurt, în cuvintele dumneavoastră?" (*Arată-i spațiul liber de sub întrebare. Dacă ezită, notează răspunsul în locul lui și treci la întrebarea următoare. Procedează la fel și aici.)*

  Experiența ne arată că este foarte important ca participanți să înceapă ghidul de studiu, ajutându-i să răspundă la primele două întrebări. Participanții vor ști atunci cum să procedeze ca să le parcurgă.
- După ce completați a doua întrebare, spune: „Acum știți cum se procedează. Primul ghid de studiu este despre___." Adaugă: „Al doilea este despre____."
- „Sunt convins că o să vă placă foarte mult aceste ghiduri. Cineva îmi spunea deunăzi: «Am reușit să găsesc aici răspunsurile la întrebările importante, la întrebările esențiale ale vieții.»"
- Așază două ghiduri de studiu în Biblie, oferă-i persoanei interesate Biblia și spune: „Vă oferim gratuit această Biblie *[dacă este posibil]* la completarea studiilor, deci puteți să o subliniați dacă

doriți." (*Dacă este posibil, oferă ghiduri de studiu fiecărui membru al familiei și celorlalte persoane prezente care doresc să studieze.*)

- „După cum am spus deja, și eu completez aceste ghiduri de studiu. Am putea să comparăm răspunsurile noastre! Dacă aveți întrebări, putem să stăm de vorbă. Ar fi foarte interesant!"
- Spune: „Voi trece prin zona aceasta săptămâna viitoare. La ce oră sunteți disponibil să discutăm?" Stabiliți împreună o oră.
- Încheiați cu aceste cuvinte: „De-abia aștept să ne revedem. Sunt convins că o să completați toate răspunsurile! Atunci, vă voi oferi două ghiduri noi. Ne revedem la … [*amintește ora și ziua*]."
- Închide cu o scurtă rugăciune de binecuvântare a familiei și a studiului lor, dacă socotești că este potrivit.

Sugestii:

- Începe cu cel puțin două ghiduri de studiu.
- Nu te descuraja dacă pierzi o persoană interesată sau mai multe.
- Noi am fost aleși (Ioan 15:16) să mergem în toată lumea (Apocalipsa 14:6,7).
- Dumnezeu îți va arăta cât timp să petreci cu o persoană.
- S-ar putea ca El să aibă nevoie de tine în altă parte.
- Isus a lucrat cu cei care aveau nevoie de El.[9] Și „El îi va îndruma spre casele celor care *au nevoie* și *doresc* adevărul."[10]
- Noi culegem „fructele" care sunt gata coapte.

Cum să susții un studiu biblic

- *Roagă-te cu seriozitate*. Isus a zis: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." (Ioan 15:5) Isus Se află în centrul fiecărei lecții. El trebuie să fie și în centrul vieții tale.
  - » Pentru a avea succes în lucrarea cu oamenii, ai nevoie la fiecare pas de puterea, de prezența și de călăuzirea Duhului Sfânt. Cere aceste lucruri în rugăciune.
  - » Și cere împlinirea făgăduinței: „Toți îngerii cerului sunt gata să coopereze la această lucrare. Toate resursele Cerului sunt la dispoziția acelora care caută să salveze pe cei pierduți. Îngerii

ne vor ajuta să putem ajunge la cei mai nepăsători și la cei mai împietriți."[11]

- *Întreabă-te:* „Care este ***scopul*** pentru care fac această vizită sau pentru care susțin acest studiu? Ce decizie aștept să ia participantul? Cum pot să Îl așez în centru pe Hristos? Cum pot să i-L prezint mai atractiv și să îl ajut să ia decizia de a-L primi în viața lui și de a-L urma?"
- *Pregătește-te bine!* Subliniază, marchează și notează comentariile și ilustrațiile pe marginea albă a ghidului de studiu. Planifică lecția astfel încât să fie cât mai interesantă, dar nu prea lungă, mai ales la început.
- *Îmbracă-te adecvat!*
- *Folosește multe materiale ajutătoare* – ghidurile de studiu și (dacă este posibil) Biblia, broșuri, pliante. Ele pot oferi o altă perspectivă asupra subiectului.
- *Fii optimist!* Nu te gândi niciodată la eșec și nu vorbi niciodată despre el. „Cei care lucrează pentru Hristos nu trebuie să se gândească niciodată și, cu atât mai puțin, să vorbească despre eșecul lucrării lor. Domnul Isus ne face eficienți în toate lucrurile."[12]

Ce să faci când ajungi acasă la persoana interesată

- *Fii punctual!*
- *Fii plin de entuziasm*, vesel, relaxat, prietenos atât când îl saluți, cât și pe tot parcursul studiului.
- *Prima vizită să fie scurtă.* De obicei, oamenii sunt ocupați și este bine să nu le stârnești păreri de rău că au acceptat să studieze.
  - » În deschidere, poți spune: „Mă bucur să vă văd din nou. Ce ați mai făcut săptămâna aceasta?" Ascultă răspunsul cu interes.
  - » Un principiu important este acela de a vorbi despre preocupările lor și nu despre ale tale.
  - » Fă câteva comentarii scurte despre obiectele din cameră. Începe să stabilești relația de prietenie. Este bine să stați de vorbă înainte de studiu, nu după.
- După ce faci cunoștință cu toate persoanele prezente și te asiguri că toți se simt confortabil, poți începe să spui: „Cum vi s-au părut

primele două ghiduri de studiu?" Așteaptă răspunsul, apoi spune: „Ce anume v-a plăcut foarte mult?"

» Este mai bine să îl lași pe el să-și exprime satisfacția pentru ceea ce a descoperit, decât să vorbești tu.
» Treci la parcurgerea ghidului. „Aveți ghidul la îndemână?"

➢ *Cum să aranjați scaunele?* Dacă sunt mai mulți participanți, este mai bine să vă așezați *în cerc*, dacă e posibil. Dacă ai un singur participant, *stai față în față cu el*.

➢ Dacă participantul nu a studiat ghidul de studiu, *manifestă înțelegere*.

» Poate că a avut o săptămână mai dificilă, poate că a uitat (obiceiurile noi se formează greu) sau poate că nu este motivat.
  » Spune: „Vă înțeleg. Sunt convins că o să vă placă aceste ghiduri de studiu.
  » Dacă tot am venit la dumneavoastră, haideți să ne luăm puțin timp și să parcurgem primul ghid de studiu."
  » Sau spune: „Cu toții avem foarte multe lucruri de făcut. Sunt convins că o să le completați până săptămâna viitoare." Pune ghidul de studiu deoparte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.
  » Dacă participantul refuză, oferă-i o broșură sau o carte potrivită, o casetă sau un DVD, lasă-i adresa ta și numărul de telefon. Spune: „Dacă pot să vă fiu de folos cu ceva, vă rog să mă contactați."
» Nu aștepta! Roagă-te pentru călăuzire și începe un alt ghid de studiu imediat.

Cum să prezinți studiul biblic

Pe lângă sugestiile necesare pentru prezentarea studiilor, pentru ca ele să fie cât mai practice, ne-am propus să includem și câteva sfaturi despre cum să câștigi încrederea participantului și să consolidezi relația de prietenie cu el.

Cele mai multe principii pot fi utilizate când se ivește ocazia pe parcursul unei lecții sau pe parcursul întregului set de studii. (După cum afirmam deja, vom face referire aici la setul de studii „Vestea bună pentru

generația noastră", însă cele mai multe idei pot fi adaptate și pentru alte tipuri de studii.)

- *Începe cu rugăciune!* Folosește textele din ghidul de studiu ca să introduci rugăciunea. Spune: „Ați observat că în 2 Petru 1:21 [arată locul din lecție unde este amintit acest text] ni se spune că profeția a ajuns la noi prin Duhul Sfânt. În Ioan 16:13 [arată locul], Isus ne-a promis că Duhul Sfânt ne va călăuzi în tot adevărul.
  - „Avem privilegiul ca atunci când studiem Cuvântul Său să beneficiem de călăuzirea Sa."
  - „Înainte de a începe, să ne plecăm capul și să ne rugăm. Tatăl nostru, Îți mulțumim că ne-ai promis același Duh Sfânt care i-a călăuzit pe profeți. Ajută-ne și pe noi să înțelegem. Cerem împlinirea acestei făgăduințe. Îți mulțumim că ne vei ajuta să înțelegem voia Ta pentru noi. În Numele lui Isus, Amin!"
- *Citește introducerea* sau *recapitulează* ideile principale.
- *Pune fiecare întrebare.* Spune: „Poate că ar fi mai bine ca eu să citesc fiecare întrebare, iar dumneavoastră să dați răspunsul."
- După ce dă răspunsul, *apreciază-l pentru răspunsurile bune*. (Răspunsurile bune sunt cele scurte. Dacă copiază tot textul, probabil că nu a înțeles răspunsul.)
- Dacă dă un răspuns greșit, *nu spune niciodată:* „Nu este bine."
  - Tu cauți mai mult decât răspunsurile corecte; scopul tău este să câștigi inima participantului.
  - Spune cu amabilitate: „Se pare că am dat răspunsuri diferite. Vreți să citiți din nou textul?"
  - De obicei, participantul va descoperi răspunsul imediat.
  - Dacă răspunde și a doua oară la fel, ai putea să-i spui: „Puteți nota răspunsul în lecția dumneavoastră."
  - Participantul se va bucura că a obținut nota maximă, după parcurgerea tuturor întrebărilor.
    - Evită atitudinea de superioritate.
    - Adoptă mai degrabă atitudinea necesară pentru a învăța împreună cu participantul. Nu te erija într-o autoritate în materie de Biblie. Participantul să știe că și tu înveți împreună cu el. În felul acesta, nu se va mai simți complexat și se

va oferi să te ajute. Nu se va aștepta ca tu să cunoști toate răspunsurile.

- *Ascultă tot timpul și pune întrebări* ca să te asiguri că participantul a înțeles bine. Folosește deseori genul de întrebări: „Ai înțeles că ...? Cuvântul acesta este mai dificil. L-ai înțeles?”
- *Fă câteva comentarii scurte, relevante,* și apoi treci mai departe.
  - » Desprinde principiile din ideile pe care le-a înțeles și din comentariile participantului.
  - » Nu predica! Nu este potrivit să ții o predică. Susținerea de studii biblice se face prin discuții interactive.
  - » Nu încerca să-i spui într-o singură ocazie tot ce știi despre subiectul respectiv.
- Folosește *ilustrațiile* potrivite ca lecția să fie interesantă.
  - » Ilustrația lasă o impresie mai adâncă și mai durabilă asupra participantului.
    - » Ilustrația este ca o fereastră prin care intră lumina și aerul curat.
    - » Ea clarifică o anumită idee.
  - » Nu folosi prea multe ilustrații.
  - » Folosește ilustrații scurte.
  - » Ilustrațiile din viața personală sunt cele mai bune. Fii atent la biserică, la Școala de Sabat etc. ca să găsești ilustrații scurte.
- *Treci mai departe numai atunci când participantul este pregătit*. Ascultă mereu cu atenție și observă privirea și limbajul trupului. Dacă observi că se plictisește, mergi la întrebarea următoare.
  - » Nu fi plictisitor! Parcurge ghidul repede și fă studiul cât mai interesant.
- Nu uita să fii întotdeauna amabil și plin de tact. Construiește poduri, nu ziduri!
  - » Prezintă-le pe un ton plăcut și de o așa manieră, încât lecțiile să fie frumoase, clare și simple.
  - » Nu uita următoarele:
    - » „*Succesul* vostru nu va depinde atât de mult de cunoștințele și de realizările voastre, ci de *abilitatea* voastră de a găsi calea spre inimi.”[13]

» Fii *amabil* și *blând*, niciodată aspru! Isus ne-a promis toată puterea Sa, dar „tăria Mântuitorului nostru nu a constat într-o etalare puternică a cuvintelor aspre care să străpungă sufletul însuși; ceea ce L-a făcut să câștige inimile a fost blândețea Sa și comportamentul Său rezervat.”[14]

» „*Timbrul* vocii are mult de-a face cu influențarea inimilor celor care ascultă.”[15]

» Pune accent pe *binecuvântări* și nu pe *cerințe!* La momentul potrivit, subliniază că Dumnezeu nu intenționează să ne interzică orice plăcere, ci să le ofere copiilor Lui viață din belșug (Ioan 10:10). El nu le reține nimic din ceea ce e bun (Psalmii 84:11). La momentul potrivit, vorbește cu umilință de *binecuvântările* pe care le-ai primit.

➢ *Nu te abate de la subiect!* Dacă te abați din drum la fiecare cotitură, nu ajungi niciodată la destinație. Iată ce nu trebuie să uiți:

» Subliniază partea pozitivă. Aprinde lumina ca să împrăștii întunericul.

» Nu încerca să explici neadevărurile (răpirea, de exemplu).

» Totuși este bine să răspunzi la unele întrebări atunci când se ridică.

➢ *Nu introduce niciodată idei* pentru care participantul nu este suficient de pregătit să le înțeleagă sau să le primească. Efectul poate fi dezastruos. Nu putem ajunge la capătul de sus al scării dintr-o singură săritură. Condu-l treaptă cu treaptă, ca la școală. Respectă traseul indicat de studiile biblice. Ai grijă să nu folosești scrierile lui Ellen G. White prea devreme, dacă nu poți dovedi o idee mai întâi cu Scriptura.

» Dacă participantul aduce în discuție o problemă controversată abordată într-o lecție viitoare, nu încerca să răspunzi la ea. Aceasta ar putea fi metoda Diavolului de a te abate din drum! Și este una dintre cauzele principale de abandon.

» Dacă participantul te întreabă, de pildă: „De ce ții sâmbăta și nu duminica?” Spune ceva de genul: „Aceasta este o întrebare bună care are nevoie de un răspuns bun. Aș putea să-ți dau răspunsul, dar ceea ce spun eu nu contează atât de mult. Sunt

convins că vrei să afli ce spune Dumnezeu în această privință. Te anunț că există un ghid de studiu sau chiar două despre acest subiect." Ai putea adăuga: „Vei fi încântat să descoperi ce spune Biblia în această privință."

» Nu uita: În primele șase ocazii, este esențial să ancorezi credința participantului în Biblie.

» Dacă persoana insistă să afle ce crezi despre o problemă controversată, întreabă-l cu amabilitate: „Vrei, te rog, să-mi spui care este părerea ta?" Apoi *ascultă* și apreciază-i părerea. Nu intra în divergențe, altfel persoana va pierde interesul.

» **Exemplu:** Doamna Marca face prima vizită pentru verificarea răspunsurilor participantei la prima lecție. Participanta o întreabă: Crezi în vorbirea în limbi?

» Doamna Marca nu se aștepta ca participanta să aibă noțiuni religioase sau convingeri de vreun fel. Ea trebuie să afle mai întâi care era convingerea doamnei, ca să evite distanțarea.

» Ea s-a rugat și a decis ca mai întâi să asculte opinia participantei, pentru ca apoi să clădească pe cunoștințele ei. (*Mai întâi, roagă-te! Numai Duhul Sfânt știe ce e de făcut.*)

» Așadar, doamna Marca i-a răspuns printr-o contra-întrebare: „Dumneavoastră ce credeți?" Ea i-a răspuns iritată: „Eu cred că este de la Diavolul." „Interesant", a zis doamna Marca.

» Apoi, lasă subiectul deoparte, până când veți ajunge la studiul care abordează acest subiect.

» Dacă ar fi răspuns că ea crede în vorbirea în limbi, atunci s-ar fi ridicat un zid între ele două.

» Merită *să asculți* înainte să vorbești.

» Nu uita: Numai Duhul Sfânt știe exact ce este în sufletul unei persoane, câte cunoștințe are și dacă este dispusă să răspundă.

Vom prezenta acum câteva sfaturi pentru succes care îți vor fi de folos pe parcursul prezentării studiului biblic, iar după aceea vom reveni la prezentarea sugestiilor pentru parcurgerea studiului.

Sfaturi utile:

- *Fii înțelegător!* Atunci când știi că participantul susține o idee contrară Bibliei, poți spune: „Înțeleg ce simți.” Poate că nu a vrut decât să exprime o opinie. Atunci lasă subiectul deoparte, clădește pe cunoștințele lui sau ignoră opinia greșită până când este dispus să și-o schimbe.

- *Ascultă!* Subliniem acest sfat: Nu vorbi numai tu. Ascultă ca să descoperi nevoile, preocupările și cunoștințele participantului. Ajustează-ți răspunsul după nevoile participantului.

- *Ajută-l să ia o decizie fermă pentru Hristos* înainte de a prezenta adevărurile cruciale. Acesta este principiul de bază al succesului. Isus a spus: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele … căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5) Participanții nu vor avea nicio putere și nicio dorință de a asculta de Isus până când nu Îl vor cunoaște și până când nu-L vor primi ca Mântuitor și Domn al lor.
  - Ilustrație: Atunci când Isus este Domnul și Stăpânul vieții noastre, Isus urcă împreună cu noi fiecare treaptă a ascultării. Nimic nu este imposibil. Aceasta este metoda bună. Însă, dacă prezinți un adevăr înainte ca persoana să se predea lui Isus, nu faci decât să-i stârnești împotrivirea și simțământul de neputință. Adăugarea de noi adevăruri, unul peste altul, fără ca mai întâi să-l conduci pe om la Isus, nu face decât să ridice înaintea lui un zid imposibil de trecut. Aceasta este metoda greșită.[16]
  - În majoritatea seturilor de studii, există un ghid sau două care îi cer participantului să ia o decizie clară pentru acceptarea lui Isus ca Mântuitor și Domn personal.

- *Învață cum să întâmpini împotrivirea.* Dacă participantul s-a predat lui Isus, dar totuși contestă vehement un adevăr descoperit clar, poți să-i spui cu dragoste: „Ideea aceasta nu vine de la *mine*. Isus, Prietenul și Domnul tău, este Cel care îți vorbește. Acum ești al Lui. Întreabă-L ce trebuie să faci. Eu nu pot decât să te încurajez să faci voia Sa.”

» Metoda aceasta elimină practic discuțiile în contradictoriu. Adevărul este clar pentru cel care vrea să asculte de el. Citește și folosește textul din Ioan 7:17.

» Sfatul următor referitor la Sabat se poate aplica și în cazul altor adevăruri cruciale.

> „Nu ar trebui să considerați că este datoria voastră să prezentați argumentele cu privire la subiectul Sabatului îndată ce îi cunoașteți pe oameni. Dacă persoanele respective menționează subiectul, spuneți-le că nu aceasta este preocuparea care se află în atenția voastră acum. Totuși, după ce Îi vor supune lui Dumnezeu inima, mintea și voința lor, ele vor fi pregătite să evalueze cu bunăvoință dovezile cu privire la aceste adevăruri solemne și cruciale."[17]

➢ *Fii plin de tact și sensibilitate!* Nu fi nepoliticos și nu stârni mânia oamenilor! Nu îi condamna. „Satana caută fără încetare să producă efecte prin izbucniri violente și aspre, dar Domnul Isus a găsit o cale de a Se adresa minții oamenilor prin intermediul unor asocieri cu lucrurile cu care erau cel mai familiarizați. El a tulburat cât mai puțin cu putință cursul firesc al gândurilor lor."[18]

➢ *Nu te certa cu oamenii!* Chiar dacă vei ieși câștigător, s-ar putea să pierzi un suflet. Dacă participantul te provoacă, nu intra în conflict cu el. Nu deveni agresiv. „Hristos nu salvează pe nimeni împotriva alegerii lui."[19] Acceptă-i pe oameni așa cum sunt. Conlucrează cu Duhul Sfânt pentru a-i ajuta să treacă de la starea în care se află la starea dorită de Dumnezeu pentru ei.

➢ *Manifestă un interes profund față de participant!* Roagă-te neîncetat să primești dragostea și tactul lui Isus.

» Studiază metodele folosite de El, prezentate în *Hristos, Lumina lumii*. (Este foarte interesant și instructiv să citești cartea pentru a descoperi metodele Sale. Când le descoperi, scrie literele „MI" pentru metodele lui Isus, ca să le găsești cu ușurință.)

» Memorează paragraful din *Calea către Hristos*, pagina 12, care începe astfel: „Domnul Hristos nu ascundea adevărul, dar totdeauna îl rostea cu iubire."

» „El a întrezărit posibilități infinite în fiecare om.”[20] Spune-ți în gând: „Ești o făptură specială. Dumnezeu are un plan special pentru viața ta.” Nu uita că „El câștiga inima oamenilor … ca Unul care le dorea binele”.[21]

- *Fă complimente* ori de câte ori este posibil și adecvat.
- *Exprimă-ți acordul* ori de câte ori lucrul acesta este posibil.
- *Nu te simți stânjenit când nu poți da un răspuns la o întrebare.* Nimeni nu posedă toate cunoștințele și, în plus, tu nu te erijezi într-o autoritate în materie de Biblie. Ai putea să spui: „Nu m-am gândit la aceasta până acum. Voi încerca să găsesc răspunsul Bibliei la această problemă și am să-l aduc săptămâna viitoare.” Dacă știi sigur că Biblia nu vorbește despre problema respectivă, atunci nu fă speculații. Prezintă doar ce spune Biblia. Fă referire la Deuteronomul 29:29.

Acum revenim la sugestiile pentru finalizarea studiului

- După ce pui ultimele întrebări din ghid, *stârnește interesul participantului* pentru ghidul următor, menționând ce teme vor fi abordate.
- La finalul studiului, *recapitulează pe scurt ideile principale*.
  » Solicită-l să ia *o decizie cu ocazia fiecărui studiu*. Roagă-te în gândul tău. Cere-i într-un mod plăcut și pozitiv, așteptându-te la un răspuns afirmativ. Apoi, apreciază-l pentru decizia luată și spune-i că și tu iei aceeași decizie. În felul acesta, îl vei sprijini în decizia lui. Nu uita:

    „Secretul succesului nostru și al puterii noastre ca popor, care promovăm răspândirea adevărului, va sta în lansarea apelurilor directe și personale la adresa celor care sunt interesați și care se bizuie fără ezitare pe Cel Preaînalt.”[22]

    „De multe ori, mințile oamenilor sunt impresionate de zece ori mai mult prin apelurile personale decât prin orice alt tip de lucrare.”[23]

  » Nu uita ca atunci când faci apel pentru o decizie să subliniezi binecuvântările pe care Dumnezeu vrea să le ofere și, dacă

este potrivit, să amintești cu umilință binecuvântările pe care le-ai primit personal.

- *Roagă-te!* Imediat după ce participantul ia o decizie, spune: „Să încheiem cu rugăciune." Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru prezența Sa, pentru modul în care a participat prietenul tău și pentru decizia lui. Cere-I să reverse peste el binecuvântări speciale odată cu parcurgerea ghidurilor următoare.
- *Scrie „excelent" sau „10"* pe fiecare ghid completat de participant după ce le verificați împreună. Spune: „Ai completat răspunsurile foarte bine! Sunt convins că o să-ți placă și următoarele două ghiduri."
- *Oferă-i următoarele două ghiduri,* prezentându-i-le pe scurt. Adaugă: „Ghidurile de studiu devin din ce în ce mai interesante!"
- *Adu-i aminte că vă veți întâlni și săptămâna următoare* și exprimă-ți bucuria că vă veți revedea. (Este esențial să studiați săptămânal.)
- *Împrumută-i o broșură sau o carte,* dacă ai la dispoziție, pentru a-l ajuta să aprofundeze tema studiată, dacă este interesat.
- *Verifică-i gradul de interes*, spunându-i: „Sper că nu te-am reținut prea mult și că nu te-am obosit." Nu uita: Studiul nu trebuie să dureze mai mult de 40-60 de minute.
- *Pleacă imediat* după încheierea studiului pentru ca adevărul să-i rămână proaspăt în minte.
- *Roagă-te pentru participanți* în fiecare zi și cere-le membrilor bisericii tale să te sprijine în rugăciune.

Cum să facilitezi luarea unei decizii favorabile

Obiectivul final al susținerii de studii biblice este acela de a-i aduce pe oameni la Isus și de a-i integra în părtășia bisericii, iar apoi de a-i instrui și a-i implica în lucrarea cu alții. Fiecare studiu conține la final o întrebare de decizie și, așa cum aminteam anterior, este important să obții o decizie favorabilă la finalul fiecărui studiu. Iată câteva sugestii suplimentare în acest sens.

Patru pași pentru obținerea unei decizii favorabile

- Informațiile trebuie să fie clare; întrebările lor trebuie să primească răspuns. Întreabă des: „Ai înțeles?”
- Participantul trebuie să aibă convingerea că decizia respectivă este corectă și că aceasta cere Dumnezeu de la el.
- Participantul trebuie să aibă dorința de a lua o decizie.
- El trebuie să ia decizia și să treacă la fapte.

După ce ați studiat subiectul, după ce l-a înțeles și ai dovada că este convins de adevăr și vrea să ia o decizie, roagă-te mult și apoi folosește următoarea metodă pentru a obține cele trei mari decizii favorabile din partea lor:

Apel pentru luarea deciziei de a-L accepta pe Isus ca Mântuitor și Domn:

Pornind de la lecția studiată, ajută-l pe participant să înțeleagă clar următoarele lucruri:

- Starea lui este de om pierdut.
- Nu se poate salva singur.
- Hristos a plătit tot ce trebuia plătit.
- El a câștigat pe cruce viața veșnică pentru oameni și este gata să i-o ofere în dar.
- Omul nu poate face nimic pentru a merita viața veșnică sau pentru a o câștiga.
- Pentru a primi darul vieții veșnice, el trebuie să îl ceară și să îl accepte.
  - » să Îi ceară iertare lui Dumnezeu,
  - » să părăsească păcatul și
  - » să Îl primească pe Isus în inima lui ca Mântuitor și Domn.

Dacă participantul nu L-a acceptat niciodată pe Hristos, atunci fă următorul apel direct şi personal:

„După cum ai înțeles, Isus îți oferă dragostea Lui extraordinară, jertfa Sa și darul fără plată al vieții veșnice. Sunt convins că vrei să îl ceri și să îl primești și tu. Nu-i așa?

Haide să îngenunchem în rugăciune și să-I spui lui Dumnezeu despre decizia aceasta.

Înainte de a începe, să recapitulăm ce vrei să-I spui lui Dumnezeu în cuvintele tale. În caz că omiți ceva, o să-ți amintesc pe parcursul rugăciunii printr-un cuvânt sau două și apoi încheiem rugăciunea. E bine?" (Dacă participantul este prea timid, roagă-l să repete după tine.)

„Doamne,

- Sunt un păcătos și merit moartea.
- Îți mulțumesc că L-ai trimis pe Isus
- care a murit pentru mine, a obținut viața veșnică pentru mine și vrea să-mi ofere darul vieții veșnice.
- Vreau să primesc și eu darul oferit de Tine.
- Îmi pare rău pentru păcatele mele. Te rog să-mi ierți toate păcatele!
- Vreau să renunț la ele pentru totdeauna.
- Îl primesc pe Isus în inima mea și vreau ca El să fie Domnul și Stăpânul vieții mele.
- Ajută-mă să trăiesc pentru Isus până la revenirea Lui."

Încheiați cu o rugăciune de mulțumire. Urează-i bun venit în familia lui Dumnezeu, oferă-i o carte *Calea către Hristos* și îndeamnă-l să ia această decizie zilnic, printr-o viață devoțională regulată.

Notă: Mulți oameni consideră că sunt creștini, dar, după ce studiază ghidul despre mântuire, este potrivit să-i invităm să își reconsacre viața lui Isus ca Mântuitor și Domn, înainte de a trece la studierea adevărurilor cruciale. În acest caz, și tu ar trebui să te reconsacri lui Isus.

Apelul pentru luarea deciziei de a păzi Sabatul

Întemeiază apelul pe dragostea pentru Isus, pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe binecuvântările promise. Solicită-l pe participant să acționeze practic și imediat în urma deciziei.

Pune următoarele întrebări cu convingere și încredere:

„Ion, ai înțeles așadar că sâmbăta este ziua Domnului.

Ți-ai predat inima lui Isus. Știu că Îl iubești foarte mult.

Isus îți spune în Ioan 14:15: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.» Sunt sigur că vrei să păzești toate poruncile, inclusiv Sabatul.

După cum am citit în Isaia 58:13,14 și în alte texte, El dorește să te binecuvânteze pentru aceasta.

De aceea sunt sigur că nu vrei să amâni păzirea poruncilor. David spune în Psalmul 119:59,60 [citește] «Mă gândesc la căile mele … mă grăbesc și nu preget să păzesc poruncile Tale.»

Așadar, pentru că Îl iubești pe Isus, El îți cere să păzești Sabatul și să primești o binecuvântare specială. Ai vrea să vii cu mine la biserică sâmbătă dimineață?"

Încheie cu o rugăciune sinceră de mulțumire și, dacă e posibil, întreabă-l pe participant dacă vrea să Îi mulțumească lui Dumnezeu că l-a ajutat să ia această decizie.

Apelul pentru luarea deciziei de a se boteza:

Fă un apel direct și personal.

- Întreabă: „Ai mai studiat până acum despre botezul prin scufundare?"
- „Ai primit botezul prin scufundare?"

Dacă răspunsul este „nu", atunci spune:

- „Exemplul și dorința lui Isus sunt clare? Iar acum dorința ta este să Îl urmezi și în această privință."
- „Sunt atât de fericit pentru decizia ta!"
- Biserica are programat un botez pe data de____ și pe data de___. Care dintre aceste zile este mai potrivită pentru tine?"

Încheiați cu o rugăciune de recunoștință. Apoi gândește-te ce poți face pentru a păstra legătura cu noul membru al familiei lui Dumnezeu și, dacă e posibil, oferă-i instruire ca să ți se alăture în lucrarea de câștigare de suflete.

În concluzie, de fiecare dată când este evident că persoana este pregătită să ia o decizie, încurajează-l să ia decizia respectivă. Dacă ai nevoie de ajutor, cere ajutorul pastorului sau al unei persoane cu experiență în a face vizite. Dacă urmează să înceapă o campanie de evanghelizare sau dacă este în derulare deja, fă-i participantului o vizită și încurajează-l să participe. Evanghelistul va face apeluri la sfârșitul fiecărei prelegeri.

Dumnezeu te va binecuvânta mult prin experiența susținerii de studii biblice atunci când vei studia, te vei ruga, vei lucra, vei persevera și nu vei renunța niciodată.

Note

[1] *Mărturii*, vol. 5, p. 388.
[2] *Mărturii*, vol. 9, p. 150.
[3] *Ibidem,* p. 126.
[4] *Hristos, Lumina lumii*, p. 578.
[5] *Welfare Ministry*, p. 101.
[6] *Mărturii*, vol. 7, p. 30.
[7] *Hristos, Lumina lumii*, p. 151.
[8] *Review and Herald*, 13 martie 1888.
[9] *Hristos, Lumina lumii*, p. 275.
[10] *Welfare Ministry*, p. 101.
[11] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 197.
[12] *Slujitorii Evangheliei*, p. 19.
[13] *Ibidem*, p. 193 (sublinierea autorului)
[14] *Mărturii*, vol. 3, p. 477.
[15] *Mărturii*, vol. 2, p. 615 (sublinierea autorului).
[16] Ilustrație de Calvin Smith, *Giving Bible Studies*, (Silver Spring, MD: General Conference Church Ministries Department, 1994), p. 26.
[17] *Evanghelizare*, p. 228.
[18] *Ibidem*, p. 140.
[19] *Mărturii*, vol. 3, p. 457.
[20] *Educație*, pag. 80 (sublinierea autorului).
[21] *Hristos, Lumina lumii*, p. 151.
[22] *Review and Herald*, 30 august 1892.
[23] *Evanghelizare*, p. 463.

Apendice A

Catalogul referințelor biblice: Subiecte biblice și listele cu textele biblice corespunzătoare:

SUBIECT	COD	PRIMUL TEXT
1. Cartea în care pot avea încredere	CI	Ioan 17:17
2. Scrisoarea lui Dumnezeu pentru mine	SD	Psalmii 119:105
3. Originea răului	OR	1 Ioan 3:8
4. Fiul omului	FO	1 Timotei 3:16
5. Viitorul Imperiu mondial	IM	Isaia 46:9,10
6. Isus vine pentru mine	IVM	Tit 2:13
7. Isus revine în curând	IRC	Matei 24:3
8. Douăsprezece mari evenimente viitoare	EV	1 Tesaloniceni 4:16
9. Raiul există în realitate	RR	Matei 5:5
10. Isus, Mântuitorul meu	IMM	1 Ioan 4:8
11. Calea spre mântuire	CM	Romani 3:20
12. Biruitor asupra păcatului	BP	Efeseni 5:27
13. Legea sfântă a lui Dumnezeu	LS	Romani 7:12
14. Ziua Domnului	ZD	Apocalipsa 1:10
15. Sabatul în Noul Testament	SNT	Exodul 20:8-11
16. Închinarea în ziua Domnului	IZD	Isaia 58:13
17. Promisiuni pentru mine	PM	Isaia 56:1,2,4,5
18. Pot să vorbesc cu Dumnezeu	VD	Luca 11:1
19. Darul nemuririi	DN	Geneza 2:17
20. Slujitori cerești, îngerii	SCI	Matei 28:19
21. Isus, Avocatul meu	IAM	Evrei 9:22
22. Botezul și Sfânta Cină	BC	Matei 28:19,20
23. Ceasul judecății lui Dumnezeu	JD	Apocalipsa 14:7
24. Victorios la judecată	VJ	Faptele 17:31
25. Grija față de proprietatea lui Dumnezeu	PD	Psalmii 24:1
26. Familia fericită	FF	Geneza 2:18-22
27. Grija față de Templul lui Dumnezeu	TD	1 Corinteni 6.19,20
28. Darul profeției	DP	Apocalipsa 12:17
29. Standarde creștine	SC	1 Corinteni 6:19,20
30. Salvat spre a sluji	SS	Marcu 16:15
31. Intrarea în familia lui Dumnezeu	FD	Ioan 10:27
32. Biserica adevărată a lui Dumnezeu	BD	Ieremia 6:2
33. Ascult de Isus mereu	AIM	Filipeni 2:5-8

1. Cartea în care pot avea încredere (CI) – Ioan 17:17
1 CI
Psalmii 33:6,9
2 CI
2 Petru 1:19-21
3 CI
Numeri 12:6
4 CI
Apocalipsa 1:1-3
5 CI
Isaia 46:9,10
6 CI
Matei 11:25
7 CI
2 Timotei 3:16
8 CI
Romani 10:17
9 CI
Isaia 40:8
10 CI
1 Tesaloniceni 2:13

2. Scrisoarea lui Dumnezeu pentru mine (SD) – Psalmii 119:105
1 SD
2 Petru 1:19
2 SD
Romani 15:4
3 SD
Ioan 20:31
4 SD
2 Timotei 2:15
5 SD
1 Corinteni 2:13
6 SD
Ioan 16:13
7 SD
2 Petru 1:4
8 SD
Matei 4:4
9 SD
Matei 22,29
10SD
Faptele 17:10,11
11 SD
Ioan 7:17

3. Originea răului (OR) – 1 Ioan 3:8
1 OR
Ioan 8:44
2 OR
Ezechiel 28:14,15
3 OR
Isaia 14:12-14
4 OR
Apocalipsa 12:7-9
5 OR
Geneza 2:16,17
6 OR
1 Petru 5:8
7 OR
Romani 8:28
8 OR
1 Ioan 4:8
9 OR
Romani 5:7,8
10 OR
Ieremia 51:3
11 OR

4. Fiul omului (FO) – 1 Timotei 3:16
1 FO
Ioan 1:1-3,14
2 FO
1 Petru 1:20
3 FO
Ioan 1:45
4 FO
Ioan 10:30
5 FO
Matei 16:16
6 FO
Evrei 4:15
7 FO
Ioan 11:25,43,44
8 FO
1 Petru 3:22
9 FO

5. Viitorul Imperiu mondial (IM) – Isaia 46,9,10 (citește Daniel 2)
1 IM
Daniel 2:19
2 IM
Daniel 2:26-28
3 IM
Daniel 2:31-35
4 IM
Daniel 2:36-44,37,38,39, 40,41,42
5 IM
Daniel 2:43
6 IM
Daniel 2:44,45
7 IM
Matei 25:31
8 IM
Ioan 3:16

6. Isus vine pentru mine (IVM) – Tit 2:13
1 IVM
Ioan 14:1-3
1 IVM
Faptele 1:9
3 IVM
Faptele 1:10,11
4 IVM
Apocalipsa 1:7
5 IVM
Matei 24:23-27
6 IVM
Ioan 11:25
7 IVM
1 Corinteni 15:51-54
8 IVM
Apocalipsa 6:14-17
9 IVM
Isaia 25:9
10 IVM
Luca 21:34-36

7. Isus revine în curând (IRC) – Matei 24:3
1 IRC
Matei 24:6,7
2 IRC
Matei 24:29
3 IRC
2 Timotei 3:1-5
4 IRC
Daniel 12:4
5 IRC
Luca 21:25-28
6 IRC
Matei 24:14
7 IRC
Matei 24:32-34
8 IRC
Matei 24:35
9 IRC
Matei 24:36
10 IRC
Matei 24:44
11 IRC
Faptele 16:31

8. Douăsprezece mari evenimente viitoare (EV) – 1 Tesaloniceni 4:16
1 EV
1 Tesaloniceni 4:16
2 EV
1 Tesaloniceni 4:17
3 EV
Apocalipsa 6:15-17
4 EV
2 Tesaloniceni 1:7
5 EV
Apocalipsa 20:1-3
6 EV
Ieremia 4:23-26
7 EV
Apocalipsa 20:4
8 EV
Apocalipsa 21:10
9 EV
Apocalipsa 20:5
10 EV
Apocalipsa 20:9,14,15
11 EV
Matei 4:1-3
12 EV
Apocalipsa 12:1-7

9. Raiul există în realitate (RR) – Matei 5:5
1 RR
Apocalipsa 21:1-3
2 RR
Apocalipsa 21:10-23
3 RR
Apocalipsa 21:4
4 RR
1 Ioan 3:2
5 RR
Isaia 65:21,22
6 RR
1 Corinteni 13:12
7 RR
Isaia 11:6-9
8 RR
Isaia 66:22,23
9 RR
1 Corinteni 2:9
10 RR
Apocalipsa 21:27

10. Isus, Mântuitorul meu (IMM) – 1 Ioan 4:8
1 IMM
Geneza 2:15-17
2 IMM
1 Ioan 3:4
3 IMM
Isaia 59:2
4 IMM
Romani 6:23
5 IMM
Romani 5:12
6 IMM
Ieremia 13:23
7 IMM
Romani 7:24,25
8 IMM
Faptele 4:12
9 IMM
Romani 6:23
10 IMM
Marcu 15:15-20
11 IMM
Isaia 53:4-6
12 IMM
Matei 27:45-50

11. Calea spre mântuire (CM) – Romani 3:20
1 CM
Romani 7:13
2 CM
1 Ioan 1:7
3 CM
Efeseni 2:8,9
4 CM
Faptele 16:31
5 CM
Faptele 2:37,38
6 CM
Proverbele 28:13
7 CM
1 Ioan 1:9
8 CM
Ezechiel 36:26,27
9 CM
Ioan 1:12,13
10 CM
Galateni 2:20
11 CM
Ioan 17:3
12 CM

12. Biruitor asupra păcatului (BP) – Efeseni 5:27
1 BP
Ieremia 13:23
2 BP
Filipeni 4:13
3 BP
1 Corinteni 15:57
4 BP
Iacov 4:7
5 BP
Ioan 17:3
6 BP
Luca 10:38-42
7 BP
Matei 44:7,10,11
8 BP
Matei 26:41
9 BP
Apocalipsa 12:11

13. Legea sfântă a lui Dumnezeu (LS) – Romani 7:12
1 LS
Psalmii 19:7
2 LS
Romani 3:20
3 LS
Romani 7:7
4 LS
Eclesiastul 12:13,14
5 LS
Matei 5:17-19
6 LS
Romani 3:31
7 LS
Ioan 14:15,21
8 LS
Romani 8:3,4
9 LS
Psalmii 40:8
10 LS
Matei 7:21
11 LS
Ioan 15:10,11

14. Ziua Domnului - (ZD) – Apocalipsa 1:10
1 ZD
Matei 12:8
2 ZD
Exodul 20:10
3 ZD
Luca 23:46,50,52-56
4 ZD
Geneza 1:31–2:3
5 ZD
Marcu 2.27
6 ZD
Ioan 1:1-3,14
7 ZD
Luca 4:16
8 ZD
Matei 24:20
9 ZD
Isaia 66:22,23
10 ZD
Ezechiel 20:20

15. Sabatul în Noul Testament (SNT) – Exodul 20:8-11
1 SNT
Luca 4:16
2 SNT
Ioan 10:27
3 SNT
Luca 23:56
4 SNT
Faptele 13:14,42,44
5 SNT
Matei 28:1
6 SNT
Daniel 7:25
7 SNT
Matei 15:3,9
8 SNT
Faptele 5:29

16. Închinarea în ziua Domnului (IZD) – Isaia 58:13
1 IZD
Exodul 20:8
2 IZD
Exodul 20:9,10
3 IZD
Luca 23.54
4 IZD
Leviticul 23:32
5 IZD
Luca 4:16
6 IZD
Isaia 58:13
7 IZD
Matei 12.10-13
8 IZD
Isaia 56:1-2

17. Promisiuni pentru mine (PM) – Isaia 56:1,2,4,5
1 PM
Isaia 58:13,14
2 PM
Ioan 6:37
3 PM
Ezechiel 36:27
4 PM
Psalmii 55:22
5 PM
Matei 6:30-33
6 PM
Psalmii 46:1
7 PM
Ieremia 32.17
8 PM
Psalmii 34:8-10
9 PM
Apocalipsa 3:10,21

18. Pot să vorbesc cu Dumnezeu (VD) – Luca 11:1
1 VD
Luca 11:2
2 VD
Ioan 14:14
3 VD
Filipeni 4:6
4 VD
Ieremia 29:12,13
5 VD
Matei 7.7,8,11
6 VD
Marcu 11:24
7 VD
Iacov 1:6,7
8 VD
Psalmii 66:18
9 VD
Proverbele 28.9
10 VD
1 Ioan 3.22
11 VD
Efeseni 6:18

19. Darul nemuririi (DN) – Geneza 2:17
1 DN
Geneza 3:4
2 DN
Geneza 2.7
3 DN
Psalmii 146:4
4 DN
Eclesiastul 3:19,20
5 DN
Psalmii 115:17
6 DN
Eclesiastul 9:5,6,10
7 DN
Ioan 11:11-14
8 DN
1 Tesaloniceni 4:16,17
9 DN
1 Corinteni 15:51-54
10 DN
2 Timotei 4:8

20. Slujitori cerești, îngerii (SCI) – Matei 28:19
1 SCI
Geneza 1:1,2
2 SCI
Ioan 3:5
3 SCI
Ioan 14:26
4 SCI
1 Corinteni 12:7-10,28
5 SCI
Luca 11.9-13
6 SCI
Faptele 5:32
7 SCI
Psalmii 8.4,5
8 SCI
Evrei 12:22
9 SCI
Psalmii 34:7
10 SCI
Matei 16:27

21. Isus, Avocatul meu (IAM) – Evrei 9:22
1 IAM
Evrei 9:11,12
2 IMA
Evrei 10:10-14,18
3 IMA
Evrei 9:12
4 IMA
Evrei 9:24
5 IMA
1 Timotei 2:5
6 IMA
Evrei 7:26,27
7 IMA
Evrei 2:17,18
8 IMA
1 Ioan 2,1
9 IMA
Evrei 7:25
10 IMA

22. Botezul și Sfânta Cină (BC) – Matei 28.19,20
1 BC
Marcu 16:16
2 BC
Romani 6:3-6
3 BC
Matei 3:13-16
4 BC
Faptele 8:35-39
5 BC
Efeseni 4:5
6 BC
Marcu 16:15,16
7 BC
Ioan 3:5
8 BC
Galateni 3:27
9 BC
Faptele 22:16
10 BC
Ioan 13:4-17
11 BC
Ioan 13:14,15,17

23. Ceasul judecății lui Dumnezeu (JD) – Apocalipsa 14:7
1 JD
Daniel 8:14
2 JD
Daniel 7:9,10,13
3 JD
Daniel 9:3,21-23
4 JD
Daniel 9:24
5 JD
Daniel 9:25
6 JD
Daniel 9:25
7 JD
Marcu 1:10,14,15
8 JD
Daniel 9:27
9 JD
Daniel 8:14
10 JD
Faptele 17:30,31

24. Victorios la judecată (VJ) – Faptele 17:31
1 VJ
Apocalipsa 14:6,7
2 VJ
1 Petru 4:17
3 VJ
2 Corinteni 5:10
4 VJ
Daniel 7:9,10,13
5 VJ
Matei 12:36
6 VJ
Iacov 2:10-12
7 VJ
Daniel 12:1
8 VJ
Faptele 3:19
9 VJ
Apocalipsa 22:11
10 VJ
Isaia 1:18

25. Grija față de proprietatea lui Dumnezeu (PD) – Psalmii 24:1
1 PD
Psalmii 50:10,11
2 PD
1 Corinteni 6:19,20
3 PD
Deuteronomul 8:18
4 PD
Leviticul 27:30
5 PD
Numeri 18:20,21
6 PD
Matei 23:23
7 PD
Maleahi 3:8,9
8 PD
Maleahi 3:10,11
9 PD
Deuteronomul 16:17
10 PD
Luca 6:38
11 PD
Matei 6:19-21

26. Familia fericită (FF) – Geneza 2:18,21,22
1 FF
Matei 19:6
2 FF
Exodul 20:17,14
3 FF
Psalmii 127:1
4 FF
2 Corinteni 6:14-16
5 FF
Tit 2:4,5
6 FF
Efeseni 5:25-33
7 FF
Psalmii 127:3
8 FF
Deuteronomul 6:7
9 FF
Proverbele 22:6
10 FF
Geneza 12:8
11 FF
Exodul 20:12

27. Grija față de Templul lui Dumnezeu (TD) – 1 Corinteni 6,19.20
1 TD
Ioan 10:10
2 TD
Romani 12:1
3 TD
1 Corinteni 3:16,17
4 TD
Geneza 1:29
5 TD
Gen. 7:1,2
6 TD
Deuteronomul 14:2-20
7 TD
Isaia 66:15-17
8 TD
1 Corinteni 6,9.10
9 TD
Exodul 20:13
10 TD
1 Ioan 3:1-3
11 TD
Romani 8:12.13

28. Darul profeției (DP) – Apocalipsa 12:17
1 DP
Apocalipsa 19:10
2 DP
Amos 3:7
3 DP
Efes. 4:8,11-15
4 DP
Ioel 2:28,29,31
5 DP
Matei 24:24
6 DP
Isaia 8:20
7 DP
Ieremia 28:9
8 DP
Matei 7:20
9 DP
1 Ioan 4:2
10 DP
2 Cronici 20:20

29. Standarde creștine (SC) – 1 Corinteni 6,19.20
1 SC
Romani 12:1
2 SC
Psalmii 84:11
3 SC
1 Ioan 2:6
4 SC
2 Timotei 3:1-4
5 SC
Filimon 4:8
6 SC
Psalmii 92:1-3
7 SC
1 Timotei 2:9,10
8 SC
1 Petru 3:3,4
9 SC
Ioan 10:10
10 SC
1 Corinteni 10:31
11 SC
Filipeni 4:13

30. Salvat spre a sluji (SS) – Marcu 16:15
1 SS
Matei 28:19,20
2 SS
Matei 24:14
3 SS
Matei 5:13-16
4 SS
2 Corinteni 5:14
5 SS
Matei 28:18,20
6 SS
Faptele 1:8
7 SS
Isaia 6:1,5-9
8 SS
Faptele 20:20
9 SS
Galateni 6:9
10 SS
Matei 4:19
11 SS
Ioan 15:2
12 SS
Ioan 15:8,11
13 SS
Daniel 12:3

31. Intrarea în familia lui Dumnezeu (FD) – Ioan 10:27
1 FD
1 Corinteni 12:12,13,27
2 FD
1 Timotei 3:14,15
3 FD
1 Corinteni 3:11
4 FD
Efeseni 5:25-27
5 FD
Galateni 3:27,28
6 FD
1 Corinteni 1:10
7 FD
Evrei 10:25
8 FD
Psalmii 100
9 FD
Leviticul 19:30
10 FD
1 Corinteni 14:33-40
11 FD
Exodul 18:21,22
12 FD
Matei 28:19,20
13 FD
1 Petru 2:9

32. Biserica adevărată a lui Dumnezeu (BD) – Ieremia 6:2
1 BD
Isaia 51:16
2 BD
Apocalipsa 12:17
3 BD
Apocalipsa 12:17
4 BD
Apocalipsa 19:10
5 BD
Matei 15:3,6,9
6 BD
Efeseni 2:18-20
7 BD
Apocalipsa 14:6-12
8 BD
Apocalipsa 14:12-14
9 BD
Efeseni 4:5
10 BD
Apocalipsa 18:1-4

33. Ascult de Isus mereu (AIM) – Filimon 2:5-8
1 AIM
Faptele 16:30,31
2 AIM
Matei 5:6
3 AIM
Matei 13:44-46
4 AIM
Matei 10:36-38
5 AIM
Luca 9:23
6 AIM
Ioan 12:42,43
7 AIM
Matei 19:21,22
8 AIM
1 Ioan 1:6,7
9 AIM
Matei 19:27-29

Apendice B

Sondaj de opinie

Despre Dumnezeu și despre Biblie

După părerea dvs, există Dumnezeu?	Nu__	Nu știu__	Da__
Există viață după moarte?	Nu__	Nu știu__	Da__
Va veni Hristos a doua oară?	Nu__	Nu știu__	Da__

Cine este Hristos, după părerea dumneavoastră?

Fiul lui Dumnezeu ___
Un profet ___
Mântuitorul lumii ___
Nu știu ___
Creatorul ___

Cât de mult reușiți că înțelegeți Biblia?

Mult ___ Nu prea mult ___ Deloc ___

Despre opinia dumneavoastră.:

Cum poate un om să devină creștin?

Despre studierea Bibliei:

Dacă ați avea ocazia, v-ar plăcea să studiați Biblia mai mult?

Nume_____
Adresă _____ Telefon _____

(Notă: În timpul realizării sondajului, parcurgeți primele 4 întrebări mai rapid, până când persoana se relaxează și răspunde. După aceea încetiniți ritmul. Urmăriți privirea participantului. Dacă ezită, spuneți: „Aveți vreo întrebare pe această temă?" și treceți mai departe. Aceasta îi ajută pe oameni să-și dea seama de nevoia lor. Nu intra niciodată în conflict.)

Vizitați pagina www.sabbathschoolpersonalministries.org pentru mai multe resurse pentru Lucrarea Personală. Veți găsi aici o bibliotecă bogată de articole și materiale ce pot fi descărcate pentru instruirea suplimentară a liderilor Departamentului Lucrării Personale.

Alte broșuri ale Departamentului Lucrare Personală

Lucrarea în grupe mici
Cum să conduci o școală biblică cu baza la biserică

8

PRINCIPII PENTRU CREŞTEREA BISERICII

PRINCIPII PENTRU CREŞTEREA BISERICII

Secțiunea 1

Dezvoltarea unei culturi a evanghelizării

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din secolul al XXI-lea se confruntă cu o provocare descurajatoare în încercarea ei de a duce lumii Evanghelia. În unele zone de pe glob, biserica abia poate face față numărului mare de oameni care se decid anual să i se alăture, în timp ce în alte părți ale lumii, biserica se bucură și pentru un suflet sau două care i s-au alăturat în acel an. Această broșură este concepută în primul rând pentru cei cărora acest proces de creștere al bisericii li se pare dificil. Totuși, chiar și cei care aplică deja niște tipare uimitoare de creștere a bisericii pot învăța, din principiile subliniate în această broșură, cum să facă acest lucru mai bine.

Îmi aduc aminte de o biserică în care am ținut o evanghelizare publică. La sfârșitul prelegerilor, au fost câteva persoane care doreau să se boteze. Când am încercat să umplem bazinul, am descoperit că biserica îl folosea pe post de depozit. Mai mult decât atât, nici măcar nu fusese racordat la instalația de apă. Și biserica avea o vechime de 25 de ani! În mod evident, în acea biserică nu avusese loc niciun botez timp de aproape 25 de ani.

Majoritatea pastorilor adventiști se lovesc de lipsa de interes din partea membrilor bisericilor lor pentru salvarea celor pierduți. Biserica pare să fie mult mai preocupată de disputele legate de muzică sau brânză decât de a merge la cei păcătoși. Dacă jumătate din energia consumată în aceste „războaie” ar fi folosită pentru salvarea acestora, am fi șocați de rezultatele pe care le-ar înregistra cele mai multe dintre biserici. Cred că e dureros pentru Dumnezeu să vadă cum bisericile au dispute pe pro-

bleme lipsite de importanță, în timp ce atât de mulți oameni au nevoie de Evanghelia veșnică și autentică a lui Hristos.

Creșterea prin transfer de membri sau prin noi convertiți

Și totuși, situația aceasta nu este una disperată. Cercetările au arătat că sunt multe biserici adventiste pline de energie în secolul al XXI-lea, chiar și în țările vestice, unde creșterea a fost minimă. Cu ce sunt diferite aceste biserici? În ultimii ani, în cadrul cursului de creștere a bisericii pe care-l predau, le-am dat următoarea temă studenților: să selecteze o conferință din America de Nord și să aleagă primele cinci biserici din acea conferință cu cel mai mare număr de botezuri în anul anterior. Următorul pas a fost să sune la aceste biserici și să-l intervieveze pe pastor și/sau pe prezbiter pentru a descoperi secretul. În felul acesta, studenții, împărțiți în grupe, analizează 10-15 conferințe pe an, ceea ce înseamnă cam 50-75 de biserici. Dacă ne raportăm la ultimii trei ani, numărul de biserici analizate se ridică la 150-200.

Multe studii s-au făcut pe bisericile adventiste aflate în plină creștere, dar ceea ce unii cercetători au omis să facă a fost să distingă între creșterea prin transfer de membri și creșterea prin noi convertiți. Când excludem bisericile care cresc prin transfer de membri, rezultatele obținute sunt altele. Multe dintre aceste biserici cu un ritm rapid de creștere se află în zone cu populație adventistă densă și cresc, în primul rând, datorită faptului că membrii se transferă de la alte biserici adventiste. Nu-i nimic rău în acest lucru, dar trebuie să ne asigurăm că nu considerăm această creștere prin transfer de membri drept creștere prin noi convertiți. Este extrem de important să analizăm bisericile care cresc în primul rând prin cea de a doua modalitate.

Examinând rapoartele studenților, câțiva numitori comuni au început să se întrevadă. În primul rând, nu există vreo pastilă magică pe care o biserică să o „înghită” și care să-i ofere energia necesară pentru a-și încheia lucrarea în zona ei de acțiune. Creșterea bisericii este o muncă grea, iar membrii trebuie să fie dedicați acestui scop. Totuși am remarcat că toate bisericile care au crescut prin adăugarea de noi convertiți au dezvoltat, cumva, o cultură a evanghelizării în rândul membrilor lor.

De fapt, dacă această cultură a evanghelizării a fost creată, contează foarte puțin ce metode a folosit fiecare biserică pentru a crește. Odată

ce această cultură s-a instalat, aproape orice abordare folosită a mers. Mai jos, vom examina unele dintre cele mai uzuale metode folosite de aceste biserici adventiste aflate în creștere. La acest punct, trebuie să înțelegem că important nu este cine știe ce metodă nouă, ci dezvoltarea unei culturi a evanghelizării.

Ce este cultura evanghelizării?

O cultură a evanghelizării există atunci când salvarea celor pierduți este dezideratul care domină într-o biserică locală. O cultură a evanghelizării există atunci când o biserică își dă seama că identitatea ei este aceea de a aduce la îndeplinire marea ei chemare. Membrii simt că aceasta este însăși natura lor. O biserică ce are această cultură a evanghelizării se distinge în mod clar de celelalte. Atunci când cineva le vorbește membrilor unei astfel de biserici, toți răspund cu aceeași pasiune: biserica lor există pentru a-i salva pe cei pierduți. Pasiunea aceasta arzătoare îi consumă.

Atunci când o biserică are cultura evanghelizării, mentalitatea evanghelistică se vede în orice activitate a bisericii locale. Evanghelizarea nu este doar responsabilitatea Departamentului Lucrare personală. Salvarea celor pierduți este subiectul oricărui comitet și este scopul oricărui departament al bisericii. Diversele departamente există pentru a ajuta biserica să-și îndeplinească marea chemare. Într-o biserică ce are cultura evanghelizării, clubul de Exploratori, grupa de diaconie, Departamentul Școala de Sabat, toate vor avea aceeași țintă – să ajute biserica să-și împlinească misiunea.

Într-o biserică cu o cultură a evanghelizării, comitetul lunar al bisericii va avea ca subiect principal salvarea celor pierduți. Aproape tot timpul alocat acelei întâlniri va fi folosit pentru a discuta despre modalități mai bune prin care biserica să împlinească misiunea pe care Hristos i-a încredințat-o. Desigur, acesta este, conform *Manualului bisericii*, principalul rol al comitetului bisericii, dar într-o biserică ce are o astfel de cultură, comitetul chiar își îndeplinește acest rol.

Pasiunea pentru cei pierduți nu caracterizează doar viziunea diferitelor departamente ale bisericii, ci și membrii ei. Aceștia trăiesc doar cu scopul de a-i salva pe cei pierduți. Chiar dacă au o profesie, aceasta este pe plan secundar în viața lor. Ei există doar pentru a-i salva pe cei păcă-

toși. Salariul lor îi ajută să-și întrețină familiile, nevoile de bază fiind astfel asigurate, ca să se poată implica în adevărata lor „profesie", aceea de a împlini misiunea lui Dumnezeu. Aceasta este pasiunea care le călăuzește viața.

Tabloul descris aici le poate părea hiperbolic multor cititori. Vă gândiți, probabil, că el cu siguranță nu caracterizează biserica mea. Totuși aceasta era realitatea bisericii apostolice. Îmi dau seama că am descris biserica ideală, însă cu cât ne apropiem mai mult de acest ideal, cu atât mai repede va crește biserica noastră. Ceea ce au arătat cercetările este că bisericile adventiste care au început să dezvolte această cultură sunt cele care cresc în secolul al XXI-lea. Dacă există vreo pastilă magică, atunci aceasta este.

Realitatea e că majoritatea bisericilor adventiste sunt departe de acest ideal. Acesta este motivul pentru care atât de puține biserici cresc. E ușor să dăm vina, pentru dificultățile pe care le presupune o evanghelizare, pe cultura materialistă care există în diferite părți ale lumii, dar adevărul este că problema reală nu rezidă în lumea exterioară, pe care nu o putem controla, ci în pasiunea interioară a bisericii pe care o putem controla. Totuși este mult mai ușor să dăm vina pe lume, asupra căreia nu avem nicio putere, decât să ne punem nouă înșine întrebarea: Ce pot eu să fac pentru a împlini mandatul Stăpânului? Chiar și în țările vestice, bisericile care dezvoltă această cultură, sau pasiune pentru cei pierduți, au aceeași rată de creștere ca și cele din zonele cu creștere rapidă.

Deja cred că unii dintre dvs. probabil bat din picior și spun: „Ai dreptate, dar cum putem dezvolta acest tip de pasiune în biserica noastră?" Aceasta este adevărata întrebare la care trebuie să medităm. Din moment ce majoritatea bisericilor care stagnează nu au această cultură a evanghelizării, iar o astfel de cultură este ingredientul de bază în creșterea bisericilor noastre, atunci ce putem face pentru a o crea?

Crearea culturii

În mod logic, primul pas este acela de a ține o predică despre salvarea celor pierduți. Acesta este întotdeauna un început bun, deși, după cum vom vedea, e nevoie de mult mai mult decât atât. Nu e de ajuns doar să predici despre acest lucru, ci să predici cu pasiune. Dacă această cultură nu se află în inima pastorului sau a prezbiterului, atunci nicio predică nu

o va putea face să apară în biserica respectivă. Aici începe cu adevărat procesul – în inima liderului bisericii.

Dar cum dezvoltă pastorul o astfel de pasiune? Numai prin Isus Hristos. De aceea lipsa de creștere a unei biserici este o problemă spirituală. Cine petrece mult timp cu Stăpânul nu se poate să nu înceapă să simtă și el pasiunea Lui. Gândiți-vă la El ca la Răscumpărătorul nostru crucificat, care a avut o pasiune atât de mare pentru cei pierduți, încât a fost dispus să urce Calvarul și să plătească prețul separării de Dumnezeu, pentru că cei pierduți prețuiau atât de mult pentru El. Cine contemplă cu adevărat lucrarea lui Hristos nu poate să nu înceapă să manifeste pasiunea Lui pentru cei pierduți. Acesta este Isus: Dumnezeul care a venit să-i caute pe cei păcătoși. Aceasta a fost pasiunea care I-a condus viața. Tot ce a făcut El a avut ca scop salvarea celor pierduți care sunt importanți pentru El și care se află în centrul atenției Lui.

Pe măsură ce liderul bisericii locale începe să dezvolte această pasiune, ea se va manifesta în tot ceea ce se întâmplă în biserică. Bisericile sunt reflecții ale liderilor lor. Pasiunea liderului va deveni curând pasiunea bisericii. Nu poate exista o creștere a bisericii, dacă liderul ei nu simte această pasiune pentru cei pierduți.

Aceasta nu înseamnă că, dacă biserica stagnează, liderul ei nu are pasiune pentru cei pierduți. Pasiunea trebuie să fie mai întâi în lider, dar trebuie, de asemenea, să fie transmisă și membrilor bisericii. De-a lungul anilor, am văzut pastori care erau pasionați de salvarea celor pierduți, în timp ce bisericile lor nu erau însuflețite de aceeași pasiune. Aceasta ar putea avea drept cauză incapacitatea pastorului de a transmite pasiunea lui sau respingerea categorică de către biserică a pasiunii lui Hristos. Totuși creșterea bisericii nu se va produce dacă această pasiune nu va fi scopul vieții liderului bisericii.

Însă, cum începe să manifeste liderul această pasiune? Am sugerat mai sus că unul dintre moduri este de a petrece timp contemplând viața și moartea lui Isus Hristos. De aici începe totul. De asemenea, pentru lideri este important să se roage ca Dumnezeu să le dea pasiunea lui Hristos pentru cei pierduți. O astfel de rugăciune va aduce pasiunea puternică a lui Isus în inimile liderilor bisericii, astfel că ei, ca și Isus, vor începe să plângă pentru cei pierduți din localitatea lor.

Când liderii se roagă pentru a primi această pasiune, Isus răspunde întotdeauna. Dorința de a-i salva pe cei pierduți devine atunci un foc mistuitor pentru lideri. Îi va deranja faptul că, în zona lor, nu se face nimic pentru a câștiga oameni la Hristos. Vor plânge înaintea lui Dumnezeu pentru cei pierduți, cerându-I puterea necesară pentru a sparge gheața și a face primul pas. Ellen White descrie această pasiune în felul următor:

> „De ce nu manifestă credincioșii un interes mai profund și mai arzător pentru cei care nu-L cunosc pe Hristos? De ce nu se adună împreună doi sau trei ca să pledeze în fața lui Dumnezeu pentru salvarea vreunui prieten apropiat și apoi pentru a încă unuia? Să se formeze grupe de slujire în bisericile noastre. Să se strângă mai mulți credincioși la un loc ca să lucreze ca pescari de oameni. Să se străduiască să întoarcă sufletele celor din jurul lor de la corupția lumii la puritatea salvatoare a dragostei lui Hristos.”[1]

> „Lucrătorii trebuie să se prindă de făgăduințele lui Dumnezeu, rugându-se: «Doamne, Tu ai promis că, dacă cerem, ni se va da. Trebuie să ajut acest suflet să se întoarcă la Isus Hristos.» Rugați-vă pentru cei care sunt ținta lucrării voastre; prezentați-i în fața bisericii ca motive de rugăciune. Este exact lucrul de care au nevoie membrii bisericii: să nu se mai gândească la micile lor greutăți, ci să simtă o povară și un interes personal pentru sufletele care sunt gata să piară. Alegeți un suflet pierdut, apoi încă unul, căutând zilnic călăuzire din partea lui Dumnezeu, punând toate lucrurile înaintea Lui în rugăciune arzătoare și lucrând plini de înțelepciune divină. Pe măsură ce veți face acest lucru, veți vedea că Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt, care să convingă de vinovăție, și puterea adevărului, care să convertească sufletul.”[2]

Odată ce liderul simte pasiunea lui Hristos pentru cei pierduți, este momentul să predice bisericii despre acest lucru. Predicarea noastră trebuie să izvorască din profunda pasiune pentru oameni care a fost pusă în inimile noastre de Hristos, Cel care a căutat neîncetat mântuirea păcătoșilor. Așadar, nu trebuie doar să predicăm despre cei pierduți, ci să facem acest lucru ca o reflectare a pasiunii lui Hristos pentru ei.

Membrii bisericilor noastre nu își vor schimba mentalitatea în urma unei singure predici. Va fi nevoie de mai multe. Pasiunea pentru cei pier-

duți își va face loc în fiecare predică a liderului bisericii, nu doar atunci când ea constituie subiectul predicii. Când ne însușim în inimile noastre această pasiune pe care o avea și Hristos, nu ne vom mai putea controla, ci vom începe în mod activ să facem ceva pentru a ajunge la cei pierduți.

Ascultătorii rareori își amintesc vreo predică anume. Își amintesc ilustrațiile, dar nu detaliile. De ce să mai predicăm atunci? Lucrul care va fi reținut și, în cele din urmă, adoptat de biserică va fi pasiunea cu care îl aud pe pastor vorbind săptămână de săptămână. S-ar putea să nu își mai amintească detaliile, dar vor începe să simtă aceeași pasiune.

Unul dintre cele mai mari obstacole pe care le au de trecut liderii bisericii, în dezvoltarea culturii evanghelizării, este o îndoială sâcâitoare în legătură cu anumite părți ale soliei adventiste. De-a lungul anilor, am urmărit pastori care aveau îndoieli și am observat că rareori dădeau pe față pasiune pentru lucrare. De ce ai vrea să aduci oameni într-o biserică despre care nu ești 100% convins că este cea adevărată? Uneori, vedeam cum un pastor care avea astfel de îndoieli scăpa în cele din urmă de ele. Aproape imediat în sufletul lui se instala o pasiune profundă pentru cei pierduți și începea curând să aducă oameni la biserică. Există o legătură categorică între încrederea în mesajul adventist și pasiunea de a le prezenta oamenilor solia lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului.

Dumnezeu a chemat la existență Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ea este biserica rămășiței lui Dumnezeu. A le propovădui oamenilor această solie a timpului sfârșitului este o problemă de viață și de moarte. Biserica Adventistă nu este doar o *altă* confesiune; ea este o mișcare chemată de Dumnezeu să pregătească un popor pentru revenirea lui Isus Hristos. Dacă rândurile de mai sus nu descriu sentimentele tale legate de Biserica Adventistă, atunci poate că trebuie să-ți rezolvi mai întâi îndoielile, ca apoi să ai și tu această pasiune.

Cum să manifești pasiune pentru cei pierduți

Acum, că ai fost pătruns de pasiunea lui Hristos și ai exprimat-o în predicile tale săptămână de săptămână, ce trebuie să mai faci ca membrii bisericii tale să fie și ei pătrunși de ea? Predicile sunt importante și constituie, probabil, cea mai ușoară parte a procesului, dar această pasiune trebuie să devină apoi natura bisericii. Cum poți transmite

această pasiune în așa fel încât ea să se manifeste în viața de zi cu zi a bisericii?

Iată câteva sugestii practice. În primul rând, dacă liderul manifestă pasiune pentru cei pierduți, el îi va căuta în mod activ. De exemplu, dacă pastorul predică despre salvarea păcătoșilor, dar nu face nimic pentru a-i întoarce la Hristos, biserica va observa contradicția dintre viața și cuvintele lui. Când există o asemenea nepotrivire, cuvintele rostite de la amvon se vor lovi de niște urechi surde. Trebuie să existe o concordanță între ce predică și ce trăiește pastorul. Viața arată cum este trăită pasiunea despre care vorbește. Membrii vor reține ce văd la el. Dacă își aduce vecinii la biserică, atunci și membrii vor face acest lucru. Dacă ține studii biblice, așa vor face și membrii. Concordanța între cele două aspecte este esențială.

În al doilea rând, folosește-te de povestiri pentru a ilustra această pasiune. Nu vorbesc despre ilustrațiile folosite de regulă în predici, ci de cele care circulă în biserică. Acestea poate că sunt spuse în anumite întâlniri misionare sau sociale, dar povestiri se spun tot timpul în biserici. Asigură-te că povestirile tale arată această pasiune pentru cei pierduți. De exemplu, pe vremea când eram eu pastor și țineam întâlniri de rugăciune, le solicitam întotdeauna celor prezenți să vină cu propriile cereri de rugăciune. Mă asiguram, de asemenea, că menționam, fără să dau nume, persoanele cu care studiam la momentul respectiv. Faptul că le spui membrilor povestea unor oameni interesați de solia adventistă te ajută întotdeauna să transmiți ideea că pasiunea pentru cei pierduți este ingredientul de bază al bisericii.

În al treilea rând, liderul comunică această pasiune în toate relațiile pe care le are în cadrul bisericii. Când vizitează diferite familii, discuția ajunge întotdeauna la subiectul pasiunii pentru cei pierduți. Fie că împărtășește cu cei vizitați numele unei cunoștințe care are nevoie de rugăciune, fie pe altă cale, liderul nu lasă niciodată ca o vizită să se încheie fără a fi exprimat și această pasiune a lui.

Pe măsură ce ea începe să cuprindă și liderii laici ai bisericii, pasiunea lor colectivă va avea atunci un impact asupra vieții bisericii locale. De exemplu, când vin din nou alegerile în biserică, comitetul de numiri alege oamenii care să ocupe funcții în biserică pentru următoarea perioadă,

pe baza faptului că în viețile lor se vede pasiunea lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Biserica nu va pune în funcții de conducere importante persoane care nu trăiesc în viața lor mandatul Marii Trimiteri. Evident că acest lucru nu se va întâmpla până când cultura evanghelizării nu va începe să cuprindă conducerea bisericii.

Din nefericire, multe biserici își aleg liderii pe baza averii, puterii sau influenței lor. Ceea ce sugerez eu aici este o abandonare totală a acestei abordări și o acceptare a pasiunii lui Dumnezeu ca factor determinant. Cu alte cuvinte, dacă ai doi lideri cu capacități egale, îl vei alege pe cel care are cea mai arzătoare pasiune pentru cei pierduți. Desigur, acest lucru nu poate fi legiferat, dar va veni de la sine pe măsură ce pasiunea lui Dumnezeu cuprinde biserica.

Concordanța în toate aspectele bisericii este următorul pas de urmat atunci când biserica își fixează ca țintă pasiunea pentru cei pierduți. Bugetul bisericii locale și modul în care se alocă fondurile vor reflecta această prioritate. Biserica nu va mai fi interesată doar să întrețină o clădire, ci va deveni pasionată să găsească noi moduri în care acea clădire poate fi folosită pentru a-L ajuta pe Dumnezeu să ajungă la cei pierduți.

Care vor fi rezultatele creării unei culturi a evanghelizării?

Îți poți imagina o astfel de biserică? Poate crezi că este o utopie, că este imposibil să realizezi așa ceva, dar adevărul este că unele biserici adventiste încep să semene cu această imagine și se bucură de creșteri spectaculoase. În țările aflate în curs de dezvoltare, Biserica Adventistă înregistrează o rată anuală de creștere de 10-12%, dar cel puțin una dintre bisericile mari din America de Nord înregistrează o creștere anuală de 20%, în timp ce altele au o creștere anuală, în medie, de peste 10% în diviziuni a căror creștere, în medie, este de mai puțin de 2%. Creșterea aceasta explozivă în țările din lumea a treia se poate întâmpla și în țările occidentale, dar biserica trebuie să pulseze de pasiunea lui Dumnezeu.

Nicio biserică aflată în creștere nu este inițial impregnată cu această pasiune. Creșterea se produce imediat ce biserica începe să adopte cultura evanghelizării. Creșterile spectaculoase au loc atunci când această pasiune devine viața bisericii.

Pe măsură ce studiez creșterea bisericii, sunt din ce în ce mai convins că lucrurile despre care discutăm aici constituie miezul problemei.

Putem face câteva ajustări ale metodelor de evanghelizare pentru a înregistra o creștere pe termen scurt, dar, dacă nu există pasiunea lui Dumnezeu, creșterea va fi sporadică și nu va dura mult. Sunt convins că, în loc să recomandăm „metode”, mai degrabă ar trebui să ne ajutăm bisericile să dezvolte pasiune pentru cei pierduți. Odată ce avem acest lucru, orice metodă folosită va da roade. Aceasta este ideea de bază. Succesul sau eșecul în ce privește creșterea bisericii începe și se termină aici.

Autorii în domeniu se referă la aceasta ca la o „conștiință a creșterii bisericii”. Și exact asta este. Ce este conștiința? Este acel sentiment profund care îmi spune ce este bine și ce este greșit. Nu ne naștem cu o conștiință bună, ci ea trebuie educată. Când se întâmplă acest lucru, ne simțim vinovați când facem ceva rău, și asta nu este o vinovăție falsă, ci una reală, dată de Dumnezeu.

Înainte să devin adventist, în timpul adolescenței, mâncărurile mele favorite erau cotletele de porc și moluștele prăjite. Niciodată nu mă săturam de ele. Conștiința mea nu mă deranja niciodată când le mâncam cu atâta poftă. Acum, dacă numai aș atinge așa ceva, conștiința nu mi-ar da pace. De ce? Deoarece mi-am educat conștiința și, dacă aș mânca o astfel de mâncare nesănătoasă astăzi, vinovăția ar fi imensă.

Fiecare biserică adventistă trebuie să-și educe conștiința în privința pasiunii lui Dumnezeu. Când acest lucru se va întâmpla, pe membri îi va deranja faptul că biserica lor nu crește deloc. Dacă nu vor avea loc botezuri timp de o lună, subiectul va fi adus în discuție la comitet, iar membrii acestuia se vor simți direct responsabili. Când cultura evanghelizării s-a dezvoltat într-o biserică, conducerea acesteia va fi deranjată de faptul că nu există creștere, deoarece liderii sunt conștienți că biserica are ca scop al existenței sale acela de a împlini în viața ei pasiunea lui Dumnezeu pentru cei pierduți.

Teologia misiunii și a proclamării trebuie să fie adânc înrădăcinată în sufletul bisericii. Asta suntem noi. Identitatea noastră ca biserică este cuprinsă în această pasiune fără margini a lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Nu ne putem abține. Trebuie să-i căutăm pe cei păcătoși pentru că așa este Dumnezeu, iar noi suntem poporul Lui și Îi reflectăm caracterul și pasiunea.

Urmarea este că membrii vor fi dispuși să plătească orice preț pentru ca biserica să crească. Biserica recunoaște că ea nu este un club de

socializare pentru confortul membrilor, ci un factor misionar implicat în lucrarea Dumnezeului răscumpărător. Nu există, prin urmare, niciun preț prea mare de plătit pentru biserică. Toate acțiunile ei se concentrează în jurul procesului de salvare a celor pierduți. Membrii își asumă această misiune ca fiind identitatea lor individuală. Această pasiune a lui Dumnezeu pentru cei păcătoși îi mistuie.

Nu a sosit oare timpul să-L rogi pe Dumnezeu să pună această pasiune atât în inima ta, cât și în inima bisericii? Dacă adventiștii cred cu adevărat că Dumnezeu a chemat la existență această biserică pentru a duce solia finală locuitorilor pământului, atunci nu avem de ales. Identitatea noastră ca biserică este contopită în mod complet în împlinirea întreitei solii îngerești. Nu există altă opțiune. Dacă suntem poporul lui Dumnezeu din ultimele ore ale pământului, atunci trebuie să fim mistuiți de această pasiune a Lui. Trebuie să devenim o biserică centrată pe misiune. Cultura evanghelizării trebuie să pătrundă în fiecare celulă a corpului nostru, căci altfel nu putem spune că suntem rămășița lui Dumnezeu.

Secțiunea 2

Metode uzuale folosite de bisericile aflate în plină creștere

Odată ce cultura evanghelizării s-a instalat în biserică și pasiunea lui Dumnezeu pentru cei pierduți a devenit un foc mistuitor printre credincioși, atunci aproape orice metodă de evanghelizare va da roade. Bisericile pe care le-am studiat aflate în creștere au câteva lucruri în comun. Folosesc diferite metode și toate funcționează. Singura concluzie pe care o putem deduce este că nu metodele sunt bune sau nu, ci pasiunea arzătoare a bisericii contribuie la succesul ei în ce privește atragerea de noi convertiți.

Cu toate acestea, există câteva elemente comune care par să existe în majoritatea bisericilor aflate în creștere. Primele două metode, ca importanță, pe care le-am descoperit sunt: capacitatea bisericii de a-și implica membrii laici în lucrarea pentru cei pierduți și folosirea evanghelizărilor publice. Totuși și bisericile care stagnează folosesc aceleași metode și nu înregistrează o creștere semnificativă. Unde este diferența? Bisericile aflate în creștere folosesc aceste metode împreună cu o cultură a evanghelizării.

Folosirea membrilor laici

Multe biserici și-au creat programe de misiune a membrilor, dar, cu toate acestea, nu înregistrează creșteri semnificative. Totuși bisericile care merg la cei pierduți nu numai că au produs o redeșteptare în rândul membrilor, făcându-i să-și înțeleagă responsabilitatea, dar au fost capabile să transpună această redeșteptare într-o lucrare concretă pentru mântuirea celor pierduți. În unele dintre bisericile aflate în creștere, am descoperit că membrii laici erau implicați în proporție de 80% în diverse ramuri ale lucrării.

Iată ce cred eu că se întâmplă. În biserică, funcționarea culturii evanghelizării are ca rezultat o mai mare dorință din partea membrilor de a-și împărtăși credința cu cei din jurul lor și de a se implica în lucrare. Cu alte cuvinte, nu-i poți face pe membri să se implice în lucrare inducându-le un sentiment de vinovăție. Însă, atunci când pasiunea pentru salvarea celor pierduți este prezentă, ei înșiși doresc să se implice și să fie instruiți în vederea lucrării pe care o au de făcut.

Am urmărit mulți pastori de-a lungul anilor și i-am văzut entuziasmați de ideea implicării membrilor în lucrare după ce au citit unele dintre cărțile mele, cum ar fi *Revolution in the Church* [Revoluție în biserică][3]. I-au chemat apoi pe membri la o întâlnire de instruire, însă foarte puțini au venit, iar pastorii s-au descurajat. Aici este problema. Înainte de toate, trebuie instalată cultura evanghelizării. Odată ce această pasiune pentru cei pierduți îi cuprinde pe membri, ei înșiși vor cere să fie instruiți, astfel încât să se poată implica. În dorința noastră de a face ca biserica să crească rapid, sărim uneori peste acest pas important – crearea culturii. Dacă o să procedezi în felul acesta, nu vei reuși. Implicarea membrilor trebuie să izvorască dintr-o înțelegere înnoită și o dedicare a bisericii pentru misiune.

Dr. Kenneth Van Wyk remarca, în urmă cu câțiva ani, legătura dintre cultura evanghelizării (mentalitatea misionară) și implicarea membrilor laici:

> Biserica este un centru de instruire unde oamenii lui Dumnezeu se pregătesc pentru domeniile lor specifice de lucrare și de misiune. Educația, într-adevăr, este produsul secundar al faptului că aceștia sunt pregătiți și implicați în lucrare. Experiența mea în

domeniul educației creștine mi-a arătat că o mentalitate misionară a bisericii îi motivează pe oameni să capete instruire și produce rezultate uimitoare atât în ce privește creșterea spirituală personală, cât și în ce privește creșterea bisericii.[4]

Pe măsură ce membrii sunt trimiși în lucrare, este important să existe un echilibru în atribuirea sarcinilor. Nu e nevoie ca toți să fie trimiși în primele rânduri. Este nevoie și de „trupe de întărire". O proporție bună ar fi de 1/5: 1 din 5 membri ai bisericii să fie implicat în misiune. Cu alte cuvinte, dacă ai 100 de membri implicați în lucrare, 20 ar trebui să meargă ca misionari, iar ceilalți 80 ar trebui să se implice în primirea noilor membri și în menținerea în bună funcțiune a acestei mașinării a bisericii.

Nu ne interesează să avem niște nume și niște cifre în registrul bisericii, ci să pregătim suflete pentru revenirea lui Isus. De aceea este extrem de important să existe un echilibru în ce privește trimiterea lucrătorilor. A-i ține pe noii convertiți în biserică este la fel de important ca și a-i aduce acolo. Totuși adevărul este că majoritatea bisericilor acordă prea puțin timp misiunii și mult prea mult timp „hrănirii" membrilor actuali. Așa că problema actuală este exact opusul. În prezent, nu ne aflăm în pericolul de a pune prea mult accentul pe misiune. Problema noastră, în realitate, este să găsim o cale prin care să-i putem motiva pe acei 20% dintre membri să meargă în lucrare.

Trebuie să înțelegem că, odată ce biserica și-a însușit această cultură a evanghelizării, unul dintre primele lucruri care trebuie să se întâmple este să-i implicăm pe membri în lucrare. A încerca să trimiți oamenii în lucrare fără ca această cultură să se fi instalat va avea ca rezultat plasarea membrilor într-un tip de lucrare care nu li se potrivește. Nu este important doar să-i pui pe membri să facă acea parte din lucrare care este în concordanță cu darurile lor spirituale, ci să și mențiu un echilibru între „hrănirea" noilor membri și aducerea unora noi. O biserică ar putea la fel de bine să aibă toți membrii implicați în lucrare și, cu toate acestea, să stagneze, să nu crească. Echilibrul este crucial pentru a avea succes.

Evanghelizările publice

Când studenții mei făceau cercetări asupra bisericilor cu cel mai mare număr de botezuri, în mod inevitabil se întorceau și declarau că acele biserici nu au nimic în comun. Unii chiar mi-au spus că singurul lucru

pe care-l aveau în comun era că țineau întâlniri publice. Și acest lucru este adevărat. Evanghelizările publice încă joacă un rol vital în creșterea Bisericii Adventiste.

Această afirmație nu este general valabilă în dreptul bisericilor creștine evanghelice, dar, în ce privește adventismul, se remarcă o diferență clară. Din acest motiv, bisericile adventiste nu pot copia integral metodele bisericilor evanghelice. Tehnicile lor nu produc aceleași rezultate la adventiști. S-ar părea că trebuie să existe un anumit format în care să fie predicată solia adventistă. Și cel mai bun format descoperit până acum este evanghelizarea publică. Aceasta poate fi făcută în diferite forme. Nu toate bisericile folosesc aceeași formulă. Unele folosesc prelegerile tradiționale în serii de câte cinci săptămâni, orientate pe profeții, în timp ce altele folosesc o abordare de tip seminar sau o întâlnire de Sabat dimineață, în care prezintă solia. Ideea este că, într-un mod sau altul, ei împărtășesc public același mesaj adventist unic.

Această descoperire face ca studiul de față să difere de alte studii care s-au făcut despre creșterea bisericilor adventiste. Majoritatea acelor studii nu fac diferența între creșterea prin transfer de membri și creșterea prin noi convertiți. Dacă combini cele două tipuri de creștere, ajungi la rezultate diferite. În acele studii, s-a arătat că evanghelizările publice nu joacă un rol important în creșterea bisericilor. E nevoie să înțelegem totuși ceea ce se măsoară. Dacă includi și bisericile care cresc în primul rând prin transfer, acestea vor eclipsa bisericile care cresc prin convertire, deoarece majoritatea bisericilor adventiste aflate în creștere aparțin civilizației occidentale și cresc prin transfer de membri.

Dacă separăm doar bisericile care cresc în primul rând prin convertiri, atunci evanghelizările publice au un rol important în creșterea bisericii. Am analizat personal multe dintre bisericile care folosesc un stil de închinare modern ca să poată ajunge la cei din lume[5]. Cel puțin asta este intenția lor. Totuși, când am analizat numărul lor de botezuri, am descoperit că sunt foarte puține. Cu toate acestea, biserica crește. Cum? În primul rând, prin transfer de membri.

Majoritatea bisericilor contemporane de succes pe care le-am analizat au apărut în zone cu mari comunități sau instituții adventiste. Prospețimea și stilul lor contemporan atrag mulți membri inactivi sau foști adventiști, precum și credincioși care s-au îndepărtat de bisericile lor, trăind

un creștinism în afara unei structuri ecleziastice organizate. La început, aceste biserici cresc rapid, dar apoi au tendința de a se plafona sau de a intra în declin. Nu se poate construi o biserică doar din credincioși desprinși de bisericile lor. În cele din urmă, aceasta se va autodistruge. Este uimitor cât de multe dintre aceste biserici, pe care liderii adventiști s-au îngrămădit să le studieze cu câțiva ani în urmă, nu mai există astăzi ori s-au desprins de Biserica Adventistă.

Acest tip de biserici își au rostul lor, mai ales dacă pot ajunge la foști membri sau la credincioși inactivi și îi pot face să se implice. Totuși, dacă nu dublează acest efort cu aducerea de noi membri, aceste biserici nu au viață lungă. Tragedia este că și alte biserici au încercat să copieze acest model contemporan și au presupus că ar putea avea același succes în comunitățile lor. Însă în multe dintre aceste comunități trăiesc foarte puțini foști adventiști, așa că modelul acesta nu funcționează, singurul rezultat fiind acela că membrii actuali ai bisericilor se înfurie din cauza stilului modern de închinare. Trebuie să înțelegem că motivul care stă la baza succesului acestor biserici este acela că ele sunt plantate în zonele unde sunt deja foarte mulți adventiști care pot fi ademeniți să se alăture noii biserici.

În ce privește bisericile evanghelice, serviciile divine pentru cei aflați în căutarea unei biserici sunt gândite pornind de la premisa că, atunci când oamenii se hotărăsc să meargă la biserică, o vor face duminică dimineața. Așa că serviciul divin de duminică dimineața este conceput pentru primirea lor. În mod evident, acest principiu nu se poate transpune în bisericile adventiste. Majoritatea oamenilor nu se hotărăsc pur și simplu să apară la biserică sâmbătă dimineața, cu excepția acelor zone cu o populație adventistă densă. În astfel de zone, acest tip de serviciu divin va funcționa și pentru noi, însă, în afara unei astfel de comunități, nu pare să funcționeze decât dacă se mai adaugă și altceva la acest cocteil.

Există însă și câteva biserici adventiste care folosesc un stil de închinare modern și care au succes în atragerea celor din afara bisericii. Înregistrează botezuri destul de mari și sunt unele dintre bisericile adventiste care cresc cel mai constant. Sunt, de asemenea. credincioase moștenirii și doctrinei adventiste și nu-și compromit credința, din dorința de a atrage oameni. Așa că problema care se pune nu este dacă trebuie sau nu

să folosim un stil de închinare modern, căci acest stil de închinare este folosit atât de biserici care atrag noi convertiți, cât și de biserici care sunt orientate doar spre foștii adventiști.

În ce constă diferența? Bisericile care atrag noi convertiți au trecute, undeva, în programul lor și evanghelizările publice. Aceasta este diferența uimitoare între bisericile orientate către noi membri și cele orientate către membrii inactivi. Cred că, dacă acestea din urmă ar avea în program și evanghelizări publice, ar putea ajunge și la cei care nu frecventează nicio biserică. Din experiența mea și din studiile pe care le-am făcut timp de mai bine de 40 de ani, a devenit extrem de clar că evanghelizările publice trebuie să constituie o parte vitală a rețetei succesului în ce privește creșterea bisericilor adventiste.

Aceasta nu înseamnă că toate bisericile trebuie să țină serii evanghelistice de cinci săptămâni. Evanghelizarea publică se poate face în multe feluri. Ceea ce sugerez eu este că, într-un mod sau altul, biserica trebuie să le transmită oamenilor mesajul adventist unic și să-i invite în mod public să devină membri. Vă spun sincer că am văzut foarte puține biserici care au crescut prin atragerea de noi convertiți fără să organizeze evanghelizări publice. De aceea încurajez din toată inima bisericile care vor să ajungă la cei pierduți să includă într-o formă sau alta evanghelizarea publică în paleta lor de metode.

O mixtură de metode

Ce înțeleg prin mixtură de metode? O mixtură de metode cuprinde acele forme de evanghelizare folosite de o biserică pentru a-i câștiga pe oameni la Hristos. Ceea ce sugerez eu este că evanghelizarea publică ar trebui, în cele mai multe cazuri, să facă parte din această mixtură pentru ca bisericile adventiste să înregistreze o creștere. Acele biserici adventiste aflate în plină creștere au îmbinat o paletă de metode care au succes și care se potrivesc comunităților din care fac parte și stilului lor de a face lucrare.

Prin mixtura de metode se asigură toate etapele unei lucrări: semănatul, îngrijitul și seceratul. Acesta este un alt factor pe care par să-l aibă în comun bisericile adventiste care cresc prin atragerea de noi convertiți. Ele au planificat un proces de evanghelizare care implică toate cele trei zone.

Evanghelizarea nu este un eveniment, ci un proces. Bisericile aflate în creștere au învățat acest lucru. Multe biserici adventiste înregistrează creșteri periodice atunci când țin întâlniri evanghelistice. Pentru ele, evanghelizarea este un eveniment. Când se termină, se întorc la viața lor obișnuită. Bisericile care cresc constant diferă de celelalte prin faptul că primele privesc evanghelizarea ca pe un proces din care evanghelizările publice nu constituie decât o parte – seceratul.

Bisericile aflate în creștere și-au dat seama că evanghelizarea înseamnă mult mai mult decât întâlnirile publice. Poți secera continuu numai dacă semeni continuu. Ceea ce am remarcat în studiile pe care le-am făcut este că astfel de întâlniri rareori au succes, dacă nu a existat o strategie bine gândită de pregătire a localității respective pentru ele. Recolta secerată este în directă legătură cu sămânța semănată și îngrijită.

În bisericile care cresc constant, acest proces nu se limitează la o singură întâlnire de evanghelizare. Unele biserici încep procesul de semănare, îngrijire și secerare pentru o singură întâlnire și apoi se opresc. În bisericile aflate în creștere, aceasta este o acțiune continuă. Imediat ce se seceră recolta de suflete, procesul se repetă. Cei mai noi membri sunt puși imediat la lucru pentru prietenii și familiile lor, pregătindu-i și pe aceștia pentru următorul moment de seceriș. Întreaga biserică se implică în mod constant în semănare, îngrijire și secerare. Procesul de evanghelizare este o parte vitală a vieții bisericii.

Foarte puțini oameni sunt câștigați la Hristos în urma unei singure prezentări a Evangheliei. E nevoie de mai multe prezentări. De aceea o biserică nu trebuie să mizeze totul pe o singură carte. E nevoie de abordări multiple pentru mințile extrem de variate care există în localitatea respectivă. Evanghelizarea ca proces este cel mai bine ilustrată de următoarea diagramă:

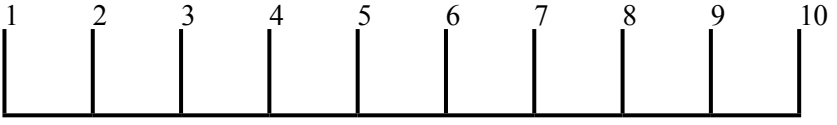

Pe o scară de la 1 la 10, 1 reprezintă persoana care nu vrea să audă de Biserica Adventistă. Este acea persoană care vede sigla pe zidul bisericii,

scuipă și trece pe partea cealaltă a străzii. De cealaltă parte, 10 reprezintă persoana gata să intre în bazinul de botez. Fiecare om se află undeva pe această scară în ce privește relația lui cu biserica.

Cei care participă în mod normal la o întâlnire de evanghelizare se află în partea din dreapta a scării (8, 9 sau 10). Ei sunt pregătiți pentru seceriș. Au fost pregătiți de Dumnezeu, fie prin metodele Lui neștiute, fie lucrând prin intermediul membrilor bisericii. În timpul întâlnirilor evanghelistice aceștia iau decizia de a se alătura Bisericii Adventiste și se botează imediat. Dacă o persoană care se află la nivelul 3 pe această scară se întâmplă să participe la o astfel de întâlnire, în mod normal nu se mai întoarce și în ocazia următoare. Nu era pentru el. Și e de înțeles acest lucru, dacă ne uităm la nivelul la care se află pe scara de mai sus. Probabil că nu ar fi trebuit să fie invitat la acea întâlnire. Nu era pregătit pentru seceriș. Amintiți-vă că evanghelizarea publică este partea finală a acestui proces – secerișul. Persoanele aflate la nivelele 3 sau 4 trebuie să fie îngrijite înainte să ajungă la momentul seceratului.

Maria se află la nivelul 3. Tocmai a trecut printr-un divorț. O prietenă adventistă o invită să participe la un seminar ținut la biserică despre cum să-ți revii în urma divorțului. Participă și este extrem de recunoscătoare bisericii pentru ajutorul pe care i l-a oferit. Este ea acum pregătită să fie invitată la o evanghelizare publică? Nu. Ea a avansat acum pe scara receptivității undeva pe la nivelul 5. În general, pentru ca o persoană să ajungă la nivelurile 8, 9 sau 10, când poate fi momentul pentru seceriș, este nevoie de câteva astfel de contacte cu biserica.

Majoritatea oamenilor sunt undeva între nivelurile 1 și 7. Dacă biserica nu face nimic pentru a-i ajuta pe oameni să avanseze pe scara receptivității, dar continuă să organizeze întâlniri destinate celor aflați la nivelurile 8, 9 și 10, foarte repede oamenii aflați la aceste niveluri superioare se vor împuțina și evanghelizările nu vor mai avea succes. De aceea este extrem de important ca biserica să înțeleagă creșterea ca un proces. Dacă lucrarea este direcționată în mod constant către persoanele aflate la nivelurile 1-7, atunci un număr constant de oameni vor avansa către nivelurile care sunt gata pentru seceriș.

Uneori, bisericile sunt atât de entuziasmate de împlinirea nevoilor oamenilor aflați la nivelurile 1-7, încât își petrec tot timpul căutând să

le slujească acestora și nu organizează niciodată un eveniment destinat seceratului. Nici aceste biserici nu cresc. Dacă neglijezi vreuna din părțile acestui proces, creșterea se oprește. Dacă neglijezi conceptul de creștere ca proces, nu te poți aștepta să vezi în mod constant noi membri adăugându-se bisericii.

Paleta de metode folosite în diverse biserici este diferită. Nu se potrivesc aceleași metode tuturor bisericilor. Fiecare biserică va trebui să descopere ce evenimente fac parte din propriul ei proces. Este important însă să-și amintească faptul că toate cele trei părți ale acestui proces trebuie să funcționeze continuu. Cu alte cuvinte, trebuie să știți permanent ce ar trebui să facă biserica în zonele semănării, îngrijirii și seceratului. Neglijați oricare din aceste părți ale procesului, iar creșterea nu se va mai produce.

Un rezumat al *Secțiunii 2*

În această secțiune, am discutat despre două metode pe care par să le aibă în comun bisericile adventiste care cresc constant. Acestea au dezvoltat o cultură a evanghelizării, folosindu-și membrii laici în lucrare și, în al doilea rând, în cadrul lor funcționează un proces de evanghelizare ce cuprinde trei părți: semănatul, îngrijitul și seceratul. Cele mai multe folosesc, într-o formă sau alta, evanghelizările publice pentru secerat.

Acest proces de evanghelizare a impregnat gândirea acestor biserici la orice nivel. Când o astfel de mentalitate domină în biserică, membrii ei își dau seama că fiecare departament este implicat în câștigarea de suflete. Astfel, Școala de Sabat, școala/grădinița bisericii, clubul de Exploratori, diaconia, toate contribuie la procesul de câștigare a oamenilor la Hristos. Și asta nu este doar teorie, ci devine o realitate vie în mijlocul acestor biserici.

Secțiunea 3

O scurtă trecere în revistă a teoriei despre creșterea bisericii

Donald McGavran, fondatorul mișcării pentru creșterea bisericii, a enunțat șapte componente majore ale teoriei despre creșterea bisericii. Aceștia sunt factorii care trebuie să existe pentru ca o biserică să crească, și ei sunt încă valabili astăzi. Care sunt ei?[6]

1. Un pastor vizionar care îşi foloseşte conducerea dinamică pentru a mobiliza întreaga biserică în vederea creşterii.

Pionierii studiilor în acest domeniu au remarcat rapid rolul crucial pe care îl joacă pastorii în ce privește creșterea bisericii. Ei au observat fluctuațiile de creștere în funcție de schimbările de pastori. O biserică este în plină creștere, vine un pastor nou și, dintr-odată, creșterea se oprește sau invers. Personalitatea pastorului și capacitatea lui de a vedea potențialul de creștere și apoi de a crea o viziune de viitor sunt absolut necesare ca să aibă loc creșterea. Problema principală este crearea unei mentalități a misiunii, sau a unei culturi a evanghelizării. E nevoie de o conducere pastorală puternică pentru ca acest lucru să se întâmple.

2. Membri extrem de mobilizați care şi-au descoperit, şi-au dezvoltat şi îşi folosesc acum toate darurile spirituale în vederea creşterii.

Această componentă majoră am comentat-o pe larg în secțiunea anterioară. Pastorul nu poate fi un luptător singuratic. El trebuie să fie capabil să-și motiveze membrii să simtă și ei viziunea lui și să-i ajute pe oamenii lui Dumnezeu să folosească toate darurile spirituale pe care El le-a lăsat în biserică.

3. O biserică suficient de mare încât să poată oferi o gamă de servicii care să împlinească nevoile şi aşteptările membrilor ei.

Aceasta nu înseamnă că doar megabisericile sunt adecvate pentru acest lucru. De fapt, în timpul anilor ,70, când au fost descoperite aceste componente necesare pentru creșterea unei biserici, megabisericile abia dacă existau. McGavran nu face altceva decât să recunoască faptul că o biserică trebuie să fie suficient de mare pentru a duce la îndeplinire lucrarea la care simte că a fost chemată de Dumnezeu. O astfel de biserică poate fi la fel de bine una de 50 de membri sau una de 1 000 de membri.

4. Un echilibru structural corect în ce priveşte relația dinamică dintre, grup de influență şi celulă.

Cuvântul „sărbătorire”, așa cum este el folosit de autorii timpurii în domeniul creșterii bisericii, nu se referă la bisericile de tip „celebration” care s-au dezvoltat în adventism. Acest cuvânt era folosit pentru a arăta faptul că membrul obișnuit trebuie să simtă că face parte din ceva mă-

reț. Adventiștii își satisfac, în general, această nevoie la congrese sau la sesiunile Conferinței Generale. Unele biserici mari pot, de asemenea, să le inducă acest sentiment credincioșilor.

„Grup de influență” se referă la faptul că fiecare membru cunoaște un număr de aproximativ 50 de persoane din biserică. E posibil să le știe numele, dar nu a intrat într-o relație strânsă cu ele. „Celulă” face referire la o grupă mică, intimă, de 10-12 persoane, cu care fiecare membru își împărtășește viața de credință și cu care leagă relații strânse. Ca să fie sănătoasă, o biserică trebuie să ofere toate aceste trei elemente. Adventiștii s-au descurcat destul de bine în ce privește grupa de influență și sărbătorirea. Punctul nostru slab este în domeniul celulei, sau al grupei mici. Consecința este că mulți adventiști sunt foarte slab atașați de biserică și nu au relații solide în interiorul acesteia.

5. Membri care să fie, în principiu, omogeni din punct de vedere social.

Această componentă a devenit cel mai controversat principiu al teoriei despre creșterea bisericii. McGavran este însă descriptiv în acest punct și nu prescriptiv. Studiile lui au relevat faptul că majoritatea grupelor de influență ajung să atragă oameni asemănători membrilor existenți. Rezultatul este că segmente mari de recoltă rămân nesecerate. De aceea este necesar să plantăm noi biserici omogene din punct de vedere social în acele comunități la care Evanghelia nu a ajuns.

6. Folosirea unor metode de evanghelizare care s-au dovedit a fi funcționale şi concentrarea atenției asupra formării de ucenici.

Pe McGavran l-a preocupat faptul că bisericile aveau tendința de a face același lucru an după an, chiar dacă nu dădea rezultate. Lui i se pare logic ca bisericile să-și evalueze activitatea în lumina marii lor chemări. Dau roade metodele lor? Metodele de evanghelizare nu ar trebui să fie alese doar în virtutea faptului că dintotdeauna s-au folosit acele metode.

Pot exista situații când o biserică ține întâlniri evanghelistice an de an, cu rezultate modeste sau chiar fără niciun rezultat. S-ar putea trage cu ușurință concluzia că această metodă nu dă roade. Totuși, după cum am văzut în secțiunea precedentă, metoda funcționează cu siguranță în sute de biserici adventiste. Atunci, care este problema? Poate că acea biserică

a organizat astfel de întâlniri ca pe niște evenimente singulare și nu ca parte a unui proces evanghelistic sau poate că, în loc să creeze o cultură a evanghelizării, membrii au ales să țină aceste întâlniri. Ar fi foarte ușor să renunțe la seriile de evanghelizări, convinși fiind că acestea nu mai merg, când problema nu rezidă în aceste întâlniri, ci în abordarea evanghelizării ca întreg. Acesta e motivul pentru care este atât de importantă o evaluare clară și bine gândită a situației. Bisericile nu trebuie să privească numai la metodă, ci să analizeze și de ce nu mai merge acea metodă.

7. O filozofie a misiunii, cu prioritățile ordonate conform Bibliei.

Conform lui McGavran, prioritățile sunt ordonate conform Bibliei când biserica are ca scop principal mântuirea celor pierduți. Fie principala preocupare a bisericii este împlinirea marii ei chemări, fie urmăm filozofia religioasă, în loc să-L urmăm pe Mântuitorul. Dându-ne această mare chemare, Isus a stabilit formarea de noi ucenici drept lucrarea capitală a bisericii. Orice biserică ce pune altceva mai presus de acest lucru are prioritățile aranjate într-o ordine nebiblică.[7]

Axiomele creșterii bisericii[8]

Pe lângă componentele majore ale teoriei despre creșterea bisericii, primii autori în acest domeniu au identificat patru axiome care s-au dovedit a fi adevărate în ce privește împlinirea marii chemări de către bisericile locale.

1. Pastorul trebuie să vrea ca biserica să crească şi să fie dispus să plătească preţul pentru acest lucru.

Din nou, creșterea bisericii este văzută ca fiind dependentă de pastori și de disponibilitatea lor de a plăti prețul pentru creșterea bisericii. Acest preț include muncă din greu. Pastorii care se orientează către creșterea bisericii muncesc multe ore pentru aceasta. Dar aici nu e vorba de a lucra mai mult, ci de a lucra mai inteligent. Acești pastori își motivează toți membrii pentru îndeplinirea marii chemări. Mulți pastori nu au o motivație îndeajuns de puternică pentru atragerea de noi membri. Ei sunt deja ocupați până peste cap cu păstorirea celor pe care îi au deja în biserică. Așa că, o parte din prețul creșterii este ca pastorul să accepte să

aibă membri pe care să nu-i poată păstori. De aceea trebuie să fie dispus să-i instruiască pe prezbiteri și pe alți membri să facă vizite în locul lui.

2. Membrii trebuie să vrea ca biserica să crească şi să fie dispuşi să plătească preţul pentru acest lucru.

Nu doar pastorul trebuie să fie dedicat acestui scop, ci și comunitatea de credincioși. Am remarcat deja axioma aceasta în secțiunile precedente. Uneori, pastorul este dispus să plătească prețul pentru creșterea bisericii, dar membrii nu sunt. Prețul pe care trebuie să-l plătească aceștia este faptul că s-ar putea să nu mai cunoască pe toată lumea din biserică; în plus, s-ar putea să-și mai piardă din funcții. Apoi, mai este problema supraaglomerării și nevoia plantării unei noi biserici sau a construirii uneia mai mari. Sunt membrii dispuși să plătească prețul pentru creșterea bisericii?

Într-o biserică pe care am păstorit-o cu mult timp în urmă, creșterea era foarte rapidă, de aproape 100 de persoane pe an. Unul dintre prezbiteri a venit la mine ca să-și exprime îngrijorarea. „Pastore”, mi-a spus el, „avem o problemă în biserică.” Bineînțeles că eram nerăbdător să aud care era problema. El mi-a explicat că aveam prea mulți membri noi! Poate părea șocant, pentru că în definitiv asta înseamnă biserica, însă l-am ascultat în continuare. În trecut, el întotdeauna îi știuse pe toți din biserică. Acum erau foarte mulți oameni în biserică pe care nu-i știa. Mai mult, era îngrijorat că membrii vechi ai bisericii aveau să piardă controlul. Acestea sunt temeri legitime care trebuie să fie rezolvate. Din fericire, l-am putut face să înțeleagă că această creștere a bisericii era un lucru pozitiv, dar, de multe ori, membrii importanți ai bisericii nu sunt dispuși să plătească prețul și, prin urmare, vor sabota procesul de creștere.

3. Biserica trebuie să fie de acord că scopul evanghelizării este acela de a face ucenici.

McGavran a definit ucenicul ca cel care „tocmai s-a întors la Hristos”. Astfel, axioma aceasta vrea să spună că evanghelizarea ar trebui să se concentreze pe aducerea oamenilor la Hristos și nu pe asistarea lor în procesul de transformare în creștini maturi. Deși, ca adventiști, suntem de acord cu intenția lui McGavran, nu am vrea să limităm ucenicia doar la întoarcerea inițială la Hristos. Ținta noastră nu este doar să-i facem pe

oameni să treacă pragul, ci să-i ajutăm să devină ucenici devotați ai lui Isus Hristos, gata să-L întâmpine atunci când va reveni.[9]

4. Biserica nu trebuie să sufere de boli în stadiu terminal.

În mod evident, bisericile afectate de boli în stadiu terminal nu sunt capabile să îndeplinească marea chemare.[10]

Boli în stadiu terminal[11]

McGravan a definit opt „boli" care afectează bisericile, boli pe care el le consideră fatale. Le-a dat apoi nume care să semene cu nume de boli. În opinia mea, unele dintre ele nu sunt chiar atât de lipsite de speranță. Totuși este adevărat că, dacă nu sunt tratate, vor conduce la moartea bisericii.

1. Ethnikitis sau Boala Oraşului-Fantomă

Această „boală" constituie o problemă pentru tot felul de biserici și a afectat multe biserici adventiste. Să luăm, de exemplu, cazul ipotetic al bisericii First Church din centrul orașului. Timp de ani de zile, a fost biserica cea mai importantă din zonă, o biserică cu greutate, iar pastorii ei se bucurau de prestigiu. În ultimii ani însă, a intrat în declin și toate încercările de a o repune pe picioare au fost sortite eșecului.

Iată care era problema. La începuturile ei, cartierul în care se afla biserica era locuit în principal de albi din clasa de mijloc. Acum, după 50 de ani, populația cartierului este formată în majoritate din hispanici cu venituri mici. Pe măsură ce hispanicii s-au mutat în zonă, albii s-au mutat ușor spre zonele rezidențiale din jurul orașului. Noi biserici au luat naștere în acele cartiere și membrii bisericii First Church au început să se împuțineze. Din loialitate, câțiva membri au continuat să vină cu mașina la serviciile divine de la First Church în fiecare Sabat, dar apoi se retrăgeau rapid spre locuințele lor de la periferie, în restul săptămânii. Nu manifestau niciun interes pentru comunitatea din jurul bisericii. Când acești membri încercau să-și aducă prietenii din zonele rezidențiale la biserică, aceștia refuzau spunând că este prea departe. Preferau o biserică mai aproape de casă. Când copiii au crescut, nu-i mai lega aceeași loialitate de First Church, așa că au început să meargă la bisericile de lângă casă.

Rezultatul acestui scenariu este o biserică formată dintr-un anumit tip de oameni, dar înconjurată de alt tip de oameni, cele două categorii neavând niciun fel de interacțiune. Dacă First Church nu găsește o modalitate de a sluji în rândul comunității hispanice din jurul ei ca aceștia să umple biserica, atunci, în cele din urmă, fie biserica va vinde clădirea și se va muta în cartierele rezidențiale, fie va ajunge la concluzia că lucrarea ei s-a încheiat și își va închide porțile. Fără a face aceste schimbări, nu există nicio șansă de a reînvia o astfel de biserică. Din acest motiv, Ethnikitis este o boală gravă, care afectează în primul rând bisericile din mediul urban. Toate bisericile de acest tip vor muri dacă nu-și deschid porțile pentru noul grup etnic.

2. Bătrânețea

În timp ce Ethnikitis este o boală care afectează în principal bisericile din orașe, bătrânețea este o boală similară, care afectează bisericile din mediul rural. Multe biserici adventiste americane au luat naștere la țară. De fapt, în multe părți ale lumii, adventismul a fost în principal o mișcare rurală. Multe orășele și comunități mici au avut o biserică adventistă. Totuși migrația spre orașe a golit de membri multe dintre aceste biserici. Nu doar bisericile de la sate mor, ci chiar și comunitățile în mijlocul cărora au apărut. Uneori, singura clădire care rămâne într-o localitate este biserica. Multe dintre aceste biserici continuă să se zbată an după an. Închinătorii se pot număra pe degete. Membrii sunt bătrâni și este evident că pe aceste biserici moartea le pândește la colț.

Din moment ce oamenii migrează la oraș și puțini sunt cei care se mută în acele localități, șansele ca biserica să facă noi convertiți scad rapid. Nu va mai trece mult timp până când astfel de biserici se vor închide. Există speranță pentru ele? Mi-aș dori să existe, dar McGavran a clasificat această situație drept o boală în stadiu terminal și ultimii 40 de ani au demonstrat că are dreptate. Dacă nu se mută oameni noi în comunitatea respectivă, o astfel de biserică nu poate crește și, în cele din urmă, va muri.

3. Orbirea oamenilor

Această boală se poate corecta mult mai ușor decât precedentele două. Ea reprezintă eșecul bisericii de a vedea numeroasele diferențe

culturale care o despart de oamenii din jurul ei. Credincioșii presupun că majoritatea membrilor comunității din care fac parte sunt ca ei, deci, dacă merg la aceștia, înseamnă că au făcut lucrare în comunitate. Dar nicio comunitate din secolul al XXI-lea nu este monolitică. Există numeroase grupuri de oameni, chiar în interiorul aceleiași unități culturale sau etnice.

Când o biserică nu reușește să ajungă la alte grupuri din zonă și nu se preocupă să se extindă dincolo de grupul omogen care există în biserică, McGravan sugerează că acea biserică va muri. Bisericile trăiesc și mor în interiorul aceleiași unități omogene. Ca să crească, o biserică trebuie să cuprindă continuu noi unități omogene de oameni. Astfel că, această boală are un remediu. Biserica poate deveni conștientă de faptul că, în comunitatea locală, există oameni diferiți și poate lucra cu aceștia prin metode care să stabilească o legătură cu ei.

Atragerea unor grupuri culturale noi poate însă crea probleme grave dacă membrii insistă că modul în care își exprimă ei credința este singurul mod în care se poate face acest lucru. A aduce în biserică grupuri noi înseamnă a împărtăși moduri noi de închinare, ce țin de cultură. Dacă o biserică nu poate face asta, va muri.

4. Hipercooperativitatea

Aceasta este o boală care afectează mai degrabă bisericile neadventiste, dar se poate întâlni și la cele adventiste, așa că ar trebui să o analizăm. McGravan a observat că bisericile care fac evanghelizare doar atunci când se organizează un astfel de eveniment de către mai multe biserici din diferite confesiuni la un loc, nu cresc. Biserica locală trebuie să aibă un rol central în procesul de evanghelizare.

În mod asemănător, dacă singura evanghelizare publică în care se implică o biserică adventistă este una organizată de toate bisericile adventiste dintr-un oraș, creșterea înregistrată de acea biserică va fi foarte mică. Aceasta nu înseamnă că ea nu ar trebui să se implice în astfel de evanghelizări, ci doar că acestea nu ar trebui să fie singurele evanghelizări ale ei.

Păstoream o biserică într-un oraș. Conferința invitase un evanghelist bine-cunoscut să țină o serie de prelegeri într-una din sălile mari ale orașului, cu o capacitate de 3 000 de locuri. Toate bisericile din oraș urmau

să participe, dar evanghelizarea respectivă nu urma să „aparțină” niciuneia dintre ele. Rezultatul a fost că în seara de deschidere doar 400 de persoane au participat, în timp ce populația adventistă din oraș era de peste 2 000 de credincioși. Curând, participarea la aceste prelegeri a coborât la 200 de persoane, într-o sală cu 3 000 de locuri. Au fost foarte puține rezultate pozitive. Dacă bisericile participante ar fi decis, pe baza experienței acelei serii de prelegeri, că evanghelizarea publică nu dă roade și, prin urmare, aceea ar fi fost singura ocazie de acest fel, atunci acele biserici ar fi murit în cele din urmă. În biserica mea însă, șase luni mai târziu, am ținut o evanghelizare organizată doar de noi și am botezat 50 de persoane.

Această boală se poate vindeca ușor. Fiecare biserică locală trebuie să-și dezvolte propria strategie de evanghelizare. Deși poate uneori va trebui să-și unească forțele cu alte biserici, vor ține totuși în mod regulat propriile serii evanghelistice. Numai atunci biserica poate crește.

5. Koinonitis

Această afecțiune își trage numele din cuvântul grecesc *koinonia*, care înseamnă „părtășie”. Când această boală afectează biserica, toată atenția se concentrează asupra relațiilor interne. Într-un anumit sens, biserica devine un club de socializare, în care membrii se bucură de compania celorlalți, fără să fie preocupați de a aduce și alți oameni la Hristos. Este o boală frecventă în majoritatea bisericilor adventiste.

Cei care cresc în cultura adventistă presupun că toată lumea este familiară cu această cultură. Nu reușesc să înțeleagă că persoanele care se alătură bisericii descoperă rapid că au pătruns într-o cultură care le e străină. Dacă membrii existenți nu îi ajută pe cei noi să se adapteze schimbărilor culturale, aceștia vor părăsi rapid biserica. O biserică ce are probleme în a-i asimila pe nou-veniți poate fi afectată de această boală gravă.

Evanghelizarea din biserica locală s-a încheiat sâmbătă seara trecută cu un botez spectaculos de 30 de persoane. Timp de cinci săptămâni, membrii au venit seară de seară pentru a sprijini acest eveniment. S-au bucurat văzând că participanții acceptă solia, dar toate aceste întâlniri i-au obosit și abia așteptau să se întoarcă la normal. Așa că, Sabatul următor, când noii membri au venit la biserică, totul era diferit. Nu mai

erau plasatori, care să îi aștepte în parcare și să dea mâna cu ei. Când au intrat în foaier, un diacon le-a înmânat rapid un program. S-au chinuit să găsească grupa de Școală de Sabat la care fuseseră arondați. Fuseseră obișnuiți cu lecții pline de viață și cu predici și cântări înălțătoare. De data aceasta, cineva s-a urcat la amvon și a citit dintr-o carte. Asta a fost predica. Ce s-a întâmplat? S-au gândit că, probabil, au greșit biserica, așa că nu au mai venit și a doua oară.

E ușor să îți spui că totul e din vina evanghelistului care nu i-a învățat suficient de multe lucruri. Dar nu cumva este vina membrilor bisericii care au eșuat la capitolul primirii nou-veniților, neajutându-i să se adapteze la cultura acelei biserici? Atât de des îi atragem pe oameni pentru a-i lăsa apoi de capul lor! Odată botezați, noii membri se văd nevoiți să se descurce singuri. Din nefericire, prea puțini supraviețuiesc.

Această boală, deși este gravă, are soluții și remedii. Biserica trebuie să iasă din zona ei de confort, să-i întâmpine pe noii membri și să-i ajute să se simtă acasă. Trebuie să-i ajute pe cei veniți de curând să simtă și ei acea *koinonia* care există acolo. O biserică poate fi cu adevărat o biserică în creștere numai dacă își poate asimila noii membri.

6. Strangularea sociologică

Pare să fie o boală gravă și așa și este. Ea stipulează următorul lucru: capacitatea de creștere a unei biserici este limitată de spațiul disponibil pentru noii ei membri. Atunci când o biserică ajunge la 80% din capacitatea ei, atât în ce privește locurile, parcarea sau facilitățile Școlii de Sabat, ea se va opri din creștere.

Am fost pastorul unei biserici mari, cu 500 de membri în registru. Înainte de venirea mea, numărul de membri variase undeva între 500-525. Sala avea 325 de locuri, dar prezența la Școala de Sabat era de numai 280. Mi-am dat seama că ei ajunseseră la 80% din capacitate și acest lucru le împiedica creșterea. Faptul că ai spațiu nu-ți garantează creșterea bisericii, dar lipsa de spațiu în mod sigur o împiedică. Pur și simplu nu ai unde să-i mai pui pe cei nou-veniți. Oamenilor din societățile occidentale le place să aibă spațiu. E suficient să vă uitați la o sală de așteptare dintr-un aeroport. Există o mulțime de locuri libere, dar oamenii preferă să stea în picioare decât să se așeze lângă un străin. În țările neoccidentalizate, oamenii sunt mai obișnuiți cu înghesuiala, așa

că acest factor s-ar putea să nu se aplice în aceeași măsură ca în țările occidentalizate.

Dându-mi seama de problemă, am adus-o în fața comitetului bisericii și le-am oferit trei soluții. Fie plantau o nouă biserică, fie construiau o nouă biserică, fie organizau două serii de servicii divine. Comitetul a răspuns cu o a patra soluție: niciuna din cele de mai sus. În entuziasmul meu de tânăr, le-am spus că nu aveau de ales și i-am forțat să organizeze două servicii divine. Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să le acord un timp să se gândească și să se obișnuiască cu ideea, căci, pe toată perioada cât am fost pastor acolo (cinci ani de zile), niciodată nu le-a plăcut ideea celui de-al doilea serviciu divin.

Totuși nu te poți împotrivi succesului. Foarte rapid, numărul participanților a crescut la 450-500 pe Sabat, nivel la care ne-am plafonat din nou, deoarece și la cel de-al doilea serviciu divin sala ajunsese la 80% din capacitatea ei. Când am fost transferat de acolo, tocmai plantaseră o biserică nouă, iar 50 de oameni mergeau acolo. Apoi, au fost de părere că nu mai este nevoie de un al doilea serviciu divin, chiar dacă, la cele două servicii divine, participau 400 de persoane pe Sabat, iar capacitatea sălii era de numai 325 de locuri. Foarte repede, numărul participanților a scăzut din nou la 280 și, uneori, chiar la 150. Factorul 80% este real.

Când am ajuns în noua mea biserică, am descoperit o sală de 500 de locuri, dar cu o participare tot de 280 de persoane. De data aceasta, nu capacitatea sălii mari împiedica creșterea, ci capacitatea aulelor destinate Școlii de Sabat pentru copii. S-a luat hotărârea să se construiască o anexă pentru a împlini nevoia respectivă. Dar asta însemna că trebuia să se folosească o parte din parcare pentru noua clădire. Așa că, mai întâi, am amenajat o parcare suplimentară care să înlocuiască ce avea să se piardă. În mod uimitor, după ce am amenajat parcarea suplimentară, numărul participanților a crescut cu 50 de persoane în fiecare Sabat. Când am început construcția noii clădiri și am redus spațiul de parcare, numărul participanților a scăzut cu 50 de persoane. Este uimitor cât de exact este factorul 80% în bisericile adventiste. În bisericile din interiorul orașelor, problema locurilor de parcare nu trebuie luată în considerare, deoarece nimeni nu se așteaptă să fie locuri pentru fiecare. De asemenea, unele grupuri etnice nu au o problemă cu înghesuiala, așa că procentul poate crește în astfel de biserici până undeva la 90% din capacita-

te. Totuși biserica nu poate crește mai mult decât îi permite capacitatea ei fizică.

Nu trebuie însă să așteptăm ca procentul de 80% să fie atins pentru a face ceva în legătură cu spațiul disponibil. Altfel, curba creșterii se va întrerupe și biserica își va pierde din avânt. Și, odată ce acest avânt este pierdut, este foarte greu de recăpătat. Prin urmare, ar trebui să anticipăm faptul că, peste un an vom ajunge la 80% din capacitate și să facem planuri de acțiune pe măsură ce ne apropiem de capacitatea maximă. În acest fel, biserica poate continua să crească. Sunt trei soluții pentru această problemă: construirea unei noi biserici, plantarea unei noi biserici sau organizarea unor servicii divine în serii. Alegerea aparține fiecărei biserici, dar trebuie să aleagă una dintre aceste soluții, altfel riscă să fie necredincioasă marii chemări.

7. Întreruperea dezvoltării spirituale

Aceasta este o boală care îi afectează în primul rând pe noii adventiști. În timpul prelegerilor evanghelistice, dezvoltarea lor spirituală are un ritm foarte crescut, dar, după ce sunt botezați, se opresc din creștere. De parcă ar fi ajuns în vârf și nu mai au nimic de urcat. Această boală afectează multe biserici adventiste, deoarece ele nu reușesc să-și ajute noii membri să se dezvolte continuu din punct de vedere spiritual. Se pleacă de la premisa că fiecare individ se poate descurca singur, odată ce este botezat. Este o greșeală fatală. Dacă o biserică nu-i ajută pe oameni să-și dezvolte viața spirituală, în cele din urmă, o mare parte din membrii acelei biserici nu vor reuși să ajungă la o consacrare mai profundă. O astfel de biserică este sortită dezastrului. Așadar, aceasta este o boală fatală.

8. Sindromul Sfântului Ioan

McGavran a denumit această boală după apostolul Ioan. Pentru adventiști, ea este cunoscută sub numele de „laodiceeanism”. Dacă întreruperea dezvoltării spirituale este o boală care îi afectează pe noii adventiști, laodiceeanismul îi afectează pe membrii cu vechime. Aceștia sunt căldicei, nici reci, nici în clocot. Dumnezeu declară că e dezgustat de ei. Această boală este foarte des întâlnită în Biserica Adventistă. Ellen White afirmă:

> Solia către biserica din Laodiceea se aplică în special poporului lui Dumnezeu de astăzi. Este o solie către cei care pretind că sunt creștini, dar care au devenit atât de asemănători lumii, încât nu se mai vede nicio diferență între ei și lume.[12]

Bisericile afectate de această boală sunt pline de adventiști cu numele sau adventiști culturali. Au crescut în Biserica Adventistă și le plac cultura și stilul de viață adventist, dar nu sunt dedicați împlinirii misiunii lui Hristos. Ei merg la biserică din obișnuință, dar viața spirituală lipsește din experiența acestor membri laodiceeni.

Care este remediul pentru această boală? Duhul Sfânt. Numai El poate aduce redeșteptarea de care este nevoie pentru ca biserica să-și recapete stabilitatea spirituală. La vindecare mai contribuie și un număr cât mai mare de creștini noi. Aceștia, de regulă, sunt plini de pasiune pentru Hristos. Dacă sunt destul de mulți adventiști de tipul acesta, cei vechi în credință, cuprinși de laodiceeanism, pot fi reînsuflețiți de adierea Duhului Sfânt.

Aveam doar 17 ani când m-am alăturat unei biserici adventiste de 25 de membri, într-un oraș de 50 000 de locuitori. La 15 de kilometri distanță, era un oraș de 100 000 de locuitori fără nicio biserică adventistă. Eram entuziasmat de adevărul pe care tocmai îl acceptasem, dar în biserică erau câțiva laodiceeni care erau evident deranjați de entuziasmul meu. Nu pot uita un „sfânt” mai în vârstă, care a venit la mine, m-a luat pe după umeri și mi-a zis: „Frate, tu acum trăiești dragostea dintâi. Mai așteaptă puțin și o să o pierzi ca noi!” Dacă asta e ceea ce găsesc noii membri în biserică, nu-i de mirare că laodiceeanismul este o boală fatală pentru adventiști.

Un rezumat al *Secțiunii 3*

Am prezentat opt boli fatale extrem de răspândite în Biserica Adventistă modernă. Dacă biserica ta este afectată de una sau mai multe boli vindecabile, atunci fă ceva în privința asta. Nu ne putem permite să avem biserici care continuă să fie menținute în viață artificial, refuzând în același timp medicamentul pe care îl oferă Dumnezeu. După cum a observat McGravan, atâta timp cât una dintre aceste boli îți afectează biserica, aceasta nu va crește. Așa că o parte din procesul de rezolvare a

problemei creșterii bisericii este aceea de a îndepărta aceste piedici din cale, pentru ca nimic să nu oprească biserica din progres.

Secțiunea 4

Principii pentru creșterea bisericii

Principiile creșterii bisericii sunt adevăruri universale despre creșterea bisericii, care există în orice cultură și în orice grup, în timp ce metodele sunt modalitățile prin care o biserică aplică aceste principii. De multe ori, bisericile confundă principiile cu metodele. Unele dintre problemele pe care le-am discutat deja în această broșură sunt adevărate principii, cum ar fi dezvoltarea unei culturi a evanghelizării. Implicarea membrilor în lucrare și înțelegerea evanghelizării ca un proces pot fi considerate, de asemenea, principii solide care au fost identificate de-a lungul timpului de autorii în domeniul creșterii bisericii. În această secțiune finală, vreau să explorez alte câteva principii recunoscute de acești autori, care se aplică la bisericile de astăzi.

Creșterea bisericii implică o cooperare între om și Dumnezeu

Când totul se va fi scris despre creșterea bisericii, un singur lucru rămâne neschimbat: în final, creșterea bisericii nu I se poate atribui decât lui Dumnezeu. El este Cel care dă putere bisericii. Fără binecuvântarea Lui, niciun efort omenesc nu poate face ca biserica să crească. Creșterea bisericii este o lucrare divină. Totuși Dumnezeu nu lucrează independent de oameni. Pentru ca această creștere să fie eficientă, este nevoie ca Dumnezeu și omul să conlucreze. Dumnezeu nu le-a încredințat îngerilor misiunea de a duce lumii Evanghelia, ci oamenilor:

> De aceea, predicarea Evangheliei le-a fost încredințată oamenilor păcătoși, nu îngerilor. Este clar că puterea care lucrează prin slăbiciunea omenească este puterea lui Dumnezeu; și astfel, noi suntem încurajați să credem că puterea care îi poate ajuta pe alți oameni la fel de slabi ca noi ne poate ajuta și pe noi.[13]

Aceasta nu minimalizează faptul că îngerii lucrează împreună cu noi în încercarea noastră de a împlini marea chemare, căci, în definitiv, este o colaborare divino-umană, însă îngerii îi pun întotdeauna pe oameni în contact cu biserica lui Dumnezeu.

> Un înger l-a condus pe Filip spre cel care căuta lumina și care era gata să primească Evanghelia; la fel și astăzi, îngerii le călăuzesc pașii acelor lucrători care Îi permit Duhului Sfânt să le sfințească limba, să le șlefuiască și să le înnobileze inima. Îngerul trimis la Filip ar fi putut face el însuși lucrarea pentru etiopian, dar Dumnezeu nu lucrează așa. Planul Lui este ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.[14]

Aceasta este conlucrarea divino-umană pe care Dumnezeu o utilizează în mod continuu în lucrarea lui cu omenirea. El a exemplificat-o în persoana lui Isus Hristos și continuă să o folosească în mântuirea celor păcătoși. Vestea bună e că biserica nu este singură în eforturile ei de a câștiga suflete pentru Hristos. Dumnezeu este alături de ea. El o călăuzește în vederea împlinirii misiunii Sale.

Dumnezeu lucrează în lume. Isus îi atrage pe toți oamenii la El. Duhul Sfânt este elementul activ în Planul de Mântuire. Toți Cei trei membri ai Trinității divine sunt implicați în mod activ în mântuirea oamenilor. În același timp, oamenii trebuie să conlucreze cu Divinitatea. Ei trebuie să aibă o relație corectă cu Dumnezeu, o viziune corectă, ținte corecte, și trebuie să fie la locul și la timpul potrivit pentru a ajunge la oamenii potriviți.

Oamenii potriviți sunt oamenii cu care lucrează Dumnezeu. Noi trebuie să fim în strânsă legătură cu Dumnezeul nostru, astfel încât să-L auzim vorbindu-ne și să ne asigurăm că facem lucrarea pe care o cere El de la noi. De aceea sensibilitatea spirituală este crucială în bătălia pentru mântuirea celor pierduți. Poate că ai auzit povestea vreunui colportor sau pastor care, mergând cu mașina, a simțit dintr-odată îndemnul puternic de a întoarce și a o lua în direcția opusă. A ascultat îndemnul lăuntric și s-a lăsat condus de Duhul Sfânt. A ajuns la o anumită adresă, a oprit mașina și a bătut la o ușă necunoscută. Când s-a deschis ușa, persoana respectivă i-a spus că tocmai se ruga ca cineva să vină să discute cu ea. Aceasta este cooperarea divino-umană.

În felul acesta, Dumnezeu și omul conlucrează. De aceea câștigarea de suflete nu poate fi niciodată separată de spiritualitate. Convertirea oamenilor și creșterea bisericii nu pot fi niciodată realizate prin vreo manevră psihologică care să-i facă pe aceștia să se alăture bisericii lui Dum-

nezeu. Este, mai presus de toate, o lucrare divină, în care noi, creștinii, cooperăm cu un Dumnezeu care este pasionat să ne folosească pe noi pentru a ajunge la cei care nu-L cunosc pe Isus.

Împlinirea nevoilor

O biserică nu poate crește dacă nu este capabilă să împlinească nevoile oamenilor. Bisericile care vor din toată inima să câștige suflete în societatea sofisticată de astăzi sunt cele care studiază cu atenție și înțeleg nevoile existente în comunitățile lor și care caută să împlinească aceste nevoi. Cei necredincioși, în marea lor majoritate, nu vor fi niciodată atrași de adevăr dacă nu ne intersectăm cu ei mai întâi la nivelul nevoilor lor.

Aceasta este esența abordării holistice adventiste a evanghelizării pe care Ellen White a enunțat-o atât de clar. În acest pasaj clasic, ea subliniază ceea ce eu adesea numesc „magna carta" a evanghelizării adventiste. Pe fiecare student de la seminar l-am pus să memoreze acest pasaj, deoarece el este punctul central al modului în care înțelege ea evanghelizarea.

> „Numai metoda lui Hristos va avea succes în câștigarea de suflete. Mântuitorul se amesteca printre oameni ca cineva care le dorea binele. Le arăta milă, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi le spunea simplu: «Urmați-Mă!»"[15]

Aici, Ellen White subliniază că numai această metodă va avea cu adevărat succes în evanghelizare. Aceasta înseamnă că alte metode ar putea conferi un fals sentiment de succes, dar numai metoda lui Isus va avea cu adevărat succes. Și care este această metodă? Ellen White ne spune că abordarea lui Isus era una relațională, orientată spre împlinirea nevoilor oamenilor. Singura metodă care are succes implică întâmpinarea oamenilor la nivelul nevoilor lor.

Împlinirea nevoilor este esențială. Dacă o biserică folosește altă abordare, ca parte a procesului de evanghelizare, este departe de voința și planul lui Dumnezeu. Ellen White continuă să sublinieze, în acest pasaj, importanța acestei abordări la nivel personal, nu doar la nivel de biserică:

> Este nevoie să ne apropiem de oameni printr-un efort personal. Dacă am aloca mai puțin timp predicării și mai mult timp lucrării personale, s-ar vedea rezultate mult mai mari. Săracii trebu-

> ie să fie ajutați, bolnavii îngrijiți, cei întristați și îndoliați trebuie să fie mângâiați, ignoranții să fie instruiți, iar cei lipsiți de experiență sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei care plâng și să ne bucurăm cu cei care se bucură. Însoțită de puterea convingerii, a rugăciunii și a dragostei lui Dumnezeu, această lucrare nu poate să rămână și nu va rămâne lipsită de roade.[16]

Prima propoziție este explicată de următoarea. Ellen White vorbește în mod clar de împlinirea nevoilor. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se apropie de oamenii pe care încearcă să-i salveze și să le împlinească nevoile. Dar nu ne putem apropia de cei pierduți dacă nu petrecem timp împreună cu ei. Isus știa să Se amestece în mulțime, iar Ellen White afirmă că așa ar trebui să facă și biserica lui Dumnezeu de astăzi. Membrii ei sunt sarea pământului și trebuie să pătrundă în comunitate.

Nu suntem chemați să hibernăm în pustietate și să evanghelizăm iepuri sălbatici. Ni s-a oferit invitația extraordinară de a ne amesteca, asemenea lui Isus, printre cei neiubitori, săraci și pierduți. Isus era prieten cu păcătoșii. Mergea la ospețele lor, întâlnindu-se cu ei acolo unde erau ei. El nu Și-a compromis niciodată credința, dar Îi plăcea să meargă acolo unde erau păcătoși. Oamenii care se simțeau cel mai confortabil în preajma lui Isus erau păcătoșii, în timp ce aceia care se simțeau cel mai neconfortabil erau așa-zișii sfinți. Dar Isus nu a acordat atenție acestui lucru, deoarece prioritățile Lui erau la locul lor. El venise să-i mântuiască pe cei păcătoși. Aceasta era misiunea Lui și aceasta ar trebui să fie și misiunea noastră, chiar dacă îi vom supăra pe anumiți sfinți.

Nu poți împlini nevoile celor pe care cauți să-i mântuiești dacă nu te amesteci printre ei și nu faci cunoștință cu ei. Biserica nu este chemată să facă un sondaj pentru a le afla nevoile, ci este chemată să asculte sfatul profetului ei și să părăsească fortăreața pentru a se amesteca în comunitate. Prea mult timp adventiștii s-au izolat în adăposturi sigure, ca și cum restul lumii nu ar fi existat. Acele vremuri au luat sfârșit. Nu putem și nu îndrăznim să mai trăim în apostazie. Este timpul să pătrundem în comunitate atât ca indivizi, cât și ca biserică. Nu suntem un cult izolat; suntem solii lui Isus într-o lume nevoiașă, care are nevoie disperată să vadă creștinismul autentic în acțiune și nu să ia decizii legate de creștinism pe baza tablourilor zugrăvite de mass-media.

Pe lângă cele de mai sus, e important ca, atunci când vrei să răspunzi nevoilor oamenilor, să nu te bazezi pe ceea ce crezi tu că ar putea fi aceste nevoi. Pe măsură ce ajungi să-i cunoști pe cei din comunitatea ta, le poți descoperi nevoile sau nu. Bisericile trebuie să facă o evaluare a nevoilor. O evaluare corect făcută va oferi o imagine mai precisă a comunității și a nevoilor ei și va implica diverse activități importante, cum ar fi interviuri individuale cu lideri importanți ai comunității pentru a afla care sunt, în opinia lor, nevoile comunității. De asemenea, colectarea de informații demografice sau plimbările prin zonele-țintă oferă informații suplimentare valoroase cu privire la membrii comunității și la nevoile lor. Este foarte important ca biserica să-și propună să afle care sunt nevoile comunității înainte de a încerca să le împlinească. Altfel, biserica ar fi ca un doctor care prescrie un tratament unui bolnav înainte să-l consulte. Un alt avantaj al acestei evaluări este faptul că întâlnirile cu liderii comunității pentru a le cere sfatul în privința nevoilor locale creează poduri și prietenii noi între aceștia și membrii bisericii adventiste.[17]

George Barna a făcut cândva câteva studii care au arătat că mulți oameni care nu merg la biserică spun că nu cunosc niciun creștin. Nu e de mirare că nu vin la Hristos. Adevărul însă s-ar putea să fie acela că aceștia cunosc creștini, dar creștinii nu s-au prezentat ca atare. Ce rușine pentru credincioși! Asta nu înseamnă că trebuie să facem caz de credința noastră în fața lumii, ci trebuie să ne implicăm, nu să stăm în coconul nostru, pentru ca lumea să vadă adevăratul creștinism în acțiune.

S-ar putea să trebuiască să mergem în locuri în care nu ne simțim confortabil, dar asta a făcut și Isus. A vizitat samariteanca la fântână, a găsit-o pe Maria Magdalena și a scos-o din groapa păcatului, s-a împrietenit cu Matei și cu Zacheu, colectori de taxe, și a luat masa în casele lor. Acesta este Isus, Cel care ne cheamă astăzi să mergem și să facem la fel.

Pe lângă implicarea personală a membrilor, și biserica trebuie să se implice în comunitate. Aceasta înseamnă că trebuie să se implice în treburile comunității, înseamnă că pastorul trebuie să fie în Asociația Pastorală locală și că biserica trebuie să se implice în evenimentele destinate împlinirii nevoilor comunității. Mai înseamnă, de asemenea, că ea trebuie să organizeze seminare care să-i ajute pe oamenii din comunitatea respectivă.

Este încă nevoie ca diaconia să împlinească nevoile oamenilor străzii, ale celor flămânzi, dar trebuie de asemenea să împlinim și celelalte nevoi. Dumnezeu a înzestrat Biserica Adventistă cu principii valoroase în domeniile alimentației vegetariene, educației, stresului, renunțării la fumat etc. Organizarea unor astfel de seminare ajută biserica să lege relații bune cu membrii comunității, precum și să-și creeze legături strategice pe care, altfel, nu și le-ar putea crea. O evaluare a nevoilor comunității va ajuta biserica să se concentreze pe cele mai relevante seminare/servicii pentru o anumită comunitate.

Aici este o ocazie extraordinară de a face cunoștință cu oamenii. Cu toate acestea, am văzut multe biserici organizând astfel de seminare, fără nicio componentă relațională evanghelistică. Pur și simplu, au organizat un seminar pentru comunitate. Cei din afară au stat pe rândurile din față în timpul seminarului, în timp ce membrii bisericii au stat în spate și au ascultat, iar cele două categorii nu s-au întâlnit niciodată. Acest lucru este dezonorant și nu este în armonie cu sfatul lui Dumnezeu cu privire la amestecarea printre oameni.

Singurul scop al acestor seminare este acela de a le oferi membrilor bisericii ocazia să facă cunoștință cu cei care nu merg la biserică. Într-o biserică, am încercat să rezolv această problemă. Țineam un program de renunțare la fumat. În loc să-i împrietenim pe fumători cu alți fumători, i-am instruit pe câțiva dintre membri să fie ei prietenii celor care aveau să participe. Când un fumător venea, era imediat plasat în grija unuia dintre „prietenii” adventiști, care stătea alături de el la programul din fiecare seară, îi dădea numărul lui de telefon, îl suna și se împrietenea cu el. La sfârșitul seminarelor, participanții se împrieteniseră destul de strâns cu amicii lor adventiști. Aceasta a oferit o ocazie de evanghelizare mult mai bună decât simplul ajutor în renunțarea la fumat. Dacă nu reușești să creezi elementul relațional la aceste evenimente, nu vei avea succes. În felul acesta, nu faci altceva decât să creezi păcătoși sănătoși, care merg direct în iad, lipsiți de stres.

În pasajul din *Divina vindecare*, Ellen White subliniază că, dacă nu împlinim nevoile oamenilor, nu avem niciun drept să ne adresăm lor pe partea spirituală. Unde găsim scris în Biblie că îi putem aduce pe oameni cu forța la Hristos sau că putem merge la persoane complet necunoscute

pentru a le întreba dacă sunt mântuite? Nu, Biblia și Ellen White sunt extrem de clare. Înainte de toate, trebuie să-i intersectăm pe oameni la nivelul nevoilor lor. Doar atunci îi putem invita să-L urmeze pe Isus. Așadar, suntem chemați în mod clar la o evanghelizare de tip relațional.

Odată ce le-ai câștigat oamenilor încrederea, este mult mai ușor să le împărtășești Evanghelia. Nimic nu le repugnă mai mult oamenilor care nu merg la biserică decât acești bine intenționați creștini, care îi abordează pe stradă sau vin la ușa lor pentru a-i întreba dacă sunt mântuiți. Am vorbit cu câteva persoane care erau atât de dezgustate, încât au răspuns pozitiv și foarte rapid invitației, numai ca să scape de persoana care le făcea invitația. Aceasta nu este evanghelizare, ci exploatare, iar practica aceasta nu ar trebui să se regăsească printre cei care Îl prezintă pe Hristos, Cel plin de compasiune, celor cu care vin în contact. Decât să te repezi să le spui oamenilor despre Isus sau despre adevărul Sabatului, mai bine ia-ți timp să-i cunoști. În felul acesta, le vei câștiga încrederea, iar ei te vor asculta. Altfel, nu ești altceva decât un chimval zăngănitor, fără lumină sau căldură.

Evanghelizarea de tip relațional, centrată pe împlinirea nevoilor, este un principiu de bază al creșterii bisericii. Este recunoscut nu numai de autorii în domeniu, ci el este inima conceptului de evanghelizare, așa cum este înțeles de profetul Domnului, Ellen White, pentru biserica adventistă. Amintește-ți declarația ei: doar această metodă de evanghelizare va avea cu adevărat succes. Nu îndrăznim să ne facem vinovați în această privință. Trebuie să folosim abordarea relațională în salvarea celor pierduți.

Noi modalități

Bisericile aflate în plină creștere sunt dispuse să-și asume riscuri pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu. Nu le e teamă să încerce idei noi și să descopere noi modalități de a face lucrare. Dictonul „la noi nu se face așa” nu se aude în aceste biserici. Din moment ce cultura din jurul nostru se schimbă continuu, biserica trebuie să își schimbe constant metodele pentru a avea impact în comunitate, în încercarea ei de a-i salva pe cei pierduți.

Asta nu înseamnă că biserica își schimbă mesajul. Adevărul veșnic este neschimbător. Ceea ce se modifică odată cu schimbarea culturală este modul în care acest adevăr este prezentat. Uneori, bisericile se tem atât de mult de eșec, încât nu încearcă niciodată nimic nou. Astfel de biserici, cu siguranță, vor da greș. Într-o biserică s-au încercat trei idei noi, dar fără niciun rezultat. Nu le-a fost însă teamă de eșec și au încercat în continuare alte idei. O altă biserică a hotărât să ofere în fiecare an un premiu celui care venea cu cea mai bună idee; doreau să încurajeze inovația și nu le era frică să exploreze noi idei.

Cu mult timp în urmă, Ellen White sfătuia Biserica Adventistă să caute continuu metode și modalități noi de a face lucrarea. Ea a fost un promotor înfocat al inovației în Biserica Adventistă. Din nefericire, mulți credincioși de astăzi cred că îi urmează sfatul atunci când refuză să facă schimbări, însă la o citire atentă a scrierilor ei, descoperim că refuzul lor de a-și schimba metodele reprezintă o neascultare fățișă de profetul Domnului. Iată câteva dintre sfaturile ei cu privire la inovație:

„În orașele de astăzi, unde sunt atât de multe lucruri care plac ochiului și care atrag, oamenii nu sunt atrași de eforturi normale, ordinare. Depuneți eforturi extraordinare pentru a atrage atenția mulțimilor. … Folosiți toate mijloacele posibile pentru a face ca adevărul să iasă în evidență clar și distinct.”[18]

„Metodele și mijloacele prin care ne atingem anumite scopuri nu sunt întotdeauna aceleași. Trebuie să ne folosim rațiunea și judecata.”[19]

„Trebuie folosite metode de lucru diferite pentru a salva oameni atât de diferiți.”[20]

„Este esențial să folosim metode de lucru diferite.”[21]

„Noi metode trebuie introduse.”[22]

„Dumnezeu vrea să folosim metode noi și nemaiîncercate. Surprindeți-i pe oameni.”[23]

„Trebuie să facem ceva ieșit din comun. Trebuie să atragem atenția.”[24]

„Eforturile tale sunt prea lipsite de energie.”[25]

„Pe măsură ce câmp după câmp este cucerit, noii lucrători care se dedică lucrării vor aduce cu ei noi metode. Să caute ajutor de la Dumnezeu și El li-l va oferi. Vor primi planuri concepute de Însuși Domnul.”[26]

„Organizația bisericii … nu trebuie să stabilească modul exact în care ar trebui să se facă lucrarea.”[27]

„Nu trebuie să existe reguli fixe; lucrarea noastră este una progresivă și trebuie să existe întotdeauna loc pentru îmbunătățirea metodelor.”[28]

„Unele dintre metodele folosite în lucrare vor fi diferite de cele folosite în trecut, dar nimeni, din cauza aceasta, să nu împiedice lucrarea prin criticile sale.”[29]

„Să nu existe critici neconstructive și să nu se distrugă lucrarea celuilalt.”[30]

Poate cineva să găsească o încurajare mai mare a inovației în altă parte? Ellen White, mesagera Domnului, este extrem de clară. Metodele se schimbă, dar adevărul cel veșnic, niciodată. Bisericile care își doresc în mod sincer să urmeze sfatul Domnului vor încerca în mod constant să descopere noi modalități de a face lucrare. Ideile noi, declară Ellen White, vor veni în special de la lucrătorii tineri. Bisericile trebuie să fie foarte atente să nu înăbușe ideile noi ale tinerilor. Ei pot veni cu idei mai bune în ce privește misiunea. A-i opri și a le critica inovația înseamnă a manifesta o neascultare fățișă față de sfaturile lui Dumnezeu. Nu există reguli fixe, declară ea. Prin urmare, toate metodele sunt deschise inovațiilor. Nu-ți fie teamă să încerci ceva nou pentru Dumnezeu!

Un rezumat al *Secțiunii 4*

În această secțiune, am explorat alte trei principii ale creșterii care ar trebui să fie cuprinse în planurile bisericilor care vor să-i salveze pe cei pierduți. Pe măsură ce avansează, își vor da seama că nu fac aceasta prin putere omenească, deoarece creșterea bisericii este o conlucrare între Dumnezeu și om. Aceste biserici, urmând metoda lui Hristos, vor merge și vor interacționa cu comunitatea din care fac parte, împlinind nevoile oamenilor, astfel încât să-și câștige dreptul de a li se adresa și în zona

spirituală. Vor aduce idei noi și vor inova în mod constant, încercând să găsească o modalitate mai bună de a ajunge la populația planetei cu ultima solie a cerului.

Note

[1] *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, p. 21 (în orig.).
[2] *Lucrarea misionară medicală*, p. 244-245 (în orig.).
[3] Russell Burrill, *Revolution in the Church*, Fallbrook, CA, Hart Research Center, 1993.
[4] Kenneth Van Wyk, *Pastor's Church Growth Handbook*, vol. 1, Pasadena, CA, Church Growth Press, 1979, p. 134.
[5] În original, cuvântul folosit este „unchurched", care are două sensuri: (1) care nu aparține unei biserici (sens mai larg), (2) care merge extrem de rar sau deloc la biserică (sens mai restrâns, uzual). (n.tr.)
[6] C. Peter Wagner, *Your Church Can Grow*, Ventura, CA, Regal Publishing, 1984.
[7] Principiile enunțate în această secțiune sunt preluate de la Donald McGravan. Comentariile asupra fiecărui principiu aparțin autorului acestei broșuri.
[8] C. Peter Wagner, *Your Church Can Be Healthy*, Nashville, TN, Abingdon, 1979, p. 24-28.
[9] Pentru o discuție pe larg a viziunii lui McGravan despre ucenicie ca „întoarcere inițială la Hristos", precum și pentru încercarea autorului acestei broșuri de a da o definiție biblică a ucenicului, consultați cartea autorului *Radical Disciples for Revolutionary Churches* [Ucenici radicali pentru biserici revoluționare].
[10] Axiomele enumerate aici îi aparțin lui Donald McGravan. Comentariile însă aparțin autorului acestei broșuri.
[11] Numele acestor boli în stadiu terminal sunt preluate de la Donald McGravan. Descrierea lor este făcută în cuvintele autorului, dar reflectă modul în care sunt ele înțelese de McGravan. Vezi C. Peter Wagner, *Your Church Can Be Healthy*.
[12] Ellen G. White, *Review and Herald*, 20 august 1903.
[13] *Hristos, Lumina lumii*, p. 297 (în orig.).
[14] *Faptele apostolilor*, p. 109 (în orig.).
[15] *Divina vindecare*, p. 143 (în orig.).
[16] *Ibidem*, p. 143-144 (în orig.).
[17] Pentru mai multe informații cu privire la logistica evaluării nevoilor comunității, vezi *Keys to Adventist Community Services* [Secretele diaconiei adventiste], publicată de Advent*Source*, o altă broșură din seria *Broșuri pentru Departamentul Lucrare Personală*. Vezi și *Understanding Your Community* [Cum să înțelegi comunitatea din care faci parte], de Monte Sahlin, publicată de Centrul pentru Misiune Creativă, Lincoln, Nebraska. www.creativeministry.org
[18] *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 109 (în orig.).
[19] *Slujitorii Evangheliei*, p. 468 (în orig.).

[20] *Evanghelizare*, p. 166 (în orig.).
[21] *Mărturii pentru pastori și lucrătorii Evangheliei*, p. 251 (în orig.).
[22] *Evanghelizare*, p. 70 (în orig.).
[23] *Ibidem*, p. 125 (în orig.).
[24] *Ibidem*, p. 122-123 (în orig.).
[25] *Ibidem*, p. 179 (în orig.).
[26] *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 476 (în orig.).
[27] *Ibidem*, p. 116 (în orig.).
[28] *Evanghelizare*, p. 105 (în orig.).
[29] *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, p. 25 (în orig.).
[30] *Evanghelizare*, p. 106 (în orig.).

9

EVANGHELIZAREA MEDICALĂ

EVANGHELIZAREA MEDICALĂ

Dumnezeu binecuvântează eforturile depuse de Departamentul Sănătate pentru a ajunge la oameni.

Este privilegiul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să împărtășească lumii întregi un mesaj special pentru a pregăti cât mai multe persoane posibil pentru a doua venire a lui Isus. În multe părți ale lumii, se poate ajunge la oameni foarte ușor prin studii biblice personale și directe și întâlniri de evanghelizare. Există totuși foarte multe persoane care nu răspund acestui tip de abordare. Același lucru a fost adevărat acum mai bine de o sută de ani, pe timpul lui Ellen White, și este și mai real în secolul al XXI-lea. Ellen White a afirmat că „aproape în orice comunitate există mulți care nu ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu sau nu participă la niciun serviciu religios. … Deseori, ușurarea durerilor fizice este singura cale prin care pot fi abordați.”[1]

Aveți aici o metodă pentru a-i atrage pe oameni. Dacă vrem să ajungem la cei imposibil de ajuns, trebuie să oferim programe care să facă apel la oameni prin mijloace diferite de subiectele religioase. În esență, nevoia și preocuparea personală a fiecărei persoane este aceea de a avea o stare de sănătate bună. Aceasta oferă un mijloc de a-i contacta și a lucra pentru oameni, fără a da naștere unor prejudecăți. După ce membrii comunității primesc îndrumare practică pentru un stil de viață sănătos și au fost ajutați să se simtă mai bine, ușa este deschisă, prejudecățile înlăturate și relația de prietenie stabilită pentru a-i putea invita să experimenteze, de asemenea, subiectele ce țin de sănătatea spirituală.

Dumnezeu binecuvântează eforturile lucrării pentru sănătate. Aveți în continuare cinci exemple care demonstrează eficiența sa:

- Într-un oraș, un stand de sănătate mobil a fost vizitat de aproape 14 500 de oameni pe an. A fost o lucrare cu caracter personal pentru fiecare individ, având ca temă interesele pentru sănătatea personală. Fiecare persoană a beneficiat, în continuare, de mate-

riale cu privire la sănătate, inclusiv un studiu al Bibliei. În fiecare săptămână, 30-50 de persoane au cerut materiale pentru studiul Bibliei. Această lucrare a ajuns și în orașele mici, în campusurile universitare (300 de studenți într-o singură zi), și la evenimentele speciale.

- Într-o biserică adventistă dintr-un oraș-stațiune, aproximativ 250 de persoane au participat la un program de investigare a sănătății. Acest program a fost continuat lunar de un Club de Sănătate și Viață care a avut loc în biserică. Deși, la început, unele persoane s-au simțit stânjenite să se întâlnească în biserică, totuși peste 100 de oameni care nu erau membrii ai bisericii adventiste au participat lunar, timp de un an.
- O biserică dintr-o comunitate mică a trimis broșuri la 4 500 de case din zona bisericii pentru a-i invita pe oameni să participe la o serie de întâlniri de evanghelizare. Au participat două persoane. După câteva luni, a fost trimisă altă invitație aceluiași grup și au participat de șase ori mai multe persoane la o serie de programe pentru sănătate, cu durata de opt săptămâni. După ce au participat la cursurile de sănătate, câțiva dintre aceștia au venit la întâlnirile bisericii, fără a fi aduși de cineva.
- O biserică a atras aproape 100 de oameni la o serie de seminare despre sănătate, care au inclus atât un curs de nutriție, cât și un program pentru combaterea fumatului. Această serie a fost urmată de întâlniri evanghelistice, care au avut ca rezultat botezul mai multor persoane. Una dintre doamnele botezate a fost întrebată cum a luat prima dată legătura cu biserica noastră. A spus că a citit în ziar despre programele de sănătate ținute de mica biserică adventistă în acel oraș. A remarcat de asemenea că „biserica mare” nu făcea nimic pentru comunitatea acelui oraș. A mai spus că nu a participat la niciunul din cursurile pentru sănătate, dar atunci când a fost anunțată întâlnirea de evanghelizare, a decis să afle mai multe despre ce învăța acea „mică biserică de pe deal”, încât era așa de implicată în serviciile sociale. Atunci când urmăm sfatul lui Dumnezeu de a lucra în interesul persoanei, El ne binecuvântează.

- Când a fost invitat la un weekend dedicat sănătății, un soț, care își însoțea foarte rar soția la biserică, a vrut să audă ce învață biserica cu privire la sănătate și nutriție. A participat la fiecare întâlnire, interesul i-a fost captat, a devenit vegetarian, a început să frecventeze biserica, a fost convertit, s-a alăturat bisericii și Dumnezeu l-a influențat să facă mai mult. S-a întors la facultate, a studiat teologia și a devenit pastor în acea zonă.

Într-adevăr, lucrarea sănătății va ajunge la mulți oameni la care nicio altă abordare nu va putea ajunge.

Baza biblică pentru o lucrare a sănătății

Bisericile creștine ar trebui să se implice în lucrarea pentru sănătate, deoarece:

- Aceasta a fost metoda de slujire aleasă de Isus pentru a demonstra cum este Dumnezeu. El a afirmat că scopul pentru care a venit pe pământ a fost „ca … să aibă viață și s-o aibă din belșug" (Ioan 10:10). Când Și-a anunțat lucrarea de slujire, unul dintre cele patru motive pentru care Isus a venit pe pământ a fost „să vestesc … orbilor căpătarea vederii" (atât fizic, cât și spiritual).
- Mulțimi mari de oameni au venit la El și El i-a vindecat (Matei 15:30). „Domnul Isus a dedicat mai mult timp vindecării bolnavilor decât predicării."[2]
- Domnul Isus le-a poruncit ucenicilor Săi să meargă în orașe, „să tămăduiască pe cei bolnavi" și să predice. Predicarea urma să includă îngrijirea de nevoile fizice (Luca 9:2; 10:1-10).
- Ioan dorea ca oamenilor să le „meargă bine" atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual – după cum „sporește sufletul" lor (3 Ioan 1:2).
- Prin parabola samariteanului milostiv, Isus a ilustrat cum trebuie să arătăm compasiune și să împlinim nevoile fizice ale altora. El le-a spus celor prezenți să facă la fel (Luca 10:37).
- O lucrare a sănătății demonstrează dragostea lui Dumnezeu. Aceasta are o putere mult mai mare decât învățătura pur teologică „Dumnezeu este dragoste". În parabola despre judecată, Isus arată că teologia nu este suficientă. Cei care vor fi salvați sunt ace-

ia care demonstrează iubirea lui Dumnezeu prin hrănirea celor flămânzi, îngrijirea celor bolnavi și îmbrăcarea celor în nevoi (Matei 25:31-46).

Prima solie îngerească şi lucrarea sănătății

Dumnezeu a creat omenirea sănătoasă – după chipul Său. „Evanghelia" primei solii îngerești (Apocalipsa 14:6,7) este să ajungă la toți oamenii de pe pământ înainte de revenirea lui Hristos și include refacerea lor după chipul Său.[3] Lucrătorii creștini pentru sănătate nu ar trebui să se mulțumească niciodată doar să ajute oamenii bolnavi să își învingă durerea sau să își recapete starea de sănătate anterioară. Scopul lor ar trebui să fie ajutarea tuturor pentru a avea o stare de sănătate chiar mai bună, să parcurgă etapele pentru o dezvoltare superioară a trupului, minții și sufletului – spre restaurarea imaginii lui Dumnezeu în om.

David arată clar că Dumnezeu este interesat, în aceeași măsură, de starea de sănătate a oamenilor, atât fizică, cât și spirituală. Într-o singură propoziție, atât iertarea, cât și vindecarea sunt anunțate: „Binecuvântă, suflete, pe Domnul … El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă …" El este Dumnezeul care „îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul" (Psalmii 103:1-5). Isaia spune că „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea" (Isaia 40:31). Petru arată că restaurarea tuturor lucrurilor a fost subiectul profeților. (Faptele apostolilor 3:20). Obiectivul nostru ar trebui să fie binecuvântarea „restaurării". Oamenii trebuie învățați să întoarcă spatele căilor lui Satana de a încălca legile fizice ale lui Dumnezeu, lucru care conduce la boală și moarte, și să înceapă să coopereze cu Dumnezeu pentru respectarea acelor legi pe care El le-a stabilit pentru binele nostru și care duc la viață.

Acea „teamă" sau venerație pentru Dumnezeu despre care se vorbește în versetul 7, capitolul 14, a primei solii îngerești poate fi consolidată, pe măsură ce oamenii sunt conduși spre o înțelegere mai clară a faptului că suntem cu adevărat făpturi „așa de minunată[e]" (Psalmii 139:14). Atunci când oamenii sunt conduși spre conștientizarea existenței unui Maestru proiectant, când le demonstrăm, de exemplu, că ochiul nu ar fi putut evolua, ei i se vor închina cu plăcere Creatorului trupurilor noastre.

Un scurt studiu despre ADN, celulele sanguine etc. poate arăta în mod clar că nu am apărut printr-o șansă sau printr-o evoluție întâmplătoare. Arătarea unor părți din proiectul lui Dumnezeu le inspiră oamenilor venerație și respect pentru Creatorul lor și pentru trupurile lor, făcându-i să dorească să Îi dea „slavă lui Dumnezeu” prin păstrarea sănătății lor.

În plus față de accentul pus în prima solie îngerească de a-i da glorie lui Dumnezeu, Pavel arată clar că ar trebui să mâncăm, să bem și să facem totul spre slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:31). Avantajele unei diete vegetariene echilibrate pot fi dovedite științific și biblic. Alegerea, pregătirea și consumarea corespunzătoare a mâncării pot fi incluse ca parte a slăvirii aduse lui Dumnezeu, în trup.

În același text menționat mai sus, Pavel arată clar că ar trebui să bem pentru slava lui Dumnezeu. Se poate accentua necesitatea de a folosi suficientă apă, atât intern, cât și extern, și abstinența în ce privește alcoolul și alte băuturi dăunătoare, precum ceaiul sau cafeaua.

Textul se încheie cu „să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. În plus față de cele referitoare la mâncare și băutură, se poate sublinia subiectul sănătății prin nevoia de exercițiu fizic, aer curat, expunere la soare, recreere, odihnă, moderație , autocontrol și un stil de viață echilibrat.

Pentru toată lumea din zilele noastre, o parte extrem de vitală și solemnă a primei solii îngerești este: „A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Fiecare viață va fi cercetată. Standardul pentru judecată se află în poruncile lui Dumnezeu, care includ și legile fizice pe care El le-a sădit în noi. Dacă Îl iubim, Dumnezeu ne va da puterea să respectăm și aceste legi cu bucurie, atât pentru a-L onora pe El, cât și pentru a ne păstra mintea sănătoasă și limpede. Acest lucru îi permite Lui să ne comunice dragostea Sa pentru noi, într-un mod mai clar.

Diavolul folosește multe mijloace pentru a întuneca cele mai înalte puteri ale minții, făcându-i astfel pe oameni mai puțin capabili să audă glasul lui Dumnezeu, să discearnă între bine și rău sau să ia decizii corecte. Învățarea și practicarea celor opt legi ale sănătății pot contracara eforturile sale.

Unul dintre punctele centrale ale primei solii îngerești este chemarea de a ne închina Creatorului nostru, care ne-a făcut pe noi și „cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7). Ce altceva ar putea

contribui mai mult la sănătatea noastră fizică și mentală decât să experimentăm odihna Sabatului zilei a șaptea și să ne bucurăm de conștientizarea faptului că fiecare dintre noi este foarte special? Noi nu suntem accidente în urma milioanelor de ani de viață și moarte imprevizibilă, în care supraviețuitor era cel mai puternic. Noi suntem creați după chipul lui Dumnezeu și susținuți de un Tată iubitor, care este Dumnezeul universului. Slăvirea și proclamarea Dumnezeului Creator va contracara teoria evoluționistă a lui Satana, care ne desparte pe noi de El și ne transformă în victime ale norocului.

Observație: Și în cea de-a doua și cea de-a treia solie îngerească există lecții care s-ar putea aplica lucrării misionare pentru sănătate.[4]

În continuare, vom analiza lucrarea misionară pentru sănătate din perspective diferite, deși corelate într-o oarecare măsură cu baza biblică și prima solie îngerească, menționate mai sus. În primul rând, pentru a avea succes în realizarea lucrării misionare pentru sănătate, ar trebui să aveți și să integrați în prezentări următoarele:

O imagine de ansamblu asupra sănătății

Viață

După cum s-a menționat mai sus, Isus a venit ca să ne ofere viață din belșug (Ioan 10:10).

Vindecare

Cuvântul grecesc pentru vindecare este *sozo*. Este tradus cu „a vindeca”, „a întregi” și „a mântui”. Marcu 5:25-34 relatează povestea femeii care „de doisprezece ani avea o scurgere de sânge”. Isus i-a spus: „Fiică, credința ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta.” Făcând referire la Isus, cuvântul *sozo* este tradus prin „a mântui”. „ … și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

„A vindeca”, „a întregi” și „a mântui” sunt sensuri variate ale procesului de restaurare a scopului inițial al lui Dumnezeu pentru omenire. Acest scop include viață din belșug, întregire și mântuire. Loma Linda a făcut din acest principiu mottoul școlii sale: „Să facem omul întreg.”

Sănătate

Organizația Mondială a Sănătății definește sănătatea nu numai ca o simplă absență a bolii, ci ca „o stare totală de bunăstare fizică, mentală, spirituală și socială”. *The Oxford Concise Dictionary* definește sănătatea ca „stare fizică, mintală și spirituală bună”.

Biblia are, de asemenea, o viziune de ansamblu a omului, incluzând dimensiunile fizice, mintale, sociale și spirituale ale vieții. În Matei 22:37, Isus a spus: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. … Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” (Acest pasaj este din Deuteronomul 6:5, unde „minte” este „tărie” sau „putere”.)

În Luca 2:52, unde Biblia vorbește despre dezvoltarea lui Isus, spune: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.”

Îndemnul lui Dumnezeu pentru cei care duc urgenta întreită solie îngerească lumii, pentru a pregăti un popor pentru revenirea lui Hristos, este exemplificat în metoda Celui care ne-a fost un exemplu: „Mântuitorul a îngrijit atât sufletul, cât și trupul. Evanghelia pe care a predicat-o a fost o solie de viață spirituală și vindecare fizică.”[5] „În Cuvântul Său scris și în marea carte a naturii, El a descoperit principiile vieții. Este lucrarea noastră aceea de a obține o cunoaștere a acestor principii și, prin ascultare, să cooperăm cu El pentru refacerea sănătății, atât a corpului, cât și a sufletului.”[6]

Legătura minte-trup

Pentru o stare de sănătate optimă, toate dimensiunile vieții trebuie dezvoltate și trebuie să lucreze în armonie. Există o legătură strânsă între minte și trup. Relația dintre cele două este foarte apropiată. Când una dintre ele este afectată, cealaltă se resimte. Starea minții afectează sănătatea într-o măsură mult mai mare decât realizează majoritatea.

„Multe dintre bolile de care suferă oamenii sunt rezultatul depresiei mintale. Durerea, neliniștea, nemulțumirea, remușcarea, vinovăția, neîncrederea, toate au tendința să zdrobească forțele vitale și să producă degenerare și moarte. … Curajul, speranța, credința, simpatia, iubirea dau sănătate și prelungesc viața. O minte împăcată, un spirit voios, înseamnă sănătate pentru corp și tărie pentru suflet.”[7]

În Proverbe 17:22 stă scris: „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.” În limba engleză, Biblia NKJV spune: „O inimă veselă face bine, ca un medicament, dar un duh mâhnit usucă oasele”, iar NLT spune: „ O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit slăbește rezistența unei persoane.” C. M. Pentz afirmă: „Pentru a fi sănătoși, trebuie să aveți o minte veselă.”

Sănătatea socială

Multe cercetări arată că relațiile sociale sunt vitale pentru sănătate. Aveți aici șase exemple:

- În studiul Alameda County (California), realizat pe un eșantion de 6 900 de persoane, cercetătorii au aflat că oamenii care nu aveau relații sociale, precum legături frecvente cu familia și prietenii, căsătorie, participare la biserică sau apartenența la un grup social, erau cu 1,9 până la 3,1 (aproximativ de două până la trei ori) mai predispuși să moară în timpul celor 9 ani care urmau studiului decât cei care beneficiau de un sistem de sprijin social puternic. Aceștia aveau mai multe șanse să moară din cauza unei boli de inimă, a unui accident vascular cerebral, cancer, boli respiratorii sau boli ale sistemului digestiv. În acest studiu, o întrebare simplă a fost cel de-al doilea factor de predicție pentru a stabili durata vieții oamenilor. Întrebarea era: „Cât de fericit sunteți? Foarte fericit, destul de fericit, nu prea fericit?”
- Studiul Tecumseh (Michigan) a urmărit evoluția a 3 000 de bărbați și femei, timp de 12 ani. Bărbații care au raportat un nivel mai crescut al relațiilor și activităților sociale aveau o rată a mortalității semnificativ scăzută. Atunci când aceste legături sociale au fost rupte, rata bolilor a crescut cu două până la trei ori mai mult în următorii 10-12 ani.
- Într-un studiu suedez, a fost urmărită evoluția a 17 000 de femei și bărbați sănătoși, timp de șase ani. Riscul de moarte prematură a fost de patru ori mai mare pentru cei care se simțeau foarte singuri și izolați.
- Universitatea Duke a făcut un studiu pe 1 400 de bărbați și femei care au efectuat angiografia coronariană și aveau un blocaj sever pe cel puțin o arteră coronară. Bărbații și femeile care erau necă-

sătoriți și nu aveau un confident apropiat erau de peste 3 ori mai predispuși să moară după 5 ani, comparativ cu aceia care erau căsătoriți sau aveau un prieten apropiat. Cei care erau căsătoriți au avut cea mai scăzută rată de mortalitate.

- Dr. L. F. Berkman și colegii acesteia au studiat rata de supraviețuire a bărbaților și femeilor spitalizați în urma unui infarct miocardic. Bărbații și femeile care beneficiau de foarte puțin sprijin sau chiar deloc au avut o rată a deceselor de 3 ori mai mare decât aceia care beneficiau de sprijinul social puternic al familiei și al prietenilor apropiați. Dintre cei care au supraviețuit, după șase luni, 53% dintre cei care nu primiseră sprijin emoțional au murit, comparativ cu 36% pentru cei care au beneficiat de sprijin emoțional din partea unei persoane și 23% pentru cei care au avut două sau mai multe persoane care le-au oferit sprijin social.
- Facultatea de Medicină a Universității Texas (University of Texas Medical School) a studiat relația dintre sprijinul social și religie, și rata de mortalitate a bărbaților și femeilor care au fost supuși unor intervenții chirurgicale cardiace. Aceștia au pus două întrebări:
  - Participați în mod regulat la întâlnirile unor grupuri sociale organizate, precum cluburile, biserica etc.?
  - Vă oferă crezurile dumneavoastră spirituale sau religioase putere și alinare?

  Aceștia au descoperit că cei care nu participau în mod regulat la întâlnirile unor grupuri sociale organizate erau de patru ori mai predispuși să moară la șase luni după operație. Cei care au spus că nu primesc putere și alinare din crezurile lor spirituale erau de 3 ori mai predispuși să moară la șase luni după operație.

  În acest studiu, religia a avut un efect independent, separat de interacțiunea socială. Cei care nu au beneficiat nici de interacțiune în grup, nici nu au primit putere și alinare din religia lor au fost de șapte ori mai predispuși să moară la șase luni după operație.

Concluzie: Dragostea și intimitatea au un efect puternic asupra sănătății și supraviețuirii noastre. Dragostea promovează supraviețuirea.

Sprijinul social și interacțiunea au o influență la fel de puternică asupra sănătății și longevității, după cum o are și stilul de viață adoptat – mâncatul nesănătos, lipsa exercițiului fizic, fumatul.

Viață din belșug

Mesajul pentru o stare de sănătate bună ar trebui să cuprindă toate aspectele ce țin de sănătate – mintal, social, fizic și viață spirituală în deplinătate ei.

Aceasta include:

- Crearea unor comunități sănătoase de prieteni și de familie.
- Învățarea de a comunica în moduri care îmbunătățesc intimitatea cu cei dragi.
- Dezvoltarea empatiei și a dragostei pentru alții și pentru noi înșine.
- Dezvoltarea unei legături spirituale cu Dumnezeu, lucru care ne aduce în viață alinare, putere și bucurie.

Pentru a extinde această perspectivă, haideți să analizăm „sănătatea totală”.

Sănătatea totală

Sănătatea totală apare ca rezultat al dezvoltării și echilibrării componentelor fizice, mentale, sociale și spirituale ale vieții. (Când veți prezenta acest concept, folosiți un element grafic pentru următoarele patru. Sănătatea spirituală ar trebui să se suprapună și să cuprindă și pe celelalte trei, care formează un triunghi). Indicatorii celor patru componente ale sănătății sunt:

- Sănătate fizică – apt fizic; rezerve de energie mari; bine hrănit; greutate normală; fără boli și imunitate crescută.
- Sănătate mentală – perspectivă veselă, pozitivă; acceptă viața așa cum e; motivat să se realizeze; o imagine de sine bună; interesat de viață; se adaptează ușor schimbărilor; își împărtășește sentimentele; oferă și primește dragoste; împlinit din punct de vedere intelectual.
- Sănătate socială – relații bune; comunicare bună; se înțelege cu alții; apreciază comunitatea; își susține familia și prietenii; își rezolvă cu bine conflictele și problemele.

- Sănătate spirituală – pace sufletească; sens în viață; o viață centrată pe valori; îndrumă pe alții; gata să răspundă Ființei Supreme; forță interioară.

Fiecare dintre componentele bunăstării are un efect profund asupra celorlalte. Acestea sunt integrate și nu pot fi separate decât conceptual, pentru a înțelege mai bine cum se poate obține sănătatea și împlinirea. De exemplu:

- Activitatea fizică contribuie la menținerea unei greutăți normale, păstrarea unei bune imagini de sine, imunitate crescută și creșterea duratei de viață cu șanse mai mari de a îndruma și încuraja în viață și pe alții.
- Oamenii deprimați și nefericiți își pierd apetitul, nu au energie pentru a se bucura de viață, sunt mai predispuși la boli și au o durată de viață mai scăzută. Aceștia devin abătuți și își pierd speranța.
- Relațiile slabe pot conduce la ostilitate, izolare, singurătate, nefericire, imunitate scăzută și un risc mai mare de boală. Pe de altă parte, interacțiunea și sprijinul social adecvat prelungesc durata vieții.
- Persoanele cu profunzime spirituală au direcție și scop în viața lor și o motivație interioară care îi îndeamnă să aibă grijă de sănătatea lor. Cercetările arată că fac ușor față situațiilor stresante și crizelor și trăiesc mai mult decât cei care nu s-au angajat în dezvoltarea spirituală.
- Spiritualitatea este forța de legătură care aduce împreună dimensiunile fizice, mentale, emoționale și sociale ale vieții. Cine este și ce este persoana sunt rezultatul spiritualității acesteia.
- Pentru o sănătate deplină, optimă, de-a lungul vieții, este vital de a acorda atenție totală tuturor componentelor bunăstării.

Zece paşi pentru o sănătate optimă

Studiile de sănătate au identificat următorii zece predictori majori ai sănătății și longevității. Includeți aceste principii în viața dumneavoastră pentru a avea o sănătate optimă, iar apoi împărtășiți-le și altora.

1. Fiți activi din punct de vedere fizic.

Activitatea dezvoltă rezervele de energie și îmbunătățește atât sănătatea fizică, cât și cea mentală. De asemenea, aceasta protejează împotriva bolilor de inimă, a diabetului, a obezității și chiar împotriva cancerului. Noua recomandare pentru mișcare este chiar simplă: afaceți în majoritatea zilelor săptămânii, de preferat în fiecare zi, câte 30 de minute sau mai mult de activitate fizică moderat-intensivă. Dacă aveți nevoie să împărțiți acest timp în sesiuni de 15 minute sau chiar de 10 minute, este în regulă. Alegeți activități care vă plac: mersul pe jos, mersul cu bicicleta, drumeții, înot, golf sau grădinărit. Invitați-vă un prieten sau partenerul de viață să vă însoțească. Stabiliți-vă obiective și țineți un jurnal al activității zilnice. Amintiți-vă că ceea ce contează este regularitatea.

2. Odihniți-vă suficient.

Rezervele mentale și fizice sunt completate în timpul somnului. Dacă vă simțiți în mod frecvent morocănos, obosit și nemotivat, poate aveți nevoie de mai mult somn. Cercetările arată că oamenii care dorm cel puțin 7-8 ore pe zi trăiesc mai mult și se bucură de o stare de sănătate mai bună decât cei care nu dorm atât. Majoritatea oamenilor se simt și funcționează la capacitate maximă atunci când dorm 8 ore, 8 ore și jumătate.

3. Păstrați un regim alimentar sănătos.

S-a dovedit că următoarele obiceiuri alimentare contribuie la menținerea unei bune sănătăți:

- Consumați în fiecare zi 5-9 porții de fructe și legume.
- Consumați zilnic cel puțin 3 porții de cereale integrale și pâine integrală.
- Luați un mic dejun sănătos în fiecare zi.
- Limitați consumul de grăsimi animale, grăsimi solide și prăjeli. Alegeți grăsimi mai sănătoase: uleiuri vegetale nonhidrogenate, avocado, nuci, măsline, semințe și unt de nuci, alune.
- Limitați consumul de zahăr și alimente rafinate: băuturi răcoritoare, snackuri, dulciuri, bomboane etc.
- Consumați cu moderație sare și alimente sărate.
- Beți 6-8 pahare cu apă pe zi.

În concluzie, consumați o mare varietate de alimente nerafinate, în principal din surse vegetale, în cantități suficiente pentru a menține o greutate normală.

4. Mențineți o greutate normală.

- Evitați dietele fade. Dezvoltați obiceiuri sănătoase pe care le puteți păstra toată viața.
- Dacă trebuie să slăbiți, alegeți un obiectiv realist – 0,5-1 kg pe săptămână.
- Limitați consumul de alimente bogate în calorii, precum deserturi, cărnuri grase, brânză, snackuri, băuturi acidulate, alcool, margarină etc.
- Consumați alimente bogate în fibre – verdețuri, fructe proaspete, legume și cereale integrale. Cercetările arată că aceste alimente ajută la prevenirea creșterii în greutate.
- Mențineți un stil de viață activ – 30-60 de minute de activitate moderată în fiecare zi.

5. Mențineți controlul.

Cauza principală a deceselor, care ar fi putut fi prevenite, o constituie dependența de fumat, de alcool sau de droguri. Decideți-vă și cereți ajutorul pentru a înlătura aceste obiceiuri dăunătoare din viața dumneavoastră.

6. Efectuați controale periodice pentru a vă afla starea sănătății.

7. Mediul

Un mediu plăcut, curat, igienic, apă curată, aer proaspăt și expunerea suficientă la lumina soarelui sunt vitale pentru o stare de sănătate bună. Întrețineți un mediu sănătos în comunitatea dumneavoastră. Protejați-vă împotriva expunerii exagerate la soare atunci când ieșiți, prin purtarea unor articole de îmbrăcăminte corespunzătoare – pălării, ochelari de soare și loțiuni cu protecție solară – în special între 10 dimineața și 3 după-amiaza.

8. Comunitate

Oamenii care au legături sociale puternice se descurcă mai bine în viață, sunt mai fericiți și trăiesc mai mult. Faceți-vă timp să dezvoltați re-

lații! Consolidați prietenii! Participați la programele bisericii, la grupurile și cluburile comunității. Implicați-vă voluntar în proiectele de valoare! Prietenia și sprijinul altora sunt elemente importante pentru sănătate și vindecare.

9. Perspectiva mentală

O perspectivă optimistă, veselă, promovează o stare de sănătate bună. Echilibrați situațiile stresante cu relaxarea, recreerea și odihna corespunzătoare. Faceți zilnic lucruri distractive. Râdeți! Faceți plimbări! Ascultați muzică de calitate! Vizitați-vă prietenii! Dacă vă simțiți foarte nefericiți de cum evoluează viața dumneavoastră sau dacă problemele vă par de nerezolvat, cereți ajutorul unui pastor, a unui consilier, medic sau a unui prieten de încredere.

10. Sănătatea spirituală

Petreceți în fiecare zi timp pentru a medita și a vă găsi direcția în viață. Puteți alege un loc retras din natură sau un studiu liniștit. Puteți citi scrierile conducătorilor spirituali sau, pur și simplu, puteți medita sau vă puteți ruga. Fiți deschiși pentru ca Dumnezeu să vă dea o înțelegere mai bună a puterilor superioare, pentru a primi putere, îndrumare și pace în viața dumneavoastră. Găsiți o comunitate de credință care manifestă dragoste și preocupare reală pentru alții și care aduce speranță, dragoste, alinare și pace sufletească în viață.

În cele din urmă, o stare bună de sănătate nu este rezultatul unei întâmplări. Trebuie să vă planificați pentru a avea o sănătate bună!

Predarea principiilor de sănătate

Scriptura

„Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul. … Alege viața” (Deuteronomul 30:15,19). Versiunea NLT spune: „Vă dau astăzi șansa de a alege între prosperitate și dezastru, între viață și moarte. … O, dacă ați alege viața!”

„Învață-mă, Doamne, calea Ta și povățuiește-mă pe cărarea Ta cea dreaptă” (Psalmii 27:11). Versiunea NLT: „Învață-mă, Doamne, cum să trăiesc.”

Prevenție

„Este cu mult mai bine să preîntâmpini boala decât să știi cum s-o tratezi când aceasta s-a instalat. Este datoria (privilegiul) fiecărei persoane … de a se informa în ce privește legile vieții și de a le respecta cu conștiinciozitate.”[8]

Sănătate și spiritualitate

„Trupul este singurul loc unde mintea și sufletul se dezvoltă în direcția zidirii caracterului. … Orice vatămă sănătatea, nu numai că micșorează vigoarea fizică, dar tinde să slăbească puterile mintale și morale.”[9]

Har și creștere

„Fără puterea divină, nicio reformă reală nu poate fi făcută.”[10]

Oferiți posibilitatea de alegere!

În chestiuni spirituale, Isus nu salvează pe nimeni împotriva alegerii sale. Petru a spus: „Cinstiți pe toți oamenii” (1 Petru 2:17). „Arătați tuturor respectul cuvenit” (versiunea NIV). Și în privința sănătății, lucrurile ar trebui să stea la fel. Invitați-i pe oameni să aibă o stare de sănătate bună.

Faceți lucrurile atractive, atrăgătoare și de dorit. Dar nu folosiți niciodată constrângerea, vina sau presiunea atunci când îi învățați. Dacă este să fie o valoare personală, oamenii trebuie să aleagă în mod liber. Oamenii tind să fie mai receptivi dacă se simt acceptați și nu judecați.

Învățați-i responsabilitatea personală!

Cine este responsabil pentru sănătatea voastră? Voi sunteți. Un stil de viață sănătos este o responsabilitate personală. Învățați-i pe oameni să gândească și să ia decizii pentru ei înșiși și să nu depindă de altcineva.

„Dumnezeu nu va lucra într-un mod miraculos pentru a păstra sănătatea persoanelor care, prin neatenția și lipsa lor de grijă față de legile sănătății, se află pe un drum ce duce cu siguranță la îmbolnăvire.”[11]

Lăsați-i pe oameni să decidă ce anume vor să schimbe, apoi ajutați-i să aibă succes în realizarea acelor schimbări. Rolul celui care îi învață nu este de a le spune ce să facă, ci să îi ajute să își atingă obiectivele.

Principii

Învățați-i principii, nu reguli!

„În loc să considere păzirea legilor sănătății ca o chestiune de sacrificiu sau tăgăduire de sine, ei o vor privi ca pe ceea ce este de fapt – o neprețuită binecuvântare.”[12]

Priorități

Priviți sănătatea în ansamblu. Nu vă concentrați pe chestiuni minore. Aspecte majore ale sănătății (după cum s-a afirmat mai sus):

- Sprijinul emoțional și social
- Fumatul
- Drogurile și alcoolul
- Activitatea fizică
- Opinii spirituale sănătoase și o relație cu Dumnezeu care să ofere vieții: alinare, sprijin, direcție, motivație și sens.
- Obiceiuri alimentare bune
  - Adoptați o idee bazată în principal pe verdețuri.
  - Alegeți ca sursă principală alimente nerafinate (ex: cereale integrale, alimente neprocesate).
  - Alegeți grăsimi sănătoase.
  - Serviți mese regulate (serviți micul dejun, nu săriți peste mese) într-un cadru plăcut.
  - Consumați în fiecare zi 5-9 porții de fructe și legume.
  - Consumați zilnic mai mult de 6 pahare cu apă.
- O greutate normală
- Odihnă corespunzătoare, relaxare și recreere (păstrarea echilibrului)
- Verificări periodice pentru starea sănătății și a stării de bine, incluzând teste preventive pentru grupa dumneavoastră de vârstă.

Fiți optimiști!

Accentuați mai mult schimbările pozitive decât pe cele negative.

Exemplu: O persoană poate să nu fie așa dispusă să renunțe la fumat, dar poate dori să înceapă un program care implică mersul pe jos. Mergând și vorbind cu alți nefumători sau cu persoane care au câștigat în lupta cu același obicei dăunător și experimentarea unor pierderi ale suflului îl/o poate convinge că viața va fi mai bună fără țigări.

„Este aproape inutil să încercăm să-i reformăm pe alții, atacând ceea ce noi am putea privi ca fiind obiceiuri greșite. Rezultatele unor asemenea eforturi aduc adesea mai mult rău decât bine. … Hristos a prezentat ceva mai bun.”[13]

Schimbare progresivă

Începeți din locul în care se află și încurajați-i să facă schimbările progresiv – pas cu pas. Exemplu: Unui morar care cântărea peste 200 de kilograme și dorea să se schimbe i s-a cerut prima dată doar să adauge în dieta sa zilnică o porție de fructe.

„Să ajungem la oameni, oriunde ar fi ei și oricare ar fi condiția și poziția lor socială, și să-i ajutăm în orice mod posibil – aceasta este slujirea adevărată.”[14]

Sincronizarea

Pentru a duce mesajul potrivit, la timpul potrivit, folosiți cele șase etape ale schimbării propuse de James Prochaska. Le aveți aici pe scurt: 1. Nu sunteți gata cu adevărat. 2. Vă hotărâți. 3. Stabiliți un plan. 4. Acționați. 5. Țineți-vă de plan. 6. Realizat.

Amintiți-vă să combinați acestea cu tact, cu dependența de Domnul. Le vom relua în detaliu în subcapitolul „Ciclul lucrării pentru sănătate.”

Învățați cu iubire!

O abordare plină de iubire este mult mai eficientă decât o abordare plină de mustrare. Nu procedați în același fel în care a procedat soția pastorului care atunci când a fost rugată să facă rugăciunea de binecuvântare a hranei, la o masă comună, unde participau lucrători din mai multe confesiuni. Aceasta a refuzat, deoarece pe masă se găseau și mâncăruri cu porc.

Învățați prin puterea exemplului personal!

Cea mai puternică predică care va fi vreodată predicată este viața pe care o trăiți. Cercetările actuale arată influența pozitivă pe care o au persoanele model. Mențineți o greutate normală, mâncați alimente hrănitoare, tratați stresul în mod corespunzător etc. Cu alte cuvinte, trăiți ceea ce predicați.

Puneți oamenii pe primul loc!

Amintiți-vă, oamenii sunt mai importanți decât regulile. Activitatea socială poate fi mai importantă decât faptul că aceștia servesc gustări între mese.

Responsabilitate

Oamenii sunt mai predispuși să facă schimbări dacă sunt responsabili față de cineva decât dacă sunt pe cont propriu.

Exemplu: La o sesiune de consiliere unu-la-unu, ajutați-l pe participant să-și fixeze ținte și să-și dezvolte un plan de acțiune. Apoi, stabiliți o dată ulterioară pentru a vă reîntâlni și a verifica progresul. Este posibil ca de data aceasta să fie necesară stabilirea a noi ținte și stabilirea unei evaluări regulate.

Ținte

Ajutați participanții să-și stabilească propriile ținte. Schimbarea de comportament trebuie să fie ceva ce ei își doresc în mod personal. Ajutați-i să-și pună ținte realiste și împărțiți obiectivele în segmente mai mici, care să nu-i copleșească. Spre exemplu: „Iată aici o listă de nevoi identificate. Cu ce ați dori să începeți?”

Stimulent

Consolidați comportamentul pozitiv! Plănuiți stimulente pentru atingerea țintelor. Recunoașteți și lăudați până și cele mai mici răspunsuri pozitive.

Ciclul lucrării pentru sănătate

Aici sunt descrise din nou cele șase etape ale schimbării, în detaliu, cu scurte idei sau strategii pentru îndeplinirea fiecărei etape:

1. Nu sunteți cu adevărat gata pentru schimbare. „Precontemplarea”. (Majoritatea oamenilor se află în acest stadiu.)

Pur și simplu, nu conștientizați nevoia dumneavoastră.

- Sau vă negați acea nevoie. Intrați în defensivă când cineva aduce în discuție acest subiect. („Fac suficientă mișcare și acum; și, în plus, beneficiile aduse de mișcare sunt supraevaluate.”)

- Sau vă simțiți copleșit de lucrurile care sunt necesare pentru a face o schimbare; așa că simțiți că schimbarea nu este o opțiune realistă.
- Sau gândiți că vreți să vă schimbași, dar de fapt este doar un „ar trebui" pe care nu îl credeți cu adevărat.

Cum puteți să depășiți această etapă:

Pentru a vă scoate din această stare în care vă complăceți sau pentru a scăpa de teama de schimbare, va fi probabil nevoie de o trezire bruscă la realitate.

Strategii: Autoevaluări; campanii de informare; arătați nevoi/beneficii; folosiți statistici – „Știați că ... ?"

2. Vă hotărâți. „Contemplarea".

- Nu mai ocoliți/evitați problema. Ați devenit conștient de problemă.
- Sunteți conștient că ceea ce faceți (sau nu faceți) are consecințe.
- Aveți intenția să faceți ceva în această privință, nu chiar acum, dar probabil în următoarele 6 luni.
- Aceasta este un fel de fază de incubație, o tranziție spre a face ceva. Pe plan intern, deveniți mai deschis pentru posibilitatea schimbării.

Cum puteți să depășiți această etapă:

Dacă acordați o mai mare atenție consecințelor care apar dacă nu faceți schimbarea, vă va motiva să începeți să faceți ceva în această privință.

Strategii: Arătați beneficiile; vorbiți cu oameni care au reușit să se schimbe; alcătuiți o listă cu beneficiile/costurile.

3. Stabiliți un plan. „Pregătirea."

La acest punct, vă pregătiți să faceți ceva în următoarele câteva săptămâni. Pe măsură ce vă apropiați de îndeplinirea unui lucru, veți acorda o mai mare atenție particularităților. Nu mai este doar „mișcare", ci, un tip de mișcare, unde, cât de des ... De asemenea, sunteți mai conștient

de „costul” acestei schimbări care implică unele sacrificii, pierderea a ceva (chiar dacă este vorba doar de pierderea unui timp liber, neprogramat). Pe măsură ce deveniți mai conștient de această pierdere, apare o negociere interioară cu privire la ce sunteți dispuși să pierdeți și ce nu.

Este schițat un plan, luând în considerare obiectivele, precum și realitățile vieții.

Cum puteți să depășiți această etapă:

Să înțelegeți că planul nu trebuie să fie perfect și să stabiliți o dată pentru începerea sa.

Strategii: Vorbiți cu alți oameni care au făcut schimbarea cu succes. Citiți, cercetați și aflați ce anume are cel mai bun rezultat. Căutați grupe de sprijin. (Ca responsabil al Departamentului Sănătate, ajutați-i să primească ajutor.) Scrieți un obiectiv și un plan de acțiune. Stabiliți recompense pentru atingerea obiectivului. Alegeți persoane de sprijin.

4. Faceți acel lucru. „Acționați!”

Acum faceți, de fapt, ceea ce spuneați că veți face. Pe măsură ce progresați, veți fi probabil asaltat de tot felul de gânduri negative, temeri și îndoieli. Acestea sunt parte din proces: o împotrivire normală la schimbare. La ce vă așteptați? Dacă ar fi fost ușor, ați fi făcut-o mai înainte. Cu cât sunteți mai conștient de acest lucru, cu atât mai mult veți merge înainte, în ciuda împotrivirii. Cu cât planul este mai specific, cu atât este mai ușor de urmat. Acesta este un moment bun ca să vă ajustați planul pentru a fi mai specific (exemplu: „Voi face exerciții luni, miercuri și vineri”, spre deosebire de „3 ori pe săptămână”).

De ce este nevoie pentru a eficientiza această etapă:

Tratați-vă obiectivele ca prioritate, astfel încât să nu fiți distras de toate scuzele care vor apărea în mod inevitabil pe parcurs. Planificați-vă recompense, pe măsură ce progresați. Nu sărbătoriți prematur marea realizare, ci doar recunoașteți succesul fiecărei mici etape.

Strategii: Obțineți sprijin din partea familiei și prietenilor. Alăturați-vă altora care fac schimbări similare. Înregistrați progresul într-un sistem de automonitorizare. Revizuiți beneficiile și motivele pentru care doriți acea schimbare. Anunțați oamenii că vă schimbați și spuneți-le de ce.

5. Țineți-vă de plan. „Menținerea."

Deja faceți acel lucru de ceva timp – de câteva luni, de o jumătate de an, mai mult ... Vă simțiți bine gândindu-vă la ce ați realizat. Tentația este să credeți că aceste noi obiceiuri sunt atât de înrădăcinate, încât nu mai este nevoie să aveți grijă la ce faceți.

Acesta este momentul în care are loc recidiva. Ați renunțat la fumat sau la băuturile alcoolice și credeți că puteți să fumați o țigară sau să beți o băutură într-o ocazie socială. Mâncați sănătos de ceva vreme și gândiți că o gogoașă în momente stresante nu face mare lucru, dacă se întâmplă ocazional.

O parte importantă pentru a face schimbări de durată este să nu le considerați ca pe ceva ce nu mai poate fi schimbat. Țineți-vă de plan!

De ce este nevoie pentru a eficientiza această etapă:

Schimbările au o mai mare șansă să dureze atunci când întregul vostru stil de viață vine în sprijinul acestora (ex: dacă petreceți timp cu persoane care fumează și beau mult, nu veți putea renunța ușor). Atunci când conștientizați că tendința de recidivă este normală, vă va fi mai ușor să faceți față căderilor. Atunci când aveți o recidivă, amintiți-vă că nu este „totul sau nimic". Nu ați eșuat – ați avut doar o cădere. Țineți-vă de plan!

Strategii: Continuați să vă automonitorizați. Cereți sprijinul continuu al familiei și al prietenilor. Citiți, studiați și confirmați-vă decizia de a păstra aceste obiective. Revizuiți beneficiile. Faceți teste periodice pentru a vă asigura că progresați și că sunteți pe drumul cel bun. Ajutați-i și pe alții să facă această schimbare și fiți-le susținător și prieten care să îi încurajeze. Observați motivele pentru care alte persoane nu mai progresează și întâmpină obstacole. Gândiți-vă la soluții în mod proactiv.

6. Ați reușit. „Finalizarea"

Noile obiceiuri au devenit acum ceva natural. În niciun caz nu vă mai simțiți tentat să vă întoarceți la vechile obiceiuri. Felicitări, ați reușit!

Este acesta un obiectiv realist? Poate, în unele cazuri. Totuși, în majoritatea cazurilor, puterea obiceiurilor este de așa natură că este posibil să fie nevoie să luptați permanent împotriva tentațiilor. Așa este natura umană. Succesul nu înseamnă neapărat un transplant de personalitate.

Ceea ce contează este că puteți să vă păstrați bunele obiceiuri și să vă simțiți bine putând să faceți acest lucru.

De ce este nevoie pentru a eficientiza această etapă:

Nu deveniți obsedați de gândul de a ajunge „acolo”. Doar țineți-vă de plan. Schimbarea este un proces creativ.

Bineînțeles, includeți-L pe Dumnezeu și puterea Sa transformatoare în tot procesul. Ajutați-i pe oameni să Îl slăvească și să Îi mulțumească pentru transformarea pe care Dumnezeu o aduce atunci când ei sunt dornici să se încreadă și să depindă de El.

Ceva în plus despre „Recidivă”

Uneori se întâmplă anumite lucruri și oamenii se întorc la vechile obiceiuri. Aveți aici un exemplu clasic: 1. Aveți o supărare de natură emoțională și reveniți la obiceiul de a fuma. 2. Vă îngrășați și decideți să fumați din nou. 3. Mergeți într-o excursie, renunțați la rutina pe care o aveați și vă reluați vechile obiceiuri.

Strategii: Nu vă descurajați! Majoritatea oamenilor încearcă de mai multe ori înainte de a cunoaște succesul permanent. Revizuiți motivele pentru care doriți să faceți schimbarea. La momentul potrivit, faceți un nou plan de acțiune, unul care ia în calcul în mod special motivul pentru care ați renunțat ultima dată și apoi încercați din nou. Cereți ajutorul unui profesionist în sănătate. Alăturați-vă unui grup de sprijin. Apropiați-vă de o persoană cu care să vă puteți sfătui și în fața căreia să fiți responsabil. Nu renunțați niciodată! Puteți pierde o bătălie, dar aceasta nu înseamnă că ați pierdut războiul.

Agent al schimbării

Ca lucrător pentru sănătate, Dumnezeu v-a chemat să fiți un agent al schimbării activ în viața oamenilor. Rolul vostru nu este să scoateți în evidență problemele oamenilor și să speraţi să se schimbe singuri, ci datoria voastră este să ajutați pe fiecare persoană să progreseze de la un comportament nesănătos, specific, spre o nouă etapă a schimbării.

O lucrare pentru sănătate completă și pe deplin eficientă într-o biserică locală va trece de obicei prin următorul ciclu: conștientizare, evaluare, educare, schimbare și consolidare. Veți include activități care să se

adreseze oamenilor aflați în fiecare etapă a schimbării pentru a-i ajuta să treacă de la o etapă la următoarea.

Recomandări de activități pentru fiecare parte din cele șase cuprinse în ciclul lucrării pentru sănătate:

- Conștientizare (conștientizarea unei anumite probleme ce ține de sănătate): Ideile includ un buletin informativ cu privire la sănătate; buletinul informativ al bisericii cu noțiuni legate de sănătate; afișe despre sănătate; introducerea unor segmente despre sănătate în timpul programelor de informații.
- Evaluare (oferiți-le oamenilor posibilitatea să își evalueze starea de sănătate): De exemplu, în cadrul unor expoziții sau în centre comerciale, oferiți evaluarea computerizată a sănătății; apariția într-o revistă a unei evaluări cu autonotare, fișe de evaluare.
- Educare (oferiți posibilitatea unei educații precise): Oferiți periodic informații prin intermediul unor evenimente, cum ar fi seminare referitoare la starea generală a sănătății, în fiecare seară, timp de opt săptămâni; seminare cu privire la managementul stresului, pe o perioadă de trei seri; o prelegere în timpul prânzului pe tema sănătății inimii sau un seminar de weekend, având ca temă condiția fizică.
- Schimbare (posibilitatea de a face un angajament public oficial pentru a se schimba): Printre activități s-ar putea număra aruncarea țigărilor la gunoi la o clinică pentru renunțarea la fumat; semnarea unei foi de angajament pentru a renunța la consumul de băuturi alcoolice; cooptarea unui „partener” de mișcare; grupuri de sprijin; înregistrarea progresului; anunțarea progresului unui grup de sprijin; experimentarea unor noi obiceiuri de sănătate (alimentație, activități, tehnici de relaxare, sprijin spiritual etc.).
- Consolidare (responsabilizarea participanților pentru schimbările pe care le-au făcut): Opțiunile includ întâlnirile de sănătate lunare; informări cu privire la continuitate prin telefon sau email; întrebări despre progres; implicarea unor persoane care au avut succes în lucrarea de ajutare a altora; consolidare prin activitățile bisericii, buletinele informative, paginile web, mesele de părtă-

și e, grupe mici; provocările și recunoașterea stării de sănătate și a condiției fizice pentru a atinge obiectivele; angajament pentru sănătate pe tot parcursul vieții; aderarea la o fundație de sănătate pentru toată viața.

Planificarea lucrării de sănătate

Atunci când planificați lucrarea de sănătate, trebuie să aveți în vedre șapte principii:

- Planificați procesul. Examinați în întregime modul în care veți planifica. Care este calendarul stabilit? Ce grupuri-cheie din biserica și comunitatea locală vor să își aducă aportul? La ce tip de împotrivire vă așteptați și cum veți reuși să mergeți mai departe?
- Planificați împreună cu alții. Nu încercați să faceți totul de unul singur. Implicați pastorul, membrii-cheie ai comitetului bisericii, membrii comunității la care vreți să ajungeți și voluntarii care vor lucra împreună cu voi.
- Planificați informațiile. Luați în calcul analizarea informațiilor referitoare la boli, tulburări și alte statistici esențiale ale comunității locale. Informați-vă despre programele deja existente în comunitate pentru a evita suprapunerea nedorită a unor servicii și pentru a facilita programarea colectivă. Spitalele locale, departamentele de sănătate, organizațiile de cercetare sociale și de marketing și Centrul Național pentru Statistica Sănătății (acolo unde există) – toate acestea sunt surse de informații viabile. Majoritatea bibliotecilor oferă acest tip de informații. Rețelele de afaceri, gen Camera de Comerț locală, pot avea informații cu privire la serviciile disponibile.
- Planificați permanența. O lucrare de sănătate eficientă va fi continuă. Majoritatea problemelor pe care intenționați să le abordați nu vor fi niciodată rezolvate definitiv. Dacă planificați un seminar despre stres, trebuie să planificați desfășurarea mai multora pe parcursul unui an. Învățați din fiecare experiență și îmbunătățiți mereu pe cea care urmează.
- Planificați prioritățile. Luați-vă timp pentru a dezvolta un program care să îndeplinească cea mai mare nevoie și care are șansa cea

mai bună de a avea impact. Pe de altă parte, chiar dacă o mare nevoie poate fi evidentă, este posibil ca resursele sau sprijinul necesar să nu existe pentru a îndeplini cu succes acea nevoie. Poate nu beneficiați de sprijinul necesar pentru a conduce un program de succes pentru răspunderile adolescenților din comunitate, dar puteți oferi seminare cu privire la sănătatea în timpul sarcinii.

- Planificați rezultate măsurabile în formate acceptabile. Câte persoane doriți să atingeți cu succes prin intermediul programului dumneavoastră? Ce impact va avea acest lucru asupra comunității lărgite?
- Planificați evaluarea. Evaluarea ar trebui inclusă în schița programului. De asemenea, evaluarea ar trebui să fie un proces continuu. Sunt obiectivele voastre adecvate? Măsurați parametrii corecți? Ați putea fi mai eficient în privința resurselor?

Determinarea bisericii de a coopera

- Formați-vă echipa din:
  - » Colaboratori din biserică, precum serviciile sociale; departamentele de sănătate; departamentele pentru femei; specialiștii din domeniul sănătății din cadrul bisericii (medici, asistente, fizioterapeuți, stomatologi, dieteticieni, asistenți sociali); pastor; școala bisericii; orice persoană care dorește să ajute.
  - » Colaboratori din cadrul comunității locale, precum agențiile pentru servicii sociale; departamentul pentru sănătate local; spitalul local; specialiștii din domeniul sănătății; asociațiile pentru inimă; societatea pentru combaterea cancerului; Crucea Roșie; centrele de sănătate.
- Informați-vă dinainte:
  - » Faceți o analiză „FSOA”, analizând punctele Forte, punctele Slabe, Ocaziile favorabile și Amenințările .[15]
  - » Obțineți o listă cu nevoile actuale ale comunității și o evaluare demografică.
  - » Stabiliți întâlniri cu pastorul bisericii locale pentru a discuta despre ideile pe care le aveți.
  - » Elaborați un plan strategic bazat pe rezultatele analizei „FSOA”.

» Obțineți o rețea de susținători prin contacte personale sau/și prin intermediul buletinelor de anunțuri și întâlniți-vă pentru o sesiune de planificare.
» Atunci când planificați, păstrați în minte conceptul ciclului de sănătate.
» Stabiliți-vă ținte și obiective și lucrați prin intermediul foii de planificare a programului de sănătate (mai jos):

➢ Foaia de planificare a programului de sănătate:
» Intenția: Ce intenționați să faceți sau ce anume doriți să se întâmple?
» Ținta: Cu cine, pentru cine, către cine și cu permisiunea cui?
» Planificarea: Cine va planifica metodele și mijloacele pentru a realiza intenția?
» Sincronizarea/Momentul: Până când trebuie elaborat planul?
» Atribuirea: Cine va implementa mijloacele și metodele alese pentru realizarea intenției și cu ce autoritate și ce resurse?
» Îndeplinirea: Când va fi îndeplinit lucrul prevăzut de obiectiv?
» Evaluare: Cine va anunța când este gata lucrul și ce anume s-a realizat/obținut?

➢ Exemplu de buget:
» Venituri: banii alocați de biserică; vânzarea de materiale; donații speciale; instruire bazată pe valori/contracost.
» Cheltuieli: Publicitate (ziare, radio, televizor, pliante, afișe etc.); sala unde vor avea loc întâlnirile; materialele pentru participanți; manuale și CD-uri de instruire; copii xerox.

Promovarea programului de sănătate

Publicitatea nu apare întâmplător; aceasta necesită o planificare atentă.

➢ Restrângeți publicul țintă. Nu există „publicul larg/general”. La cine vă referiți mai exact?
» Oamenii care locuiesc în orașul sau județul unde stați; proprietarii locuințelor aflate la mai puțin de 500 de metri de biserică; toți locatarii aflați la mai puțin de trei case de fiecare membru al bisericii; specialiști care lucrează la mai puțin de 1 kilome-

tru de biserică; părinți care au copii minori; mame singure sau care lucrează; tineri adulți; familii cu venit mic?

- Stabiliți de unde își obține informațiile și noutățile publicul-țintă.
  - » Ziarele comunității sau ale orașului; posturile radio; televizor; internet etc. Cea mai eficientă promovare este primirea unor recomandări sau a unor comentarii pozitive de la o sursă de încredere. Încercați să postați relatări în mijloacele media locale.
  - » Stabiliți alte metode eficiente pentru a comunica cu publicul-țintă.
- Afișe (în supermarketuri, în centrele comunitare, în școli); pliante; trimiterea unor materiale prin poștă; prin invitații verbale; panouri publicitare; bannere afișate în fața bisericii.
- Stabiliți mesajele specifice care sunt necesare pentru grupul-țintă.
  - » Conștientizați-i; stârniți-le interesul; faceți apel la acțiune. („Veniți la seminarul nostru!” sau: „Sunați acum pentru a vă înregistra/pentru a rezerva.”); acestea trebuie să convingă publicul-țintă că:
    - Este probabil ca acea stare să îi afecteze.
    - Atunci când se va întâmpla acest lucru, va avea consecințe grave.
    - Acțiunea recomandată va reduce susceptibilitatea sau gravitatea consecințelor.
- Ieșiți din clădirea bisericii și mergeți în comunitate. Faceți testări pentru determinarea tensiunii arteriale sau o evaluare a sănătății în: centrele comerciale, la un târg local, un festival al orașului, școlile locale, într-un centru comunitar, alte biserici.
- Alte aspecte:
  - » Ceea ce suntem vorbește mai tare decât ceea ce spunem. Publicitatea nu va aduce rezultate de durată decât dacă programul căruia i s-a făcut publicitate este unul de calitate. Relațiile publice satisfăcătoare sunt rezultatul unei performanțe satisfăcătoare, recunoscută și apreciată public.
  - » Este cel mai indicat să aveți o singură persoană care să se ocupe de publicitate. Ideal ar fi ca această persoană să se implice

în planificare încă de la început, neavând altă responsabilitate decât publicitatea.

» Un orar de publicitate pregătit minuțios ar trebui urmat cu strictețe.

Strategii de urmat pentru a avea o stare bună de sănătate pe tot parcursul vieții

Mențineți un stil de viață sănătos de-a lungul întregii vieți.

- Acțiuni personale pentru voi și pentru a le împărtăși cu alții:
- Subliniați importanța unui angajament pentru sănătate de-a lungul vieții. Pierderea condiției fizice este posibil să fie rezultatul mai multor ani. Nu vă așteptați să vă atingeți toate obiectivele cu privire la sănătate în doar câteva săptămâni sau luni.
- Stabiliți-vă întotdeauna obiective de atins. Pierdeți doar atunci când abandonați și renunțați să mai încercați.
- Continuați să vă automonitorizați. Păstrați un jurnal de sănătate, stabiliți ținte și înregistrați progresul în atingerea acestor ținte.
- Cereți ajutorul continuu al prietenilor, al familiei și al bisericii.
- Continuați să citiți, să studiați și să explorați noi modalități pentru menținerea unei sănătăți bune.
- Revizuiți beneficiile pe care le obțineți printr-un stil de viață sănătos. Păstrați în minte beneficiile aduse de stilul de viață sănătos pentru atingerea obiectivelor de viață.
- Completați autotestări periodice pentru a vedea la ce nivel sunteți în atingerea obiectivelor dumneavoastră (verificarea tensiunii arteriale, nivelul de colesterol, greutate și IMC, verificarea obiceiurilor de sănătate, verificarea obiceiurilor alimentare etc.).
- Implicați-vă în ajutarea altora pentru a adopta și a menține un stil de viață sănătos. Fiți un susținător și o persoană care îi încurajează pe alții.
- Observați motivele pentru care mulți renunță sau nu reușesc să-și mențină obiectivele pentru sănătate. Anticipați obstacolele sau

riscurile care vor apărea în îndeplinirea propriilor obiective și gândiți-vă la soluții în mod proactiv. De exemplu, întrebați: „Cum îmi voi păstra obiceiurile alimentare bune și stilul de mișcare în excursia care va avea loc?”

- Alăturați-vă unui grup de sprijin sau unui club de fitness/sănătate din cadrul bisericii sau din alt loc. Întâlniți-vă în mod regulat pentru a vă sprijini și a vă încuraja unii pe alții.
- Căutați activitățile și evenimentele de sănătate din comunitate și la care puteți participa, precum: evenimente ce implică mersul pe jos/alergatul, mersul pe bicicletă, seminare de sănătate, programe de evaluare a sănătății etc.

Acțiuni pe care le pot întreprinde bisericile pentru a încuraja o stare de sănătate bună în rândul comunității și membrilor săi:

- Țineți de-a lungul anului programe de sănătate periodic (lunar, trimestrial sau anual).
- Imprimați un pliant lunar cu evenimente de sănătate disponibile în comunitatea voastră.
- Oferiți un buletin informativ sau un site web despre sănătate, unde oamenii pot citi pentru a fi ajutați să rămână motivați și informați. Includeți periodic informații despre sănătate în buletinele informative ale bisericii, pentru ca membrii să aibă în permanență ca obiectiv principal sănătatea.
- Investiți în evenimentele pentru verificarea sănătății sau în standurile de sănătate.
- Investiți în programele și activitățile de sănătate în mod periodic, de-a lungul anului. Includeți principiile sănătății în activitățile regulate ale bisericii (mese de părtășie, evenimente sociale, predici și buletine informative.

Amintiți-vă de importanța aspectului spiritual

Ca scop principal al eforturilor noastre, dorim să îi conducem pe oameni la Isus și să îi facem să înțeleagă și să răspundă mesajului adventist pentru obținerea celei mai prețioase sănătăți – sănătatea veșnică. Este

ușor să devenim atât de preocupați doar de sănătatea fizică, încât să nu reușim să beneficiem de fiecare oportunitate de a-L mărturisi pe Isus. Este bine să aveți întotdeauna expuse lecții ale studiilor biblice sau fișe de înscriere și alt tip de literatură spirituală, indiferent de tipul evenimentului, și să le oferiți în mod personal, după caz. Nu forțați, dar asigurați-vă că oamenii sunt invitați și bineveniți pentru a participa la biserică și la alte seminare biblice. Minimul care ar trebui îndeplinit este ca fiecărui participant să îi fie înmânată o broșură în care sunt scrise toate activitățile planificate de biserică. Printre aceste activități ar trebui să se numere seminare biblice sau întâlniri de evanghelizare care au loc după o serie de întâlniri ce au ca temă sănătatea. Majoritatea oamenilor răspund la aceste invitații după ce i-am ajutat în privința problemelor de sănătate. Și ce satisfacție vom avea când îi vom vedea în ceruri!

Amintiți-vă scopul lui Isus pentru fiecare persoană: „Eu am venit ca ... să aibă viață și s-o aibă din belșug." (Ioan 10:10).

Note

[1] *Divina vindecare*, p. 144.
[2] *Ibidem*, p.19.
[3] Dysinger, William, *Heaven's Lifestyle Today*," Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, 1997, p. 13.
[4] *Ibidem*, pag. 19-131.
[5] *Divina vindecare*, p. 111.
[6] *Ibidem*, p. 115.
[7] *Ibidem,* p. 241.
[8] *Ibidem*, p. 128.
[9] *Ibidem*, pag. 130, 128.
[10] *Ibidem*, p. 130.
[11] *Lucrarea Medicală*, p. 14.
[12] *Divina vindecare*, p. 147.
[13] *Ibidem,* p. 156.
[14] *Ibidem*.
[15] Nota traducătorului: în limba engleză – SWOT – **S**trengths, **W**eaknesses, **O**pportunities and **T**hreats.

10

PREGĂTIREA UNEI PREDICI

PREGĂTIREA UNEI PREDICI

Ce sunt predicarea şi predica?

Sunt o întâlnire a divinului cu omenescul în cadrul căreia Dumnezeu vorbește, Fiul prinde viață și Duhul Sfânt iluminează, astfel încât predicatorul și biserica aud vocea lui Dumnezeu și sunt schimbați. Pentru ca predicarea să aibă efect, trebuie să fie inspirată de Dumnezeu de la apariția ideii predicii și până la prezentarea acesteia. Eul trebuie eradicat, iar Hristos trebuie să fie înălțat. Predicatorul este un instrument în mâinile lui Dumnezeu. El sau ea trebuie să fie stăpânit/ă de Dumnezeu astfel încât Duhul Sfânt să Se poată revărsa prin intermediul lui sau al ei către ascultători.

Dezvoltând această idee, iată o selecție de gânduri ale unui număr de predicatori adventiști care s-au bucurat de succes pe termen lung:

- Dumnezeu este sursa oricărei predici și, fără El, nu există nevoia de a predica. Trebuie ca, mai întâi, să ai o experiență și apoi să o povestești. Povestea vieții predicatorului este un factor de influență asupra predicării sale. Predicarea este un adevăr divin transmis prin intermediul unei individualități umane: prezentarea adevărului prin intermediul unei persoane. Este Cuvântul lui Dumnezeu manifestat într-o individualitate omenească cu scopul de a ajunge la alți indivizi umani. Un predicator care încearcă să își ascundă propria personalitate nu va fi niciodată un predicator eficient. Predica este asemenea unei fotografii a impactului pe care l-a avut un anumit pasaj biblic asupra predicatorului.
- Predicatorul este un interpret. El sau ea prinde înțelesul din spatele unui text biblic și îl explică oamenilor în lumina contextului actual, iar înțelesul respectiv trebuie să fie filtrat întotdeauna prin Hristos. Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, iar auzirea aceasta este experimentată, de cele mai multe ori, prin intermediul predicării. Revelarea puterii divine prin intermediul

Cuvântului predicat este minunea repetabilă care insuflă energie bisericii și o susține. Predicatorul vorbește cu încredere și cu puterea și autoritatea date lui de Dumnezeu. Predicarea este transmiterea adevărului biblic din partea lui Dumnezeu, prin puterea lui Dumnezeu, cu scopul mântuitor urmărit de Dumnezeu. Obiectivul predicării este motivarea oamenilor pentru a accepta voința lui Dumnezeu și planul Lui pentru viețile lor. Predicatorul sau predicatoarea trebuie să-I ofere Domnului capacitățile sale cele mai bune, iar bătălia este a Domnului.[1]

Şapte lucruri necesare de ştiut înainte de a predica

Cea mai mare provocare în predicare nu este pregătirea predicii, ci a predicatorului. Tu trebuie:

1. Să te cunoști pe tine însuți.

Care este scopul predicării? Un scop greșit ar fi dorința de a te simți important sau de a exercita putere și control asupra ascultătorilor. Întreabă-te pe tine însuți dacă practici ce spui sau dacă doar teoretizezi. Ești creștin în fiecare dintre cele șapte zile ale săptămânii sau ești doar un creștin de ziua a șaptea? Oamenii răspund pozitiv față de ce spune un predicator sincer decât față de ce predică unul foarte competent, dar care nu este sincer și care nu trăiește ce predică. Un predicator bun este o persoană care Îl întâlnește și Îl iubește zilnic pe Hristos, care este aproape de oameni și îi iubește, și care dorește să lucreze din greu pentru a-i aduce pe oameni la Hristos. Orice alt scop decât acesta nu își are locul la amvon. Predicarea înseamnă să așezi mâinile oamenilor în mâna lui Dumnezeu, iar pentru a putea să faci lucrul acesta trebuie să îi ții de mână atât pe oameni, cât și pe Dumnezeu. Pentru a reuși să realizezi lucrul acesta, trebuie să urmezi sfatul dat de Pavel lui Timotei: „Caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea” și fii „fără prihană și fără vină” (1 Timotei 6:11,14).

2. Să Îl cunoști pe Domnul tău.

Noi nu predicăm despre un subiect *oarecare*, ci trebuie să predicăm despre o Persoană – Isus Hristos. Pavel nu vorbește despre „ceva”, ci despre Cel pe care „Îl propovăduim noi ...” (Coloseni 1;27,28). Nu predica

despre cruce, ci despre Hristos care a fost răstignit pe ea! Întregul adevăr și toate predicile trebuie conexate cu Isus. El i-a delegat pe cei doisprezece apostoli „ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:14). Observă că, mai întâi, ei au trebuit să fie împreună cu El, mai înainte ca El să îi trimită să propovăduiască. Noi nu suntem pregătiți să predicăm despre El înainte de a fi petrecut mult timp împreună cu El. Nu este nimic mai greu decât să vrei să le oferi altora ceea ce tu nu ai, încercând să vorbești despre un Isus pe care nu Îl cunoști. Umple-ți sufletul cu Isus! Apoi, lasă-ți predica să fie ca o revărsare din prisosul tău. Când procedezi astfel, ai o dorință nestăpânită de a predica. Abia aștepți să predici!

3. Să îți cunoști Biblia.

Predicarea adventistă trebuie să se fundamenteze pe Biblie. Suntem gata să ne folosim gura pentru a predica abia atunci când ochii noștri au cercetat Cuvântul și când urechile noastre au ascultat nevoile oamenilor. Dumnezeu te va binecuvânta chiar dacă începi cu un număr limitat de cunoștințe și dacă trebuie să cercetezi pentru a ști mai mult.[2] Pavel i-a spus tânărului predicator Timotei: „Propovăduiește Cuvântul!” (2 Timotei 4:2). Să trecem în revistă trei condiții necesare pentru adevărata predicare biblică:

a. Predicatorii care se inspiră din Biblie cred în adevărurile biblice.

Ei iubesc Biblia prea mult pentru a o folosi doar ca să-și impună propriile idei. Predicatorii de ocazie decid ce vor să spună, iar apoi apelează la Biblie pentru a găsi texte care să le consolideze propriile idei și care să le dea dreptate. Predicatorii biblici așază Biblia pe primul loc. Ei își descoperă mesajul în Cuvânt. Mottoul lor este „Biblia înainte de toate!”

b. Predicatorii care se inspiră din Biblie petrec timp studiind Biblia.

Am primit sfatul următor: „Este un păcat să neglijezi studierea Cuvântului, în timp ce dorești să le propovăduiești altora acest Cuvânt.”[3] Fiecare predicator are nevoie de un program sistematic și regulat de studiere a Bibliei. Chiar dacă este o muncă dificilă, săpatul în adâncimile Cuvântului va oferi o bogăție care va fi satisfăcătoare pentru tine însuți și care se va dovedi o mare binecuvântare pentru ascultători.

c. Predicatorii care se inspiră din Biblie o aplică mai întâi în dreptul lor.

Ei nu deschid niciodată Biblia fără să înalțe o rugăciune pentru ca Duhul Sfânt, care a inspirat Cuvântul, să li-l interpreteze și să li-l aplice propriilor vieți. Ei cer ca Dumnezeu să le vorbească înainte ca El să vorbească prin intermediul lor. Apoi, ei studiază pentru a găsi idei care vor schimba viața ascultătorilor lor. Pe măsură ce studiază și descoperă idei interesante, le notează într-un jurnal. Dacă procedezi în felul acesta, mai târziu, când vei căuta un subiect de predică, vei fi înconjurat de idei care te interesează în mod real. Acesta este unul dintre marile secrete ale predicării interesante. Oamenii sunt sensibilizați și reacționează față de ceea ce te sensibilizează pe tine.

4. Să îți cunoști instrumentele.

Deși instrumentul de bază al predicării este Biblia, sunt alte cărți – în special cele scrise pentru a ajuta la studierea Bibliei – care pot fi de mare ajutor pentru stimularea gândirii.

a. Traduceri diferite ale Bibliei

Pe măsură ce sunt descoperite manuscrise vechi ale Bibliei și pe măsură ce se dezvoltă limbajul, se continuă publicarea unor versiuni noi ale Bibliei în diverse limbi. Acolo unde sunt disponibile astfel de versiuni, n-ar trebui să ne fie teamă să le folosim dacă acestea pot să ne ajute să înțelegem Cuvântul. În cartea *Divina vindecare*, Ellen White a citat din patru versiuni diferite, pe lângă cele 69 de citate preluate doar din ediția King James a Bibliei.

În pregătirea predicii, este cel mai bine să îți începi studiul cu versiunea preferată de cei mai mulți dintre ascultătorii tăi și cu aceea din care vei predica. Apoi, folosește alte versiuni pentru a-ți lărgi înțelegerea. Deși ar putea să fie utile, trebuie să fii precaut în ce privește dependența față de versiunile parafrazate ale Bibliei și față de folosirea acestora la amvon. De asemenea, poți să folosești internetul pentru un studiu al cuvintelor care implică textele originale din limbile ebraică și greacă.

b. Materialele de studiu al Bibliei

Dacă nu ai foarte multe asemenea materiale ar fi de preferat să ai o concordanță biblică. William Miller a studiat adevărurile Mișcării Adven-

te doar cu ajutorul unei Biblii și a unei concordanțe biblice. Alte resurse ar putea să fie enciclopediile biblice care îți vor oferi informații despre perioadele, oamenii și locurile din Biblie. Dicționarele biblice definesc și dezvoltă cuvintele și termenii din Biblie. Bibliile într-un limbaj actual sunt un ajutor excelent pentru pregătirea unor predici de actualitate, iar comentariile biblice (cum sunt *Comentariile biblice AZȘ*) dezvoltă ideile pe baza cuvintelor sau a expresiilor principale dintr-un text și, de asemenea, oferă o bogăție de detalii istorice și nu numai, care pot să fie de ajutor. Dacă ai un computer, poți să găsești programe care conțin toate aceste instrumente, precum și alte cărți utile pentru studiu.

c. Cărțile lui Ellen White

Când a fost întrebată cum ar trebui să fie folosite cărțile ei pentru predicare, Ellen White a spus că predicatorii ar trebui să își înceapă studiul cu Biblia și să rămână acolo până când vor fi cules tot ce se poate culege. Abia apoi trebuie ca să ei caute să vadă ce lumină aruncă scrierile sale asupra pasajului respectiv. După aceea, predicatorii trebuie să urce la amvon și să predice din Biblie. Gândurile din *Parabolele Domnului Hristos* și din *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* ar putea să fie cele mai utile pentru pregătirea unor predici despre creștinismul practic. Oricum, nu este înțelept să se citească pasaje lungi în cadrul serviciului religios. Dacă folosești citate inspiratoare, concise, scurte, ascultătorii vor fi încurajați să aprecieze sfatul înțelept pe care Dumnezeu l-a oferit bisericii Sale cu atâta har, prin intermediul ei. Ai putea să dedici o serie de întâlniri cu rugăciune pentru studierea unora dintre cărțile ei. O sursă importantă pentru studiu este colecția sa de scrieri pe CD.

d. Cărți diverse

Este important ca, alături de Biblie și cărțile despre Biblie, să citim anumite cărți laice pentru a rămâne ancorați în prezent și în aspecte practice, însă baza predicii trebuie să fie Biblia. Cărțile cu predici ar putea să fie de ajutor, însă predica este o chestiune la fel de personală ca periuța de dinți. Trebuie să-ți folosești propria periuță.

5. Să știi că pregătirea predicii necesită timp.

Este tragic să presupui că Duhul Sfânt îți va pune în gură, la amvon, ceea ce nu ai învățat prin studiu, întrucât nu ți-ai luat timp pentru acest

lucru. Duhul Sfânt te va călăuzi în studiul tău la fel de mult sau poate chiar mai mult decât te călăuzește în prezentarea predicii. Studiul este o muncă dificilă, dar este și foarte plăcut. De asemenea, necesită timp. Cât de mult? Timpul dedicat studiului de către diverși predicatori cu experiență variază. O veche regulă spunea că pentru un minut la amvon este nevoie de o oră de studiu. Alții își iau chiar și mai mult timp. Gândește-te nu la timpul pe care îl oferi tu, ci la timpul oferit de auditoriu pentru a te asculta pe tine. Dacă ții o predică de 30 de minute pentru 50 de persoane, ai consumat 25 de ore din timpul lor. Asigură-te că timpul lor nu va fi irosit!

a. Ia-ți timp pentru rugăciune!

Ar trebui să începi pregătirea predicii pe genunchi și tot așa să continui. Cere-I Duhului Sfânt să îți dea ceea ce El dorește să dai tu poporului Său.

b. Începe din timp!

Creativitatea și creierul tău funcționează mai bine atunci când ai timp pentru studiu și meditație. Este nevoie de timp pentru ca ilustrațiile practice, care se potrivesc textului din care vei predica, față de care oamenii se raportează cu interes și care împlinesc nevoile acestora, să se dezvolte din viața ta de zi cu zi.

c. Fă-ți o planificare anuală!

Planificarea anuală rezultă într-o predicare echilibrată care poate să asigure bisericii tale o dietă spirituală armonioasă. Te ajută să câștigi timp. Atunci când îți vin idei pentru predici, de la o zi la alta, le poți asocia diverselor predici pe care le-ai plănuit pentru anul în curs. Lucrul acesta va face ca predicile să fie, de departe, mult mai bune decât în cazul unei abordări nereușite, făcută la întâmplare.

6. Să îți cunoști genul de predică.

Pentru ca predicile tale să fie mai variate (fapt care va fi pe placul oamenilor), trebuie să cunoști diversele tipuri de predică. În funcție de diversele tipuri de predică, pregătirea predicilor diferă. În funcție de predica ta, care ar putea să fie expozitivă, tematică, biografică sau textuală, începi cu un pasaj biblic, cu o temă din Biblie, cu un personaj din Biblie sau cu un verset din Biblie.

a. Predica expozitivă

Acest tip de predică presupune explicarea a trei sau mai multe versete. Poate să fie vorba despre un paragraf, un capitol sau o carte a Bibliei. Adeseori, se merge pe explicarea cronologică a pasajului. În general, conduce la o analiză în adâncime, prin care se investighează mai degrabă mintea autorului biblic decât gândurile predicatorului. Un punct slab al acestui tip de predică ar putea să fie accentul prea mare pe explicații în detrimentul aplicațiilor practice. Cum spunea Spurgeon, „predica începe acolo unde începe aplicația". Trebuie să dedici *un timp oarecare* afirmațiilor și semnificațiilor pasajului, dar trebuie să dedici *mai mult timp* diferenței pe care poate să o facă pasajul respectiv. Nu îi pune pe ascultătorii tăi în situația de a-și petrece ora de predică în Palestina. Niciunul dintre ei nu trăiește acolo în timpul săptămânii. Este înțelept să studiezi pasajul până când Duhul Sfânt te copleșește cu un adevăr fundamental care este evident din pasajul respectiv sau cu un adevăr de care biserica ta are foarte mare nevoie. Concentrează-ți expunerea asupra acelui adevăr și treci peste orice nu are legătură cu subiectul.

b. Predica tematică

Predica tematică înseamnă să alegi un subiect și să îl cercetezi în întreaga Biblie. Conținutul și forma predicii depind mai mult de subiect și mai puțin de un pasaj scripturistic. Comparativ cu predica expozitivă, cea tematică este mai exactă în ce privește învățătura Bibliei asupra unui anumit subiect, întrucât este cercetată toată Biblia pentru a se descoperi adevărul. Un tip de predică tematică include clarificarea doctrinelor bisericii noastre. Este bine să se predice despre fiecare doctrină adventistă o dată la trei ani, pentru ca membrii bisericii să rămână creștini adventiști. Dacă cineva predică doar despre dragoste, curând, membrii vor deveni creștini la modul general, în loc să fie creștini adventiști. Asigurăte că sapi în adâncime și fă ca doctrinele să fie relevante pentru timpul prezent și practice. Și ai grijă să nu folosești textele în afara contextului, făcându-le să spună ce de fapt nu spun.

c. Predica biografică / narativă

Acest gen de predicare se concentrează de obicei asupra istoriei unui personaj biblic sau asupra unei întâmplări. În mod specific, predicarea narativă plasează istoria biblică într-un context actual, predicatorul po-

vestind istoria la persoana întâi. Predicarea biografică se înrudește îndeaproape cu cea narativă însă, de obicei, plasează istoria în cadrul în care a trăit personajul biblic. Predicarea narativă / biografică înseamnă să predici cel mai aproape de felul în care au scris autorii biblici. Ei au fost maeștri ai povestirii, așa cum a fost și Isus. Ellen White a scris: „În ceea ce privește conținutul său pedagogic, Biblia nu are nicio parte mai valoroasă decât biografiile sale."[4] Din moment ce mulți oameni cunosc deja istoriile din Biblie, este nevoie de un studiu atent și de o cugetare profundă pentru a oferi prospețime vechilor istorii ale Bibliei. Genul acesta de predici poate să fie foarte interesant și practic, dar există și riscul ca membrii bisericii să plece doar cu o doză de amuzament dacă nu te concentrezi asupra lecției pe care o conține istoria sau narațiunea și dacă nu îi ajuți pe oameni s-o înțeleagă. Studiază fiecare detaliu al Bibliei, completează cu detalii istorice, învață tot ce poți despre timpurile acelea și asigură-te că adăugirile izvorâte din propria-ți imaginație nu determină ascultătorii să se îndepărteze de lecțiile Bibliei.

d. Predica textuală

Predica textuală se bazează pe doar unul sau două versete. Datorită scurtimii pasajului, predica poate să fie cât se poate de simplă și ușor de înțeles, pe măsură ce explici auditoriului o singură idee. În mod specific, schema sau organizarea predicii se naște direct din textul biblic. Prin urmare, pare să fie mai ușor să pregătești o astfel de predică. Un potențial punct slab al acestui tip de predică este acela că ar putea să devină mai puțin biblică, iar textul să fie doar un resort de lansare pentru predicatorul care navighează prin stratosfera propriilor idei. Dezvoltarea a 15 cuvinte din Scriptură în 5 000 de cuvinte spuse de predicator nu conduce neapărat la o predicare biblică autentică.

e. Diverse combinații de tipuri de predică

Combinarea unor părți din fiecare tip de predică este un lucru acceptabil, însă trebuie să decizi care este tipul de predică pe care vrei să îl urmezi, înainte de a începe pregătirile. Dacă ai folosit întotdeauna același tip de predică, te încurajăm să experimentezi și alte tipuri, chiar dacă lucrul acesta va presupune un efort mai mare. Astfel, predicarea ta va avea mai mult echilibru și s-ar putea să identifici alte tipuri care ți se potrivesc mai bine și care ar putea să fie mai eficiente.

7. Să cunoști metoda etapizată de pregătire a predicii.

Ar putea să pară copleșitoare sarcina de a scrie o predică în întregime, însă dacă o segmentezi în mai multe părți, scrierea ei va fi mai simplă. Metoda etapizării ajută la păstrarea Bibliei în centrul predicii și la menținerea caracterului interesant al predicii. Fiecare segment al predicii include ilustrații sau aplicații practice. Toate acestea sunt răspândite de-a lungul întregii predici, succedându-se rapid. Fiecare secvență a predicii durează între două și cinci minute, fiind conexate unele cu altele și, totodată, înscriindu-se într-un subiect de bază. Pune la un loc două până la șase secvențe, adaugă o introducere și o concluzie și predica ta este gata.

Fiecare secvență are trei părți: lecția, demonstrația și ilustrația / aplicabilitatea:

a. Lecția

Se referă la adevărul spiritual pe care dorești să și-l însușească și să îl practice ascultătorii tăi. Lecția trebuie să exprime un punct de vedere. Nu se referă doar la enunțarea temei acestei secvențe a predicii, ci și la ce urmează să spui despre această temă.

b. Demonstrația

De obicei, lecția și demonstrarea ei vin împreună. De cele mai multe ori, trebuie ca demonstrația să izvorască din Biblie. Rațiunea și filosofia nu hrănesc sufletul și nu schimbă vieți. Biblia face aceste lucruri. Prin urmare, Biblia trebuie să fie sursa de autoritate pe care te bazezi. Ea este o sursă inepuizabilă. Trebuie să îți îndrepți atenția în primul rând spre Biblie. Predicatorii fundamentați pe Biblie nu o deschid pentru a găsi argumente care să se potrivească cu ceea ce vor să spună ei; ei studiază Biblia cu multă rugăciune pentru a descoperi ceea ce trebuie să spună din Biblie. Pe măsură ce studiezi, vei descoperi un gând inspirator. Gândul acela este ceea ce numim noi „lecție”. Versetul sau cuvântul biblic reprezintă demonstrația ta. Iar în acest moment, ai deja două sau trei părți ale secvenței predicii tale.

c. Ilustrația / aplicabilitatea.

Scopul predicării este crearea unei legături între Scriptură și ce se întâmplă în prezent. A predica înseamnă a construi poduri. Predica ridică

un pod care leagă trecutul de prezent, Scriptura de ceea ce se întâmplă pe stradă, Mântuitorul de păcătos. Niciun pod nu se dovedește util decât dacă este bine ancorat la ambele capete ale sale. Pentru a avea succes în predicare, trebuie să scoți în evidență atât ce dorește Dumnezeu, cât și ce are nevoie omenirea. Mesajul Lui a fost dat pentru a le fi de ajutor oamenilor, pe care îi iubește atât de mult, și trebuie ca acesta să fie aplicat într-o manieră practică nevoilor pe care le au ascultătorii. Nu orice „lecție" are nevoie de o ilustrație, însă fiecare lecție are nevoie de o aplicabilitate și, adeseori, o ilustrație bună reprezintă calea cea mai bună de a aplica „lecția" la propria viață. Ilustrațiile ar putea să fie preluate din ziare, din cărți, ș.a.m.d., însă cele mai bune sunt ilustrațiile care se nasc din situații obișnuite ale vieții. Dacă păstrezi în minte „lecția", vei descoperi ilustrațiile, adeseori, în ceea ce se întâmplă pe parcursul săptămânii. Predica nu trebuie să fie doar o istorioară distractivă. Scopul ilustrației trebuie să fie aplicarea lecției și a textului biblic la viață. În consecință, predicarea etapizată oferă câteva minute de prezentare a lecției și demonstrare a acesteia, urmate de câteva minute în care se prezintă ilustrația / aplicabilitatea (povestea), acestea fiind urmate de lecția, demonstrația și ilustrația / aplicabilitatea următoarelor secvențe ale predicii. Folosește suficiente ilustrații pentru ca ascultătorii tăi să te audă și suficiente lecții pentru ca să fie ajutați.

Exemple de secvențe ale predicii:

- Lecția: Fiecare refugiu al ființei umane eșuează în cele din urmă.
- Demonstrația: Citește Psalmii 46:2,3. Munții sunt nemișcați și de nezdruncinat. David întreabă: „Ce vei face atunci când se va clătina ceea ce pare de nezdruncinat?"
- Ilustrație/aplicație: Orice refugiu al ființei umane se clatină în cele din urmă și dă greș. Unui tată îi plăcea să își arunce bebelușul în aer și să-l prindă. Și bebelușului îi plăcea acest lucru și râdea de fiecare dată când tatăl lui îl arunca; însă tatăl a ratat prinderea la un moment dat, iar bebelușul s-a lovit de podea. Tații dau greș, însă Dumnezeu, niciodată. Fiecare inimă prezentă aici suferă de o anumită durere: moartea unei persoane iubite, pe care s-a bizuit timp îndelungat; o căsătorie lipsită de dragoste; un copil care s-a îndepărtat de Domnul; probleme de sănătate; o activitate care nu

dă randament. Însă „Dumnezeu este adăpostul nostru”. Martin Luther a spus-o bine atunci când a compus imnul „Cetate tare-i Dumnezeu”. Orice refugiu al omului eșuează în cele din urmă, dar Isus nu dă greș niciodată.

Şase reguli pentru a avea secvențe reuşite:

- Lecția trebuie să fie adevărată. Nu predica ceva bazat pe speculații sau care poate fi pus sub semnul întrebării. Predică ceea ce este adevărat din Scriptură.
- Lecția trebuie să fie importantă. Faptul că Petru a fost căsătorit nu este suficient de important încât să predici despre asta. Nu predica niciodată despre un subiect oarecare, ci predică întotdeauna despre un punct de vedere care are o anumită profunzime și care îi va ajuta pe ascultătorii tăi de azi. Nu predica despre „natura păcatului”, ci despre faptul că „păcatul ne distruge pe mine și pe tine” și că „dragostea lui Dumnezeu ne restaurează”. Nu predica despre „Hristos care se ocupă de problema păcatului”, ci despre „Hristos care ne eliberează pe amândoi din puterea și vinovăția păcatului”.
- Lecția trebuie să fie proaspătă, de actualitate, practică și interesantă. Nu predica aceleași adevăruri în aceeași manieră lumească și învechită. Nu predica despre faptul că „trebuie să ne alăturăm bisericii”, ci despre faptul că „biserica este un cadou impresionant și special din partea lui Hristos. El ne-a dăruit-o pentru ca, înconjurați de creștini iubitori, să putem să învățăm mai bine să-L iubim și să-i iubim pe copiii Lui.”
- Argumentul trebuie să dovedească nemijlocit lecția. Nu folosi niciodată un verset ca argument decât dacă are legătură directă și clară cu lecția. Exemplu: Ai putea să folosești textul din Ioan 3:16 pentru a demonstra că „dragostea conduce la dăruire” sau că „Dumnezeu îi iubește pe toți”. Textul respectiv conține dovezi directe în acest sens. Dar nu ar trebui să folosești expresia „să aibă viața veșnică” pentru a dovedi că „Isus va reveni”. Textul nu este o dovadă în acest sens. Folosește argumente nemijlocite și ușor de înțeles.
- Ilustrația / aplicația trebuie să se potrivească în mod direct lecției.

- Ilustrația / aplicația trebuie să aplice lecția vieții, într-o manieră practică. De exemplu: „Gândește-te la momentele de anticipare din timpul în care pregătești cina.” Isus folosea ca ilustrații lucruri pe care oamenii le făceau în mod repetat, astfel încât lecțiile din predicile Lui să fie repetate ori de câte ori ei făceau acele lucruri din nou.

Zece paşi pentru pregătirea unei predici

1. Alegeți pasajul biblic sau subiectul din Biblie.

Iată o serie de trei întrebări care te vor ajuta să îți alegi pasajul sau subiectul:

a. Care este obiectivul pe care îl urmăreşti?

Mai exact, ce anume speri să li se întâmple ascultătorilor tăi? Pe lângă studierea Bibliei, predicatorii buni își analizează bisericile și nevoile acestora ca entități unitare. Amintește-ți că predici întregii biserici, nu doar câtorva persoane. Ai nevoie, chiar de la început, de un obiectiv anume.

b. Care va fi tipul de predică pe care o vei prezenta?

Predică expozitivă? Tematică? Biografică/narativă? Textuală? Nu uita că nu este greșit să îți alegi subiectul înainte de a deschide Biblia. Ceea ce este greșit e să decizi ce anume vei spune despre *subiectul respectiv* înainte de a deschide Biblia. A hotărî ce anume să spui și apoi a găsi texte biblice care să te împuternicească să spui ce vrei tu să spui nu este predicare biblică.

c. Ce ai citit recent?

Dacă vei studia Cuvântul în fiecare zi pentru a-ți hrăni sufletul, vei avea mai multe pasaje care „tânjesc” să se predice din ele decât posibilități de a le predica. Fii atent și adună idei și ilustrații pe care le găsești zilnic, la orice pas, și notează într-un jurnal ce te inspiră din lecturile tale devoționale. Ce te inspiră pe tine îi va inspira probabil și pe alții.

2. Studiază pasajul pe care l-ai ales pentru a identifica mai întâi segmentele lecției și argumentele. (Acesta este pasul cel mai important dintre cei 10 pași ai pregătirii unei predici.)

a. Cum să studiezi pasajul din care vei predica.

Studiază pentru a afla ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre oameni. Roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să îți ofere mesajul pe care El dorește ca tu să îl prezinți celorlalți. Doar Duhul Sfânt este Cel care poate să interpreteze acest mesaj inimii omului.

Citește pasajul biblic rapid, de mai multe ori, punându-ți trei întrebări: (1) Ce spune pasajul (investigația)? (2) Ce vrea să spună pasajul (interpretarea)? (3) Ce diferență face pasajul respectiv (aplicația)? Caută mai întâi perspectiva de ansamblu. Încearcă să vezi pădurea înainte de a cerceta copacii și frunzele. Care este subiectul despre care vorbește autorul biblic și, mai mult de atât, ce spune el despre subiectul în cauză?

Citește pasajul cu atenție, contemplativ. Caută cuvintele-cheie! Citește pasajul în toate traducerile sau versiunile Bibliei care îți sunt disponibile. Versiunile parafrazate ale Bibliei îți vor oferi cu siguranță idei de explorat, dar nu trebuie să depinzi de ele în ce privește acuratețea textului.

Care este contextul imediat al pasajului? Care este cadrul lui? Cine a scris pasajul? Cui i l-a destinat și de ce? Încearcă să vizualizezi scena.

În studiul tău, selectează „minereul" prețios, trecându-l prin sită cu pasiune. De la amvon trebuie să prezinți doar câteva bobițe de aur, autentice, pline de speranță, centrate în jurul lui Hristos, cu mesaj pozitiv, care le oferă ascultătorilor un răspuns clar (1 Tesaloniceni 2:9,12). O predică se aseamănă cu spița unei roți. Trebuie să fie conexată de Hristos la unul dintre capetele ei și la celălalt capăt să fie legată de viață. Dacă nu este conexată la ambele capete, este inutilă.

După ce ai obținut tot ce se putea obține din studiul Bibliei, poți să apelezi la comentarii, începând cu comentariile inspirate ale lui Ellen White. În cele din urmă, nu te baza totuși pe altceva decât pe Biblie. Predică din Biblie! Dacă ai nevoie de un citat din afara Bibliei folosește doar câte o frază sau propoziție, cel mult două, care să răspundă cu exactitate nevoilor tale.

b. Nu predica fără să ai o structură a predicii.

Nu trebuie să-ți faci structura predicii înainte sau după documentarea pentru predică. Trebuie să-ți stabilești structura în timp ce te documentezi.

c. Pe măsură ce studiezi, notează-ți pe bucățele de hârtie fiecare idee, lecție, argument, ilustrație şi aplicație.

Aceste bucățele de hârtie vor putea, mai târziu, să fie aranjate într-o anumită ordine.

Pe o coală mare de hârtie scrie titlul „Subiect", iar undeva pe la jumătatea paginii, scrie titlul „Schiță". Folosește această hârtie pentru a contura structura predicii, pe măsură ce avansezi în studiu și te rogi. De fiecare dată când notezi o idee pe o bucățică de hârtie, întreabă-te: „Ar putea să fie acesta un punct din structura predicii mele? Îmi sugerează această idee un posibil schelet pentru organizarea predicii?" Dacă răspunsul la aceste întrebări este unul negativ, nu trebuie să te îngrijorezi. Iar dacă răspunsul este unul afirmativ, notează-ți repede ideea pe pagina mare, sub titlul „Schiță".

d. Dezvoltă-ți subiectul pe măsură ce înaintezi în studiu.

Subiectul predicii este ceea ce se poate rezuma într-o singură propoziție. Este de mare ajutor să faci deosebire între cele trei mari elemente ale predicării. *Subiectul* se referă la tema generală. *Titlul* se referă la modul în care alegi să denumești subiectul pe care îl vei prezenta. *Tema* predicii este ceea ce urmează să spui despre subiect. Îți dorești cu siguranță ca ascultătorii tăi să își amintească tema prezentată, adică ce ai spus cu privire la un anumit subiect care este special și care are aplicabilitate în viața lor.

Întreabă-te care este povara care apasă asupra inimii tale, respectiv ce anume ai dori să păstreze ascultătorii tăi din predica ta. Așază răspunsul la această întrebare într-o afirmație memorabilă și vei avea astfel tema predicii tale. S-ar putea să descoperi că aceasta este partea cea mai grea, cea mai pretențioasă și totuși cea mai rodnică a pregătirii predicii. Tema aleasă te ajută pe tine și îi ajută și pe membrii bisericii să știți care este scopul predicii.

Predicile cele mai bune nu îi obosesc pe ascultători prin prezentarea a numeroase lucruri importante, ci îi inspiră prin prezentarea unui singur lucru în modalități care produc o impresie profundă. Acel singur lucru este tema predicii tale. Orice altceva care intră în predică trebuie să se concentreze asupra acestui singur lucru și să-l amplifice. Dacă vei

proceda astfel, ascultătorii tăi vor pleca de la biserică ducând cu ei tema prezentată.

Ellen White i-a descris pe predicatorii ineficienți în felul următor: „Punctează câte ceva ici și colo, aducând în atenție o cantitate mare de informații pe care le consideră dovezi copleșitoare și convingătoare, în timp ce, în realitate, nu fac altceva decât să îngroape adevărul sub o grămadă de informație revărată asupra ascultătorilor, astfel încât esența rămâne nedescoperită ... Discursul unui astfel de predicator include atât de multe subiecte, încât nimic esențial nu este dovedit și clarificat.”[5]

Imaginează-ți că te afli pe plajă, șezând confortabil sub soarele care te încălzește, și ești pe punctul de a adormi. Însă un puști cu o lupă concentrează puterea aceluiași soare liniștitor într-un singur punct de pe spatele tău. Brusc, sari ca ars. Predică un pic din asta, un pic din cealaltă și un pic dintr-un alt subiect, iar biserica ta se va așeza confortabil, încurajată fiind să tragă un pui de somn. Dar dacă te concentrezi asupra unui singur subiect care Îl are pe Hristos ca punct central și care se bazează pe Biblie, îți vei trezi ascultătorii.

Predica este asemenea unui râu spre care se îndreaptă tot felul de afluenți. Râul simbolizează subiectul predicii, iar afluenții lui sunt diversele părți ale predicii tale. La fel cum un afluent se scurge într-un râu, mărindu-i debitul, fiecare parte a predicii tale se adaugă și mărește subiectul predicii. Ilustrația aceasta ne arată că nu poți să-ți organizezi subiectul până când nu știi ce material ai pentru a-l „vărsa” în predică. Subiectul trebuie să se dezvolte din documentarea ta. În mod ideal, subiectul ar trebui să se contureze în mintea ta nu înainte de studiu, nici după studiu, ci în timp ce studiezi.

3. Completează fiecare dintre segmentele predicii tale cu ilustrații / aplicații.

Identificarea unor ilustrații / aplicații de actualitate se poate face cel mai bine dacă te rogi și dacă îți vezi de treburile tale obișnuite, păstrând în minte lecția și argumentul predicii. Când îți vine în minte o ilustrație sau o aplicație, scrie-o imediat pe hârtie.

a. Importanța aplicației practice:

Ea răspunde întrebării: „Ce înseamnă lucrul acesta pentru viața mea de zi cu zi?” Lecțiile biblice vor prinde viață printr-un exemplu luat din

viața reală, care îi așază pe ascultătorii tăi în contextul respectiv. Faptul că le arăți fotografii ale familiei tale nu îi entuziasmează pe ascultători decât dacă sunt și ei în fotografiile acelea. Oamenii sunt interesați, înainte de toate, de propria viață. Dacă predicile tale vor fi despre ei, le vei câștiga interesul.

Aplicațiile practice sunt importante mai ales pentru tineri. În general, bunicii vor să știe dacă „este adevărat". Ei au nevoie de texte care să argumenteze un punct de vedere. Părinții în schimb vor să afle dacă „este iubitor". Însă, în condițiile în care există mai multe familii destrămate decât oricând, tinerii vor să știe dacă „funcționează". Ei vor aplicația practică.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de exemple privind modul în care El Și-a condus poporul prin situații practice ale vieții cotidiene. Pavel a țintit nevoile specifice, tentațiile și problemele oamenilor, iar cea mai mare parte din învățătura lui Isus a fost exprimată în formă de parabole, pentru ca oamenii să poată înțelege adevărul în relația sa cu viața. Adevărul era plin de înțeles doar în măsura în care le era de ajutor oamenilor. Dumnezeu iubește mai întâi de toate oamenii. Trebuie să-ți cunoști ascultătorii și să le știi nevoile. Toată predica ta nu trebuie să iasă din cărți sau din Carte, ci trebuie să aibă legătură cu oamenii din orașul tău, nu cu cei din Ierusalim.

b. Importanța ilustrațiilor:

Ilustrațiile sunt importante pentru un predicator creștin, deoarece ele au fost importante și în predicarea lui Hristos. El „nu le vorbea deloc fără pildă" (Marcu 4:34). Când vorbea Isus, Împărăția cerurilor se asemăna întotdeauna cu *ceva*. Lucrurile necunoscute erau ilustrate, în învățăturile Sale, printr-un adevăr cunoscut, prin lucruri bine cunoscute. Ilustrațiile ajutau la menținerea atenției ascultătorilor. Credința vine în urma „auzirii" Cuvântului (Romani 10:17). Ilustrațiile captează atenția oamenilor astfel încât aceștia să poată auzi și primi învățătura din Cuvânt, care contribuie la zidirea credinței lor. Este inutil să oferi un volum copleșitor de adevăruri profunde dacă nu ai obținut atenția oamenilor pentru ca ei să le „audă", să le primească și să le pună în practică. Scopul ilustrațiilor nu este distracția, ci ajutarea ascultătorilor în sensul „auzirii" învățăturii.

Ilustrațiile motivează ascultătorul, adăugând logicii emoție. Deși predicile exagerat de sentimentale trebuie evitate, trebuie reținut totuși că

oamenii acționează de obicei potrivit cu ceea ce simt față de o expunere logică. O doză de emoție ajută la motivarea pentru acțiune.

Ilustrațiile îi ajută pe ascultători să rețină adevărul prezentat pentru o perioadă mai lungă. Lecția unei predici este la fel ca un cui. Ilustrația, în schimb, este ca un ciocan care te ajută să fixezi cuiul la locul lui. Dacă dorești ca predica ta să continue să răsune pe toată durata săptămânii care urmează, trebuie să faci ce a făcut Isus. Ilustreaz-o prin lucruri cu care oamenii se confruntă pe toată durata săptămânii.

c. Cum să folosești ilustrațiile:

Ne reamintim că scopul ilustrațiilor este să facă lecția clară și să ajute la înțelegerea modului în care aceasta se aplică în viața de zi cu zi. Acestea sunt cele care „aprind lumina". Cuvântul „ilustrație" provine din termenul latinesc „lux" care înseamnă „lumină". Ilustrația este asemenea unei ferestre într-un zid al adevărului, care permite luminii să pătrundă înăuntru, totuși aceste ferestre nu trebuie să ocupe întregul zid. Folosește ilustrația pentru a pune în lumină lecția ta, astfel încât membrii bisericii să și-o amintească.

d. Surse pentru ilustrații:

Ilustrații biblice

Folosește povestiri biblice mai puțin cunoscute sau studiază unele mai cunoscute, în așa fel încât să fie văzute într-o lumină nouă, rezonantă. Așază-le într-un context modern.

Alte surse

Ia-ți ilustrațiile din literatura de calitate, din biografii, știință, sport, arte, ziare, reviste, istorie, viața de familie, viața bisericii, experiențe trecute, cărți de ilustrații etc. Începe din timp pregătirea predicii ca să știi ce lecții dorești să prezinți. Apoi, roagă-te, caută și găsește, în timpul săptămânii, căi pentru ilustrarea lecțiilor respective. Ocazional, experiențele personale despre cum te-a ajutat adevărul să rezolvi o anumită problemă ar putea să fie utile. Nu îți pune însă nici soția, nici copiii în ipostaze neplăcute prin folosirea unor ilustrații nepotrivite despre ei.

Dacă folosești ca ilustrație o poveste fictivă, oamenii ar trebui să știe acest lucru. Poți să începi povestirea cu următoarele cuvinte: „Hai să ne

imaginăm ...” sau „Să presupunem că ...” sau „Ce-ar fi dacă ...?”

Propriile tale experiențe, acelea izvorâte din inima ta, sunt mai bune decât acelea găsite în cărțile cu ilustrații, deși astfel de cărți ar putea să te ajute să îți amintești vreuna dintre experiențele propriii și, de asemenea, să te ajute să o cizelezi.

e. Foloseşte ilustrațiile / aplicațiile pentru a concluziona segmentele predicii.

Acum, ai terminat de adunat materialul pentru predică. Să sperăm că tot ce urmează să spui se află pe bucățelele tale de hârtie. Amintește-ți că cele trei părți ale unui segment de predică sunt lecția, argumentul și ilustrația / aplicația. Dacă ai descoperit lecțiile pe măsură ce ai studiat Biblia, sunt destul de mari șansele ca lecțiile și argumentele necesare pentru dovedirea lor să se afle pe aceleași bucăți de hârtie. Următoarea ta sarcină este să găsești cea mai bună ilustrație sau aplicație potrivită fiecărei lecții. Aranjează pe masă fiecare segment de predică, cu lecția, argumentul și ilustrația care îi corespund.

4. Alegerea subiectului și a schiței.

Dacă ai urmat sugestiile de la pasul 2 („Pe o coală mare de hârtie scrie titlul «Subiect», iar undeva pe la jumătatea paginii, scrie titlul «Schiță».”), ai deja la dispoziție o coală de hârtie pe care sunt notate în partea superioară diverse subiecte, iar în jumătatea inferioară, eventuale schițe de predică. Practic, în acest moment, ai mai multe subiecte și schițe posibile dintre care să alegi.

a. Alege-ți subiectul care, practic, reprezintă sintetizarea predicii tale într-o singură afirmație.

Este vorba despre acea idee unică pe care ai dori ca ascultătorii să o ia acasă. Aceasta trebuie să fie adevărată, biblică, importantă și corelată cu Hristos. Trebuie să se potrivească segmentelor predicii tale, respectiv materialelor pe care le-ai adunat.

Un subiect trebuie să fie exprimat bine. Iată un exemplu de exprimare corectă a unui subiect: „Creștinii privesc la consecințele finale, nu doar la cele imediate.” În rândurile următoare sunt notate cinci reguli pentru sintetizarea unui subiect, fiecare dintre acestea fiind urmate de câte un exemplu de sintetizare greșită a subiectului menționat mai sus.

Astfel, un subiect trebuie să fie:

- Un punct de vedere, nu doar un simplu subiect. Dacă spunem „o comparație între raportarea la răsplata finală și cea imediată” avem un subiect, dar nu și un punct de vedere. Titlul enunțat reprezintă o încălcare a acestei reguli.
- Simplu, nu complicat. O afirmație de genul: „Fertilitatea spirituală necesită eventuale scopuri care să excludă inspirația de moment” sună foarte complicat. Ea reprezintă o încălcare a regulii.
- Afirmativ, nu interogativ. „La ce se uită creștinii: la rezultatele imediate sau la cele finale?” O asemenea întrebare încalcă regula care cere afirmație, nu interogație.
- Direct, nu implicit. O afirmație de genul: „Creștinul se concentrează pe depășirea unei perspective imediate” ar fi un exemplu de încălcare a regulii.
- Pozitiv, nu negativ. „Creștinii nu se uită doar la consecințele imediate.” Este un exemplu de încălcare a acestei reguli.

b. Alege-ți structura predicii.

Pentru ca să îți prezinți subiectul cu ajutorul ideilor de schiță notate pe coala de hârtie, alege o schiță care să utilizeze cel mai bine segmentele predicii tale.

c. Exemple de subiecte şi de schițe:

În continuare, sunt prezentate două exemple de subiecte și schițele de predică pentru prezentarea și dezvoltarea acestor subiecte. Mai întâi, avem o predică tematică despre Sabat:

- Subiectul: Dragostea presupune timp petrecut împreună.
- În Sabat, învățăm prin închinare despre dragostea lui Dumnezeu.
- În Sabat, descoperim prin intermediul naturii dragostea divină.
- În Sabat, timpul petrecut împreună cu familia ne ajută să experimentăm dragostea lui Dumnezeu.
- În Sabat, împărtășim dragostea lui Dumnezeu prin activitate misionară.

În al doilea rând, avem exemplul unei schițe mai elaborate pentru o predică expozitivă, bazată pe capitolul 4 din Ioan:

- Subiectul: A fi asemenea lui Hristos înseamnă a fi un pescar de oameni.
  - » Să fii asemenea lui Hristos presupune să te abați din propriul drum de dragul celorlalți (acest segment al predicii se bazează pe versetele 3 și 4).
  - » Să fii asemenea lui Hristos înseamnă să continui să lucrezi chiar și atunci când ești frânt.
    - Viața înseamnă mai mult decât nevoile fizice. [Acest segment al predicii se bazează pe versetul 8.]
    - Întâlnirea cu Isus face ca lucrurile materiale să pară mai puțin importante. [Acest segment al predicii se bazează pe versetele 28-30.]
  - » Să fii asemenea lui Hristos înseamnă să prețuiești fiecare suflet în parte. [Acest segment al predicii se bazează pe versetul 7.]
  - » Să fii asemenea lui Hristos înseamnă să îi câștigi pe ceilalți prin bunătate. [Acest segment al predicii se bazează pe versetele 9, 27.]

5. Fă-ți o structură a predicii.

Respectarea celor patru pași enumerați anterior face ca predica să fie parțial structurată, însă mai este ceva de făcut în acest sens. În primul rând, este necesar să accentuăm încă o dată importanța structurării predicii. Lucrul acesta face predica mai ușor de prezentat, mai ușor de ascultat și mai ușor de înțeles. Scopul tău ar trebui să fie să le prezinți ascultătorilor gânduri profunde, exprimate într-o manieră simplă și care să fie ușor de pus în practică.

Predica are trei părți: *introducerea*, *cuprinsul* și *concluzia*. În principiu, atunci când predici îți revin trei sarcini: să trezești interesul, să instruiești și să influențezi sau să conduci la luarea unei decizii. Trezirea interesului se face în introducere, instruirea se face în cuprinsul predicii, iar influențarea sau conducerea la decizie se face în concluzie.

a. Introducerea:

Deși este prima parte a predicii, introducerea ar trebui să fie printre părțile predicii pregătite mai spre final. Dacă vrei să introduci o persoană cuiva, trebuie să cunoști mai întâi persoana respectivă. În mod simi-

lar, pentru a-ți introduce predica trebuie ca mai întâi să o cunoști foarte bine. Iată care sunt cele trei scopuri ale introducerii:

- Câștigarea atenției
  - » Trebuie să fii explicit. Trebuie să știi cu precizie care vor fi prima și ultima afirmație din cadrul predicii. Câștigă atenția și interesul publicului față de subiectul tău în primele 60 de secunde. Un pastor care a dorit să obțină atenția și interesul ascultătorilor lui cu privire la subiectul religiei legaliste și-a introdus predica prin următoarea ilustrație: „Cu 1900 de ani în urmă, exista un grup religios care păzea toate poruncile, care plătea zecimea cu credincioșie, care era cel mai scrupulos în privința detaliilor vieții de credință și care L-a asasinat pe Hristos!”
  - » Pentru câștigarea atenției, pleacă de acolo de unde se află ascultătorii tăi. Folosind o ilustrație sau o întrebare, vorbește despre o problemă de interes comun și pregătește terenul pentru subiectul predicii tale, subiect care se va constitui în soluția propusă pentru rezolvarea problemei respective.
- Introducerea pune pe tavă subiectul.
  - » Mergi dincolo de temă, la subiect, adică la ceea ce vei spune despre tema respectivă. De pildă, nu spune: „Urmează să vă vorbesc despre atitudine.” Aceasta este tema. Mai degrabă, fă o introducere temei tale, spunând ceva de genul „Ideea la care aș vrea să medităm împreună este următoarea: *Vedem lucrurile nu așa cum sunt ele, ci așa cum suntem noi*.”
  - » Pentru ca predica ta să fie clară, este bine să vorbești despre subiect în introducere, în concluzie și în orice alt segment al predicii în care se potrivește. Repetarea subiectului ajută la fixarea acestuia în mintea ascultătorilor tăi.
- Introducerea poate să le ofere ascultătorilor o previzualizare a cuprinsului predicii.
  - » Dacă ai văzut tabloul general, jocul de puzzle este mai ușor de asamblat. Nu este obligatoriu să se procedeze de fiecare dată în acest fel, însă, dacă introducerea ta oferă o scurtă anticipare asupra predicii, probabil imediat după ce anunți subiectul,

membrii bisericii vor reuși cu mai multă ușurință să vadă imaginea de ansamblu, pe măsură ce ascultă predica. De exemplu, ai putea să le spui: „Mai întâi, o să vorbim despre motivele pentru care trebuie să iubim, apoi o să vorbim despre cum să iubim."

b. Cuprinsul:

Acesta reprezintă, desigur, partea principală a predicii tale, pe care am discutat-o în pașii 1 la 4.

c. Concluzia:

Concluzia este cea mai importantă parte a unei predici și, de obicei, cea mai grea de pregătit. De aceea, predicatorii prezintă adeseori niște predici-elefant. Predica-elefant este aceea care are un cap gigantic la început, un cuprins uriaș și aproape niciun fel de coadă la celălalt capăt. Concluzia pare doar un gând răzleț.

Predicarea este asemenea pilotării unui avion. Există două momente cruciale: decolarea și aterizarea. Un agent de vânzări știe că, indiferent cât de bine curge prezentarea sa, dacă nu știe cum să „încheie" vânzarea, va muri de foame. Predicatorul trebuie să știe, la rândul lui, cum să concluzioneze o predică în așa fel încât ascultătorii lui să hotărască ce anume vor face mai departe.

Prima parte a concluziei ar trebui să fie un rezumat al predicii. Ultima parte a concluziei ar trebui să fie un apel pentru acțiune.

- Rezumatul:
  Nu prezenta argumente noi. Nu rezuma doar o parte a predicii. Punctul tău de vedere va deveni mai clar și ușor de reținut dacă rezumatul din concluzia predicii va include toate părțile predicii. Închinătorii de la biserică vor vedea cum se armonizează segmentele predicii și vor avea imaginea de ansamblu. Acesta e motivul pentru care un rezumat bine gândit este esențial. Ai putea să prezinți pur și simplu idei deja amintite în predică, însă rezumatul cel mai interesant al predicii este acela care prezintă aceste idei într-o formă nouă, poate chiar printr-o ilustrație. Lucrul acesta se poate realiza în cuvinte puține.

- Apelul pentru acțiune:
  Rezumatul trece în revistă și informează. Apelul reprezintă o provocare adresată fiecărui ascultător în sensul unei acțiuni care să se bazeze pe informația prezentată. Rezumatul este o instruire a minții. Apelul este o provocare adresată voinței umane. Predica este mai mult decât un simplu discurs doar atunci când îmbină cele două: informația și apelul. Un ciocănit în ușa de la intrare nu are doar scopul de a te informa că e cineva la ușă. Ciocănitul cere acțiune din partea ta. Nu este suficient să îi informezi pe oameni că Isus bate la ușa inimii lor. Ciocănitul Lui cere acțiune. Nu predici despre iertare doar pentru ca oamenii să creadă că există iertare, ci pentru ca s-o experimenteze. Orice predică trebuie să includă un apel rațional și nemanipulativ pentru acțiune concretă.

Iată un scurt exemplu de concluzie

(Subiectul): „Vom găsi fericirea nu dacă o căutăm, ci dacă Îl căutăm pe Hristos. (Rezumat): Nu urma exemplul lui Solomon care a descoperit sursa fericirii mult prea târziu. (Ilustrația pentru rezumat): În fiecare mână țin câte o cheie. Fiecare cheie deschide câte o ușă, dar posesorul lor poate să deschidă ambele uși. Hristos este Cel care posedă cheile fericirii. El poate să răspundă oricărei nevoi. (Apelul): Întinde mâna și apucă-L pe Hristos, cheia principală. (Subiectul): Vom găsi fericirea nu dacă o căutăm, ci dacă Îl căutăm pe Hristos."

În introducerea predicii, spune-le ascultătorilor despre ce o să le vorbești. În cuprins, prezintă-le subiectul. În concluzie, amintește-le ce le-ai spus și ce ar trebui să facă în legătură cu ce le-ai spus. Cere-le să acționeze.

d. Cum să procedezi în privința structurării predicii:

Scrie cu o culoare roșie, pe bucățele de hârtie, fiecare parte din schița predicii (introducerea, subiectul, lecția, concluzia), apoi așază-le în ordine de la stânga la dreapta, pe masă. Ia fiecare segment al predicii, pe care l-ai pregătit deja, și așază-l sub partea de predică unde se potrivește și, în principiu, predica ta este gata.

6. Schimbă și șterge.

Acum este momentul să perfecționezi materialul disponibil prin diverse modificări și renunțări.

a. Modifică schița!

S-ar putea ca unele dintre segmentele predicii să nu se potrivească în schiță. Fie vei schimba schița, fie vei păstra segmentele respective pentru a le folosi într-o altă predică. Caută ca schița ta să fie echilibrată. De exemplu, dacă ai trei segmente, dar 80% din materialul tău se potrivește doar unuia dintre cele trei segmente, ar trebui să modifici schița predicii sau să rectifici materialul pe care îl vei folosi. S-ar putea chiar să fie nevoie să schimbi subiectul pentru a se potrivi atât cu materialul tău, cât și cu schița.

b. Reglează lungimea!

Lungimea predicii depinde de cultură, de momentul zilei, de nivelul de confort, de context etc. De obicei, sunt suficiente 20 sau 25 de minute. Oprește-te atunci când ascultătorii și-ar dori să fi auzit mai mult, nu atunci când ajung să dorească să fi ascultat mai puțin. Oprește-te din vorbit înainte ca ascultătorii să se oprească din ascultat, adică când ei și-ar dori să audă mai mult.

c. Şterge din materialul adunat!

Predicatorii modești încetează căutarea înainte de a fi adunat material suficient pentru predică. Predicatorii aproape buni renunță la căutare atunci când au material aproape suficient. Cei mai buni predicatori renunță la căutare atunci când au de două ori mai mult material decât le este necesar, ca să poată să se bucure de renunțarea la o parte din materialul adunat, păstrând doar ce e mai bun. Când faci selecția materialului, păstrează în primul rând orice are o legătură cât mai directă cu Hristos. Arhivează materialele bune, pe care nu le vei folosi, pentru mai târziu. E dificil să lași deoparte idei majore care nu se potrivesc predicii tale, dar este un lucru care trebuie făcut.

7. Scrie-ți notițele sau manuscrisul.

Modul de pregătire a notițelor pentru predică depinde de tine. Cea mai bună metodă este să faci totul din timp. Manuscrisele redactate cu-

vânt cu cuvânt te obligă la o prezentare mult mai exactă și mai completă. Este o adevărată provocare și este nevoie de exercițiu pentru a predica pe baza unui manuscris, păstrând, totodată, un contact real cu audiența. Nu este însă imposibil. Poți să scoți în evidență anumite cuvinte, să le subliniezi, să încercuiești cuvinte sau fraze ș.a.m.d. Apoi, trebuie să citești manuscrisul de mai multe ori înainte de a-l prezenta. Aceasta este, cu siguranță, modalitatea cea mai precisă de a include în predică tot ce dorești să spui. Unii dintre predicatorii mari obișnuiesc să își scrie predicile cuvânt cu cuvânt, chiar dacă nu se raportează în mod constant la manuscris. Nu uita că Duhul Sfânt te va călăuzi atât când vei scrie cuvintele, cât și când vei prezenta predica.

Dacă alegi să folosești notițe scurte pentru fiecare detaliu sau segment al predicii, va trebui să gândești mai mult în timp ce te vei afla la amvon. În acest caz, există pericolul de a te încurca în propriile notițe și de a spune lucruri care nu se potrivesc predicii, diminuând astfel impactul acesteia. Dumnezeu te va călăuzi în ce privește alegerea uneia dintre metodele menționate.

8. Pregătește-te spiritual.

Vorbind despre primii predicatori creștini, Ellen White a scris următoarele: „Aceștia nu au fost autorizați să prezinte nici măcar un singur discurs dacă nu erau călăuziți de Duhul Sfânt. Aveau ordine clare să stea în Ierusalim până când urmau să fie înveșmântați cu putere de sus.”[6] Iată câteva întrebări cu privire la care trebuie să stăruiești înainte de a predica:

a. Este Hristos centrul vieții tale?

Pentru ca să poți prezenta predici hristocentrice, trebuie să fii un predicator care să-l aibă pe Hristos în centrul vieții.

b. Este motivația ta una corectă? Doreşti să fii de ajutor sau să obții aprecieri?

Eul este supus unui risc teribil atunci când te afli la amvon. Dacă predica iese bine, Diavolul te va ispiti să te mândrești. Dacă predica nu iese bine, va încerca să te descurajeze.

c. Îți iubeşti ascultătorii?

Dacă îi iubești, în general, și ei te vor iubi pe tine și vor iubi mesajul tău. Întrebarea este dacă îi vei iubi chiar și atunci când predica ta nu va determina schimbări rapide în viața lor. Stejarul este un copac-minune: crește încet, dar foarte puternic. Să predici unei biserici este ca și când ai arunca apă cu găleata într-o cameră plină cu sticle. Unele dintre sticle au gura largă și înghit multă apă, iar altele au gura îngustă și primesc puțină apă. De asemenea, multă din apa aruncată se risipește pe podea.

d. Este clar obiectivul predicii tale?

Știi unde vei ajunge cu predica aceasta? Ți-a arătat Duhul Sfânt punctul final? Care este destinația ta?

e. Este inima ta impresionată de mesajul pe care îl vei prezenta?

Ceea ce ne impresionează mai mult pe noi poate să îi impresioneze și pe alții. Se spune că „o săgeată înmuiată în propriul sânge zboară cu precizie către țintă".

9. Predică!

Unele predici sunt prezentate, dar nu sunt și „expediate" în mintea și în inima ascultătorilor. Iată câteva aspecte implicate în expedierea unei predici:

a. Tracul de scenă

Lucrul acesta poate să reprezinte o reală provocare, mai ales când ești la începutul activității de predicare. Iată și câteva soluții:

- Pregătește-te în mod sârguincios. Dacă te vei pregăti conștiincios, dacă îți vei cunoaște bine mesajul de prezentat și dacă vei fi entuziasmat, tracul de scenă va fi redus.
- Respiră adânc în timp ce aștepți să începi.
- Imaginează-ți că Isus Se află lângă tine, împuternicindu-te să-I prezinți mesajul.
- Caută niște fețe prietenoase în auditoriu – una în partea stângă, alta în centru și încă una în partea dreaptă. Privește-le pe rând. Vorbește-le!

- Predică frecvent. Practica este utilă pentru perfecționare.

b. Folosirea cuvintelor. Când vorbeşti:

- Fii clar! Folosește cuvinte pe care să le înțeleagă toată lumea. Cuvintele mult prea pompoase ori prea simple atrag atenția asupra ta, distrăgând-o de la mesajul tău.
- Fii exact! Nu exagera!
- Include-te pe tine însuți! Folosește mai des pronumele „noi” și mai rar, pronumele „voi”. Include-te pe tine însuți printre cei ce au nevoie de adevărurile pe care le predici.
- Fii tu însuți! Fii natural! Orice aer de pretențiozitate va distrage atenția ascultătorilor.

c. Vocea

Am fost îndrumați astfel: „Tonul vocii are mult de-a face cu influențarea inimii ascultătorilor.”[7] „Cu ajutorul vocii convigem și înduplecăm. (...) Prin urmare, cât de importantă este pregătirea vocii! (...) Sunt mulți care citesc sau care vorbesc atât de încet sau atât de rapid, încât nu pot fi înțeleși. Unii au o voce neclară, alții vorbesc pe un ton ridicat, ascuțit, strident, care produce durere în urechile ascultătorilor.”[8] Vorbește întotdeauna într-o manieră clară. Orice variație în modularea vocii, în ritmul vorbirii și în volum va ajuta la menținerea atenției auditoriului.

d. Manifestarea exterioară

S-ar putea să sune ireal, însă o serie de studii arată că ascultătorii tăi sunt influențați mai degrabă de ce văd decât de ce le spui. Cineva a spus că predicatorul transmite doar 7% din mesaj prin cuvinte; 38% din mesaj este transmis prin felul în care este prezentat acesta, iar 55% este comunicat prin expresiile faciale și gestică. Exteriorul vorbește atât de tare încât ascultătorii nu aud ceea ce spui.

Păstrează contactul vizual cu publicul. Când îți privești ascultătorii ești conectat cu ei. Se creează sentimentul unei legături apropiate de prietenie sau intimitate. Însă, de fiecare dată când îți pleci privirea pentru a citi, pentru ascultătorii tăi este ca și cum soarele ar fi intrat în nori.

Îmbracă-te astfel încât să nu se observe. Grija, bunul-gust și simplitatea ar trebui să fie regulile tale vestimentare. Dacă aspectul tău este prea

vulgar ori prea extravagant ar putea să constituie o sursă de distragere a atenției. Îmbracă-te în așa fel încât vestimentația să nu bată la ochi, pentru ca aspectul tău exterior să nu distragă atenția de la mesaj.

Gesticulează natural. Cu cât predica va exprima mai bine ceea ce simți, cu atât vei gesticula într-o manieră cât mai naturală care să-ți exprime simțămintele. Nu-ți exagera gestica, ci fii natural și spontan. Amintește-ți că „un predicator care se străduiește să-și ascundă personalitatea nu va fi niciodată eficient ca predicator”.

Zâmbește. Dacă vei zâmbi, oamenii vor încerca să creadă ceea ce le predici. Dar dacă fața ta va fi acră, s-ar putea ca tinerii să decidă că nu vor să fie creștini, pentru că ar putea să ajungă și ei ca tine.

Conștientizează-ți gesturile caracteristice. Fii conștient de faptul că s-ar putea să faci, fără să vrei, anumite mișcări la amvon care să îi distragă pe oameni de la ascultarea predicii. Roagă-ți soția sau un prieten de încredere să identifice astfel de mișcări, dacă e cazul, și să-ți spună care sunt. Ar putea să fie vorba despre foșnirea Bibliei sau a hârtiilor cu notițe, despre aranjarea propriei vestimentații, despre introducerea și scoaterea mâinii din buzunar sau despre aranjarea ochelarilor.

e. Momentele de tranziție

Unele dintre cele mai dificile momente din prezentarea unei predici pot să fie cele în care se face trecerea de la o parte sau de la un segment al predicii la altul. Când te pregătești pentru predică, stabilește-ți un plan pentru realizarea naturală a tranzițiilor în cadrul predicii. Iată câteva opțiuni:

- Tranziție numerică – punctul 1, punctul 2, punctul 3.
- Tranziție retorică – repetă întrebarea predicii înainte de fiecare segment.
- Tranziție expozitivă – citește următoarea bucată a textului din care predici.
- Tranziție geografică – anunță diversele locuri.
- Recapitulează și anunță – recapitulează lecția segmentului prezent, arată cum susține acesta lecția și anunță lecția următorului segment al predicii. De obicei, opțiunea numărul 5 este cea mai bună.

f. Vorbeşte în mod natural!

Există o istorioară despre o persoană care era uimită de modul în care o omidă reușea să-și miște toate picioarele, în timp ce se deplasa. Așa că a întrebat-o cum face acest lucru. Omida s-a gândit atât de mult la *cum* și *când* trebuie să-și miște fiecare picior încât a devenit confuză și nu a mai fost în stare să facă nici măcar un pas.

La amvon, dacă te vei concentra asupra modului în care vorbești, asupra vocii, asupra contactului vizual și asupra gesturilor, precum și asupra tuturor aspectelor diverse pe care le implică prezentarea unei predici, cu greu vei mai reuși să te concentrezi asupra mesajului în sine. Trebuie să te gândești la toate aceste aspecte *înainte* de a predica, nu *în timp ce* predici. Începe prin folosirea unui stil colocvial, pe care îl folosești în mod obișnuit și cu care te simți confortabil, apoi mergi mai departe. Dacă te încrezi în Dumnezeu, El te va face eficient. Fă eforturi constante pentru a te perfecționa.

10. Critica

Predica ta s-a încheiat. Fără îndoială, Domnul te-a folosit. Dar ce anume din predică a fost cel mai eficient și ce anume a fost cel mai puțin eficient? Cum ai putea să te descurci mai bine data viitoare? Ca să te încurajeze, oamenii vor spune desigur că a fost o predică minunată, însă dacă iei de bune aprecierile lor nu te vei dezvolta. Dezvoltarea presupune predicare, evaluare, predicare, evaluare ș.a.m.d. Iată o serie de moduri în care ai putea să obții o evaluare sinceră și corectă:

a. O evaluare făcută de alte persoane

Partenerul de viață. Soțul sau soția poate să stea într-un loc aparte, să ia notițe despre ce pare să fie sau să nu fie eficient și să discute apoi despre aceste lucruri cu tine, făcând o evaluare a ticurilor tale, a gesturilor, a modulațiilor vocii, a expresivității etc.

Grupul. Roagă un prieten să se întâlnească cu un grup format din persoane diverse, să stea toți în jurul unei mese și să asculte înregistrarea predicii. Prietenul respectiv să îi provoace pe toți cei din grup să discute pe marginea următoarelor cinci întrebări:

- Care a fost mesajul predicii?

- Ce diferență va produce aceasta asupra vieții tale de zi cu zi?
- Care a fost cel mai tare punct al predicii?
- Care a fost cel mai slab punct al predicii?
- Ce ai vrea cel mai mult să le spui celorlalți despre predicare?

Dacă membrii grupului nu se arată prea entuziasmați la întrebarea numărul 1, subiectul prezentat de tine nu i-a prins. Dacă au ezitări la numărul 2, probabil că predica nu a fost suficient de practică. Este cel mai probabil că membrii grupului vor ezita să spună ceva negativ față de predica ta, dar cu siguranță vor spune mai multe la punctul numărul 5. Mai târziu, ascultă și tu înregistrarea împreună cu soția sau cu un prieten perspicace.

Biserica. Membrii bisericii ezită în a-ți critica predica, însă există o cale de a descoperi ce anume au învățat ascultătorii tăi din predică și, totodată, de a contribui la experiența lor de închinare. La finalul predicii, întreabă-i discret ce cred că a dorit Duhul Sfânt să îi învețe în ziua respectivă. Apoi, cere-le să scrie acel gând al predicii despre care cred că le va fi cel mai folositor în săptămâna următoare. Lucrul acesta îți va da indicii bune despre predica ta.

b. O evaluare personală

Lasă să treacă un pic de timp, pentru ca predica să se „răcească”, apoi ascultă o înregistrare a acesteia. Dă-i o notă! Poți să dai note pentru fiecare segment al predicii. Dacă vrei să prezinți predica aceasta încă o dată, vei dori cu siguranță să refaci acele părți ale predicii pe care nu le-ai notat cu 10.

c. Păstrează totul

Scrie tot ce ai învățat. Scrie în manuscrisul predicii ce anume ai decis să îmbunătățești la ea, sursele pe care le-ai folosit, data și locul unde ai prezentat-o, precum și durata acesteia. Pune-o la arhivă, împreună cu bucățelele de hârtie folosite pentru pregătirea ei, ca să o poți folosi ulterior.

Nu uita: Predicarea și predica reprezintă o întâlnire a divinului cu umanul, în cadrul căreia Dumnezeu vorbește, Fiul prinde viață, iar Duhul Sfânt inspiră astfel încât atât predicatorul, cât și biserica aud vocea lui

Dumnezeu și sunt transformați. Dumnezeu îți va da multe binecuvântări și te va folosi pe măsură ce te pregătești conștiincios, împreună cu El, pentru predică.[9]

Note

[1] Adaptare după R. Clifford Jones, *Preaching With Power*, Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Asociația Pastorală, 2005.
[2] A se vedea Ellen White, *Gospel Workers*, p. 98.
[3] Ellen White, *Gospel Workers*, p. 99.
[4] Ellen White, *Conflict and Courage*, p. 10.
[5] Ellen White, *Scrisoarea 47*:1886.
[6] *Review and Herald*, 3 iunie 1902.
[7] *Mărturii*, vol. 2, p. 615.
[8] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 335.
[9] *Successful Lay Preaching*, Conferința Generală, Asociația Pastorală, 1997.

11

HOTĂRÂRI PENTRU HRISTOS ŞI ADEVĂRUL SĂU

HOTĂRÂRI PENTRU HRISTOS ŞI ADEVĂRUL SĂU

Ce privilegiu prețios avem de a ne implica alături de agenții cerești în cea mai măreață lucrare a universului, conducându-i pe oameni de la întuneric la lumină, de la pierzare la mântuirea în Hristos și apoi, pas cu pas, spre adevărul biblic care le va binecuvânta viața! Multe cărți au fost scrise pe această temă de maximă importanță de ajutare a oamenilor pentru a lua decizii care le afectează destinul veșnic. Vom începe cu o scurtă descriere succintă a punctelor-cheie și vom trece apoi la o dezbatere mai amplă a subiectului. Va exista o oarecare suprapunere, dar ne vom strădui totuși să existe cât mai puține repetiții.

O scurtă prezentare

1. Creați o atmosferă propice unei concentrări și înțelegeri depline.

De exemplu, încercați să programați studiul bibic săptămânal la ora la care cei mici sunt deja în pat.

Aranjați câteva aspecte esențiale într-o ordine logică. Prezentați aceste idei clar și succint, folosind din când în când ilustrații și povestiri simple. Dar nu exagerați. Puneți întrebări și fiți atenți la privirea lor și la limbajul corpului. Ascultați-le răspunsurile și întăriți-le pe cele corecte. Pentru ca o hotărâre să fie luată, mesajul trebuie să fie clar înțeles. Și este vital ca să se ia câte o decizie după fiecare studiu. Acest lucru face ca decizia finală să fie luată mai ușor.

2. Creați o atmosferă de încredere, siguranță și libertate pentru ascultători, în același mod în care a procedat și Isus.

El „le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: Urmați-Mă!”[1] Nu fiți insistenți. Nu îi bruscați. Isus „manifesta cel mai mare tact și o atenție profundă, plină de bunătate. El n-a fost niciodată nepoliticos și n-a rostit niciodată un cuvânt aspru când nu a fost nevoie. Niciodată nu i-a provo-

cat unui suflet sensibil o durere inutilă."[2] (Acesta este un paragraf foarte valoros; ar fi foarte înțelept să îl memorați.)

Arătați înțelegere pentru cei ce sunt ezitanți sau mai greoi în ce privește înțelegerea și învățarea. Ei trebuie să vadă că adevărul prezentat este corect și vital și să înțeleagă felul în care acesta v-a influențat și schimbat viața.

Mențineți un echilibru între preocuparea pentru adevăr și preocuparea pentru fiecare persoană. Manifestați un interes profund pentru problemele lor personale. Asigurați-i că-i veți ajuta în rezolvarea problemelor care îi împiedică să ia o hotărâre. În ceea cel privește pe Isus, oamenii se simțeau încrezători și se decideau pentru Hristos, nu doar pentru ce spunea El, ci pentru ce era El. Ei știau că El era un prieten care îi iubește, care le poartă de grijă și îi înțelege în problemele lor și îi sprijină.

Nu doar ceea ce spunem, ci și felul în care o spunem și momentul când spunem contează foarte mult (Isaia 50:4). „Îndemânarea de a vorbi clar și lămurit, în tonuri pline și curgătoare, este de mare valoare în orice ramură a lucrării."[3]

3. Pașii pentru obținerea deciziilor:

- Acceptați, fiind de acord și arătându-le aprobare și apreciere.
- Credeți că sunt căutători sinceri ai adevărului și a unei vieți mai bune și că Duhul Sfânt vă poate folosi pentru aceasta.
- Aveți încredere că „o vor asculta" (Faptele apostolilor 28:28,31).

4. Patru nivele de luare a deciziilor:

- Informațiile cu privire la subiect trebuie să fie clare și fără obiecții. Ei trebuie să aibă …
- Convingerea că este corect, dar apoi, ei trebuie să aibă …
- Dorința de a face acea specifică …
- Acțiune.

Cheia pentru obținerea deciziei stă în aprinderea focului dorinței. Aceasta nu survine automat. Duhul Sfânt vă va folosi pentru a pune întrebări, pentru a vă asigura că informațiile sunt clare. De exemplu, puteți întreba: „Ați înțeles ceea ce …?" Obțineți o decizie la fiecare studiu biblic. Acest lucru face ca hotărârile importante să fie luate mai ușor.

Arătați avantajele acțiunilor corecte. Întotdeauna încercați să evidențiați mai mult binecuvântările oferite de Dumnezeu decât cerințele. Acestea sunt cinci avantaje esențiale: pace sufletească (Ioan 14:27; Psalmii 119:165); Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 5:32); fericire reală (Ioan 13:17; 10:10; Psalmii 84:11); un cămin ceresc (Evrei 11:24-26), iertare și eliberare de păcat (Faptele apostolilor 2:37-39; 22:16).

Atrageți atenția asupra consecințelor unei acțiuni greșite, care sunt opusul celor corecte.

Arătați așteptările avute de Dumnezeul iubirii: „Dorința de a-L onora pe Dumnezeu ar trebui să fie cea mai puternică motivație."[4] Toate hotărârile ar trebui să fie luate ca răspuns dat unui Dumnezeu iubitor, dar oamenii sunt mai preocupați de autoconservare, bani, dragoste, recunoaștere și de părerile părinților, partenerilor, pastorilor etc. De aceea este vital ca, ajutați de Duhul Sfânt, să Îl transformați pe Isus în Persoana cea mai importantă și să îi conduceți la o relație vie, de iubire, cu Isus, ca Domn și Mântuitor, cu mult timp înainte de a le prezenta adevărurile care le testează credința. Apoi, pe măsură ce îi conduceți, pas cu pas, la ceea ce le cere El să facă, continuați să discutați și să alimentați acea relație, ajutându-i să se bazeze pe puterea Sa, pentru ascultare.

Veți vedea aici cum puteți folosi acea importantă rugăciune a angajamentului, după prezentarea subiectului mântuirii și după ce ați explicat și ilustrat clar noțiunile „răscumpărat" și „a întinde".

Faceți un apel personal direct: „După ce ați văzut în mod deslușit dragostea nemărginită pe care o are Isus pentru voi, ce a făcut El pentru voi și că acum vă oferă darul fără plată al vieții veșnice, sunt sigur că ați vrea să-I întindeți mâna și să Îl acceptați. Așa este? Ce ar fi să ne plecăm pe genunchi pentru rugăciune și să Îi comunicați lui Dumnezeu hotărârea? Haideți să vedem ceea ce ați vrea să Îi spuneți și apoi spuneți-I lui Dumnezeu ce doriți, în cuvintele propriii. Dacă veți uita unul din punctele importante, eu voi adăuga un cuvânt sau două pentru a vă reaminti și apoi voi încheia. În regulă?"

Model de rugăciune propus: (punctele-cheie sunt italice). „Iubite Tată, sunt un *păcătos*_sortit pieirii. Îți *mulțumesc* pentru că L-ai trimis pe Isus, care a *murit* pentru mine, *a răscumpărat*_viața veșnică pentru mine și vrea să îmi *ofere* darul vieții veșnice. Vreau să *întind* mâna și să

accept darul Tău. Îmi pare rău pentru păcatele pe care le-am comis. Te rog *să îmi ierți* toate păcatele. Vreau să îmi întorc spatele față de păcat, în totalitate. Îl *primesc* pe Isus în inima mea, ca *Mântuitor,* și doresc să fie *Domn* și Stăpân al vieții mele. *Ajută-mă* să trăiesc pentru Hristos, până la venirea Sa."

(Dacă persoana respectivă este prea timidă, poate repeta după dumneavoastră.)

Încheiați cu o rugăciune de mulțumire. Faceți-i o primire călduroasă în familia lui Dumnezeu. Dăruiți-i cartea *Calea către Hristos* și îndemnați-o să își ia angajamentul în fiecare zi, într-o viață devoțională zilnică stabilită.

5. Strategia ce trebuie folosită în prezentarea adevărurilor care testează credința, după ce Hristos este acceptat ca Domn și Mântuitor:

Asigurați-vă că adevărul este clar și lipsit de obiecții. Faceți acea persoană să înțeleagă că acesta este important pentru Isus (Prietenul său cel mai bun), care cere ascultare. Bazați-vă apelul pe dragostea pentru Isus, pe Cuvântul Său și pe binecuvântările promise de El. Cereți ca o acțiune clară, specifică, să fie adusă la îndeplinire imediat, fără întârziere. Exprimați încredere. Cereți exprimându-vă speranța.

Exemplu: Atunci când faceți apelul pentru ținerea Sabatului, după ce adevărul Bibliei este clar și, în urma rugăciunilor înălțate, simțiți că prietenul Ion dorește să îl respecte, puteți spune:

- „Ion, îți este clar că sâmbăta este ziua Domnului?"
- „Ți-ai predat inima lui Isus. Știu că Îl iubești mai mult decât orice. Este adevărat?"
- „Deoarece Isus îți spune în Ioan 14:15 «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele», sunt sigur că vrei să păzești poruncile Sale, inclusiv Sabatul."
- „Așa cum am studiat în Isaia 58:13,14 și în alte părți, El dorește să îți dea binecuvântările Sale, pentru că ești dispus să faci acest lucru."
- „Prin urmare, sunt sigur că nu dorești să mai întârzii în luarea acestei decizii. David nu a făcut-o. Ia aminte la ceea ce el a spus în Psalmii 119:58-60: „Mă gândesc la căile mele … și nu preget să păzesc poruncile Tale."

- „Deci, pentru că Îl iubești pe Isus, El îți cere să păzești Sabatul Său și să primești binecuvântările Sale speciale. Ce-ar fi să trec să te iau în acest Sabat la ora 9 dimineața? (Ar fi excelent dacă a-i deschide Sabatul vineri seara, în casa sa).

Pentru ca o hotărâre să fie luată, trebuie să cereți îndeplinirea unei acțiuni specifice. Amintiți-vă că momentul propice pentru a cere este atunci când fructul este în copt. Există convingere bazată pe lucruri pe deplin înțelese și acceptate ca fiind corecte, obiecțiile sunt eliminate, iar dorința este sporită și evidentă.

6. Șapte motive pentru a cere o decizie cât mai repede posibil:

- Adevărul este înțeles mai clar atunci când este încă proaspăt în memorie.
- Satana lucrează pentru a îndepărta cele aflate din mintea acelei persoane.[5]
- Convingerea poate dispărea complet dacă persoana nu este adusă la luarea unei decizii „cât mai curând posibil."[6]
- Decizia luată poate fi îndreptată în altă direcție sau spre altă biserică.
- Rudele sau membrii altor biserici pot cauza confuzie cu privire la subiectele discutate și la adevărurile crezute.
- Interesul pentru aflarea adevărului poate dispărea complet și căutătorul sincer se poate îndepărta și mai mult de Hristos.[7]
- Apariția unor situații ca: mutarea, boala sau decesul pot purta acea persoană dincolo de aria dumneavoastră de lucru, într-un timp foarte scurt.

7. Cum să răspundeți obiecțiilor aduse:

Aveți aici o modalitate eficientă pentru a răspunde la obiecțiile aduse. Folosiți metoda SSD.

- Spuneți „Înțeleg cum vă *simțiți.*
- Mulți alții, aflați în această situație, s-au *simțit* la fel,
- Dar ei au *descoperit* ...
- Folosiți aceasta pentru a ...

8. Găsiți o portiță în acea obiecție și transformați-o apoi într-o decizie favorabilă. Aceștia sunt pașii de urmat:

- Ascultați cu atenție obiecția adusă.
- Asigurați-vă că este o obiecție reală și nu doar o scuză adusă, întrebând dacă acesta este singurul motiv care o/îl împiedică de a lua o hotărâre.
- Întrebați „De ce?" Cereți-le să vă comunice motivul pentru acea obiecție.
- Arătați că înțelegeți obiecția reală, repetând cele spuse, folosind cuvintele voastre. Parafrazați.
- Obțineți un angajament, întrebând: „Dacă această obiecție nu ar mai exista, v-ați decide imediat?"
- Dați un răspuns obiecției aduse.
- Obțineți hotărârea.

9. „Spuneți-I lui Dumnezeu!"

Pentru a întări decizia luată, rugați persoana să înalțe o rugăciune de față cu dumneavoastră, în care să îi spună lui Dumnezeu ce hotărâre a luat. Majoritatea oamenilor care sunt mulțumiți de decizia luată, vor face cu plăcere acest lucru.

10. Începeți pregătirea.

Începeți pregătirea acestui potențial câștigător de suflete, îndemnându-l să își conducă, pas cu pas, prietenii, familia, colegii de lucru sau vecinii în același fel în care ați procedat voi.

11. Cereți călăuzirea Duhului Sfânt clipă de clipă.

Perseverați în urmărirea acestor instrucțiuni simple și veți avea succes în obținerea de hotărâri pentru Hristos și adevărul Său.

Vom trece acum la o dezbatere mai amănunțită.

Nevoia de Duhul Sfânt

Prin cooperarea cu Duhul Sfânt ne este promis un succes extraordinar. Mai presus de orice metodologie, avem nevoie de prezența Sa continuă, înțelepciunea, călăuzirea, autoritatea și puterea de convingere oferite

de El. „În ceasul al unsprezecelea, mii de oameni vor vedea și vor recunoaște adevărul ... Aceste convertiri la adevăr vor fi făcute cu o rapiditate care va surprinde biserica și doar numele lui Dumnezeu va fi proslăvit.”[8] „Ceea ce face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere este tocmai absența Duhului Sfânt. Lucrătorii pot avea cunoștințe, talente, elocvență și toate aptitudinile naturale sau dobândite, dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu nicio inimă nu va fi impresionată și niciun păcătos nu va fi câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă lucrătorii sunt în legătură cu Domnul Hristos și dacă dețin darurile Duhului Sfânt, chiar și cel mai neînzestrat și cel mai puțin cunoscător dintre ucenicii Săi va avea o putere care va impresiona inimile. Domnul îi va face să fie mijlocul de manifestare a celei mai înalte influențe din univers.”[9]

Totuși trebuie să existe un echilibru. A te bizui pe Duhul Sfânt nu exclude eforturile și metodele omenești folosite pentru a ajunge la inima unei persoane. „Când puterea divină se va uni cu efortul omenesc, lucrarea se va răspândi ca focul în mirişte.”[10] „Lucrarea Duhului Sfânt nu ne scutește de nevoia de a ne pune la lucru facultățile și talentele.”[11] „Puterea divină nu este chemată să realizeze ce poate face puterea omenească. Dumnezeu nu Se lipsește de ajutorul omului. El îl întărește, lucrând împreună cu acela care folosește puterile și însușirile date lui de Dumnezeu.”[12] „Atunci când, în lucrarea noastră pentru Dumnezeu, sunt folosite cu putere metodele potrivite, recolta de suflete va fi bogată.”[13]

Scurtă prezentare a metodelor folosite de Isus

Înainte de a trece la un studiu aprofundat a teoriei și metodelor, trebuie să ne amintim de Isus și dragostea Sa nemărginită. El a spus: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” (Ieremia 31:3). Nimic nu îl poate atrage pe om la Hristos, ca dragostea Sa. Nimic nu are o putere mai mare de atragere a unei persoane la Hristos și la luarea unei hotărâri, decât înțelegerea deplină a faptului că a fost iubită atât de mult de Creatorul Său, încât Acesta ar fi părăsit cerul și adorarea adusă de întregul univers și ar fi venit în această lume a întunericului pentru a muri doar pentru acea persoană.

Isus a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). În momentul în care Îl înălțăm pe Isus,

întregul univers este atras spre luarea unei decizii. În obținerea unor decizii, nimic nu este mai important decât dragostea Sa pentru fiecare persoană pe care ne străduim să o atragem la El. Partea frumoasă este că aceeași dragoste este a noastră, dacă o cerem. „Domnul Hristos le va dărui solilor Săi aceeași iubire plină de dor pe care o are El Însuși în căutarea celor pierduți.”[14] Tot ceea ce noi trebuie să facem este să o cerem.

Isus este, de asemenea, exemplul nostru în obținerea de hotărâri. Haideți să ne gândim la relația pe care trebuie să o avem cu El, la metodele Lui și la ce putem învăța din acestea:

Isus este Cel care a făcut mintea omului. El înțelege felul în care funcționează aceasta și cum se poate ajunge la ea. Doar El înțelege cu adevărat modul în care oamenii iau hotărâri. Cuvântul Său poartă în sine cele mai eficiente principii pentru luarea hotărârilor. El spune: „Veniți după Mine” (Matei 4:19).

Cum a lucrat Isus cu oamenii? „Mântuitorul Se amesteca printre oameni, ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, S-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: Urmați-Mă!”[15] Pentru ceea ce a spus Isus și pentru cine era El, oamenii au luat hotărâri pentru păzirea adevărului. Nu doar cunoștințele și faptele i-au ajutat să se decidă, ci relația personală și identificarea Acestuia cu ei. El le-a câștigat atât inimile, cât și mințile lor.

Convingerea este rezultatul atât al cunoașterii (logos), cât și al sentimentelor (ethos) avute față de cel ce prezintă datele. Noi trebuie să repetăm ce s-a afirmat mai sus: *Nu doar ceea ce spunem contează, ci și felul în care o spunem și momentul în care spunem contează.* Trebuie să fie cuvântul potrivit, în modul potrivit, la timpul potrivit – un „cuvânt la vremea potrivită”. Acest lucru poate fi realizat printr-o comuniune zilnică cu Dumnezeul minții. „Domnul Dumnezeu mi-a dat o limbă iscusită ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50:4). Această comuniune zilnică îi permite unei persoane să rostească adevărul cu dragoste (Efeseni 4:15), adaptând predarea pentru a-i da timp să răspundă persoanei care învață. Este nevoie de oameni iubitori care să prezinte în întregime mărețul adevăr, într-un ritm care îi permite celui ce îl află să îl primească și să îl accepte.

La origine hotărârilor pentru Hristos se află relațiile interpersonale profunde. Cu cât relația este mai profundă și încrederea în cel care prezintă adevărurile este mai mare, cu atât mai eficient va fi apelul.

Tot ceea ce sunteți, tot ceea ce spuneți și tot ceea ce faceți va influența acceptarea sau refuzarea adevărului.

Folosirea metodelor utilizate de Isus pentru luarea deciziilor

A– ***Acceptare***. Isus i-a acceptat pe bărbați și femei, în starea în care i-a găsit. El a stabilit o relație cu ei și o legătură de încredere cu mult înainte de a încerca schimbarea lor. Aici sunt ingredientele acceptării, cei trei A ai relațiilor sociale.

- **Acordul:** Căutați chiar și cele mai mici puncte în care puteți fi de acord. „Fiți de acord cu oamenii asupra fiecărui punct în care puteți să faceți lucrul acesta cu consecvență.”[16]
- **Aprobarea:** Când alții au acuzat-o pe Maria, Isus a lăudat-o (Luca 7:44-50).
- **Aprecierea:** Isus a lăudat sutașul (Matei 8:10). Isus a căutat un motiv de laudă, chiar și pentru un cărturar (Marcu 12:34).

Arătați-le oamenilor că îi acceptați așa cum sunt. Nu vă lăsați descurajați de atitudinile sau acțiunile lor negative. Nu vă arătați șocați de vreun răspuns primit.

Dovediți-le acceptarea, determinându-i să vorbească despre ei înșiși. Concentrați-vă asupra lor, nu asupra voastră. „Să te laude altul, nu gura ta” (Proverbele 27:2). Ascultați și încercați să stabiliți o legătură de unitate. Puneți întrebări profunde, pătrunzătoare, referitoare la subiectele care îi interesează. Acest tip de prietenie va ajuta la construirea unor punți de legătură, pentru ca adevărul să se fixeze în mintea lor și să fie acceptat.

C – ***Credință***. Credeți că acea persoană dorește sincer să afle adevărul și să Îl urmeze pe Isus. Credeți că acea persoană poate fi câștigată. Isus a avut succes în lucrarea cu samariteanca, cu sutașul, cu demonizatul și cu tâlharul de pe cruce, pentru că a crezut că pot fi câștigați. El a crezut că,

deși erau prinși în lupte și conflicte, doreau ceva mai bun. Ei nu erau fără valoare. „El a întrezărit posibilități infinite în fiecare făptură omenească. I-a văzut pe oameni așa cum ar putea să fie, transformați de harul Său.”[17] El a văzut dorințele lor interioare și a crezut că Duhul Sfânt poate lucra prin El.

Credința că oamenii au inima împietrită, indiferentă și inaccesibilă, tinde să conducă exact la aceasta. Studiile arată existența unei legături puternice între credința pastorului și cea a membrilor, în potențialul de creștere a bisericii lor, și între creșterea efectivă a acesteia. Isus a recunoscut potențialul extraordinar al fiecărei persoane, precum Petru. El nu a văzut un pescar cu vorbire aspră, ci un predicator puternic. Isus i-a acceptat pe oameni așa cum erau și a crezut în ei.

Î – ***Încredere***. Isus a așteptat cu încrederea ca cei întâlniți să ia o decizie. Biserica primară a crescut prin adăugare (Faptele apostolilor 2 – 4) și apoi prin multiplicare (Faptele apostolilor 9:31; 21:20), deoarece membrii acesteia erau încrezători că neamurile vor asculta. „O vor asculta” (Faptele apostolilor 28:28). Pavel a predicat și i-a învățat „cu toată îndrăzneala ... cele privitoare la Domnul Isus Hristos” (vers. 31).

Haideți să recapitulăm metodele: Trebuie să ***acceptăm*** bărbații și femeile așa cum sunt, având o purtare plăcută, arătând aprobare și exprimându-ne aprecierea. ***Credeți*** că sunt deschiși, sinceri, și că pot fi câștigați. Așteptați cu ***încredere*** luarea unor decizii veșnice.

Puneți aceste principii în aplicare și veți vedea cum lucrează Dumnezeu prin voi pentru a avea succes în lucrarea de conducere a oamenilor la luarea de decizii.

Legile minții

Trebuie să înțelegem legile minții. „El, care căuta să-i schimbe pe oameni, trebuia ca El Însuși să-i înțeleagă.”[18] „Pentru a conduce sufletele la Hristos, este nevoie de cunoașterea naturii umane și de studiul minții omenești.”[19] „Deoarece suntem chemați să răspundem nevoilor unor persoane care au înclinații temperamentale diverse, este necesar să cunoaștem bine modalitățile de abordare a minții omenești.”[20]

Atitudine versus schimbare de comportament

Cum iau oamenii hotărâri? O schimbare în atitudine nu duce automat la schimbarea comportamentului. Un mare număr de oameni cred că Sabatul este ziua pe care Dumnezeu dorește ca ei s-o păzească, dar păzesc în continuare duminica. Când reușim să îi convingem pe oamenii că Sabatul este ziua care trebuie păzită, am făcut prea puțin pentru aducerea lor la păzirea efectivă a Sabatului.

O decizie este de fapt intenția de a realiza o anumită acțiune. Cu cât acțiunea este mai specifică, cu atât decizia este mai puternică.

Intenția unei persoane de a participa la biserică următorul Sabat este un indicator mai sigur pentru un comportament viitor decât atitudinea sa față de „adevărul" despre Sabat.

Există trei variabile importante pentru determinarea comportamentului:

- Ac – Atitudinea față de îndeplinirea unei anumite acțiuni, într-o situație dată.
- Ad. – Așteptările celor dragi.[21]
- Mc. – Motivația pentru a se conforma așteptărilor altor persoane.[22]

Observarea, călăuzită de înțelepciunea primită de la Duhul Sfânt, vă poate arăta spre care dintre cele trei variabile de mai sus trebuie să vă îndreptați puterea de convingere, în lucrul cu fiecare persoană interesată în parte. Cei care se ocupă cu studiul minții spun: cu cât este mai puternică intenția (punctul 1, de mai sus), cu atât este mai posibil să urmeze acțiunea și mai spun că acțiunea este aproape întotdeauna rezultatul unor intenții puternice. De aceea adevărurile logice și argumentele puternice din Scriptură vor consolida cu siguranță atitudinea cuiva pentru îndeplinirea acțiunii. Printre argumentele aduse ar trebui să se numere primirea unor binecuvântări importante pentru acea persoană, deoarece atitudinea sa față de îndeplinirea acțiunii implică, de asemenea, convingerea cu privire la consecințele împlinirii acesteia. De exemplu, persoana gândește în felul următor: „Ce binecuvântări voi primi dacă voi participa la biserică Sabatul următor? Sunt acestea cu adevărat importante pentru mine?"

Puține persoane sunt motivate corespunzător. Ne întoarcem la ceea ce ar trebui să motiveze, după cum este menționat mai sus: „Dorința de a-L onora pe Dumnezeu ar trebui să fie cea mai puternică motivație.”[23] Creștinul care încearcă să convingă trebuie să înțeleagă că sunt puțini cei care se află în acest stadiu. Deși vrem să îi conducem la acest ideal pentru a reuși să îi mișcăm în acea direcție, trebuie să începem motivarea lor pornind de la valorile pe care aceștia le apreciază. „Mai întâi, trebuie să le pătrundă în inimă planul lui Dumnezeu.”[24] Și ni se spune: „Dragostea lui Hristos este singura putere care e în stare să înduplece inima și să conducă la ascultare.”[25] Totuși majoritatea persoanelor nu sunt suficient de interesate de Isus. Fiecare este preocupat din punct de vedere emoțional, în mod predominant, de unul sau două dintre următoarele: autoconservare, bani, dragoste sau recunoaștere. Haideți să le facem o analiză amănunțită.

Caracteristicile distinctive ale celor patru preocupări:

- **Autoconservare:** plăceri personale; mare dragoste pentru mâncare; preocupare puternică pentru sănătate; iubirea comodității și a confortului; teama de moarte, de durere, de rănire sau de neplăceri; sentimente puternice față de familie și religie; o puternică iubire a vieții și a libertății; teama de închisoare.
- **Bani:** dorința de a fi recompensat, de a avea comori, bogății, bani, posesiuni materiale, premii și chilipiruri; îngrijorare profundă față de pierderea timpului, a energiei etc.; manifestarea unui mare interes pentru proprietate, siguranța viitoare și economii.
- **Dragoste:** dorința după noutate, originalitate și noi experiențe; preocupare pentru a plăcea sexului opus; dorința de a se căsători; dragostea de aventură și de schimbare; curiozitate.
- **Recunoaștere:** dorința de popularitate, reasigurare și apreciere; teama de critică; preocupare exagerată în ce privește aparențele și alegerea prietenilor; eforturi obsesive de a fi mai bun decât alții; preocupare aproape totală pentru nume, mândrie, influență, prestigiu, laudă și faimă; o dorință puternică de a câștiga și a excela.

Depăşirea barierelor preocupării

Pentru a determina pe cineva să asculte, trebuie să depășim bariera preocupărilor sale, folosind apelul emoțional adecvat. Cum putem face acest lucru?

Putem asculta cu atenție și observa acțiunile unei persoane, pentru a înțelege motivele sale. „Din prisosul inimii vorbește gura" (Luca 6:45).

Printr-o observare atentă, vă puteți da seama care două preocupări principale dintre cele patru sunt în zona sa de interes. Apoi faceți apel, folosind acea zonă.

Amintiți-vă că toate se află în noi toți, dar doar una sau două pot fi cheia către inima unei persoane. „Toți avem nevoie să studiem manierele și caracterul ca să putem ști cum să tratăm în mod corect diferite suflete, să putem folosi cele mai bune stăruințe, să le ajutăm ..."[26]

Studiați cele patru preocupări până când o să fiți capabili să încadrați oamenii automat în una dintre acestea. Apelul se poate baza apoi pe una dintre următoarele sugestii generale:

- **Autoconservare:** Biblia promite viața veșnică, sănătate, plăcere, fericire, pace și iubire.
- **Bani:** Biblia promite bogății, prosperitate, succes financiar, și comori în ceruri. În cer vom fi mai bogați decât a fost vreodată vreun om de pe acest pământ.
- **Dragoste:** Biblia promite o dragoste neschimbătoare, o viață nouă și experiențe noi.
- **Recunoaștere:** Biblia promite onoruri, succes, superioritate, curaj, aprobarea dată de Dumnezeul universului, posibilitatea de a sta cu Dumnezeu pe scaunul Său de domnie (Apocalipsa 3:21) și de a străluci ca stelele pentru veșnicie (Daniel 12:3).

Aplicați Cuvântul la interesele persoanei. Acesta este modul în care a procedat Isus. Atunci când a întâlnit o femeie al cărei interes principal era dragostea și al cărei apel emoțional secundar era autoconservarea, El a procedat în felul următor: „În timp ce îi vorbea despre apa vie, femeia privea la El cu atenție, dar și cu uimire. El îi trezise interesul și dorința după darul de care vorbea."[27] Isus a făcut apel la curiozitatea (dragostea)

ei și i-a oferit viața veșnică (autoconservare). El a trecut dincolo de preocuparea ei și i-a intrat în suflet imediat.

O doamnă căreia tocmai îi fusese prezentat adevărul despre Sabat, a afirmat că s-ar simți foarte ciudat dacă ar merge la biserică sâmbăta. Această afirmație i-a arătat îndrumătorului dorința ei după „recunoaștere" și i-a oferit cheia către inima acesteia. I-a făcut un apel imediat, folosind apelul emoțional adecvat „recunoașterii". I-a spus cu amabilitate că oamenilor importanți nu le pasă de ce gândesc ceilalți, ci de ce gândește Dumnezeu. A arătat că era un om important, participând la serviciile ce au avut loc în Sabatul ce a urmat. Amintiți-vă că „mai întâi, trebuie să pătrundă la inimă planul lui Dumnezeu".[28]

Dacă vă veți baza apelul pe preocuparea de interes avută de persoana pe care o instruiți, veți avea succes în ajungerea la inima sa și în obținerea deciziilor.

Înapoi la cea de-a doua şi cea de-a treia variabilă

Ad. – Aşteptările celor dragi. Mc. – Motivația pentru a se conforma aşteptărilor altor persoane.

De obicei, tindem să credem că o prezentare foarte logică va duce la cel mai bun rezultat. Dar comportamentul este influențat mai mult de emoții decât de logică.

Cheia motivației se află în a-L face pe Isus cea mai importantă ființă dintre „cei dragi", astfel încât persoana, ca răspuns la iubirea lui Isus, să dorească să Îi afle „așteptările" pentru a se „conforma" mai presus de dorințele tuturor celorlalți.

Acesta este motivul pentru care trebuie să prezentăm mai întâi frumusețea lui Isus. Înainte de a prezenta așteptările lui Isus referitoare la comportament, conduceți persoana la acceptarea lui Isus ca Domn și Mântuitor, după cum am arătat mai sus. Mlădița nu poate aduce rod, fără a avea o legătură intimă cu Vița (Ioan 15). Deci este inutil și fără rost să încercați să convingeți persoana să se supună înainte ca aceasta să fie pregătită prin stabilirea unei legături strânse cu Vița. Pe de altă parte, când această legătură este stabilită și cultivată, va exista o mare putere disponibilă pentru a produce roadele ascultării (Filipeni 4:13,19). „Nu ar trebui să considerați că este datoria voastră să prezentați argumentele

cu privire la subiectul Sabatului îndată ce îi cunoașteți pe oameni. Dacă persoanele respective menționează subiectul, spuneți-le că nu aceasta este preocuparea care se află în atenția voastră acum. Totuși, după ce îi vor supune lui Dumnezeu inima, mintea și voința lor, ele vor fi pregătite să evalueze cu bunăvoință dovezile cu privire la aceste adevăruri solemne și cruciale."[29] Aceasta ne conduce la unul dintre cele mai importante aspecte:

Cei dragi şi neînțelegerile

În minte apar neînțelegeri și tensiuni atunci când o persoană încearcă să stabilească o relație de compatibilitate între idei noi și convingeri existente și să le integreze în acest sistem (cunoscut sub numele de compatibilitate cognitivă). De aceea tendința este de a se opune schimbării. O tensiune și mai mare se produce atunci când se intenționează schimbarea stilului de viață, ca urmare a cunoașterii adevărului despre Sabat. Dar dacă acea persoană și-a predat în totalitate viața lui Isus și conștientizează legătura strânsă dintre păzirea Sabatului și manifestarea iubirii pentru Isus (pentru că este important pentru Isus și relația sa cu El), atunci această persoană va experimenta o tensiune și mai mare dacă se va opune adevărului despre Sabat. Așadar, pentru a minimaliza tensiunea apărută, i-ar fi mai ușor să accepte Sabatul decât să Îl respingă.

Există trei etape în compatibilitatea cognitivă:

- Dezvoltați în inima persoanei cu care studiați o iubire profundă pentru Isus.
- Prezentați fiecare adevăr care probează credința, ca un element de mare importanță pentru Isus. Accentuați „așteptările" avute de Isus. El așteaptă o acceptare a adevărului și acțiune.
- Arătați-i că a se opune adevărului nu înseamnă respingerea unei doctrine, ci respingerea Celui care este, de fapt, Autorul adevărului – Isus. Este cu totul diferit pentru o persoană să respingă Sabatul, ca doctrină, decât să Îl respingă pe Isus, ca Mântuitor și Creator al său.

O formulă puternică în trei paşi:

- Ajutați acea persoană să Îl iubească profund pe Isus.
- Prezentați fiecare adevăr care probează credința, ca un element de mare importanță pentru Isus și subliniați faptul că El așteaptă ca el/ea să accepte adevărul prezentat și să acționeze conform acestuia.
- Oferiți-i posibilitatea să își exprime acceptarea adevărului prin cuvânt și faptă. Exemplu: „Pentru că îl iubiți pe Isus și pentru că Sabatul este foarte important pentru El, (oferiți-i acum o acțiune specifică definită) sunteți de acord să vin să vă iau cu mine la biserică Sabatul acesta?”

O mică atenționare: De obicei, nu este indicat să faceți apelul pentru păzirea Sabatului după primul seminar ținut pe această temă. După cum am menționat și mai sus, adevărul trebuie să fie clar, lipsit de obiecții și trebuie să observați dovezi ale convingerii și dorinței, înainte de a face acest îndemn.

Clarificarea celor patru nivele ale luării deciziilor

Deoarece aceste nivele au fost amintite doar tangențial în partea de mai sus, pare oportună expunerea pe larg și clarificarea lor în această secțiune.

- **Informații:** Adventiștii de ziua a șaptea dețin informații excelente și se pricep să le prezinte înaintea celor interesați. Ghidurile pentru studii biblice sunt de asemenea organizate logic, pentru a putea trece la cea de-a doua etapă.
- **Convingerea:** Rezultă din analizarea logică a datelor pentru a conduce la ceea ce pare corect sau este corect.
- **Dorința:** Este rezultatul înțelegerii sentimentelor avute și identificarea lucrului pe care cineva dorește să îl facă.
- **Acțiunea:** Este rezultatul creșterii dorinței, care se bazează pe informație și convingere.

Mulți dintre cei interesați rămân la primul nivel. Ei acceptă și cred informațiile referitoare la Sabat, sănătate, botez etc., dar nu trec mai departe. Cheia spre „acțiune” începe cu un sentiment de convingere că

ar trebui să facă ceva, dar convingerea nu este suficientă. Persoana ar trebui să simtă dorința de a acționa conform convingerilor sale. Dorința joacă ultimul rol în realizarea acțiunii. Cheia obținerii deciziei se află în aprinderea flăcării dorinței. Ea nu apare automat. Motivarea dorinței a fost trecută adesea cu vederea sau considerat un lucru inutil. Doar pentru că informațiile sunt clare, aceasta nu înseamnă că dorința de a acționa va apărea în mod natural. Cea mai înaltă pricepere în obținerea deciziilor este capacitatea de a transforma scânteia convingerii și a dorinței în flacăra acțiunii, prin harul și înțelepciunea lui Dumnezeu.

Criterii corecte

Pentru a obține deciziile corecte trebuie să oferim criterii corecte. Oamenii iau întotdeauna decizii pe baza criteriilor pe care și le-au dezvoltat de-a lungul vieții. Când un bărbat spune: „Îmi place acea plăcintă”, face acest lucru deoarece aceasta întrunește toate criteriile necesare, dezvoltate în timp de acesta cu privire la satisfacția pe care i-o oferă o „plăcintă bună”. Dacă îl întrebați: „Dorești să păzești Sabatul?”, acesta va da răspunsul pe baza criteriilor pe care și le-a dezvoltat, care îi aduc satisfacție de sine, și va începe să se gândească la ce vor crede pastorul, părinții copiii săi etc. Își va pune întrebări de genul: „Ce se va întâmpla cu slujba mea?”

Nu ne dorim ca deciziile să se bazeze pe criteriile sale. Noi trebuie să oferim criteriile iubirii lui Isus și să spunem: „Mulțumirea lui Isus este suficient de importantă pentru tine, încât să te determine să păzești Sabatul?” Puteți să oferiți și o sursă de referință: „Atunci când vă amintiți că Cel care a murit pentru dumneavoastră a spus: «Dacă mă iubiți veți păzi poruncile Mele», doriți să păziți Sabatul, ca răspuns la iubirea Sa pentru dvs. și ca semn al iubirii pe care o aveți pentru El?” Folosind Ioan 14:15 ca sursă de referință, veți împiedica acea persoană să folosească surse de referință nebiblice pentru criteriile sale. Decizia pe care doriți să o ia ar trebui să fie bazată pe criterii biblice, nu pe criterii proprii.

Aveți aici o strategie puternică: Stabiliți ce ați vrea să decidă persoana cu care lucrați. Alegeți criteriul biblic/sursa de referință pe care vreți să îl/o folosească drept bază pentru decizia sa. Exprimați-vă îndemnul, menționând mai întâi sursa de referință, apoi puneți întrebarea specifică.

Exemple:

- Vreau ca Andrei să decidă să se boteze Sabatul următor. Vreau să facă acest lucru, având ca bază Marcu 16:16. Voi face îndemnul, folosind aceste cuvinte: „Andrei, tu ai crezut în Isus și ți-ai predat inima Lui. În Marcu 16:16, Isus a spus: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit”. Crezi tu ceea ce a spus Isus? Crezi suficient de tare încât să fii botezat Sabatul acesta?”
- Vreau ca Maria să decidă să adopte un stil de viață sănătos. Vreau să facă acest lucru, pentru că trupul ei este templul lui Dumnezeu. Sursa de referință este 1 Corinteni 6:19,20. Voi face îndemnul, folosind aceste cuvinte: „Maria, tu ți-ai predat inima lui Isus. Deoarece Isus îți spune prin intermediul lui Pavel, în 1 Corinteni 6:19, că trupul tău este templul Duhului Sfânt, dorești tu să trăiești acea viață sănătoasă despre care îți vorbește Isus? Dorești să faci acest lucru, începând de acum?”

Înțelegeți şi folosiți structura motivației

Toate emoțiile au o structură și structura pentru a ne simți motivați este aceasta:

- 1. Conștientizarea lucrului pe care îl dorești.
- 2. Să crezi că este posibil să îl obții curând.
- 3. Să crezi că lucrul pe care ți-l dorești este important pentru tine în acest moment.

Aceasta înseamnă că dacă doriți ca George să se simtă motivat să păzească Sabatul, trebuie să îi arătați că păzirea Sabatului îi va oferi ceva ce își dorește. Este posibil să obțină acest lucru repede. Ceea ce își dorește este suficient de important pentru el de a acționa și a-l obține imediat.

Pentru a face acest lucru, trebuie să fim conștienți de binecuvântările primite prin păzirea Sabatului și care sunt binecuvântările importante pentru el și/sau să îl convingem de importanța binecuvântărilor.

În primul rând, arătați dovezi ale făgăduințelor lui Dumnezeu. În al doilea rând, spuneți-i cum Și-a împlinit Dumnezeu făgăduințele în viața dumneavoastră. În al treilea rând, aduceți o altă persoană care a avut o

experiență asemănătoare cu a lui George, pentru a da mărturie. (Această persoană trebuie să mai fi participat le studii de cel puțin trei ori pentru a stabili o legătură cu George înainte de această întâlnire).

Reasigurați-l că Dumnezeu dorește doar ce este cel mai bine pentru el și că va primi acea bucurie și acea pace deplină (sau alte binecuvântări pe care le dorește) pe care doar Dumnezeu le poate oferi. Folosiți texte ca: Psalmii 84:11; Ioan 10:10.

În timpul discuțiilor interactive din cadrul studiilor biblice, urmăriți posibilitatea de a clădi pe răspunsurile și aprobările celor interesați. Transformați aceste cunoștințe în pași care să conducă la decizii. Adesea, persoana poate spune: „Acest lucru este adevărat. Este corect." Spre exemplu, Ioan poate spune: „Voi aveți cu adevărat Biblia de partea voastră în păzirea zilei a șaptea." Aceasta este o ocazie de a răspunde: „Mă bucur că știi adevărul cu privire la ziua care trebuie păzită. Este o mare binecuvântare să cunoști adevărul din Biblie. Mai există încă multe binecuvântări pentru tine nedescoperite. Haideți să ne îndreptăm atenția spre Luca 11:28. Ni se spune: „Și El a răspuns: «Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!» Apoi spuneți: „Observați că Isus Își îndreaptă binecuvântările spre cei ce ascultă Cuvântul Său și îl păzesc. Deci, acum că știi că ziua a șaptea este ziua lui Hristos, sunt sigur că vrei să o păzești și să dublezi binecuvântările. Așa este?"

„Minimax" este un element motivațional principal în comportamentul uman. Aceasta înseamnă că persoanele vor acționa când riscurile sunt minime și beneficiile crescute. Maximizarea beneficiilor veșnice ale acțiunilor corecte va produce întotdeauna rezultate mai bune decât concentrarea pe consecințele negative. În loc de a evidenția faptul că„Hristos vă invită la o renunțare de sine", accentuați: „Hristos dorește să vă ofere binecuvântările Sale."

Folosiți texte biblice ca apeluri personale directe

Aici sunt câteva exemple pentru modul în care anumite texte pot fi folosite ca apeluri personale directe:

1. Pentru decizia de a deveni creștin: „Aș vrea să vă atrag atenția asupra a ceea ce vă spune Isus în Apocalipsa 3:20 (citiți). Isus vrea să intre în

inima voastră și să vă transforme viața în ceea ce ar fi trebuit să fie – plină de pacea pe care doar El o poate oferi. Vreți ca El să facă acest lucru, nu-i așa? Vreți să-I cerem chiar acum să intre în inima dumneavoastră?"

Texte pentru dorința de a-L accepta pe Hristos: Isaia 1:18; Matei 11:28; Evrei 7:25; Psalmii 34:8; Romani 5:1; Ioan 1:12; 2 Corinteni 5:21.

Texte pentru convingerea de a-L accepta pe Hristos: Faptele apostolilor 16:30,31; Ioan 3:16; Isaia 53:6; Matei 16:26; Ioan 8:24; Faptele apostolilor 4:12.

2. Pentru decizia de a păzi Sabatul: În timpul studiului Bibliei străduiți-vă să determinați convingerea și dorința de a păstra Sabatul sfânt.

Texte pentru convingerea de a păzi Sabatul: Exodul 20:8-11; Iacov 2:10; Luca 6:46; Matei 15:9; Marcu 2:27; 1 Ioan 2:3,4.

Texte pentru dorința de a păzi Sabatul: Evrei 5:9; Ioan 15:14; Apocalipsa 22:14; Isaia 48:18; 58:13,14; 56:1-6; Ezechiel 20:12; Psalmii 40:8.

Atunci când, după multă rugăciune, simțiți că există convingerea și dorința, puteți spune: „Când vă gândiți că Isus Și-a dat viața pentru noi pe cruce și știți că S-ar fi jertfit doar pentru dumneavoastră, nu puteți decât să Îl iubiți. Știu că Îl iubiți pe Isus. Aici, în pasajul din Ioan 14:15, Isus vă spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele." Acum, pentru că ați văzut că una dintre poruncile Sale este să păziți a șaptea zi a săptămânii, sâmbăta, datorită iubirii pe care o aveți pentru El, veți începe să o păziți, nu-i așa?"

Folosiți aceste texte importante, ori de câte ori este posibil: Ioan 14:15; Matei 7:21; 15:9; Luca 6:46; 1 Ioan 3:4; Romani 6:16; 10:17; Filipeni 4:13,19; Apocalipsa 14:12; 22:14.

Pentru a obține decizii, folosiți ilustrațiile, întâmplările şi relatările din Biblie

Biblia conține multe ilustrații, întâmplări și relatări care pot să constituie baza apelurilor puternice și directe adresate persoanelor interesate, ale căror cazuri sau situații sunt similare cu cele expuse în Biblie.

Exemple:

1. Dumnezeu ne deschide calea atunci când pășim în apă. Folosiți relatarea din în Iosua 3 când israeliții au traversat Iordanul (versetele 13-16, în special). Folosiți această relatare în relația cu persoana care dorește să înceapă să păzească Sabatul dacă Dumnezeu îi va deschide calea în cămin sau la locul de muncă. De asemenea, poate fi folosită pentru a încuraja persoana care este aproape gata să dorească să facă acest pas.

2. Pasajul din Luca 6:46-49, care face referire la cei doi constructori de case, este un text puternic pe care puteți să îl folosiți în relația cu cei care recunosc că păzirea Sabatului este îndreptățită, dar nu fac niciun pas pentru a-l păzi.

3. Fiul risipitor (Luca 15). Folosiți această ilustrație în relația cu păcătoșii care cred că au mers prea departe pentru ca Domnul să îi mai primească înapoi.

Echilibrul între emoții şi intelect

Deși, adesea, oamenii răspund la nivel emoțional, trebuie menținut un echilibru. Trebuie să-i vorbim persoanei ca un întreg – intelect, conștiință, emoții, voință etc. Pentru a oferi binecuvântările Sale, Isus vrea și are nevoie de întreaga ființă. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Trebuie să atingem întreaga persoană. Unii predau 10% din timp și fac apeluri 90% din timp, dar apelul cel mai puternic ar trebui să se adreseze intelectului. Adevărul Cuvântului ar trebui să ocupe poziția cea mai înaltă și centrală. Pentru a-i conduce pe oameni la adevăr, Pavel a discutat, a motivat, a învățat, a convins și a vorbit conștiinței fiecăruia (Faptele 9:29; 17:2; 18:4,11; 2 Corinteni 4:2).

Nu trebuie să confundăm experiența emoțională cu realitatea spirituală. Viața creștină nu se bazează pe stări de spirit și emoții, ci pe încredere și ascultare. Luna de miere nu este căsătoria în sine, ci doar o parte a acesteia. În obținerea de decizii, trebuie să evităm experiența descrisă în Biblie a seminței care s-a răspândit cu rapiditate, dar nu a prins rădăcini, prin menținerea unui echilibru adecvat între apelul emoțional și intelectual.

„Încercați-L pe Dumnezeu o dată” şi „Nu simțiți că a sosit momentul?”

Dacă Joe nu este 100% pregătit să păzească Sabatul, invitați-l să vină Sabatul acesta. Nu îi creați impresia că este pentru totdeauna. Rugați-l să Îl încerce pe Dumnezeu cel puțin o dată. Concluzionați, întrebând: „Este un lucru prea greu pentru tine?” Dacă ezită, adăugați „Desigur că nu! Îl iubești pe Domnul și vrei să-L urmezi.” Afirmația este de mare ajutor.

În cazul în care, după multă ascultare și rugăciune, încă nu sunteți siguri dacă își dorește suficient de mult să răspundă, întrebați: „Nu simți că a sosit momentul?” Dacă răspunsul său este „Nu”, acesta spune doar că nu a sosit momentul. Acesta nu respinge Sabatul sau alt adevăr prezentat. Trebuie să evităm un răspuns negativ. Poate fi destul de dificil să transformi un răspuns negativ într-unul pozitiv.

Cum să faci față obiecțiilor

Ar trebui să primim obiecțiile ca șanse de ajutare a celui interesat pentru a ajunge în biserică. Pentru a face acest lucru, este nevoie să facem distincția între scuze și obiecții. Scuza este încercarea de a evita luarea unei decizii. Scuzele sunt dovezi ale faptului că persoana interesată se află în valea deciziei. Nu aduceți argumente pentru a încerca să dați răspunsuri scuzelor aduse. Întrebați doar: „De ce?”

Jerry a studiat temeinic problema Sabatului cu Jim. Într-o zi, Jim a spus: „Eu nu cred că este important pentru un creștin să păzească Sabatul”. Jerry l-a întrebat: „De ce?” Jim a răspuns: „Ei bine –ă – ă – ă. Presupun că este important.” Jim nu avea vreo obiecție reală; el încerca doar să își găsească o scuză, din cauză că nu era suficient de motivat. După ce Jerry i-a arătat binecuvântările ce pot fi primite și a făcut un apel serios, bazat pe iubirea lui Isus și pe Scriptură, Jim s-a decis.

Puneți întrebări ca „De ce?” sau „La ce te gândești?”, până aflați care este obiecția reală. După ce aflați obiecția și repetați ce ați înțeles dumneavoastră că este, întrebați dacă aceasta este singura obiecție. Când este ultima și singura, obțineți un angajament că, dacă obiecția ar putea fi înlăturată, persoana s-ar decide imediat. Răspunde-ți obiecției și obțineți decizia.

Aveți aici un exemplu.

Persoana interesată: „Mi-ar fi foarte greu să renunț la bijuterii. Mi-au fost oferite de mama mea pe care o iubesc enorm."

Instructorul: „Acesta este singurul motiv pentru care nu doriți să vă botezați Sabatul următor?" (Conversația dintre cei doi continuă.)

„Da, acesta este singurul meu motiv."

„De ce credeți că această provocare este așa de mare?"

„Când oamenii îți oferă lucruri scumpe, ar trebui să le apreciezi."

(Instructorul parafrazează): „Simțiți că devotamentul pentru mama dvs. este atât de puternic încât s-ar simți rănită dacă ar trebui să renunțați la bijuteriile pe care vi le-a dăruit cu atâta dragoste? Este adevărat?" (Nu le evitați problemele.)

„Este corect."

„Dacă v-ați putea convinge că aceasta nu este o problemă reală, v-ați decide imediat să fiți botezată Sabatul acesta, nu-i așa?"

„Desigur."

Instructorul (folosește metoda SSD): „ Înțeleg cum vă puteți *simți* așa. Multe alte tinere doamne s-au *simțit* la fel. Dar au aflat că Cel care le iubește cel mai mult este Isus. Când au realizat cum a renunțat Isus la toate bogățiile nemărginite ale cerului și a venit jos pe pământ ca să moară pentru ele, au vrut să renunțe la bijuteriile lor, ca un sacrificiu al voinței/benevol adus lui Isus. Aceasta este una dintre căile prin care au demonstrat același spirit al lui Isus și recunoștința lor pentru sacrificiul Său suprem. Ele au *descoperit* fericirea și satisfacția în simplitatea nobilă a renunțării la purtarea de bijuterii pentru împodobirea exterioară și s-au concentrat pe frumusețea interioară, după cum este descrisă de Petru în 1 Petru 3. Sunt sigur că doriți ca același lucru să vi se întâmple și dumneavoastră. V-ar plăcea să intrați în apă alături de un prieten sau lucrul acesta nu este așa de important?"

Ultimul motiv este aproape întotdeauna obiecția reală și singura la care ar trebui să răspundeți. Nu dați răspuns scuzelor. După ce vă asigurați că informația este clară și liberă de obiecții și că există convingere și dorință, pregătiți-vă să mai fiți refuzați de mai multe ori în timpul inter-

viului iubitor și plin de tact. Va trebui poate să așteptați o altă oportunitate. Lăsați întotdeauna o ușă deschisă pentru o altă ocazie, întrebând: „Ați dori să înalț o rugăciune și să Îl întreb pe Dumnezeu ce ar trebui să faceți în această privință?”

Opt obiecții dificile și răspunsuri scurte și eficiente (citiți sau faceți referire la textele listate):

1. „Aş vrea să păzesc Sabatul, dar mi se pare că ar trebui să renunț la prea multe lucruri.”

Răspuns: „Nu renunțați la nimic atunci când Îl urmați pe Isus. Doar faceți un schimb (Matei 19:27,29). Observați faptul că într-o sută, 10 000% este dobândă. Acesta este cel mai avantajos târg pe care îl veți obține în viață.”

2. „Ce se va întâmpla dacă îmi pierd slujba?”

Răspuns: Matei 6:32,33. „Acest pasaj spune că fie veți primi sâmbetele libere la locul de muncă, fie Isus vă va oferi un loc de muncă mai bun.” (Spuneți experiențele unor oameni care au avut aceeași problemă și s-a rezolvat cu bine. După cum s-a arătat, este mai bine să cereți celui care a avut experiența, să o împărtășească).

Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să răspundă scuzelor. Aici aveți o situație asemănătoare: Spre sfârșitul celui de-al doilea sau de-al treilea studiu cu privire la Sabat, Ted spune: „Pur și simplu, nu văd cum pot să îmi găsesc o nouă slujbă sau să renunț să mai lucrez sâmbăta și totuși să am grijă de familia mea?” Răspuns: Nu intrați în discuții. Spuneți doar: „Sigur Domnul are un răspuns. Puneți-vă încrederea în El!” Apoi rugați-vă și plecați.

Săptămâna următoare prezentați un studiu mai scurt. După apel, spuneți: „Săptămâna aceasta, în timpul studiului meu zilnic, am citit Matei (Aveți grijă să fie adevărat). Câteva versete mi-au atras atenția. Vreți să citiți Matei 6:24-32 și să îmi spuneți cum înțelegeți aceste cuvinte ale lui Isus?” În timp ce citește, probabil, se va opri, va zâmbi și vă va întreba: „Ați ales acest pasaj pentru mine?” Răspundeți-i: „Ei bine, în timp ce citeam aceste versete m-am gândit la dumneavoastră și m-am întrebat

dacă ați interpreta aceste versete în același fel ca mine. Pot să văd din reacția dumneavoastră că da. Problema care se referă la ascultarea de Dumnezeu cu privire la Sabat nu este ceva între mine și dumneavoastră. Este între dumneavoastră și Creator. Și dacă El are grijă de păsări, credeți că este capabil să facă același lucru și în dreptul dumneavoastră? Puneți-vă doar credința în El! Dumnezeu vă vorbește direct prin Cuvântul și prin făgăduințele Sale."

3. „Sunt deja salvat şi mă bucur acum de procesul sfinţirii. Nu înţeleg de ce trebuie să ţin Sabatul."

Răspuns: „Vă felicit pentru procesul sfințirii. Vă mai lipsește acum un singur lucru – semnul. Ezechiel 20:12. Din moment ce vă aflați în procesul sfințirii acum, ce altceva puteți să faceți decât să acceptați semnul sfințirii lui Dumnezeu în viața dumneavoastră?"

4. „Cred că dacă sunt sincer pot fi salvat în orice biserică."

Răspuns: „Sinceritatea nu este suficientă. Ioan 4:23. Ce altceva dorește Dumnezeu de la dumneavoastră? Apocalipsa 18:4. Deoarece faceți parte din poporul lui Dumnezeu, nu puteți să rămâneți unde sunteți atunci când El vă cheamă. Poporul lui Dumnezeu răspunde întotdeauna chemării Sale. Ioan 10:16,27. Știu că și dumneavoastră Îi veți răspunde. Ce altceva puteți face?"

5. „De ce nu pot păzi duminica pentru a onora învierea?"

Răspuns: „Isus ne-a oferit deja ceva pentru a onora învierea. Coloseni 2:12. Matei 15:9. Nu vreți să vă închinați lui Dumnezeu în zadar, nu-i așa?" Puteți spune, de asemenea, dar cu mult tact: „Este așa păcat să folosiți un eveniment așa de sacru, precum învierea, ca scuză pentru încălcarea uneia dintre sfintele porunci pe care Dumnezeu le-a scris pe tablele de piatră."

6. „Familia mea este împotriva ideii de a mă alătura bisericii."

Răspuns: „Dumnezeu așteaptă de la dumneavoastră să fiți un exemplu pentru familie în această privință. Matei 10:37. Este o chestiune ce ține de decizie, spre cine vă veți îndrepta loialitatea. Să faceți lucrul

corect este în interesul familiei dumneavoastră. Nu ar fi minunat să vă lăsați folosit de Dumnezeu pentru a vă conduce familia la păstrarea adevărului biblic? Dumnezeu se bazează pe dumneavoastră."

7. „Sunt prea mulți fățarnici în biserică."

Răspuns: „Unde altundeva vă așteptați să găsiți fățarnicii, dacă nu în biserică? Isus a avut doisprezece ucenici și unul dintre ei a fost Iuda. Ceilalți ucenici nu L-au părăsit pe Isus din cauza acestuia. De fapt, cu cât există mai mulți fățarnici, cu atât mai mare este nevoia ca persoane ca dumneavoastră și ca mine să trăiască pentru Isus și să arate lumii cum este un urmaș adevărat."

8. „Ce vor crede prietenii mei?"

Răspuns: Aceasta este una dintre scuzele principale folosite de oameni, deoarece acestora le este teamă că vor pierde respectul și prietenia, mai ales atunci când nu au deloc sau au prea puțini prieteni din cadrul bisericii.

Joe, care se gândea să ia o decizie, a spus: „Ce vor spune băieții dacă voi face acest pas?"

Instructorul: „Care băieți?"

Joe: „Băieții de la cămin/internat."

Instructorul: „Haide să facem o listă cu băieții care ar fi împotriva dorinței tale de a deveni creștin." Lista conținea șase nume, toți mari alcoolici și studenți slabi.

Instructorul: „Ți-ar plăcea ca viața ta să fie condusă de Dumnezeu sau de acești șase băieți, care sunt adesea beți? Pe cine vrei să onorezi? Pe Dumnezeu, sau pe șase persoane care nu înțeleg ceea ce știi tu din Cuvântul lui Dumnezeu?"

Joe a realizat că voia lui Dumnezeu era mult mai importantă, mai ales în momentul în care nu a putut să se ascundă în spatele prietenilor lui pentru luarea unei decizii.

Confruntarea unor obiecții specifice cu texte:

1. „Dumnezeu este prea bun pentru a permite ca eu să mă pierd."

1 Ioan 3:10; 1 Corinteni 6:9,10; Apocalipsa 22:14,15; Matei 25:45,46.

2. „Nu aş putea suporta ridicolul."

Marcu 8:38; 2 Timotei 3:12; Luca 6:22,23.

3. „Nu îmi pot învinge păcatul care mă apasă."

1 Corinteni 10:13; Isaia 41:10; 2 Corinteni 12:9.

4. „Nu pot trăi la nivelul acestor învățături."

Ioan1:12.

5. „Există în viața mea un lucru (bijuterii, tutun etc.) la care nu pot să renunț."

Matei 19:16-22; 6:24; Luca 14:33.

6. „Voi mai aştepta până când voi avea sentimentele potrivite."

Isaia 48:18; 1 Ioan 2:3; Credința, nu sentimentele, Îi este plăcută lui Dumnezeu. Evrei 11:6.

7. „Nu, nu chiar acum."

Proverbele 27:1; 2 Corinteni 6:2; Evrei 3:13; Isaia 55:6; Geneza 6:3.

Propoziții- cheie

1. Sentimente: „Nu este un lucru sigur să vă bazați pe sentimente. Bazați-vă pe Cuvântul lui Dumnezeu!"

2. Lucruri mărunte: „Lucrurile mici, de care oamenii încă se mai țin legați, sunt adesea exact lucrurile care îi jefuiesc de bucuria adusă de predarea totală."

3. Adevărul: „Singura noastră siguranță reală este păzirea adevărului. Greșelile duc întotdeauna la dezamăgire. În cele din urmă, adevărul va triumfa. Veți dori să stați în tabăra celor ce au biruit." „Prin păzirea adevărului, aveți numai de câștigat și nimic de pierdut." „Cel mai bun lucru pe care îl puteți face pentru familia dumneavoastră este să o conduceți pe calea adevărului." „Rămâne de aflat răspunsul la o singură întrebare: Este adevărat? Dacă acesta este adevărul, atunci vă doriți să faceți acest lucru."

4. Nu întârziați: „Cu cât întârziați mai mult după aflarea adevărului, cu atât Diavolul are mai multe șanse de a provoca confuzie.” „Nimeni nu vrea să se simtă împins/constrâns la ceva, dar e interesant cum oamenii îl vor lăsa pe Diavol să îi îndepărteze de la primirea vieții veșnice.” „Nu lăsați datoriile să se acumuleze. În viață, aceasta este una din regulile eficienței.” „Nu aveți nevoie de mai mult timp, ci aveți nevoie de mai multă dragoste pentru Dumnezeu și determinare pentru a vă lăsa condus de El spre binecuvântările pe care le are pregătite pentru dumneavoastră.”

5. Dumnezeu poartă de grijă: „Dumnezeu v-a purtat de grijă înainte ca să Îl ascultați. Cu siguranță nu vă va părăsi atunci când vă veți decide să Îl ascultați.”

Semnale ale deciziei

Agenții de vânzări știu că secretul pentru finalizarea vânzării este să te concentrezi pe încheierea ei. Observați privirea, limbajul trupului și comentariile. Învățați să recunoașteți semnalele deciziei, cum ar fi următoarele: „Mă întreb dacă credința mea este suficient de puternică?” „Nu ar fi grozav dacă soțul meu ar fi de acord să devin membră a bisericii?” „Va trebui să renunț la fumat?” „Credeți că mi-aș pierde slujba dacă aș cere Sabatul liber?” „Sunt obișnuit/ă să fac cumpărăturile sâmbăta. Ce voi face toată ziua?” „Cât timp (sau câte studii biblice trebuie să parcurg) înainte de a putea fi botezat/ă?”

Solicitați luarea unei decizii în momentul de aur, când ați clarificat răspunsurile date la semnalele deciziilor.

Nu folosiți forța

Trebuie să ne facem lucrarea sârguincios, alături de Duhul Sfânt, dar să știm că este lucrarea Sa să convingă și nu a noastră. Nu încercați să-I faceți lucrarea. „Cinstiți pe toți oamenii” 1 Petru 2:17. Respectați libertatea de alegere a persoanei. Atunci când tânărul bogat a venit plin de zel înaintea lui Isus și s-a îndepărtat cu tristețe, Isus l-a privit îndepărtându-se, purtând o durere de nedescris în sufletul Său. Dar El nu a alergat după el, încercând să-Și impună voința Sa în viața acestuia, să Își coboare standardele sau să mărească tensiunea. Cu toate acestea, trebuie să per-

severăm și să nu renunțăm niciodată. Gabriel a perseverat timp de 21 de zile (se găsește scris în Daniel 10).

Înălțați-L pe Isus întotdeauna ca mărețul Creator și biruitor în Marea Luptă. Subliniați întotdeauna privilegiul minunat pe care îl avem, putând să ne decidem pentru această Persoană minunată, care are toată puterea să ne ajute în orice nevoie. Ilustrați cu putere triumful adevărului și frumusețile cerului!

Aşteptați rezultate importante

„Vor căuta să obțină rezultate din ce în ce mai mari în lucrarea lor. Când aceasta va fi experiența lucrătorilor noștri, roadele se vor vedea. Multe suflete vor cunoaște adevărul.”[30] „Atunci când depun eforturi serioase pentru ducerea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi în bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine întotdeauna în urma sforțărilor hotărâte.”[31]

Primii creștini „nu încetau” (Faptele 5:42). Dacă lucrați cu stăruință, căutând mereu înțelepciunea și călăuzirea Duhului Sfânt, cerând de la Isus aceeași dragoste pe care o are pentru elev și dacă nu veți renunța niciodată, veți avea bucuria de a vedea pe copiii lui Dumnezeu pregătiți și cuprinși de emoții pentru revenirea cât mai curând a lui Isus. Dumnezeu dorește să aveți un succes enorm în cea mai importantă lucrare din univers.

Note

[1] *Divina vindecare*, p. 143.
[2] *Calea către Hristos*, p. 10 (p. 12, în orig.).
[3] *Evanghelizare*, p. 667.
[4] *Solii pentru tineret*, p. 88 (p. 149, în orig.).
[5] *Evanghelizare*, p. 441.
[6] *Ibidem*, p. 229.
[7] *Hristos, Lumina lumii*, p. 322.
[8] *Selected Messages*, cartea 2, p. 16.
[9] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 241 (p. 328, în orig.).
[10] *Selected Messages*, cartea 1, p. 118.
[11] *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 292 (p. 361, în orig.).
[12] *Hristos, Lumina lumii, p. 446* (p. 535, în orig.).
[13] *Evanghelizare*, p. 441.

[14] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 172 (p. 235, în orig.).
[15] *Divina vindecare*, p. 143.
[16] *Evangelizare*, p. 141.
[17] *Educație,* p. 62 (p. 80, în orig.).
[18] *Ibidem*, p. 60 (p. 78, în orig.).
[19] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 63 (p. 67, în orig.).
[20] *Minte, Caracter, Personalitate*, vol. 2, p. 68 (p. 434, în orig.).
[21] În engleză, *Eo – Expectations of relevant others*.
[22] În engleză, Mc – *Motivation to comply*.
[23] *Solii pentru tineret*, p. 149.
[24] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 400.
[25] *Evangelizare*, p. 57.
[26] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 65 (p. 69 în orig.).
[27] *Hristos, Lumina lumii*, p.187.
[28] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 400.
[29] *Evanghelizare*, p. 228.
[30] Lucrătorii Evangheliei, p. 95.
[31] *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 28 (p. 30, în orig.).